

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

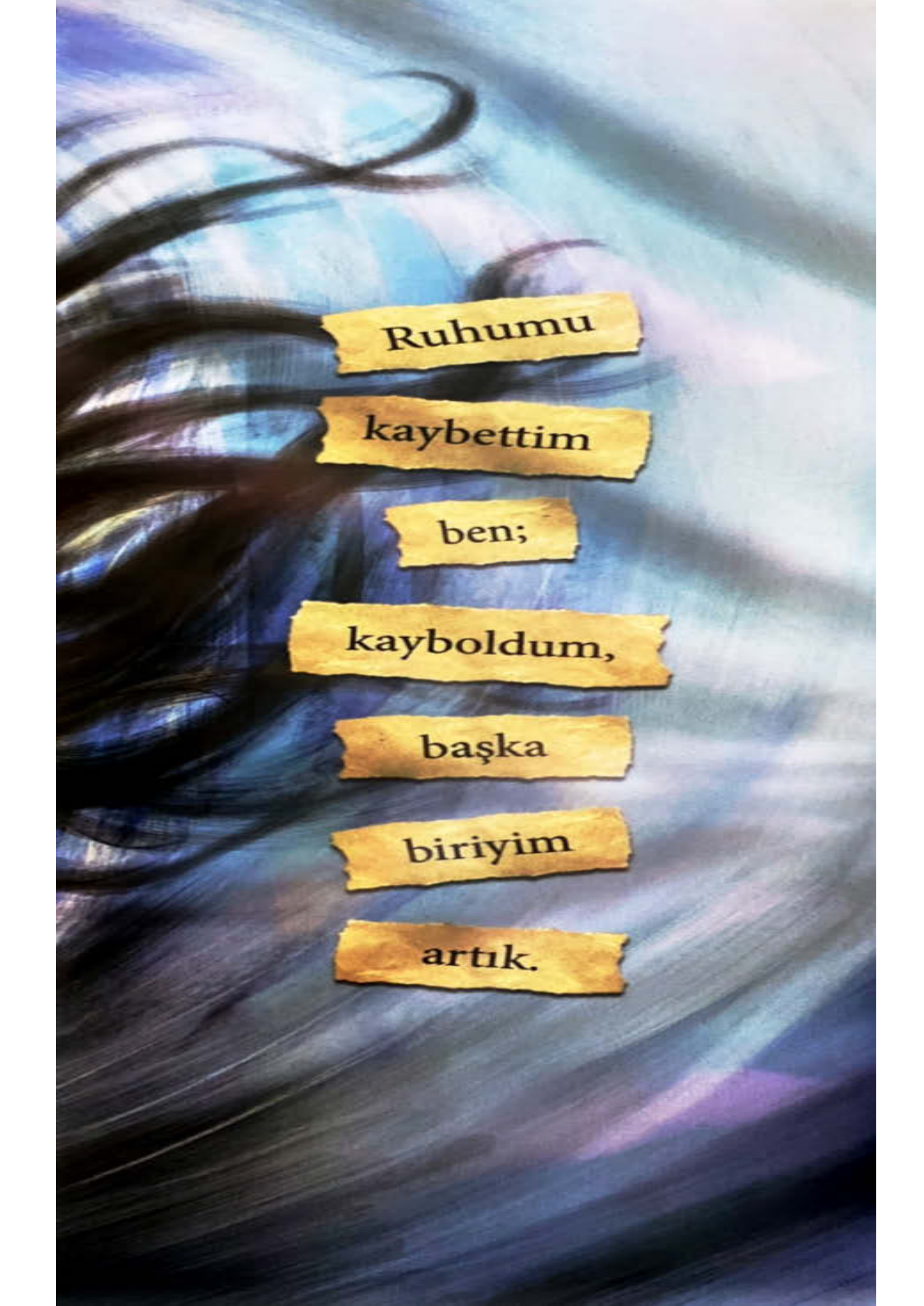
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ZEYNEP SEY

KAYIP

Ruhumu

kaybettim

ben;

kayboldum,

başka

biriyim

artık.

***“Yenemeyeceğin tek kişi kendinsin
ve sen kendinle savaşıyorsun.”***

Ezgi Çora, geçirdiği trafik kazasından sonra iki ay komada kalır. Uyandığında son üç yılına dair hiçbir şey hatırlamıyordur ve zihninde kendi sesi dışında başka sesler de vardır.

İyileşmesini bekleyen insanları gördüğünde yeni hayatının yalanlar üzerine kurulduğunu düşünür. Üzerine titreyen anne babası, sevecen arkadaşları ve ilgisiyle şaşırtan Asilkan ona çok yabancı gelir. Çünkü Ezgi’nin hatırladığı son şey, aslında ne kadar yalnız olduğudur. Okul çıkışında gelip onu seyreden, ortak geçmişlerinin olduğunu söyleyen ama kimsenin tanımadığı Ushan da aklını iyice karıştırır.

Anılarını hatırlamaya ve asıl benliğini bulmaya çalışan Ezgi’nin en büyük savaşı kendisiyle olacaktır. Kazanmak istiyorsa zihnindeki seslerden bir an önce kurtulması, yoluna tek başına devam etmeyi öğrenmesi gerekmektedir.

***“Mavinin küçük vedasınaydı,
siyahın buruk tebessümü.”***

ZEYNEP SEY

KAYIP

Sevgili okur,

Bu kitap aile içi şiddet, duygusal ihmal, akran zorbalığı, taciz, intihar gibi tetikleyici unsurları içermektedir.

Her yaştan insanın baş etmekte zorlanabileceği bu tarz sorunların işlendiği bu kitapta, gerek güvendiğiniz insanlardan gerekse profesyonellerden yardım alınmasının önemine değinilmiştir.

Bir yakınınız sizinle intihar, kendine zarar verme, taciz, madde kullanımı veya diğer sorunları hakkında konuştuğunda ona ilk anda yardımcı olabilseniz de bu durum tek başınıza halledebileceğiniz bir sorun olamayacağı için o kişiyi, ona yardımcı olacak **kurum** ve kuruluşlara yönlendirmeniz yararlı olacaktır. Aynı hassasiyeti kendinize de göstermelisiniz.

Bunun için Alo 153, Alo 183, Alo 191, YEDAM, Aile Hekimliği, Toplum Ruh Sağlığı Merkezi, İstanbul Büyükşehir Belediyesi Psikolojik Danışmanlık Merkezi, T.C. Sağlık Bakanlığı **Merkezi** Hekim Randevu Sistemi gibi kurum ve kuruluşların iletişim kanallarından yardım talep edebilir ve randevu **alabilirsiniz**.

Ruhunun kayıp parçasını arayan herkese...

**Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından
yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır.
Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla
yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
<https://t.me/ayisigikita>**

SIYAHIN
BURUK
TEBESSÜMÜ

Gözlerini aç.

Hayır.

Gözlerini aç. Korkma, ben varım.

Sen kimsin?

Ben senim.

Ben kimim?

Sen de bensin.

Ölmek istiyorum.

Ben istemiyorum. Gözlerini aç.

Hayır. Korkuyorum.

Sana ihtiyacı var. Gözlerini aç!

BİRİNCİ KESİK

İyi ruhların bir arada toplandığı cennette bulunmaması gereken kötü bir ruhtan başkası değildim. Zaten bu yüzden oraya ait olmadığımın farkına vardıklarında beni kapı dışarı etmişlerdi.

Arafta gezinip durdum. Ne cennet ne cehennem ne de bir başka yer... Hiçbir yere kabul edilmemiştim çünkü ben kaybolan-dım. İyi ya da kötü değil, kayıptım.

Ve şimdi, onların ikinci şans benimse kötü şans olarak nitelendirildiğim gibi yeniden buradaydım. Nefes alıyordum. Gözlerim her ne kadar kapalı olsa da bilincim açıktı ve yaşıyordum.

Gözlerini aç!

Zihnimin derinliklerinde yankılanan, bana oldukça yabancı gelen sese direnmeyi kestim ve gözlerimi açmayı denedim. Kolay olmadı. Sanki... Tüm kötü duygular göz kapaklarımın üstüne tünemiş ve gözlerimi açtığımda göreceğim iyiliklerden mahrum

kalmamı istiyormuş gibiydi. Gözlerimi açmalıydım. Nefes alıyordum ve kaçışım yoktu. Ne yazık ki bana verilen sürenin sonuna gelmemiştik ve ben yaşıyordum.

Gözlerini aç, korkak!

İrkilerek açtığım gözlerime ulaşan ışığın saflığı beni altüst edince onları tekrar kapadım. Bu defa göz kapaklarımı yavaşça aralamaya çalıştım. Işığa, onun saflığına ve iyiliğin çokça bulunduğu zannedilen dünyama gözlerimi tamamen açtığımda karşılaştığım gerçekse vücudumun bir şok dalgasıyla sarsılmasına sebep oldu.

Yalnızdım.

Gözlerimi açmıştım; kim bilir ne zamandır ve ne halde verdiğim savaştan nihayet galip çıkmıştım fakat yalnızdım. Yanı başımda kimse yoktu. Ne annem ne babam ne de bir başkası...

Hiç kimse.

Ne bekliyordun ki?

Tamam. Beklediğim bir şey yoktu. Ben zaten hayatı boyunca yalnızlığı nefes misali içine çekmiş biriymdim ama bu kadarını... Bilmiyorum. Beklediğim bir şey yoktu fakat beklemediğim şey tam da buydu. Nasıl başucumda olmazlardı? Gözlerimi ardına kadar açtığım halde nasıl yanımda bulamazdım onları?

Bir kaza geçirmiştım. Hayır. Aslında tam olarak kaza olduğunu söyleyemezdım.

İntihardı.

Tam olarak intihar da değildi, hayır. Ben sadece... Bir anlığına vazgeçmiş ve üstüme doğru gelen arabanın önünden çekilmek istememiştım.

Tamam işte, intihardı.

Hayır... Buna ne kaza denebilirdi ne de intihar... Arabayı görmüştüm, yoldan çekilmek için yeterince vaktim de vardı ama yapmamıştım.

Ya da yapamamıştın.

Neden peki? Bilmiyordum. Ama pişman olduğuma emindim. Ne de olsa hayatımdan iki aylık bir zaman diliminin çalınmasına neden olmuşum. Doktor bana tarihi sorduğunda takvimler 1 Eylül'ü, benim hatıralarım 3 Temmuz'u fısıldıyordu.

Gözlerimi iki ay boyunca herkese göre deliksiz bir uykuda geçirdiğim hastane odasında açmamın ve yanı başımda hiç kimseyi bulamayışımın üzerinden tam on gün geçtiğinde beklenenin aksine daha kötü hissediyordum. Bu on gün, kaybolmuş ruhların arasında geçirdiğim iki ayın yanında tam bir işkence gibi geldi bana. Çünkü hatırlayamıyordum ve kendimi eskisinden çok daha yalnız hissediyordum.

Unuttuğum tek şey arabanın önünden neden çekilmediğim değildi. Bununla birlikte son üç yılımı da hatırlamıyordum. Daha da kötüsü, her şey hatırladığımdan çok farklıydı.

Babam mesela... Değişmişti. İyi anlamda bir değişimdi bu, sevinmeliydim bu hallerine belki de ama garipsemeden edemiyordum. Bana karşı hal ve hareketleri de annemle aralarındaki ilişki de hatırladığım gibi değildi. Üç yıl öncesine kadar babam bana olan sevgisini göstermezdi, beni gerçekten sevip sevmediğini anlamazdım. Anneme nefretle yaklaşırdı, ondan bu kadar hoşlanmazken onunla neden evli kaldığını hep sorgulardım. Ama şimdi her şey farklıydı. Babam bana şefkatle bakıyor, anneme ilgiyle yaklaşıyordu. Annemin de değiştiğini söyleyebilirdim aslında. Üç yıl öncesindeki gibi değildi. Ne yaşanmıştı da biz bir aile olabilmiştik, merak ediyordum doğrusu. Fakat aklımı kurcalayan asıl şey, sonunda gerçek bir aile olup olmadığımızdı.

“O günler geride kaldı,” demişti annem uyanmamın üçüncü gününde. “Baban çok değişti. Özellikle sen kaza geçirdikten sonra ikimizin de değerini daha iyi anladı.”

Böyle söyleyince annem, geldiğimiz noktayı nispeten mantığıma oturtabildim. Zamanla bizi ne kadar çok üzdüğünü fark etmiş olmalıydı babam. Geçirdiğim kaza, sevdiği halde ilgisinden

yoksun bıraktığı insanları ansızın kaybedebileceğini göstermişti ona. O iki aylık süreden büyük bir ders çıkarmış ve kendine büyük ölçüde çekidüzen vermişti. Annemin anlattıklarına göre durum buydu.

“Peki ya sen?” diye sormuştum. Babamın değişimini bazı sebep ve sonuçlara bağlayabiliyordum ama anneminkini... “Mutlusunun gerçekten?”

Başını bir sevinç gösterisiyle sallamıştı. “Hiç olmadığım kadar.”

Ama ben inanmamıştım. İnanmamıştım. O yıllarda yalnız değillerdi çünkü. Ben de vardım yanlarında. Onların kavga gürültüsüyle büyümüştüm ben. Birbirlerinden nasıl nefret ettiklerini çok iyi hatırlıyordum. Tamam, belki hatıralarım ilk on dört yılıma ait olanlardan ibaretti, hayatımın son üç yılını hatırlamıyordum hiç... Ama benden her şeyin tersine döndüğüne hemen inanmamı da bekleyemezlerdi.

Tıpkı çocukluk hayalimi gerçekleştirdiğimi söylediklerinde, bana bir kanıt sunmadan onlara inanmadığım gibi... Benim için sadece bir hayaldi ünlü ve sevilen bir yazar olmak ama annemin anlattıklarına göre on beşinci yaşımdayken bu hayalim gerçekleşmişti. Kanıt sadece sosyal medyadaki paylaşımlar değildi; evimdeki kitaplığında duran, üzerinde ismim yazan kitaplardı. Ama ben inanamıyordum. Yazarlığa ilk adımımı nasıl attığımı, ne tür kitaplarla insanlara yazar olabileceğimi kanıtladığımı ve daha da önemlisi gerçek bir yazar olup olmadığımı hatırlamadığım kadar, tüm bunların gerçekliğine de inanamıyordum.

İnanmadığın tek şey o mu?

Ah evet, tabii ki inanmadığım tek şey o değildi. Hatırlamadığım son üç yılda, yine annemin söylediğine göre iki yakın arkadaş edinmiştim. Babamın değiştiğine inanabilirdim, o benim babamdı ve ben hayatım boyunca onun tarafından sevildiğimi hissetmeyi beklemiştim. Belki yazar olduğuma da inanırdım, sonuçta ikinci en büyük hayalimdi bu ama arkadaş edindiğime?

Okul hayatı boyunca dışlanan biriydim ben, son üç yılda nasıl olmuştu da yalnızca bir değil hem de iki yakın arkadaşım olabilmişti? Arkadaş canlısı ya da samimi biri değildim, üstelik konuşmayı da çok sevmezdim. Bu nasıl mümkün olmuştu? Aklım almıyordu.

Sadece bunu mu?

Hayır, aklımın almadığı tek şey bu da değildi. Gözlerimi açtığımda kırk beş kiloydum. Her ne kadar on günlük dengeli ve düzenli beslenmenin sonucunda üç kilo almış olsam da uyuduğum o iki ay içinde kırk beş kiloya kadar düşmüştüm. Bu gerçekten sağlığımı çok kötü etkilemişti. Halsizdim. Kendimi gün boyu yorgun hissediyordum. Omuzlarım ağrıyordu, sırtıma batan bir şey vardı ama ne olduğunu çözemiyordum. Doktorlar dinlenmem gerektiğini söylüyordu, iki aydır uyuyan ben değilmişim gibi... Yine de uyarılarını dikkate alıyordum. Neyse ki kan değerlerim normale dönüyor, fizik tedavi sürecim de güzel gidiyordu. Kısa süreli bir hafıza kaybı yaşadığımı, hatıralarımın yakın zamanda geri geleceğini tahmin ediyorlardı. Ama bunun ne zaman olacağını bilemiyorlardı, kimse net bir şey söyleyemiyordu. Neler yaşadığımı yarın da hatırlayabilirdim, beş yıl sonra da.

Ya da hiçbir zaman hatırlayamazdım...

“Bu neden bu kadar önemli ki?” diyordu babam. “İyisin işte. Yeniden aramızdasın.”

Olanları hatırlamam önemliydi çünkü nasıldır merak ediyordum.

Nasıl biriydim ben? Nasıl bir yazardım, nasıl bir arkadaşım, nasıl bir evlattım? Hatırlamadığım bu üç yılda neler yaşanmıştı da bir aileye, iki yakın arkadaşına ve yüz binlerce okura sahip olabilmişim?

Hatırladığım insan değildim ve bu, beni öldürüyordu. Akranları tarafından zorbalığa uğrayarak dışlanan, gecelerini ağlayarak geçiren ve en önemlisi, babasının sevgisine muhtaç olan o küçük kız değildim artık ve neler olduğunu bilmemek beni çıldırtıyordu.

Bana ne yapmışlardı? Ne olmuştu da ben, ben olmaktan çıkıp bambaşka birine dönüşmüştüm? Anladığım kadarıyla artık kurban değildim, dışlanan hiç değildim ve yalnız olmadığım da apaçık ortadaydı.

Babamın sevgisi mi?

Ona muhtaçsın.

Çünkü hiçbir zaman hissetmemiştim.

Oysaki her hücrene kadar hissetmeye ihtiyacın var.

Çünkü aslında her küçük kızın en büyük hayali, babasının onun kahramanı olmasıydı. Benim babam benim kahramanım değildi ve hiçbir zaman da olmayacaktı.

Sorun değil.

Hayır, sorun.

Atlatabilirsin.

Hayır, atlatamayacağım. Atlatamadım ve atlatamamaya devam edeceğim.

Tamam, aslında beni sevdiğini düşünüyordum, onun kıızıydim ben, elbette seviyor olmalıydı beni ama hayatım boyunca bana hiç hissettirmemişti ki. Bu yüzden artık değiştiğini söyleseler de inandırıcı gelmiyordu. Bakışlarında şefkati görsem bile samimi gelmiyordu.

Ama ben yine de uyandığımdan beri olan ilgisinin gerçek olmasını istiyordum çünkü o benim babam ve ben onu seviyorum. Bana çarpmasına izin verdiğim arabanın beni öldüreceğini ve içimi yakan bütün bu acılardan kurtulacağımı sandığımda düşündüğüm tek şey, öldüğümü duyduğunda babamın vereceği tepkinin ne olacığıydı. İşte onu bu kadar çok seviyordum.

Sahi, kaza geçirdiğimi öğrendiğinde tepkisi ne olmuştu? Komaya girdiğimi doktorlar ona söylediğinde ağzından çıkan ilk cümle neydi? Bilmiyordum ve soramıyordum. Öylece baktı, dediklerinde hüsrana uğramak istemiyordum. Biraz üzüldü ama

sonra işine döndü, dediklerinde yıkılmak istemiyordum. Sorun etmedi, dediklerinde ölmek istemiyordum.

Bu yüzden sormadım ve sustum. Üç yıl öncesinde yaptığım gibi sadece sustum.

“Ezgi!”

Benim.

“Okul işlerini hallettik. Bir sonraki hafta doktorların da izin verirse okula başlayabilirsin.”

“Eve ne zaman gidebiliyorum peki?”

“İki gün sonra.”

Düşünceli halimi gördüğünde bana birkaç adım daha yaklaştı. “Merak etme, her şey yoluna girecek. Hatırlayacaksın. Ben her zaman yanında olacağım.” Eğilip alnıma küçük bir öpücük bıraktı.

Hatırlayacağız.

Evet, hatırlayacağım. Beni son üç yılda nasıl bir insana dönüştürdüklerini er ya da geç hatırlayacağım.

İKİNCİ KESİK

İnsanların nasıl gaddar varlıklar olduğunu yaşayarak anlamak ürkütücüydü.

Keşke dünyaya gelmeden önce her birimize insanların nasıl varlıklar olduğunu anlatsalardı da bu gerçeğe tanıştığımızda kendimizi boşlukta bulmasaydık.

Annemin aksine, dünyanın iyi bir yer olduğunu düşünmüyordum. Özellikle bazı kimseler için hiç iyi bir yer değildi. Kimileri vardı ki dünyaya ait olamayacak kadar saf, kimileri vardı ki dünyaya ait olamayacak kadar kurnazdı.

Ben?

Biz?

Ah, evet, biz?

Biz... Biz dünyaya aittik ama saf mıydık yoksa kurnaz mı, bilmiyordum. Bunu söyleyebilecek kadar bile tanımıyordum kendimi.

Kişilik denen şeyin, yaşanan deneyimlere bağlı olarak hayat boyu değişebildiğini okumuştum. Babamınki bile kırk yaşından sonra değişebilseyse benimki de unuttuğum yıllar içinde değişmiş olabilirdi. Ama ne yönde ve ne kadar, bilemiyordum. Kulaktan dolma bilgilerle de *biri* olmaya yönelik şekil alamazdım.

“Heyecanlı mısın?” diye sorunca annem, gözlerimi duvara sabitlenmiş televizyondan ayırarak ona çevirdim. Ekran uzun süredir açıktı ama filmi izlediğim yoktu, sadece bakıyordum. Bakıyor ve başka şeyler düşünüyordum, nihai bir karara varamayacağımı bilmeme rağmen.

“Ne için?”

“Bugün arkadaşların ziyaretine gelecekti ya...” Kaygılı bakışları, bunu da unutup unutmadığımı merak ettiğini gösteriyordu.

“Biliyorum,” dedim içini rahatlatmak isteyerek. “Heyecandan ziyade gergin hissediyorum.”

“Neden ki?”

Çünkü onları nasıl karşılamam gerektiğini bilmiyorum.

Çünkü arkadaş nedir bilmiyorsun. Daha önce hiç arkadaşın olmadı.

Olmadı mı?

Olmadı.

Hiç mi?

Hiç.

“Tanımadığım insanlar sonuçta.”

“İkisi de çok iyi kızlar. Daha önce tanıyınca sevmiştin, yine seveceğinden kuşku yok.”

“Sen de tanıyorsun onları?” dedim bir kaşımı kaldırarak.

“Tabii ki tanıyorum. Ödevlerinizden birkaçını bizim evde yaptınız.”

Anladığımı belirtircesine başımı salladım. Fakat belki de mecburiyetten doğan bir arkadaşlıktı bu. Belki de annem her şeyi

yanlış anlamıştı, aslında hiçbir şey görüldüğü gibi değildi... Öğretmenimiz bize bir proje ödevi vermişti ve ödevi yapmak için bir süreliğine okul dışında da görüşmemiz gerekmişti. Kızlar evime kadar gelince de daha önce hiçbir arkadaşım evimize gelmediğinden annem arkadaş olduğumuzu zannetmişti. Eğer gerçek buysa annemin böyle düşünmesini garipsemezdim çünkü on üçüncü yaş günümü çok iyi hatırlıyordum.

Ne akla hizmetse artık, on üçüncü yaş günüm için evimde parti organize etmiştim. Eğleneceğimizi ve güzel ikramların olacağını söyleyerek bütün sınıf arkadaşlarımı ve öğretmenimi doğum günü kutlamama çağırmıştım. Annem söylene söylene bütün evi dip köşe temizlemiş, pastalar çöreklerle masayı donatmıştı. Babam gereksiz masraf çıkardığım için bana çok kızmış olsa da arkadaşlarımla geleceğini ve günün sonunda partiden eğlenerek ayrılacaklarını düşündüğümünden öfkeli sözleri bir kulağımdan girip diğerinden çıkıyordu. Partiden ve annemin hazırladığı ikramlıklardan memnun kalırlarsa daha sonra da benimle takılmaya devam etmek isteyebilirlerdi.

Ama o gün kimse gelmedi.

Bırak sınıf arkadaşlarını, sınıf öğretmenim bile gelmedi. Yedi saat boyunca masada tek başıma oturup bekledim, bir damla gözyaşı bile dökmeden. Ne zaman ki babam işten eve gelip masaya hiç dokunulmadığını ve benim öylece oturduğumu görünce “Tam da beklediğim gibi,” dedi, işte o zaman hüngür hüngür ağlamaya başladım. Ertesi gün okula gittiğimdeyse kimse bu konudan bahsetmedi bile. Öylece kapanıp gitti.

“Hatta bir keresinde seninle oturup yaprak sarmıştık, arkadaşların için. Lara bayılmıştı sarmalara.”

Melodik ses, annemin hararetle o günü anlatmayı bırakıp çantasındaki telefonuna uzanmasına neden oldu. “1725 numaralı oda,” dedi telefondakine. Muhtemelen kızlardan biriyle konuşuyordu.

Aramayı sonlandırdığında geniş bir gülümsemeye bana yaklaştı, tahminimi doğrularken yatağımın ayarlarıyla oynamaya başladı. Yastığımı da düzeltip beni yarı oturur pozisyona getirdiğinde kapının iki kez tıklatıldığını duyduk.

“Girebilirsiniz!”

İşte şimdi heyecanlanmıştım. Ellerimi karnımın üstünde kavuşturup yaklaşan adımların sahiplerini görmeyi bekledim. Umarım onları severim, dedim içimden.

Eğer sevmezsen onlarla görüşmeye devam etmek zorunda değilsin.

Ama nasıl yaparım ki bunu? Yine de şans vermem gerekmez mi? Üç yıllık arkadaşlıkmiş annemin söylediğine göre. Bir anda silip atarsam onları üzmüş olmaz mıyım?

Hâlâ yapıyorsun bunu.

Neyi?

Başkaları üzülmesin diye kendini üzmeyi tercih ediyorsun.

Sevmediğim insanlarla görüşmek beni neden üzsün ki? Sonuçta yalnız olmayacağım.

Bazı sahte arkadaşlıklar, yalnızlık hissinden bile daha çok kırar kalbini. Bazen yapayalnız olmak, sahte gülücükler görmekten daha iyidir.

Kafamın bu kadar karışık olmasını, içinde bulunduğum duruma göre normal karşılıyordum. Doktorlar uyum sağlamakta zorlanabileceğimi söylemişlerdi. “Zamanla yeni hayatına alışacak, hatıralarını hatırlamasan bile yola kolayca devam edebileceksin,” demişlerdi, kafamdaki sesi bilmeden. Onlara bahsetmemiştim, gözlerimi açtığımdan beri benimle konuşup duran yabancı bir ses var zihnimde dememişim.

O benim içsesim değildi, içsesimi iyi tanırdım çünkü. Bu başka bir şeydi, başka biriydi.

Ben senim.

Hayır, o ben değildi. Yine de varlığından kimseye bahsetmiyordum.

Çünkü korkuyorsun.

Hayır, korkmuyordum. Benim sadece kafam karıştı. Zamanla yeni hayatıma alışacak, geçmişini hiçbir zaman hatırlamasam bile iyi olacaktım ve bu aptal ses sonsuza kadar susacaktı.

“Ezgi!” diye seslenerek ellerindeki çiçek ve birkaç torbayla yanıma yaklaşan kızlara baktım. Nasıl da yabancıydılar bana...

“Lara,” dedi annem kumral kızı göstererek.

Düz saçları omuzlarından biraz daha aşağıya dökülen kız, bana öyle içten gülümsüyordu ki bir an için değil üç yıllık, on yedi yıllık bir arkadaşlığımız var sandım. Kalp şeklinde bir yüzü ve derin gamzeleri vardı. İki yanağında da bulunan ve apaçık gördüğüm gamzelerinden gözlerimi ayırmama neden olan şey, annemin diğer kızı işaret etmesiydi.

“Gözde,” dedi esmer kız için. O da en az Lara kadar mutlulukla gülümsüyordu. Elindeki papatya buketini bana uzattığında kendimi daha ilk dakikadan onlara yakın hissetmişim.

Çünkü papatya benim en sevdiğim çiçektir ve onlar bunu biliyordu...

Bu kadar kolay kanma... Lütfen!

En sevdiğim çiçeği bilmeleri, yakın arkadaş olduğumuz anlamına gelmez mi ki?

Alt tarafı bir çiçek... Ve hasta ziyaretine papatyayla gelmek çok klişe...

Bana içtenlikle gülümseyen ve en sevdiğim çiçekle beni ziyarete gelen bu kızlara düşman olmamı mı bekliyordu? Ne istiyordu benden?

Ne istiyorsun benden, diye sordum zihnimdeki sese.

Gözlerini açmanı, dedi yalvarır gibi.

Gözlerim açık.

Aptal olma.

Aptal değilim.

Üç maymunu oynamayı bırak.

Üç maymunu oynadığım falan yok.

Artık cesur ol.

Ona laf yetiştirecek halim yoktu. “Teşekkür ederim,” dedim Gözde’ye bakarken. En az kızlar kadar samimiyetle gülümsedim.

“Ayrıca çikolata da var,” dedi Lara elindeki paketi kaldırıp indirirken.

“Zahmet etmişsiniz,” dedi annem mahcubiyetle gülümseyerek.

“Ne zahmeti,” diye karşılık verdi Gözde. “Keşke elimizden Ezgi’yi mutlu etmek için başka şeyler de gelebilse... Hastane sınırları içinde şimdilik bu kadarını yapabiliyoruz.”

“Yarın taburcu oluyorsun, değil mi?” diye sordu Lara.

Bildiğim halde anneme dönüp baktım. “Evet,” diyerek benim yerime cevapladı annem. “Tedaviye ayakta devam edecek. İnşallah bir hafta sonra da okula gidebilir hale gelecek.”

“İnşallah,” diyerek kızlar da annem gibi duacı oldu.

Kısa süreli bir sessizlik yaşandı. Kızlar bana, ben bir onlara bir etrafa bakıp dururken annem hareketlendi. “Ben sizi yalnız bırakayım, biraz hasret giderin. Konuşmak istediğiniz özel şeyler de vardır belki.”

Gitmesini istemiyordum. Zihnimdeki yabancı sesin aksine kızlara ısındığımı hissetmiş olsam da üzerimdeki gerginliği atamamıştım.

Çünkü sen de onlara güvenmiyorsun.

Elbette güvenmiyorum. Kim yeni tanıştığı birine hemen güvenebilir ki?

Fakat annen onlarla üç yıl önce tanıştığını söyledi.

Ama ben, bunu hatırlamıyorum.

O halde annene de güvenmiyorsun...

Öyle miydi gerçekten? Ben şimdilerde anneme bile güvenmiyor muydum? İnsan neden annesine güvenmezdi ki? Ya da

güvenemezdi? Kendimi uyandığım ilk günden beri bu kadar tedirgin ve tetikte hissetmemin nedeni de bu muydu? Annem dahil kimseye güvenemediğim için mi bu kadar kaybolmuş hissediyordum?

Annem odadan çıktıktan sonra Lara yerinde kalmaya devam ederken Gözde yatağın etrafında yarım tur dönerek sol yanımda durdu. Burada küçük bir kanepede vardı, çoğunlukla annemin oturduğu. Koltuğun arkasında boydan boya cam vardı ve neyse ki perdeleri genellikle açık bırakıyorlardı da oda aydınlık oluyordu. Hissettiğim bu iç karartıcı ruh haline, güneş ışığı iyi geliyordu.

Gözde, kanepeye oturduktan sonra “Ee, anlat bakalım. Nasıl hissediyorsun kendini?” diye sordu.

Babamın bu koltukta oturup başımda beklediğini nadiren görmüştüm ama ilki bile beni oldukça şaşırtmaya yetmişti. Kâbus dolayısıyla irkilerek uyandığım gecelerden biriydi. Çıkardığım sesle onu da uyandırmıştım. Başta neler olduğunu idrak edemediğinden sağına soluna bakmış, daha sonra beni görünce durumu anlamıştı. Onu yanımda bulmanın verdiği şaşkınlığı üzerimden atmama kalmadan komodinin üzerindeki su bardağını doldurup bana su içirmişti. Ardından yanımda olduğunu söyleyerek gözlerimi kapatıp uyumaya devam etmemi istedi. Dediğini yaptım ama hemen uykuya dalamadım. İçim içime sığmıyor, sevinçten deliler gibi kahkaha atmakla ağlamak arasında gidip geliyordum. Derken bir damla gözyaşı usulca aktı.

“Daha iyiyim,” dedim anıyı tekrar yaşamayı reddederken. Hatırladığımda bile burnumun ucunun sızladığını hissetmiştim. O gün ilk defa babam beni mutluluktan ağlatmıştı, önceleri hep üzüntüdüdü.

“Hiçbir şey hatırlamadığın doğru mu gerçekten?” diye sorunca Lara, ayakucuma dönerek onun gözlerine baktım. Kaşlarını hafiften kaldırmış, meraklı bir ifadeyle ağızımdan çıkacak herhangi şaşırtıcı bir sözü bekliyordu.

“Son üç yılı sadece.”

“Acaba neden son üç yıl?” diye kendi kendine sorsa da Gözde, cevaplamak için ona döndüm.

Bir sağa bir sola dönmek boynumu daha şimdiden yormuşken “Bilmiyorum. Doktorların konuyla ilgili bazı teorileri var tabii ama pek ilgilendiğim söylenemez,” dedim.

“Ne gibi teoriler?” diye sordu Lara.

Tekrar sağıma döndüm. İrice açılmış gözlerini gördüğümde neredeyse gülecektim. Bu durum onu düşündüğümde daha fazla meraklandırmışa benziyordu.

“Üç yıl önce gerçekleşen ve bende travma etkisi bırakan bir anıdan kaçıyor olabilmemişim.”

“Nasıl yani?” diye sordu Gözde.

“Kızlar,” dedim karşıdaki duvara bakarak. “Bir sağa bir sola bakmaktan başım döndü. Lütfen biriniz diğerinin yanına geçebilir mi?”

“Ay, pardon!” dedi Lara ve hızlı adımlarla tıpkı Gözde’nin yaptığı gibi yatağın etrafını döndü. Tekrar sol yanıma baktığımda kanepenin kol dayama kısmına oturduğunu gördüm. “Dinliyoruz.”

İlk çıkarımlarıma göre Lara, Gözde’ye göre daha tez canlı ve meraklıydı. Ayrıca muhtemelen Gözde bu grubun en soğukkanlı kızıydı.

Grubun mu? Daha şimdiden onları benimsedin mi?

Cevap verme. Duymazdan gel. Cevap verme.

“İyi misin?” diye sordu Lara. “Bir yerin mi ağrıdı, kaşlarını çattın?”

Başımı hızlıca iki yana salladım. “Dedim ya, başım döndü biraz ama geçer hemen.”

“Emin misin, hemşireyi çağıralım istersen?” diye sordu Gözde.

İkisinin de benim için endişelendiğini görmek içimde garip bir sıcaklık hissine neden olunca az önce her ne yaşandıysa ona devam edelim istedim. Biraz daha çatsam kaşlarımı, suratımı buruştursam, hemşireler gelse, kızlar benim için daha çok endişelenir

miydi? Bu sıcaklık varlığını korumaya devam eder miydi o zaman? Belki daha yoğun bile olurdu hissiyatı.

Bencillik yapmaya hakkım olmadığını düşündüğümünden hafifçe gülümseyerek başımı tekrar ama bu kez daha yavaşça iki yana salladım.

“Ee, anlatıyordun.”

“Hım,” diyerek konuyu hatırlamaya çalıştım. Gözde atkuyruğu yaptığı saçlarının uçlarıyla oynarken Lara tırnaklarını yemeye başlamıştı. İkisi de anlatacaklarımı duymak için sabırsızlanıyordu. Oysaki merak edilecek kadar mühim bir konu değildi.

Bilemezsin.

“Psikiyatri doktoruma göre, beynimiz bazı durumlarda bizde travma etkisi yaratacak anılarımızı hafızamızdan silebilirmiş.”

“Ne gibi durumlarda?” diye sordu Lara.

“Acısıyla baş edemeyeceğimiz durumlarda.”

Acı katlanılamaz hale geldiğinde gözden yaş akmazmış, diyorlardı, zamanla hatıraların da silindiğini bilmeden.

“Her kaza geçirenin başına gelmiyor ama bu, değil mi?”

Kıkırdadım. “Hayır tabii ki,” dedim uyandığımdan beri ilk kez böyle içtenlikle güldüğümü fark etmişken. “Hatta bazen, bu durumu yaşamak için hiç kaza geçirmene de gerek yokmuş. Ânı yaşıyorsun, üzerinden zaman geçiyor, bir bakmışsın artık o an yok zihninde.”

“İlginçmiş.”

“Çok,” diyerek başımı salladım. “Çocukluk hatıralarının unutulmasının sebeplerinden biri de buymuş.”

“Şaka yapıyorsun!”

Başımı ağır ağır iki yana salladım. “Ne yazık ki çok ciddi-yim... Kötü bir çocukluk döneminden geçtiysen unutabilirmişsin çocukluk yıllarını.”

“İyi geçtiyse ama ben yine de hatırlamıyorsam?” diye sordu Lara.

“Bu da olabilirmiş. Beyin yakın geçmişe odaklı çalışmış, uzak geçmişe dair ya en kötü ya da en iyi şeyleri tutarmış genellikle.

Eğer çocukluğun hafızanda yer edinmesini isteyeceğin kadar iyi geçmemişse de hatırlamıyor olabilirmişsin.”

“Yedi-sekiz yaşa kadar pek hatırlamamak normal bence ya,” dedi Gözde. “İlla bir sebebe bağlamak anlamsız geldi bana.”

“Haklısın ama hiç hatırlamamak normal olmayabilirmiş, üzerine gitmekte fayda varmış.”

Lara, şakacı bir tavırla omzuma vurdu. “Kız, sen de on gün kaldın hastanede ama hemen çözmüşsün insan biyolojisini, psikolojisini falan.”

Gözde de ona katıldığını belli edercesine gülerек başını salladı.

“Doktorum bilgi paylaşmak konusunda çok istekliydi. Benim de çok boş vaktim vardı, araştırmalar yaparak değerlendirmek istedim. İnsan psikolojisi sandığımızdan çok daha karmaşık bir yapıdaymış, onu öğrendim.”

Kızlara bu araştırmaları yapmamın asıl nedenini elbette söylemeyecektim. Zihnimdeki yabancı sesi çözmek içindi bütün o araştırmalar. İnsan psikolojisi karmaşık bir yapıda mıydı, bilmiyordum ama benim bir süredir öyle olduğum kesindi.

“Ne öğrendin başka mesela, anlatsana,” diyordu ki Lara, kapının çalındığını duyduk. Annemin geldiğini düşünerek “Girebilirsin!” dedim. Aslında sohbet beklediğimden daha iyi gidiyordu, biraz daha bizi yalnız bırakmasında sakınca olmazdı.

Dar koridordaki adım seslerinin bir değil iki kişiye ait olduğunu ayırt edebildiğimde annemin babamla birlikte geldiğini sandım. Ancak gördüğüm yüzler başkasına aitti.

“Asilkan?” dedim şaşkınlıkla.

İşte bu çocuğu tanıyordum. İşte ne yazık ki bu çocuğu çok iyi tanıyordum.

“Size beni tanır demiştim,” diyerek sıırttı.

Son gördüğümünden bu yana çok değişmiş gibi dursa da gözlerine bakar bakmaz onu tanımıştım. Boyu uzamıştı, omuzları genişlemiş ve spora gittiği her halinden belli olacak şekilde kilo

almıştı. O kuzguni saçları gitmiş, yerine platin sarısı saçlar gelmişti. Değişmeyen tek şey gülüşüydü. Kendini beğenmiş, aptal, can yakan o gülüşü... Bana olan bakışları bile şimdi farklıydı.

Daha iyi bak.

Yanındaki Özgür'e baktım. O da en az Asilkan kadar değişmişti. Ama Özgür'ün saçlarında boya yoktu, hatırladığım kahve tonu varlığını koruyordu. Ergenlik ikisine de yaramış, boylarını uzatıp vücutlarını geliştirirken daha keskin yüz hatlarına da sahip olmalarını sağlamıştı. Fakat önemli olan dış görünüş değildi. Ruhları ne durumdaydı, kalpleri hâlâ kara mıydı mesela?

"Çok geçmiş olsun," dedi Özgür. Her zaman Asilkan'a göre daha nezaketli bir insan olmuştu. Asilkan'a göre daha nezaketli nasıl olunabilirse o kadar işte...

"Ziyaret edebileceğimizi duyunca hemen geldik," dedi Asilkan. Ona nasıl baktığımı hiç umursamadan bana yaklaştı. İstem-sizce oturduğum yerde geriledim.

Bu hareketim kızların dikkatinden kaçmazken "Sakin ol," diyerek sol omzuma elini koydu Gözde. "O bildiğin gibi biri değil artık."

"Ne?"

"Ortaokul yıllarında pek iyi anlaşıyorlarmışsınız ya Asilkan'la," dedi Lara. "Lisede öyle değildi. Aranızdaki sorunları çözerek başladınız lise hayatınıza."

Daha neler...

Büyüyen gözlerimi kime çevirmem gerektiğini bile bilmiyordum. Dalga mı geçiyorlardı benimle? Bu kadarına da inanmamı beklemiyorlardı herhalde! Asilkan benim okul hayatımı cehenne-me çeviren kişiydi. Yıllarca okuldan eve her döndüğümde hüngür hüngür ağlamamın nedeni sadece oydu. Özgür'ün de suçu vardı elbette ama asıl suçlu Asilkan'dı. Ve ben onu her ne olursa olsun affetmezdim.

Affedemezdim.

Ama daha şimdiden kendine yakın hissettiğin bu kızlar onu affettiğini söylüyor...

Evet, öyle söylüyorlardı. Aklım almıyordu. Ne olmuştu, nasıl olmuştu da ortaokul yıllarımı geride bırakabilmişim? Asilkan'la temiz bir başlangıç nasıl yapabilmişim de böyle bir kazadan sonra uyandığımda beni ziyarete gelecek kadar beni önemser olmuştu?

Ziyaretine gelmesinin nedeninin seni önemsemesi olduğunu mu sanıyorsun?

“Arkadaş mıydık?” diye sordum Asilkan'ın gözlerinin içine bakarak.

Başını sol omzuna doğru yatırıp düşündü, cevabı bulunca dilini şaklattı. “Pek sayılmaz.”

“Neydik o zaman?”

“Sınıf arkadaşı.”

“Aynı sınıfta mıyız bir de?”

“Eşit ağırlığı seçtikten sonra aynı sınıfa düştük, evet.”

“Eşit ağırlığı mı seçtim ben?” Asilkan'la aramızdaki sorunları çözmemize şaşırdığımdan daha çok şaşırmıştım buna. Mimar olmak istiyordum ben. Neden eşit ağırlık seçmişim ki?

“Hukuk okumak istiyordun.”

“Yok artık,” diyerek gülmeye başladım. Her birinin ciddiyetle bana bakmaya devam ettiğini fark edince “Şaka yapmıyorsunuz?” diye korkarak devam ettim.

“Hem de hiç...”

“Anlaşılan bana anlatmanız gereken çok şey var,” dedim düşünceli bir tavırla.

“Sen şimdi düşünme bunları. İyileşmene bak. Zamanla her şeyi anlatırız biz sana, belki gerek bile kalmadan sen hatırlarsın.”

Lara'nın iyi niyetle kurduğu cümlelere gülümseyerek cevap vermekle yetindim. Onun için söylemesi kolaydı. Öğrendiklerim düşünmeden durulabilecek şeyler değildi ki. Uyandığım günden beri iki yakın arkadaşım olduğu gerçeğini hazmetmeye

çalışmışım. Ziyaret günü gelip çattığında heyecandan ne yapacağımı, nasıl konuşacağımı bilememişken şimdi bu yeni bilgileri nasıl sindirebilirdim? Asilkan ve Özgür'den bahsediyorlardı yahu. Onlarla aynı sınıfta olduğumuzu ve ikisiyle de sorunlarımızı çözdüğümüzü... Özgür hadi neyse de Asilkan'ı nasıl affederdim? Çocukluk hayalim olan mimarlıktan ne olmuştu da vazgeçmiş, hukuk okumak isteyerek eşit ağırlığa geçiş yapmışım? Ortaokuldan hatırladığım kadarıyla coğrafya ve tarih derslerim çok kötüydü. Bile bile lades demem için ortada gerçekten geçerli bir neden olmalıydı.

“Var mı bizden istediğin bir şey?” deyince Özgür, düşüncelerimden koparak gerçek dünyaya döndüm.

Bunu da çok sık yaşıyordum. Zihnimdeki sesle konuşmak bir yana, kendi kendime de konuşup duruyordum. Öyle ki bazen somut bir dünyanın içinde yer aldığımı bile unutuyordum.

“Hayır, yok,” dedim. Başkası olsa devamında ona teşekkür ederdim ama karşımdaki Özgür'dü ve bunu yapmak hiç içimden gelmemişti.

“O halde biz gidelim. Ne demişler, hasta ziyaretinin kısası makbuldür.”

Başımı sallayarak kızlara döndüm. “Teşekkür ederim geldiğiniz için.”

“Ne demek. Asıl biz teşekkür ederiz ziyaret isteğimizi kabul ettiğin için,” diyerek bana yaklaştı Gözde, iki yanağıma da öpücükler bıraktıktan sonra yatağın iki metre uzağında bekleyen Özgür'e doğru ilerledi.

“İstediğin her zaman bizi arayabilirsin. Ne zaman istersen çağır, hemen yanına geliriz. Tamam mı güzelim?” dedikten sonra Gözde gibi öpmek yerine eğilip sıkıca sarıldı bana Lara.

Daha önce hiç yaşamadığım bir durumdu bu. Birçok kez yakın arkadaşların birbirlerini öptüklerini ve birbirlerine sarıldıklarını görmüştüm ama ben hiç onlardan biri olmamıştım. Bir gün

benim de böyle bir an yaşayacağımı düşlesem de içten içe buna inancım yoktu.

Kızların beni öpmesi ve bana sarılması buruk bir sevinçle dolururken içimi, Özgür olduğu yerden el salladı bana. Asilkan'ın göz kırptığını görünce kendime gelerek kaşlarımı çattım.

“Asilkan,” dedim onlar odadan çıkmadan önce. “Sen biraz daha kalır mısın?”

Tam bir aptal olduğunu kanıtlayarak beni yanlış anladı ve imalı bir gülüşle “Tabii kalırım,” dedi. Diğerlerine dönüp “Siz otoparka inin. Ben geliyorum,” diyerek onu beklemelerini istedi.

Kızlar ve Özgür odadan çıktıktan sonra Asilkan biraz önce Gözde'nin oturduğu koltuğa geçip oturdu. Onlar gittikten sonra özüne dönmesini bekliyordum ama bunu yapmadı. Bir süre çatık kaşlarla onu seyrettim. Ne zaman rol yapmayı bırakacağını merak ediyordum.

Fakat aradan ne kadar zaman geçerse geçsin alışık olduğumun aksine gözlerinde en ufak bir alaycılık dahi oluşmadı. Bana her an benimle dalga geçebilecekmiş gibi bakmıyordu. Dudaklarındaki gülümseme içtendi. Mutlu görünüyordu. Beni gördüğü için mutlu olmuş gibi bakıyordu.

“Ben de biliyorum saatler hatta günlerce seyredilecek kadar yakışıklı bir suratım olduğunu ama çocuklar aşağıda bekliyor... Daha fazla kalmamı istiyorsan söyle, arayayım beklemesinler beni.”

“Ne saçmalıyorsun sen?”

“Ne zaman diyorum, konuşmaya diyorum, başlayacaksın diyorum? Kalmamı istedin ya. Bana bakmak için mi kalmamı istedin? Konuşmak istediğin bir şey yok mu?”

“Var,” desem de aklımı kurcalayan şeyleri nasıl ifade edebileceğimden tam emin değildim.

“Dinliyorum,” diyerek dirseklerini dizlerinin üzerine koydu. Avuç içlerine çenesini yaslayarak yüzünü kendi ellerinin arasına aldı.

“Oyun mu oynuyorsun, bilmiyorum ama eğer öyleyse söyleyebilirsin. Diğerlerine çaktırmam.”

Hatırladığım kadar siyah olan kaşlarını çattı. “Ne oyunu?”

“Rol mü yapıyorsun diyorum, yani aslında aramız iyi değildi de şimdi bana iyiymiş gibi yutturmaya mı çalışıyorsunuz diyorum, itiraf edersen seni ele vermem diyorum...”

Onu taklit ettiğim için mi yoksa onu taklit ederek söylediklerim yüzünden mi bilmiyorum, ansızın kahkahalarla gülmeye başladı. Kendine gelebildiğindeyse “Neyse ki hâlâ çok komik bir kızsın,” dedi.

“Sinirlerimi bozmadan bana olan biteni anlat.”

“Lara’nın da dediği gibi önce iyileş, sonra zamanla her şeyi öğreneceksin zaten.”

“Her şeyi anlatmanı istemiyorum. Seninle neler oldu, bunu bilmek istiyorum sadece.”

“Büyüdük Ezgi,” dedi oturuşunu düzelterek omuzlarını silkerken. “Çocuktuk o zamanlar. Büyüdük ve ikimiz de yaptıklarımıza son verdik.”

“İkimiz de?”

“Ben senle uğraşmayı bıraktım, sen de sessiz kalmayı.”

Ne demek istediğini anlamamıştım.

Hiç şaşırmadım.

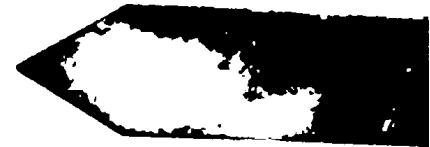
“Yani gerçekten de liseye geçince bana kötü davranmadın.”

Başını iki yana salladı. “Ne sana ne de bir başkasına. Hatırlarsan ortaokul yıllarımızda seninle birlikte birkaç kişiyle daha uğraşırdım, bundan gerçekten zevk alırdım. Ama lisede...” Kaşlarını kaldırıp indirdi. “Kimseye kötülük yapmadım. Zaten yakında okula başlayacaksın, bana inanmıyorsan sorup soruşturursun.”

“Bir yaz tatilinin seni değiştirdiğine inanmamı beklemiyorsun herhalde,” dedim alaycılıkla.

“İnsanlar bir gecede bile değişebilir Ezgi.”

Bak işte, bunda haklısın.

İçimdeki yabancı, Asilkan'ın fikrine katılınca kafam daha da karıştı. Kime, nasıl inanacağımı şaşırmıştım gerçekten.

“İlk iki yıl aynı sınıfta değildik. Birbirimizi sadece etkinliklerde ya da yemekhane, kantin gibi ortak alanlarda görüyorduk. Eh, dolayısıyla pek muhabbetimiz olamadı. Ama üçüncü yıl aynı sınıfa düşünce ister istemez iletişimimiz ilerledi.”

“İlerledi?” dedim daha açık olmasını isteyerek.

“Bence bugünlük bu kadar yeter,” diyerek yerinden kalktı. “Okulda görüşürüz.” İtiraz etmeme fırsat vermeden gidiyordu ki son anda aklına gelmiş gibi durup cebinden bir şey çıkardı. “Bu belki hatırlamanı sağlar.”

Kucağıma bırakıp gittiği şey bir fotoğraftı. Fotoğraf karesinin içinde ikimiz vardık. Kameraya bakıyor ve gülümsüyorduk. Daha da şaşırtıcı olan şey, Asilkan'ın tek kolunu belime sararak beni kendine çekmiş olmasıydı.

ÜÇÜNCÜ KESİK

“Geçmiş olsun,” dedi doktor odadan çıkmadan önce.

Bugün taburcu edileceğim gündü. Babam işlemleri hallederken annem beni giydiriyordu, beş yaşında bir çocukmuşum gibi... İnce bir ceket getirmişti yanında. Rengi siyahtı, ceketı görür görmez bana ait olduğunu anlamıştım.

En sevdiğim rengin siyah olduğuna karar verdiğimde sekiz yaşımıdaydım. Resim dersindeydik, öğretmenimiz en sevdiğimiz rengi kullanarak bir ağaç çizmemizi istemişti. Bazılarının ağacı pembeydi, bazılarının sarı, bazılarının mavi. Bir tek benimki siyahtı. Ama en güzel ağaç da benimkiydi. Ortaokuldayken o resmi odamın en güzel köşesine astığımı hatırlıyor ve şimdi merak ediyordum, acaba lisedeyken de o resim hâlâ duvarımda asılı mıydı? Lise yıllarımda da o resme bakarak hüznle dolmuş muydum? Mevsimlere göre renk değiştiren ağaçların o yaşında bile benim

için siyahlıktan ibaret olmasına içten içe zlmeye devam etmiş miydim? O kara ağaç sadece bir başlangıç olabilir miydi? Ben aslında sadece ağaçlara değil, bütün dünyaya siyah gözlüklerin ardından mı bakıyordum? Sekiz yaşımdayken bu böyleydi. On beş yaşımda da öyle mi olmuştu? Peki ya on altı? On yedi? Ne yaşamıştım bu üç yılımda, bu kayıp yıllarımda?

“Dn bakalım,” diyerek ceketin kollarına kendi kollarımı geçirmemi sağladı annem.

Kendi etrafımda dönerek ceketı giydim, yakalarını annem düzeltti. Bunu en son yaptığında kaç yaşımdaydım, hatırlamıyordum bile.

Ellerini kaldırıp iki yanağıma da koydu, baş parmaklarıyla göz altlarımı okşadı. “Her şey yoluna girecek.”

Başımı sallayarak onaylasam da tereddütlerim hâlâ vardı. Dn akşama doğru ziyarete gelen arkadaşlarım bana hiç yardımcı olmamıştı. Asilkan’ın bana verdiği fotoğraf karesi kafamı daha da karıştırmaktan başka hiçbir işe yaramamıştı. Hatırlarım belki diye vermişti fotoğrafı ama ben hatırlamamıştım.

Hatırlaman için vermemiştir belki de.

Kaşlarımı attım. Başka ne için vermiş olabilir ki?

Karşılık vermesini bekledim. Hep konuşurdu, hiç susmazdı genelde ama şimdi ben yanıt beklerken sessiz kalıyordu. Sorumu yineledim.

Ne için vermiş olabilir?

“Hatırlamam için değilse ne için?”

“Bir şey mi dedin?” diye sordu annem, yatağın üzerindeki çantayı omzuna asıp bekledi.

“Ne?”

“Bir şey dedin sanki.”

“Hayır,” dedim hızlıca.

Zihnindeki yabancı sese cevap vermek isterken sesli konuştuğuma inanamıyordum. Kırdığım bu büyük pot, dilimi ısırarak istememe neden oldu. Anneme glven veren bir gülümseme yollarken

beni garip bulmamasını diliyordum. Bende bir tuhaflık olduğunu düşünürse tekrar psikiyatri doktoruyla görüşmem gerekecekti ama ben bunu istemiyordum. Önce benim anlamam gerekiyordu ne yaşadığımı. Zihnimdeki sesin ne olabileceğini ve beni neden bulduğunu... Bütün bunları önce benim öğrenmem gerekiyordu. Daha sonra bir başkasıyla bu gerçeği paylaşabilirdim. Şimdi olmazdı, yapamazdım, hele ki bir doktorla asla olmazdı.

“Gidelim o zaman,” dedi benim düşüncelere daldığım esnada telefonuna gelen aramayı cevaplandırıp kapattıktan sonra. “Baban otoparktaymış.”

İki ay on gün boyunca misafir olduğum odadan çıktım. Kori-dorda yürürken beni daha zor günlerin beklediğinin bilincindeydim. Asansöre binip giriş katın düğmesine bastık. Dönüp aynadaki yansımama baktım.

Nasıl da yabancı.

İlk defa *ona* katılıyordum. Aynadaki görüntü bana ait değilmiş gibi geliyordu; yansımam bana çok yabancıydı. En az zihnimdeki sesin bana yabancı olduğu kadar.

Aynadaki genç kızın kahverengi gözleri vardı. İri gözlerini süsleyen kirpikler uzundu. Kaşları orta kalınlıkta ve biçimliydi. Burnu düzgün ama yüzüne oranla küçüktü. Dudakları dolgundu. Uzun boyu, ideal kilosundan daha zayıf bir bedeni vardı. En güzel yeri saçlarıydı; kahverenginin neredeyse her tonundan biraz çalınmıştı saçlarına. Ama... Aması vardı işte...

Ama ben gibi değildi.

Baktığım bu güzel kız, benmişim gibi hissettirmiyordu.

Ben hiç değilim.

Öyleyse kimdi? Bana kaşlarını çatarak bakan bu kız, kimdi?

Bir cevap bulamıyordum. On gün önce aynaya baktığımda da sormuştum kendime bu soruları, üç gün önce de... Şimdi yine soruyordum, cevap yoktu.

Çünkü belki de soru yanlıştır...

İkinci defa zihnindeki yabancıya katılıyordum. Çünkü belki de soru yanlıştı. Belki de soru, bu kız kim, olmamalıydı. Ben kimim, olmalıydı. Zihnindeki bu yabancı kim, olmalıydı. Bir cevap aranmalı ve bulunmalıysa bu tür soruların cevapları aranmalı ve bulunmalıydı.

Asansörün kapılarının açıldığını, annemin ceketimin kolundan tutarak beni çekiştirmesiyle fark ettim. Kahve gözlere bakmayı keserek annemi takip etmeye başladım. Koridorda hızlı adımlarla yürüyerek hastaneden çıktık. Babam bekletilmekten hiç hoşlanmazdı. Annem de ben de babamın bekletildiğinde takındığı tavrı gayet iyi bilirdik.

Beyaz, eski model bir arabaya yönelince annem, son üç yılda değişmeyen şeylerden birinin babamın arabası olduğunu anladım. Babam bu arabayı alabilmek için annemin altınlarını bozdurmuştu. Kıyıda köşede biriktirilen paralarla alınan o altınlar, aslında zor günler içindi. Bir arabaya ihtiyacımız olmadığı halde altınların araba için bozdurulmasından daha kötü olan şeyse annemin babama altınlarını verirken ertesi gün evinin önünde bir araba göreceğini bilmemesiydi. Babam sürpriz yapmak istememişti, tamamen düşüncesizce davranmıştı.

Arabanın ön yolcu koltuğuna geçerken annem, ben de arka koltuğuna geçtim. Babam dikiz aynasından bana şöyle bir baktı. “Tamam mısınız?”

Başımı salladım. Motoru çalıştırıp park yerinden çıkmak üzere direksiyonu hareket ettirdi. Aynadaki yansımasına bakmaya devam ettim. İşte bu, hiç yabancı gelmiyordu. Çocukluk yıllarımdaki babamın çatık kaşlarıyla, içinde bulunduğum arabanın şoförlüğü yapan babamın çatık kaşları aynıydı. Bana ne kadar değiştiğini söyleseler de ona baktığımda hâlâ aynı şeyi görüyordum. Her an öfkelenebilecek, bana bağırabilecek ve üzerime yürüyebilecekmiş gibi duruyordu. O kalın işaret parmağını gözüme sokmak istiyormuş gibi.

“Doktorla görüşme nasıl geçti?” diye sordu babam.

Bana sorduğunu düşünerek cevap verecektim ki annem benden önce atıldı. “İyi iyi. Kontrol muayenelerini aksatmayın dedi sadece.”

“Ne zamanmış kontrolü?”

“Üç gün sonra.”

“Bu kontrol muayenelerine de para ödeyecek miyiz?”

“Bilmiyorum.”

“Ne demek bilmiyorum?”

“Sormadım.”

Babamın dişlerini sıktığını fark ettim, direksiyondaki elleri de yumruk halini almak istiyormuş gibi hareket ediyordu. Kalbim hızlanmaya başladı. Değiştiklerini söylüyorlardı bana. Neden şimdi böyle davranıyorlardı ki birbirlerine?

Sana.

Anlamadım?

Neden şimdi böyle davranıyorlar ki bana, diye de sormalısın.

Ne saçmalıyordu bu ses? Farkında değil miydi, bu sohbete ben dahil değildim. İkisi kendi aralarında konuşuyordu, her ne kadar konu benimle ilgili olsa da takındıkları tavır birbirlerineydi. Bana alınan iyi ya da kötü bir tavır yoktu ortada.

Sen sohbete dahil değilsin, bu doğru. Ama bu arabanın içinde sen de varsın.

Yani?

Bu tartışmaya şahitlik ediyorsun.

Yıllarca bütün o kavgalarına şahitlik ettiğim gibi...

Kaşlarım şaşkınlıkla havalanırken bir an için, kısacık bir an için, yabancı sesi duymaktan öte, görür gibi oldum. Bana, benimle gurur duyuyormuş gibi bakarken gülümsedi. *Aferin*, dedi sanki sonra. *Sonunda anlamaya başladın.*

“Neyse artık. Ödeyeceğiz mecbur.” Dikiz aynasından bana baktı, becerebildiğince gülümsedi. “Sen ve sağlığın her şeyden daha önemli.”

En az onunki kadar samimiyetsiz bir gülümsemeyle ona baktım. Sonra başımı dışarıya doğru çevirerek geçip gittiğimiz sokakları seyretmeye başladım. Neyse ki şehir çok değişmemişti de hiç olmazsa kalabalığın içinde tek başıma yürüdüğüm anlarda kendimi yabancı gibi hissetmeyecektim.

Kısa sayılmayacak bir sürenin sonunda bir evin önünde durduğumuzda şaşkındım. Arabanın kapısını açıp dışarı çıktım, eve hayretler içinde bakmaya devam ettim. Bu kadar şaşırmamın nedeni, hatırladığım son evimizin en az yirmi yıllık bir apartman dairesi olmasıydı. Ancak bu ev bir villaydı ve kocaman bir bahçesi vardı.

“Vay canına,” dedim kendime engel olamayarak.

“Beğendin mi?” diye sordu babam. Kolunu omzuma atarak beni kendine doğru çekti. “Alırken de beğenmiştin.”

“Bu ev bizim mi? Kira değil mi?”

Büyük bir gülümsemeyle başını iki yana salladı. Anneme dönüp baktığımda yüzündeki mahcubiyeti gördüm.

“Bakalım odanı da sevecek misin?” diyerek eve doğru ilerlemeye başladı babam, kolunun altındaki ben de onunla beraber eve doğru birkaç adım attım.

Evin bahçe kapısını açtığımızda her detayını büyük dikkatle inceliyordum. Birkaç basamak indikten sonra bahçenin yürüyüş yolunda ilerledim, iki yanım çiçeklerle süslenmişken adım atmaya devam ettim. Tam karşımda, evin girişinde bir veranda vardı, bahçe salıncağını oraya koymuşlardı.

Babam, verandaya çıkıp evin kapısını açtıktan sonra beni içeri davet etti. Duraksamadan ayakkabılarımı çıkararak eve girdim. Evin salonu tahmin ettiğimden daha büyüktü. Bir köşesinde şömine vardı. Mobilyalarımızın da değiştiğini görüyordum. Oturma grubu tam benim seveceğim tarzdaydı. L koltuk ve küçük bir berberden oluşuyordu ama renklerini annemin seçtiğini tahmin ediyordum. Salonda perde dahil her şey krem ve yeşil tonlarındaydı.

“Odam nerede?” diye sordum hemen. Durduğum yerden bakınca, üst kata çıkan merdivenlerin hemen sağındaki kapının mutfığa açıldığını görebiliyordum.

“Üst katta, soldan ikinci kapı.”

Başımı sallayıp merdivenleri tırmanmaya başladım. Dedikleri gibi ikinci kapıyı açtığımda gördüğüm odadan memnundum. İçeride yatak, komodin, çalışma masası, kitaplık ve gardırop dışında başka bir şey yoktu. Hepsinin rengi siyahtı, tam hayal ettiğim gibi... Kitaplık bir duvarı boydan boya kaplıyordu, çocukken de kitap okumayı çok sevdiğim için bu beni hiç şaşırtmadı. Ama kitaplığın üst raflarının birinde kendi adımın yazılı olduğu kitapları görmek, onları daha önce de gördüğüm halde şaşırmama neden oldu.

Adımlarımı benim cümlelerimden oluşan kitaplara yönelttim. İçlerinden birini elime alarak yatağımın ayak ucuna oturdum. Üzerinde yazan yazar ismine baktım.

“Ezgi Çora.”

Benim.

Kitabın adı *İçimdeki Sessiz Çılgınlık*’dı. En az kapak tasarımı kadar kitabın adından da hoşlanmamıştım. Bu kitabı ben mi yazmıştım gerçekten? İsmi bulan kimdi? Kapak için onayım alınmış mıydı? Kitabı bu isim ve kapakla piyasaya sürmelerine göz mü yummuştum yoksa her şey benim isteğim dahilinde mi gerçekleşmişti?

Sert kapağı çevirdim, künyedeki tarihe baktım. İlk baskıydı bu. Üç yıl öncesine aitti.

Ne yazdığımı merak ederek kitabı çevirdim, arka kapak yazısını okumaya başladım. Türü genç kurgu olmalıydı. **Lise** yıllarındaki bir kızın hikâyesini anlatıyordu. Âşık olduğu **çocuk** bir anda ortalıktan kaybolmuş da herkes öldüğünü sanmış da fakat aslında ölmemiş de gerçek yıllar sonra ortaya çıkmış falan filan... Klişe bir kurguydu ama annemin söylediğine göre en çok satan romanım da buydu.

Bir kitabın çok satıyor olması, o kitabın iyi olduğu anlamına gelmezdi. Bir kitabı iyi ya da kötü diye nitelendirmeden önce o kitaptan ne beklediğine değıl, ne anladığına bakman gerekirdi. Akran zorbalığıyla mücadeleyi konu alan bir kitaptan seni güldürmesini beklersen okumayı bitirdiğinde onun kötü bir kitap olduğunu düşünebilirsin. Benim yazdığım kitaplar hangi konuları ele alıyor ve insanlar kitabın kapağını kapattığında ne anlamış oluyordu, merak ediyordum doğrusu.

O halde okumaya başla.

Şimdi mi?

Evet, şimdi. Onlar senin cümlelerin. O kitaplar sensin.

Hatırlamam için işe yarar mı dersin?

Hatırlaman için olmasa da kendini bulman konusunda işe yarayacağı kesin.

“Ezgi,” diyerek odaya giren annem, zihnindeki sesle konuşmamızı bölmüş oldu. “Baban markete gidiyor. İstedığın bir şey var mı?”

Başımı iki yana salladım. “Teşekkürler.”

“Ne o elindeki?” diye merakla sorduktan sonra birkaç adım atarak yanıma geldi. Kendi kitabımı tuttuğumu fark edince gülmüsedti. “Dayanamadın demek.”

“Merak ettim.”

“Onun dışında dört tane daha var, biliyorsun, değıl mi?”

Üç yılda beş kitap... Üç yıla beş kitap sığdıracak kadar ne yaşamıştım acaba...

“Evet. Okuyacağım hepsini.”

Memnun olarak başını salladı. “Bilgisayarın da dolabında. Baskıya hazırladığın dosyaların vardı, belki onları da incelemek istersin.”

“Olur, bakarım bir ara.”

“Aysun!” diye bağırdı babam alt kattan.

“Ben bi’ babana bakayım,” diyerek aceleyle odamdan çıktı annem, merdivenleri de aynı çabuklukla indiğini terliklerinin çıkardığı seslerden anladım.

Kaşlarım çatık bir halde ayağa kalkıp elimdeki kitabı aldığım yere geri bıraktım. Diğer dört kitaba şöyle bir bakıp odamın içinde bir ileri bir geri yürümeye başladığımda bir şey fark ettim.

Odamda ayna yoktu. Ne gardırobun kendisi aynalıydı ne de tek başına bir aynaya sahiptim. Oysaki çocukken kendimi güzel bulmadığım halde saatlerce aynanın karşısında durur ve kendime bakardım, bazen oyun bile oynardım. Kimle neyi, nasıl konuşacağımı hep ayna karşısında prova ederek öğrenmişim. İzlediğim dizi ve filmlerden gördüğüm jest ve mimikleri de yine ayna karşısına geçerek kıyafet gibi üzerimde deniyor, kendime uydurarak bana yakışacak kombinler yapıyordum. Ne olmuştu da tek arkadaşım olan aynalardan vazgeçmişim?

Dış kapının sertçe kapanma sesini duyduğumda irkilerek arkamı döndüm. Konuşmanın zamanı gelmişti. Ağır adımlarla odamdan çıkıp merdivenlerden inmeye başladım. Evin diğer odalarını ve bahçenin tamamını daha sonra keşfe çıkabilirdim. Şimdi halletmem gereken başka bir şey vardı. Çok daha önemli bir şey.

“Anne?” diye seslenerek kalan son üç basamağı da indim.

“Mutfaktayım!”

Onu çift kapaklı buzdolabını karıştırırken buldum. Dönüp ocağa baktığımda üzerinde tencere gördüm. Eve gelir gelmez henüz nefes almadan iş yapmaya başlamış olması can sıkıcıydı. Ve ne yazık ki bu, ikimizin de hatta üçümüzün de alışık olduğu bir durumdu.

“Biraz konuşabilir miyiz?”

“Konuşalım yavrum,” dedi dolaptan salça ve biber çıkarırken.

“Önemli ama. Yemeğe başlamadan konuşsak?”

“Baban bir saate kalmaz gelir, o gelmeden önce yemeği hazırlamalıyım. Sen konuş, ben dinliyorum seni.”

Onu bu düşüncesinden vazgeçiremeyeceğimi bildiğimden kapı pervazına yaslandım. Kollarım göğsümde çaprazlanmışken konuya nereden ve nasıl gireceğimi düşünüyordum. Alt dolaplardan

birini açıp soğan aldı, kabuğunu soyup ben gelmeden önce beyaz mermer tezgâhın üzerine koyduğu doğrama tahtasının önüne geçti. Orta büyüklükteki soğanı küp küp doğramaya başladı, az sonra gözleri yaşaracaktı.

“Nasıl affedebildin?” diye zor da olsa sorabildim. Bıçak durdu, soğanlar doğrama tahtasının üstünde beklemeye devam ederken annem de bekliyordu.

“Yıllarca sana yaptıklarını, bize yaşattıklarını en iyi sen biliyorsun. Ne oldu, nasıl oldu da hepsi geride kaldı?”

Arkası dönük olduğu için yüzündeki ifadeyi göremiyordum. Ne zaman benden bir şeyler saklamaya çalışsa gözlerini kaçırıp dururdu. Öyle miydi şimdi de? Karşısına geçseydim bana bakabilir miydi? Yoksa kaçırarak mıydı yine gözlerini?

“Anne,” diye seslendim pervaza yaslanmaya devam ederken. “Bana yalan söylüyorsunuz, değil mi?”

“Hayır,” diyerek nihayet konuşmaya karar verdi. Elindeki bıçağı tezgâha bırakıp bana döndü. “Baban değişti. İnsanlar ikinci şansı hak eder, Ezgi. O kendini bizim için değiştirmişken benim ona ikinci şans vermemem haksızlık olurdu.”

“Haksızlık mı?” diye şaşkınca sordum. “Asıl onun yıllarca bize yaptıkları haksızlık değil miydi?”

“Ama değişti o,” dedi başka söz bilmiyormuş gibi.

“Sen de bu yüzden bütün hakaretlerini yuttun mu? O küfürleri, sana nasıl bağırdığını, yüzüne nasıl tükürdüğünü, sana nasıl...” Duraksadım, dilim söylemeye varmıyordu ama o bize bunları yaşatmıştı. “Nasıl vurduğunu...” Anılar dün gibi aklımdaydı. “Hıçkırarak ağladığın geceleri. Kızaran yanaklarını görmeyeyim diye kendi elinle kapattığını. Unuttun mu hepsini? Sırf değişti diye o ikinci şans vermek istedin, öyle mi?”

“Unutmadım,” dedi gözlerini kaçırmadan. “Ama evet, değiştiği için ona ikinci şans vermek istedim.”

“Neden anne, neden?” dedim isyan edercesine.

“Senin için,” diyerek omuz silkti. “Ayrıca baban sana hiç vurmadı. Tamam, kızıp bağırdığı anlar olmuştur ama sana hiç küfür de etmedi. Ben bana bunları yapmasına rağmen onu affedebilmişken sen neden bu kadar katırsın?”

“Ben neden mi katıyım?”

Çünkü sen oradaydın!

Oradaydım anne. Babam seni aşağıladığında ben senin kucağındaydım. Sırf yemeği beğenmediği için yüzüne tükürüp gittiğinde ben de o yemek masasındaydım. İçip içip eve geldiği gecelerde sudan sebeplerle seni dövmeye kalktığında ben de o evdeydim. Hıçkırarak ağladığın gecelerde ben de uyanıktım. Kızaran yanaklarını öpen hep bendim.

“Anlamıyorum,” derken başımı iki yana sallıyordum, pervaza yaslanmayı bırakmış mutfağın içinde bir ileri bir geri dolanıp duruyordum.

“Biz mutluyduk, Ezgi,” dedi beni omuzlarımdan tutup yakaladığında. Ona bakmam için beni zorluyordu. “Baban değiştikten sonra biz gerçekten mutlu bir aile olmaya doğru yol aldık. Neden şimdi böyle yapıp beni üzüyorsun?”

Yine suçlu sen oldun.

Haklıydı, nasıl olduysa yine mağdur olan annemdi. O sanki beni hiç üzmemişti de onu üzdüğüm için şimdi bana içerliyordu. Beni anlamıyordu, derdimin ne olduğunu bir türlü anlamak istemiyordu.

İnsanın kendi kanından, canından olan biri tarafından anlaşılamaması kadar kötü bir şey yoktu. Beni dünyaya getiren o değil miydi, o doğurmamış mıydı beni, yıllarca bakımımı üstlenen o değil miydi, tüm bunlara rağmen nasıl anlamazdı beni? O kötü anılarda benim de yer aldığımı, o anıların bende ne gibi izler bıraktığını nasıl düşünmezdi?

“Peki anne,” dedim teslim olmuş gibi görünürken. Ancak durum öyle değildi. Bu konu öylece kapanmayacaktı. Hatırlayana

dek ya da bana gerçek bir aile olduğumuzu kanıtlayacakları güne dek inanmış gibi yapacaktım. “Ben odamdayım.”

Omuzlarımı serbest bıraktı. İşine geri dönmeden önce “Akşam yemeği için istediğin özel bir şey var mı?” diye sordu.

İşte bu kadardı. Az nceki konuşma hiç yaşanmamış gibi davranabilecek kadar iyi bir oyuncuydu. Bu yüzden ona güvenmiyordum. Bu yüzden yıllarca ben zlmeyeyim diye rol yaptığı gibi son on gündür rol yaptığını düşünüyordum.

“Bol limonlu bir salata güzel olabilir,” dedim, eğer onu reddedersem üstüme geleceğini bildiğimden. Devamında bir şey söylemesine fırsat vermeden mutfaktan ayrılıp odama ıktım.

Kapının tam karşısında duran yatağıma geçip uzanmadan önce gözlerim tekrar raftaki kitaplarıma ilişti. Nasıl kitaplar yazdığını merak ettiğim gibi nasıl bir yazar olduğumu da merak ediyordum. Okurlarıma nasıl davranıyordum acaba, onlar hakkında ne düşünüyordum? Seviyor muydum her birini yoksa kayırıyor muydum bazılarını?

Annemin söylediğine göre daha önce hiç imza günüm olmamış, herhangi bir yerde tek bir fotoğrafımı bile paylaşmamışım çünkü kimliğimi hep gizlemek istemişim. Okuldaki arkadaşlarım bile benim yazar Ezgi ora olduğumu bilmiyormuş. Lara ve Gözde dışında. Diğerleri tahmin etse de bunu inkâr etmiş ve kimliğimi gizli tutmaya devam etmişim. Ama neden böyle bir yol izlediğimi tam anlamıyla bilmiyordum.

Dolapları karıştırmaya başladım bir anda. Kaza sırasında telefonum düşüp kırıldığı için henüz bir telefonum yoktu ama annem dolapların birinde bilgisayarım olduğunu söylemişti. İnternete retilirsem Ezgi ora’yı araştırabilirdim. Kimdi bu yazar, okurları neler söylüyordu hakkında...

Bilgisayarı dolabın bölmelerinde ve çekmecelerinde aradım ama bulamadım. Nedense dolabın üstüne yerleştirilmişti. Sırtımı

başlığa yaslayıp bağdaş kurarak yatağa oturdum, laptopun kapağını kaldırdım. Ekran anında açıldı. Kilitli bile değildi. Birçok pencerenin açık olduğu bilgisayardaki dosyaları da merak ettiğim halde yeni bir internet sekmesi açtım ve kendi adımları arattım.

Önüme çıkan şeyler gerçekten hayret vericiydi. Birçok kez hakkımda haber yapılmış, bazı haber siteleri benimle yaptıkları röportajları da yayınlamışlardı. Ancak dikkatimi en çok çeken şey, bir yorum sitesinde yazanlardı.

EZGİ ÇORA

- Yeni nesil yazarlardan biri. Kimdir, nedir bilinmez ama önünün açık olduğu belli.
- Kurguları güzel ama kalemini biraz daha geliştirmesi lazım.
- Ergenlere hitap eden ergen bir yazar...
- İlk kitabı İçimdeki Sessiz Çıgıllıklar çıktığı ilk haftada çok satanlara girmiştir.
- On beş yaşında olduğu söyleniyor. Ulan ben o yaşına kadar toplanan on beş kitap okumamışım, kız kalkmış kitap yazmış... Vay anasını.
- Adı sanı yalan bence. PR için gizemli takıldığını düşünüyorum. On beş yaşında olduğuna da inanmıyorum.
- Kim ne derse desin, başarılı bir yazar. Kitaplarıyla yurtdışındaki yayınevleri de ilgileniyormuş diye duydum.
- Henüz üç kitabı olan çiçeği burnunda bir yazar. Karalamak yerine destelemek gerekir diye düşünüyorum. Umarım iyi bir edebiyat eğitimi alarak çağdaş edebiyata katkıları sunar.
- Ağaçlardan nefret ettiğini düşünüyorum kendisinin. Kitapları sadece kâğıt israfı. Yazık.
- Hiç kimse on yedi yaşında olduğuna inandıramaz beni. Beş kitabı var lan kadının, beş!

İyi olduğu kadar kötü yorumlar da vardı. Çok iyi olduğu kadar çok kötü yorumlar da olduğu gibi... Kendimi Google aracılığıyla araştırmaya devam etmektense Frame'e girmeye karar verdim. Frame, ben on üç yaşındayken çıkış yapan sosyal paylaşım uygulamalarından biriydi. Bu platformda fotoğraf, video ve yazı paylaşabiliyordun. Yine annemin söylediğine göre kitaplarım basılmadan önce yazdıklarımı Frame'de paylaşmış ve içlerinden birinin popüler olmasıyla yayınevlerinden teklifler almaya başlamıştım.

Uygulama zaten bilgisayarımda açık olduğu için şanslıydım. Benden şifre istese ne yazacağımı bilmiyordum. Üç yıl önceki şifremi bile unutmuştum, o zamanlar sosyal medyayı pek kullanmazdım. Hatta neredeyse hiç. Fakat şimdi Frame profilime bakıyordum da... Yani tamam, kendi fotoğraflarımı paylaşmamıştım, bu doğrudu ancak tam dört yüz doksan üç paylaşım vardı.

Ve takipçi sayım... "Oha, yüz üç bin mi?"

İnsanlar hiç görmediği, tanımadığı birini neden takip ederdi ki?
Merak ettikleri için.

Beni değil de paylaşımlarımı merak ediyor olabilirlerdi. Ne de olsa hepsi kitaplarımla ilgiliydi.

Mesaj kutusunun yanındaki +99 işareti dikkatimi çekerken heyecanlanarak simgeyi tıkladım. Cevapsız kalmış mesajlar gözlerimin önüne serildiğinde daha da heyecanlandım. En üsttekenden başlayarak okumaya başladım.

@f9nr: Ezgi abla merhaba, uzun zamandır sosyal medya hesaplarında herhangi bir şey paylaşmıyorsun. İyi misin?

Birinin yokluğumu fark edip beni merak etmiş olması kendimi değerli hissetmeme neden olurken hafifçe gülümsedim. Ancak mesajı cevaplamadan o sayfadan çıktım, gelen bir başka mesaj açtım. Çünkü yazar Ezgi Çora bu mesajı cevaplar mıydı, cevapla sa ne yazardı, bilmiyordum.

@f33r: Umudum olduğun için teşekkür ederim.

Bu gerçek miydi? Biri beni umudu olarak mı görüyordu?

Seni değil, beni.

Ben senim, diyordun?

Cevap vermeyip her zamanki köşesine çekildi. Omuz silkerek bir sonraki mesajı açtım.

@ft4r: Seni seviyorum.

Kaşlarım atılırken mesajı atan kişinin profiline girdim ve biyografi yazısında kendi adımı ve soyadımı görünce durum benim için daha da garipleşti. Beni hiç tanımadığı halde sevmekle kalmamış, benim adıma bir hayran sayfası bile açmıştı... Tekrar mesaj kutuma döndüm ve bir başkasının mesajının üzerine tıkladım.

@fm45: Keşke sana bir kez sarılabilme şansım olsa...

Sarılmayı sevmezdim. Anneme dahi sarılmaktan hoşlanmazdım ki.

Ama şimdi düşünüyordum da... Belki babam çocukluğumda kurduğum hayallerdeki gibi bir baba olsaydı, ona sarılmaktan hoşlanabilirdim. Onunla en son ne zaman sarıldığımızı da ona sarılmanın bende nasıl bir etki bıraktığını da hatırlamıyordum. Annem çoğu zaman ben odamda yalnız başıma oturuyorken gelir, bana sıkıca sarılır ve iki yanağımdan da öperek “Güzel kızım benim!” dedikten sonra odamdan ayrılırdı. Bu, annemin hep yaptığı bir şeydi ve sanırım bu yüzden benim için sıradanlaşmış bir eylemdi, pek önemi yoktu. Babam da annem gibi bana neredeyse her gün sarılsaydı belki onun bana sarılma düşüncesi de beni pek heyecanlandırmazdı.

Derin bir i çekerek bir başka mesajın üzerine tıkladım.

@fg5r: Bu sana attığım 119. mesaj ve biliyorum, yine beni cevapsız bırakacaksın ama olsun, seni seviyorum ve senden cevap alabileceğim günü düşlemeyi de seviyorum.

Bir insanın gerçek anlamda tanımadığı bir insanı böylesine sevmesi nasıl mümkün olabilirdi?

@f9t6: Seni çok özledik.

@fpr4: Nerelerdesin?

@f2m2: Ne zaman mesajlarıma cevap vereceksin?

Ya da hiç yüzünü görmediğı, sesini hiç duymadığı, cinsiyetinden, yaşından hatta adından bile tam olarak emin olamadığı birini bu denli önemseyip özlemesi nasıl mümkün olabilirdi?

@fr49: Çok üzgünüm. Çok fazla üzgünüm ve kendimi yazdığın son kitaptaki Özgü karakteri gibi hissediyorum. Kandemir'in Özgü'yü sarıp sarmaladığı gibi sen de beni sarıp sarmalar mısın abla?

Hadi sevip önemsemi diyelim, nasıl o insanda umudu bulabilirdi?

@f7y2: Dayanamıyorum artık. Lütfen yaşadığına dair bir işaret ver. İstersen mesajlarıma hiç cevap verme, istersen beni engelle ama n'olur yaşadığını belirten bir şey yap.

Onca zaman geçmişti aradan ve hiçbirinin hiçbir şeyden haberi yoktu. Beni seviyorlardı. Bunu bana attıkları mesajlardan, benim için çektikleri videolardan ve fotoğraflardan anlayabiliyordum. Beni seven, dahası beni umudu olarak görebilmiş olan bu insanların yaşadığını bilmeye hakkı vardı. Bir paylaşım yaparak onlara yaşadıklarımın kısaca bahsedebilirdim fakat bundan ailemin ya da yayınevimin hoşlanıp hoşlanmayacağını bilmiyordum. Paylaşımından sonra beni destekleyebilir ya da beni o paylaşımı yaptığıma pişman edebilirlerdi. Hata yapmaktan korktuğum için birine danışmam gerektiğini düşünüyordum. Yayınevimden birine, babama ya da anneme... Fark etmezdi. Birinin bana yol göstermesi ve benim de ona göre davranmam gerekiyordu.

Hayır, gerekmiyor. Sen kendi başına bir bireysin ve kendi kararlarını verebilecek yaştasın.

Yine de korkuyorum. Ya bana kızarlarsa?

Korkma. Yap gitsin.

Ya her şeyi mahvedersem?

O zaman sonuçlarına katlanırsınız; birlikte.

Birlikte mi?

Birlikte.

İçimi güven hissi doldururken bilgisayardaki fotoğraf albümüne hızlıca göz atıp kitaplığımda yalnızca kendi kitaplarımın olduğu, ne zaman çektiğimi bilmediğim bir fotoğrafı seçtim. Fotoğrafı paylaşmak üzere bekletirken açıklama kısmına ne yazacağımı düşünüp durdum bir süre. İçlerindeki o endişeden kurtulabilecekleri bir şey yazmalıyım.

Düşündüm, düşündüm ve en sonunda yazdım. Daha doğrusu o yazdı ve paylaştı.

@EzgiCora bir fotoğraf paylaştı:

Acı ve gözyaşlarıyla dolu koca bir dönem bıraktım ardımda.

Siz bilmiyorsunuz, görmediniz belki ama bu dönemde bana güç veren tek şey sizlerdiniz; çünkü sizin sevginiz, benim umudum; sizin desteğiniz, benim gücüm; çünkü güzel olan tek şeysiniz.

Ben sizi tahmin edemeyeceğiniz kadar çok özledim, peki ya siz? Siz beni özlediniz mi?

DÖRDÜNCÜ KESİK

Zihnimdeki yabancı sese her geçen gün biraz daha alışıyordum. Varlığının bana iyi geldiğini hissetmenin yanı sıra onu iyiden iyiye benimsemiş hatta ona bir isim bile vermiştim.

Maviris.

Buydu adı. Okurları tarafından umut ışığı olarak görülen Ezgi Çora'yı bana anımsattığı için umudu simgeleyen Mavi İris çiçeğinden esinlenmiştim.

Onun için seçtiğim bu ismi sevmişti çünkü ikimiz de iyi biliyorduk ki yazar olan ben değildim. Bunu anlamak için okula başlayacağım gün gelip çatana dek doktor kontrolleri dışında evden hiç çıkmamış, günlerimi tamamen kendi yazdığım kitapları okuyarak geçirmiştim. Okuduklarım hiç yakın gelmemişti bana. Hiçbir cümlede kendimi görememiş, bulamamıştım. Başkası yazmıştı sanki o romanları. Başkasının acıları, başkasının kahkahaları gizliydi o

sayfalarda. Bana ait değildi. İlk kez okuduğumda da ikinci kez okuduğumda da bir şans daha diyerek üçüncü kez okuduğumda bile kendimi o kitapların yazarıymış gibi hissetmemiştim.

Çünkü onları ben yazdım.

Maviris'in ortaya döktüğü gerçeği kabullenmek birkaç dakikamı aldı yalnızca. Neden bu kadar çabuk ikna olmuşum, bilmiyordum. Belki en kolay yolun bu olmasından dolayıydı, belki de bunun gerçekliğine ben de inandığım için. Her halükârda Yazar Ezgi Çora dendiğinde artık konuşan ben değil, Maviris olacaktı. Zaten bunu daha geçen haftadan yapmaya başlamıştık.

Daha önce hiç böyle yapmadığı halde, zihnimin bir köşesinde oturup konuşmak yerine atağa geçmeye karar verdi. Klavyenin üzerindeki parmaklarımı *o* hareket ettirdi. Bana ne yazacağımı *o* fısıldadı. Ve *onun* samimiyetle kurduğu cümleleri Frame'de paylaştım.

Ne yaşadığıma dair en ufak fikrim yoktu...

Bazen korkuyor gibi olsam da genele baktığımda böyle daha iyi hissettiğimi fark ettiğimden beri Maviris'in varlığını başka biriyle paylaşma fikrinden hepten vazgeçmiştim. Kendimi *onunlayken* yalnız hissetmiyordum çünkü.

O vardı. Belki gerçek belki değil ama vardı işte. Benimleydi ve aslında bendi. En azından öyle söylüyordu ve içimden *ona* güvenmek geliyordu. *Ona* güveniyor ve beni koruyacağına inanıyordum.

Kapımın üç kez tıklatılması üzerine tembelliği bir kenara bırakarak üzerimdeki örtüyü kaldırdım. "Uyandım!"

"Kahvaltı hazır olmak üzere," dedi annem kapalı kapının öteki tarafından.

Çocukken de hep kapımı kapatarak uyurdum. Duymak istemediğim bazı seslerin önüne bir nebze de olsa geçsin diye. İşe yaramazdı belki ama ben yine de bunu yapmaktan vazgeçmezdim. Sonra da yatağıma geçip örtüyü başımın üstüne kadar çekerdim.

Bir keresinde o sesler o kadar yükselmişti ki kapalı kapılara rağmen sözleri açıkça duyuyor, anlıyordum. Kalkıp sabahın ilk saatinde olan resim dersi için akşamında çantama koyduğum pamuktan bir tutam koparmış, her iki kulağımı da pamukla tıkamıştım. Öyle biraz daha iyi hissettiğimi hatırlıyorum. Tekrar yatağıma döndüğümde sesler boğuktu, sözler anlaşılmıyordu. O gece kendimi, bir kış gecesi anne ve babasının bağırışlarını duymamak için kulaklarını pamukla tıkayarak ağlamamaya çalışan kız çocuğu olarak değil de bir yaz sabahı anne ve babasına gülümseyerek el salladıktan sonra denize dalan kız çocuğu olarak hayal ettim.

Bugünü yeni hayatımın ilk günü olarak nitelendirdiğimden geçmişi daha fazla düşünmek ve sabahın bu erken saatinde moralimi bozmak istemiyordum. İstemeye istemeye de olsa sıcak yatağımdan çıkıp odamdan ayrıldım. Banyo, odamın tam karşısındaydı. İçeri girip ılık bir duş almamla odama dönüp saçlarımı kurutarak şekillendirmem ve okul üniformamı giymem arasında on beş dakika bile yoktu. Odamda ayna olmadığından nasıl göründüğüme bakmak için tekrar banyoya girmek zorunda kaldım.

Makyaj yapmayı seviyor muydum, bilmiyordum ama odamdaki çekmecelerden birinde gördüğüm malzemeleri dikkate alacak olursak, evet, seviyor olmalıydım. Okula makyajlı gitmenin yasak olduğunu düşündüğümünden yüzüme renkli güneş kremi, dudaklarıma da nemlendirici sürdüm sadece. Belimin bir karış yukarısına kadar uzanan saçlarımı kurutmadan önce kremlediğim için dalgaları daha belirgin hale gelmişti. En az kendi görüntüm kadar üzerimdeki okul kıyafetinden de memnundum. Beyaz bir gömlek, siyah kravat, siyah pileli etek ve onları tamamlayan siyah bir ceket. Kesinlikle tam benim tarzım olan bir takımdı.

“Ezgi!”

Annemin mutfaktan gelen sesine kulak kabartıp kendime daha fazla bakmak yerine hızlı adımlarla odama dönüp sırt çantamı da alarak aşağı indim. Mutfığa girdiğimde annemi elinde bir tabakla

kış bahçesine çıkarken gördüm. Evin arka bahçesinde bir kış bahçemiz vardı ve mutfaktan doğrudan geçebildiğimiz için kahvaltı ve akşam yemeklerini bu bahçede yiyorduk. İki öğün beslenen bir aile olduğumuzu geçen hafta itibariyle öğrenmiştim.

Her zaman olduğu gibi babam yine baş köşedeydi. Bizi görünce kısa bir bakış atıp önündeki kahvaltılıklardan yemeye devam etti. Zeytin çekirdeğini ağzından çıkarıp tabağının içine değil de yanına yani masaya koyduğunda gözlerimi devirdim. O kadar da değişmemişti demek ki...

“İyi uyuyabildin mi kızım?” diye sordu annem.

“Evet,” diye yalan söyledim. Gözlerimi hastane odasında açtığım ilk günden beri iyi uyuyamıyordum. Kâbus görüyordum hep ama uyandığımda ne gördüğümü hatırlamıyordum, sadece ne hissettiğimi biliyordum.

Korku. Endişe. Kaçıp gitme isteği. Boşluk hissi.

“On dakika sonra çıkmamız gerek.”

“Beni sen mi bırakacaksın okula?” diye şaşkınlıkla sordum. İşte bundan haberim yoktu, dahası bunu ondan hiç beklemezdim.

“Elbette. Neden şaşırdın ki?”

Çünkü henüz on yaşımıdaydım ve artık büyüdüğümü, tek başıma okula gidebileceğimi söyleyerek beni okul servisine yazdırmaktan vazgeçmiştin. O beni korkutan yolda tek başıma yürümek zorunda kalmıştım.

Babam hep mi bu kadar acımasızdı?

Hep.

Onu yine de seviyor muyum?

Her zaman...

“Bilmem,” diyerek omuz silktikten sonra tabağımı doldurmayla başladım.

Doktor beslenmeme dikkat etmem için beni birçok defa uyar-mıştı. Kahvaltılarda mutlaka yumurta, zeytin, peynir, yeşillikler, domates ve salatalık yiyordum. Ek olarak helva, pekmez, reçel

gibi diğerkahvaltılıklardan da tabağıma alabileceğimi söylese de doktorum, bu kadarı bana yetiyordu. İki dilim tahıllı ekmeğı de pas geçmediğim düşünülürse fazlaydı bile.

Babamın verdiği süreyi kullanabileceğim en iyi şekilde kullanıp tabağıımı silip süpürdüm. İkinci bardağıını bitirirken babam, ben henüz çayımdan ilk yudumumu alıyordum. Bana çay içmem için zaman tanımayacağını bildiğimden ılık olmayan sıvının boğazımı yakıp geçmesine izin verdim.

“Hazırım.”

“Çıkalım.”

Birlikte ayağı kalkıp eve tekrar girmeden kış bahçesinden çıktık. Bahçede biraz ilerleyip ön verandada duran beyaz ayakkabılarımı giydim. Babam da kendi spor ayakkabılarını giydikten sonra arabayı çalıştırmak üzere benden önce yürümeye başladı. Evin önünde duran arabanın rengi kırmızıydı. Yıllar önce ilk arabamızı annemin altınlarını satarak alan babam, her ne olduysa bu üç yıl içinde bir villa sahibi olmuş, eski model arabasını satmadan üstüne son model kırmızı bir araba daha almıştı. Bütün bunları sorgulayabileceğim daha çok vaktimin olduğunu düşündüğümünden şimdilik susuyordum.

Hep yaptığın gibi...

Ne saçmalıyorsun?

Ön yolcu koltuğına geçip kemerimi taktım. Maviris yine sessizliğe gömülürken babam aynaları kontrol edip motoru çalıştırdı. Evle okul arasındaki mesafeyi bilmediğim için babamla yolculuğumuzun ne kadar süreceğini bilmiyordum. Onunla sohbet edebilmeyi çok isterdim, yolculuğı keyifli hale getirebilirdik. Ama bana gülümsediğı anlarda bile ondan çekindiğim için bunu yapabileceğimi sanmıyordum.

İlkokuldayken babasının prensesi olan sınıf arkadaşlarım vardı. Babalarıyla oynadıkları oyunları anlatırlardı, çıkışta onları almaya geldiklerinde babalarının onları nasıl öptüğünü görürdüm.

O yaşlarımdayken babam benimle oyun oynamak şöyle dursun, sohbet bile etmezdi. Beni almaya gelmediği gibi dördüncü sınıftayken beni okul servisinden almıştı. On beş dakika da sürse yürüme yolum, diken üstünde atardım adımlarımı. Bana sevgiden, ilgiden sonra güvende olma hissini bile çok gören bir adamdı işte.

“Okul müdürü Salih Bey’le görüştüm. Uyum sağlayabilmen için elinden geleni yapacak.” Benimle sohbet etmeye mi çalışıyor yoksa bana mı öyle geliyor?

Sanırım öyle yapıyor...

Maviris de en az benim kadar heyecanlanmıştı. Söylediğine ne karşılık vereceğimi bilemiyordum. Konuşmanın uzamasına yol açacak bir şeyler söylemeliydim. Ama ne?

“Arkadaşlarından Lara ve Gözde dışında hiçbirinin yazar olduğundan haberi yok. Bunu sakın aklından çıkarma.”

“Olur, çıkarmam,” dedim başımı sallayarak. Sonra nereden geldiyse cesaret, “Peki sebebi ne?” diye sordum.

“Neyin sebebi ne?”

“Neden kim olduğumu gizliyorum?”

“Yazdıklarını Frame’de paylaştığın ilk zamanlarda annenle benim bile bundan haberimiz yoktu,” dedi ama bunu daha önce de söylemişti. “Karşı çıkacağımızı düşünüp adını bile gizli tutarak paylaşmıştın yazılarını. Kitaplarından biri çok okunup yayınevlerinin dikkatini çekmeye başladığında bizimle bu durumu paylaştın.”

“Ve?” diye heyecanlandım.

Ne yapmışlardı acaba? Benimle gurur duymuşlar mıydı? Saklamana gerek yoktu, bizimle paylaşıydın en başından sana destek olurduk, demişler miydi mesela? Nasıl bakmışlardı bana? Gözlerinde o sevinç parıltılarını görmüş müydüm? Daha on beşi-ne yeni girmiş kızlarına söyledikleri ilk söz ne olmuştu?

“Gidip anlaştık bir yayıneviyle işte,” dedi babam, merak ettiğim sorulardan birine bile cevap vermeyerek. “Bu arada, yayınevinin

genel yayın yönetmeni aradı dün. Müsait olduğun bir gün beraber yemek yemek istiyorlarmış.”

“Katılacak mıyım?”

“Tabii ki.” Dönüp bana yandan bakış attı, yüzümde her ne gördüyse içimi rahatlatmak ister gibi genişçe gülümsedi. “Merak etme, yanında olacağım.”

“Daha önce de onlarla yemek yemiş miydin?”

Başını salladı. “Ve o zaman da yanındaydım. Seni hiç yalnız bırakmadım.”

Ama çocukken bıraktın.

“Peki, yayıneviyle anlaştıktan sonra neden kimliğimi gizli tutmaya devam ettim? Artık ikiniz de biliyor ve destekliyordunuz beni. Kendimi açık etmem gerekmez miydi?”

“Bu defa gizli kalmanı isteyen yayınevindi.”

“Anlamadım,” dedim kaşlarımı çatarak.

“Frame’deki okurların seni gizemli kimliğinle tanıyıp sevmiştii bir kere, kitaplarını öyle ya da böyle zaten satın alacaklardı. Yayınevin de şöyle düşündü: Kitapların satış miktarı beklentiyi karşılamazsa PR olarak seni kullanacaklardı. Kimliğini sanki ifşa olmuş gibi ortaya çıkarmak B planlarıydı anlayacağın ama buna hiçbir zaman gerek olmadı.”

“Çünkü her zaman çok satan bir yazar oldum.”

Başını sallarken gülümsedi. O an, görmek istediğim bir ifade vardı suratında. Benimle gurur duyuyormuş gibi görünüyordu. “Hem de her zaman.”

Kısa sohbet ve kaptığım içten gülümseme kalbime fazla bile gelmişken babam arabayı durdurdu. Dışarıya şöyle bir baktım. Öğrenciler okula girmek için turnikelerden geçiyorlardı. Annemin çantamın küçük gözünde öğrenci kartımı bulabileceğimi söylediğini hatırladım. Kontrol etme gereği duymadan geldiğim için kendime şimdi biraz kızsam da annemin benim yerime bunu yaptığını düşünüyordum. O hep böyleydi zaten. Eşğini sağlam

kazığa bağlamayı seven bir tip olmasından ziyade onu ilgilendirmeyen konularda bile kontrolü eline almak isterdi. Ona böyle biri olduğunu söylediğimdeyse inkâr edip dururdu.

“Hadi bakalım,” dedi babam, artık arabadan inmem gerektiğini söylercesine. “Akşam dörtte seni almaya gelirim.”

Beni okula bıraktığı gibi bir de okuldan almaya mı gelecekti?
Bu iş gittikçe daha da tuhaflaşıyor...

Hem de nasıl!

“Aslında çıkışta Laralara söz vermiştim.”

“Ne sözü?”

“Okulun yakınlarında bir kafe varmış. Çıkışta gidip orada oturalım biraz demişlerdi.” Kaşlarının çatıldığını görünce hemen geri adım attım. “Yani tabii sen olmaz dersin gitmem.”

“Lara ve Gözde’yle mi sadece?”

Başımı salladım hızlıca. “Zaten başka arkadaşım yok ki.”

Onların da gerçekten arkadaşın olup olmadığı meçhul ya, neyse...

“Doğru,” dedi acımasızca. “Akşam yemeğinden önce evde ol ama. Annen bugün senin için fırında balık yapacak.” Duraksayıp cebine uzandı, bir tomar kâğıt para çıkarıp avcuma sıkıştırdı. “Al, taksi parası.”

Kâğıt paraları çantamın büyük gözüne attıktan sonra “Akşam görüşürüz,” diyerek arabadan indim.

Ve derin bir nefes aldım.

Derin, rahatlatıcı bir nefes...

Öğrencileri takip ederek turnikelere doğru yol aldım, bu sırada çantamın küçük gözünden öğrenci kartımı çıkarmıştım. Kartı gösterip geçiş izni aldıktan sonra turnikelerden içeri girdim. Etrafıma hayranlık ve şaşkınlık dolu gözlerle bakmaya başladım.

Okulun binası kadar bahçesi de çok büyüktü. Dört katlı binanın hemen önündeki tören alanının genişliğine bakılacak olursa, öğrenci sayısı bir özel okula göre fazlaydı. Attığım birkaç adımdan

sonra kampüsü keşfetmek için etrafa göz gezdirdim. Sol yanımda küçük bir botanik bahçesi, sağ yanımdaysa çardak ve satranç alanı olduğunu gördüm. Bahçenin geri kalanını spor sahaları, yeşil alanlar ve gezinti yollarına ayırmışlardı. Futbol, basketbol ve voleybol sahalarını açıkça görebiliyordum ama kapalı havuza dair bir ize rastlamamıştım. Okulun kendine ait bir havuzu olduğunu kızlarla dedikodu yaparken öğrenmiştim.

Bir sağıma bir soluma baka baka yürümeye devam ederken beklenen oldu ve birine çarptım.

“Önüme baksana!” diye bağırdı çarptığım çocuk.

“Kusura bakma, görmedim,” desem de elindeki kahveyi üzerine dökmesine sebep olduğum için olayı büyüteceğini biliyordum.

“Allah kahretsin ya,” dedi gömleğine bakarak. “Neye sebep olduğunun farkında mısın sen?”

“Alt tarafı kahve döküldü, yıkanınca geçer. Abartma istersen.”

Öfkeli gözlerini bana çevirdi. “Hem suçlu hem güçlüsün, öyle mi?”

“Ben miyim tek suçlu?” diye şaşkınca sordum. “Hadi ben önüme bakarak yürümüyordum, sen ne yapıyordun o sırada?”

“Bana bak kızım,” diyerek bana yaklaştı. Bir adım daha atarsa güneşin beni görmesine engel olacak ve beni karanlıkta bırakacak kadar uzundu.

“Bugün okuldaki ilk günüm. Tatsızlık çıksın istemiyorum.”

“Kuru bir özürle bu işten kurtulabileceğini düşünmedin herhalde.”

“Ne istiyorsun, sana yeni kahve almamı falan mı? Ya da gömlek?” İkisi de uyardı. Yeter ki beni rahat bıraksın ve şu okula girebileyim...

“Emirhan!”

Tanıdık ses, heyecan ve gerilimi aynı anda hissetmeme neden olurken karşımdaki çocuğun gözleri benden ayrıldı. Az

sonra yanımıza gelen Asilkan, ondan daha uzun ve iri yapılı duran çocuğa beni rahat bırakmasını söyledi.

“Ne yaptığını görmüyor musun? Üzerime kahve döktü.”

“Emirhan,” dedi Asilkan sadece.

Uyarıyordu onu. Ve çocuk da Asilkan’ı bu uyarıyı dikkate alacak kadar önemsiyor olmalıydı ki sadece üç saniye sonra başını sallayarak gözden kayboldu.

“Kimdi o?” diye sordum merakla.

“Alt sınıflardan biri.”

“Arkadaş mısınız? Neden sözünü dinledi?”

“Okulda hatırı sayılır biriyim diyelim.”

Göz kırptı. Yeterince itici değilmiş gibi bir de sırtıttı.

Başımı geriye atarak gökyüzüne baktım, derin bir nefes daha aldım. Tekrar ona döndüğümde aynı gülümsemeye bana bakmaya devam ediyordu.

“Bu, seninle aynı sınıfı paylaşacağım son yıl olacak, değil mi?”

“Aşk olsun,” diyerek dudak büktü. “Kalbim kırılıyor gerçekten.”

“Benim de kırılmıştı.” Asılan suratını gördüğümde üzerine biraz daha gitmeye karar verdim. “Hatta benimki sadece kırılmamış, paramparça olmuştu.”

“Ezgi,” dedi yalvarır gibi. “Sadece çocuktum.”

“Ben de çocuktum.”

Ve sen, onun gibi kötü bir çocuk olmayı seçmedin.

“Beni daha önce affettin. Konuştuk biz, çözdük aramızdaki sorunları. Her şeyi geride bırakarak devam ettik, yapabildik bunu. Yine yapamaz mıyız? Bana bir şans daha veremez misin?”

Başımı iki yana salladım. “Sana inanmıyorum.”

“Neden?”

“Çünkü sana baktığımda kalbim hâlâ ağrıyor,” diye itiraf ettim bir anda.

Çünkü sen benim ilk aşkımdın.

Ne yazık ki...

Ben sana sevgiyle bakarken sen benimle dalga geçiyordun. Ben senin de bir gün beni sevebileceğinin hayalini kurarken sen benden nefret ettiğini haykırıyordun. Beni dışladın, yalnızlaştırıp ötekileştirdin. Zaten arkadaşım yoktu, seni tanıdıktan sonra kimse yanıma yaklaşmaz oldu. Haklısın, sen her zaman okulda hatırı sayılır biri oldun. Kimi sevsen onu severlerdi; kimi istemediğini söyleyen onu istemediklerini söylerlerdi. Beni sevmedin sen, istemedin ve çocukluğumu mahvettin. Neden, bilmiyorum. Artık sen de bilmiyorsun çünkü hatırlamıyorsun.

“İzin ver ağrılarını dindireyim. Bir kere yaptım, yine yaparım.”

O kadar kendinden emin konuşuyordu ki. O kadar güveniyordu ki kendine... Bana, beni yanıltmayacakmış gibi bakıyordu. Bu kez iyiliğimi düşünüyormuş gibi. Alay etmek için değil de gerçekten bağ kurmak istediği için yanımda olmak istiyormuş gibi.

“Zamana ihtiyacım var,” dedim, evet ya da hayır demek yerine.

Hafifçe gülümsedi. “Nasıl istersen.”

Acaba çocukluğumda neyinden etkilenmiştim de öğretmenlerimi dinlemek yerine derslerde sadece onu düşünmek, hep onu izlemek istemiştim? Üçüncü sınıftan sekizinci sınıfa kadar birlikte okuduğumuzu hatırlıyordum. Beni ne kadar üzerse üzsün onu sevmekten bir türlü vazgeçemediğimi de hatırlıyor gibiydim. En azından ilkokulda durum böyleydi, ortaokulda biraz olsun aklım başıma gelmişti. Lisede de yine aynı okula ve sadece iki yıl sonra yine aynı sınıfa düşmemiz tesadüfün de ötesinde bir şey olmalıydı. Kader olduğunu kabullenmek istemiyordum. Asilkan’ın benimle uğraşmak için yaptığı planlardan biri olduğuna inanmak daha gerçekçi geliyordu.

O zaman çocuktun. Peki ya şimdi?

Şimdi, ne?

Ona karşı bir şey hissediyor musun?

Celladıma mı?

Alaycı bir şekilde gülümsedim. Asilkan ona gülümsediğimi zannetmiş olmalıydı ki gözleri parladı. Alnına dökülen bir tutam beyaz

saçı geriye doğru attı, güneş ışığı platin sarısına boyattığı saçlarını kırk beyaza dönüştürmüştü. Ne yazık ki hâlâ çok yakışıklıydı.

Çocukken hissediyordun. O zaman da celladın değil miydi?

Hayır, değildi. Ben ona âşık olduğumda o masum bir çocuktü. Ona yedek kalemimi uzattığımda bana gülümseyerek bakmıştı, ertesi gün teşekkür etmek için benimle yemeğini paylaşmak istemişti. Başka bir gün sınıftaki bazı kızların onun hakkındaki konuşmalarını duymuştum. Aşk ne demek bilmiyordum bile. Kızlar onunla diğer erkeklerle ilgilendikleri gibi ilgilenmediklerini söyleyince kafam karıştı. Ben de ona diğer erkeklere baktığım gibi bakmamaya başladım. Ama o beni görmedi, bir daha benden herhangi bir şey istemedi. Altıncı sınıfta beni tekrar fark etti ve bir daha da gözlerini üzerimden ayırmadı. Ancak artık o güzel gözleri, başta ben olmak üzere hiç kimseye gülümseyerek bakmıyordu.

Yani ben, o benim celladım olmadan çok daha önce ona karşı bir şeyler hissetmeye başlamıştım zaten...

Yine de daha sonra ondan vazgeçemedin ama, değil mi?

“Zil çalıyor, gidelim mi sınıfa?” diye sorunca başımı salladım, Maviris’in sorusunu yanıtlamak yerine.

Birlikte binadan içeri girdik. Onun yönlendirmesiyle merdivenleri çıkmaya başladık. İkinci kata geldiğimizde koridor boyu ilerleyip soldaki üçüncü kapıdan içeri girdik. Lara ve Gözde’yi öğretmen masasının hemen önündeki sırada otururken buldum. Beni görür görmez ikisinin de suratında güller açtı. Lara yerinden kalkıp yanıma koştu. Taburcu olduktan sonra annem ikisini de bir akşam yemeğe davet etmiş olsa da beni özlemiş görünüyorlardı.

Ve sanırım ben de onları özlemiştim...

Lara’nın bana sıkıca sarılmasından sonra kendimi Gözde’nin kollarının arasında buldum. Kızlar beni büyük bir neşeyle karşılarlarken Asilkan’ın yanındaki Özgür’ü fark edince yeni bir karmaşanın içine girdiğimi hissettim.

“Aramıza tekrar hoş geldin,” dedi Özgür.

“Teşekkürler,” dedim sadece.

Beklediğimin aksine kalabalık bir sınıf değildi. Üçerli gruplar halinde dizilmiş toplam dokuz tane iki kişilik sıra vardı içeride. Daha önce nerede ve kimle oturduğumu merak ederek “Benim sıram hangisi?” diye sordum.

“Benim yanıma oturabilirsin,” diyerek kendi sırasını gösterdi Asilkan. Ortaokuldaki gibi arka sıralardan biriydi. Fakat bu kez duvar kenarı değil, cam kenarını tercih etmişti.

“Kalsın, sağ ol,” diyerek kızlara döndüm. “Daha önce nerede ve kiminle oturuyordum?”

“Aslında...”

“Asilkan deme sakın,” dedim gözlerimi büyüterek.

“Yalnız ben hâlâ yanındayım.”

“Farkındayım,” dedim ona bakmadan. “İkinizden biriyle otursam?”

Kızlar kararsızlıkla birbirine baktı. Tekrar bana döndüklerinde ikisinin de suratında olumlu bir yanıt alacağıma dair en ufak iz yoktu.

Öyle de oldu. “Bizim için hiç sorun değil, bunu isteriz elbette ama...”

“Ama ne?”

“Senin Asilkan’la oturmanı isteyen Dicle Öğretmen’di.”

“Dicle Öğretmen kim?”

“Edebiyat öğretmenimiz.”

“Ve kendisi de geldi,” dedi Özgür.

Dönüp kapıdan içeri giren kadına baktım. Küt kesim saçlarının rengi kızıldı. Üzerinde saten beyaz bir gömlek ve kalem etek vardı. Beni meraklı gözlerle onu incelerken gördüğünde önce şaşırdı, sonra sevinçle gülümsedi.

“Ezgi!” Kollarını elindeki dosyalarla birlikte göğsünde kavuşturmuşken bana sarılmak için çözdü. “Seni iyi gördüğüme o kadar çok sevindim ki!” dedi içten bir sarılmayla.

Lara ve Gözde'ye şaşkın ifadelerle bakıp bu sevgi gösterisini neye borçlu olduğumu sordum. Tabii, sadece bakışlarımla...

Ve tahmin ettiğim gibi beni anlamadılar.

Dicle Öğretmen geri çekilip bana şöyle bir baktı. “İyisin, değil mi?”

Başımı hafifçe salladım. “Teşekkür ederim.”

“Kazayı duyduğumda gerçekten çok üzıldüm. Uyandığını öğrenince ziyaretine gelmek istedim ama babam vefat edince apar topar memlekete gitmem gerekti.”

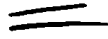
“Başınız sağ olsun,” dedim, adını bile yeni öğrendiğim kadının kaybı için gerçekten üzgün hissederken.

Başını minnetle sallayıp buruk bir gülümsemeyle teşekkür etti. “Daha sonra uzun uzun konuşuruz bunları. Hadi, derse geçelim.”

Diğer sınıf arkadaşlarımin da hoş geldin sözlerine ve geçmiş olsun dileklerine karşılık vererek yerime geçtim. Kızlar, Dicle Öğretmen'in masasının hemen önündeydi. Asilkan ve ben de onların iki sıra ötesinde.

“Pencere kenarına ben geçerim,” diyerek bana karşı çıkmasına izin vermeden dediğimi yaptım.

Omuz silkerek yanıma oturdu. Dicle Öğretmen geçirdiğim kaza ve sağlığıma kavuşarak tekrar aralarına dönmemle ilgili kısa bir konuşma yaptıktan sonra yeni dönem konularından bahsetmeye başladı.

Zil çaldığında Dicle Öğretmen benimle özel konuşmak istediğini söyleyip beni peşine takarak sınıftan ayrıldı. Birlikte üst kata çıktık, öğretmenler odası olduğunu düşündüğüm bir odanın önünde durduğumuzda kısa bir süre beklememi söyleyerek içeri girdi.

Az sonra kapı tekrar açıldı ve kahve bardaklarıyla Dicle Öğretmen görüldü. Kahvelerden birini bana uzattığında bekletmeden aldım, koridor boyu yürüyerek bir köşeye geçip oturdum

“Nasılsın?” diye sordu.

Hafifçe kaşlarımı çattım. Bunu zaten konuşmamış mıydık? Ona iyi olduğumu söylemiştim. Neden beni sınıfımdan çıkarıp buraya kadar getirdikten sonra üçüncü defa iyi olup olmadığımı soruyordu ki?

Bazen öyle bir an gelir ki iyi olup olmadığını soran bile kalmaz yanında. Kadın halini hatırını soruyor, daha ne istiyorsun... Doyumsuz!

“İyiyim, siz nasılsınız?” diye sordum Maviris’e laf yetiştirmekle uğraşmadan.

“Hafızanı kaybettiğini duydum. Kaza, koma, şimdi de hafıza kaybı... İyi olduğunu söylüyorsun ama bence durum pek öyle görünmüyor.”

“Yine de buradayım ama değil mi?” diyerek gülümsedim.

“Nefes almak yaşamak değildir diye boşuna dememişler.” Başımı sallayarak ona katıldığımı belirttim. “Her konuda bana başvurabileceğini söylemek istedim sadece. Ne zaman istersen bana gelebilirsin, sana seve seve yardımcı olurum. Eskisi gibi...”

Sol kaşımı hafifçe havaya kaldırdım. “Anlamadım?”

“En sevdiğin öğretmenin bendim. Daha doğrusu öyle olduğumu söyledin.”

Dürüst olup olmadığını sorgulamak yerine “Ne gibi bir yardımdan bahsediyorsunuz?” diye sordum.

“Bak,” dedi daha yumuşak bir ses tonuyla. “Eğer bir şeyler ya da birileri seni korkutuyor veyahut rahatsız ediyorsa bana gelebilirsin. Ben seni korurum.”

Ona Asilkan’ı anlat.

Hayır. Anlatamam.

Sana yardım edeceğini söylüyor, aptal!

Ama bana onun değiştiğini söylediler. Aramızdaki sorunları çözdüğümüzü, onu affettiğimi ve yola devam edebildiğimi.

Babanın değiştiğini de söylüyorlar.

Ne demeye çalışıyorsun?

Ya yalansa? Ya hiçbirini değişmemişse?

Herkes yalan söylüyor olamaz.

Böyle dediğine göre birinin yalan söylediğini düşünüyorsun.

Hayır.

Söyle bana. Kim o yalancı? Annen mi, arkadaşların mı?

Hayır.

Değişmeyen kim? Baban mı, Asilkan mı?

Hayır.

Çocukluğunu cehenneme çeviren baban mı şimdi daha yabancı yoksa celladın olan Asilkan mı?

“Hayır!”

Dicle Öğretmen’in irkilmesiyle ayağa kalkmam bir oldu. O kadar üstüme gelmişti ki Maviris, kendimi o kadar sıkışmış hissetmişim ki gerçeklikten kopmuş, karşımdaki kadını göremez, duyamaz olmuşum.

“Tamam,” dedi tepkimin ona olduğunu zannederek. “Sakin ol. İstemiyorsan elbette—”

Cümlesini tamamlamasına izin vermeden arkamı dönüp koşmaya başladım.

Kaçmaya başladın. Hep yaptığın gibi.

“Her şey yolunda,” dedim merdivenleri hiç olmadığım kadar hızlı inerken. “Sorun yok. Hiç sorun yok. Her şey yolunda.”

Kızlar tuvaletine girip kendimi kabinlerden birine kilitledim. Bu yanlıştı. Bunu yapmamam gerekirdi. *Onu* anlatmalıyım. Bana nasıl hissettiğimi sorduğunda psikiyatri doktoruma Maviris’ten bahsetmeliydim. Doktoruma güvenmiyorsam bile anneme güvenmeliydim, babama güvenmeliydim. Kimseye güvenmiyorsam bile gerçek olmadığını çok iyi bildiğim bu sesin varlığından güç bulmamam gerekirdi. Bana iyi geldiğini düşünerek *onu* herkesten saklamak istememeliydim.

Aptal.

Evet, aptaldım.

Benim gerçek olmadığımı düşünecek kadar aptalsın.

Başımı iki yana salladım. Benimle oynuyordu. Beni delirtmeye çalışıyordu. Ona izin vermeyecektim. Beni kandıramayacaktı.

Ne yapacaksın, kime gideceksin? Kim var ki beni anlatabilecek kadar güvendiğin?

Bilmiyorum.

Bilmiyordum. Kime, nasıl anlatabilirdim ki? Ne anlatacaktım ayrıca? Delirdiğimi söylemezler miydi bana? Ne yapardım, o zaman nasıl devam ederdim?

Delirmemiştim ki ben. İyiydim. Kaza geçirdiğim için olmuştu bütün bunlar, anılarımı hatırlayamadığım içindi kafa karışıklığının sebebi. Deli değildim.

O halde anlaştık. Benden kimseye bahsetmeyeceksin.

Kim olduğunu bilmeye ihtiyacım var, diye yalvardım.

Çünkü bu bilinmezlik beni öldürüyordu. Birinin bana delirmediğimi söylemesine ihtiyacım vardı. Bunu, delirdiğimi düşünme sebep olan kişiden bile olsa duymak istiyordum.

Ben senim, dedi bir kez daha.

Peki ya ben kimim, diye sordum.

Sen de bensin, diye tekrarladı.

Okul çıkışında kızlarla planladığımız gibi kafeye gidecektik. Eşyalarımızı toplarken Özgür'ün "Biz de katılabilir miyiz?" diye sormasıyla planda ufak bir değişiklik oldu. Aslında bunu istemi-yordum. Kız kıza vakit geçirmek ve Lara ile Gözde'yi daha yakından tanımak istiyordum. Ama bunu onlara söylemedim.

Uyumsuz biri gibi görünmek istemedin.

Hakkında kötü düşünmelerini istemedin.

Reddedersen bir daha seninle kafeye gitmek istemezler sandın.

Asıl düşünceni dile getirirsen senden uzaklaşırlar sandın.

Korktun.

Abartıyordu. Sadece söylememiştim. Bu kadardı.

Birlikte okuldan ayrılmak üzere bahçe boyunca yürümeye başladığımızda Asilkan hemen yanımdaydı. Konuşmaya çalışarak beni rahatsız etmese de sürekli dibimde bitmesi can sıkıcı olmaya başlamıştı. Bunu sürdürmeye devam ederse ipler biraz gerilecekti.

Arkamızdan gelen Özgür ve Gözde koyu bir sohbete dalmış görünüyordu. İkisi arasında bir şeyler olduğundan şüpheleniyordum ama sormak için henüz erkendi. Lara ise diğer yanımdaydı. Okulun çıkış kapısında bulunan turnikelere kartlarımızı gösterdiğimizde ne kadar kalabalık olduğumuzu fark ettim. Kimi öğrenciler servislerine binerken kimi özel arabalarla alınıyordu. Bazılarıysa otobüs durağına doğru yürüyordu.

Fakat içlerinden biri öylece durmuş, benim olduğum tarafa bakıyordu. Oradan ne herhangi bir taşıta binerek ne de yürüyerek uzaklaşmaya niyeti var gibi görünüyordu. Hareket eden kalabalığın arasında kıpırtısızca bekliyordu.

Ama neyi?

Ya da kimi?

Evet, doğru soru belki de buydu...

Bana bakıp bakmadığını tam olarak kestiremediğim için etrafıma bakınmaya başladım, onun olduğu tarafa bakan biriyle karşılaşmadığımda durup tekrar ona döndüm. Kıpırdamamıştı, siyah deri ceketiyle orada öylece beklemeye devam ediyordu.

“Araba gelmek üzere,” dedi Asilkan.

Kenara çekilip beklemeye devam ediyorduk ki çocuğun harekete geçtiğini gördüm. Hayır, araçlardan birine binmedi. Hayır, okuldan uzaklaşmak üzere ilerlemeye de başlamadı.

Adımlarını benim olduğum yönde atıyordu. Ürperdiğimi hissettim. Bakışlarını üzerimden bir an olsun çekmeden bana doğru yürümeye devam etti.

Aramızda on adımlık mesafe kalana dek hedefinin başkası olabileceğini söyleyerek kendimi rahatlatıyordum. Ama dokuz adım

kala gözlerini artık seçebilir olduğumda tamamen gerilmiştim. Beş adım kala Asilkan'a yaklaştım.

En az Asilkan kadar deri ceketli çocuk da bu yaptığımı şaşırdı. Kaşları çatıldı, bir eli uzun perçemlerinin arasından geçti. Dağılan saçlarını düzeltmekle uğraşmadan yaptığının yanlış olduğunu söylemek ister gibi başını iki yana salladı. Aniden arkasını dönüp hızlı adımlarla yürümeye başladı.

“Ay, bu çocuk yine mi gelmiş ya...” dediğini duydum Lara'nın.

“Hangi çocuk?” diye sorsam da alacağım cevabı tahmin edebiliyordum.

“Sarışın olan işte.”

“Bu okulda okumuyor mu?”

Gözde dilini şaklattı. “Kim olduğunu biz de bilmiyoruz. Ama son bir haftadır her okul çıkışında görüyoruz kendisini.”

“Belki bir arkadaşını bekliyordur,” dedim, öyle olmasını umut ederken.

Köşeyi dönmeden önce arkasına dönerek son kez bana baktı, sadece üç saniye sonra başını çevirip gözden kayboldu. Arkadaşlarıma biraz önce yaşananlardan bahsetmeli miydim, emin olamıyordum.

Hayır.

Ama bana bakıyordu. Yanıma gelmek istedi. Ondan korkarak Asilkan'a yaklaştığımı fark edince öfkelenip gitti. Bunu sen de gördün.

Evet, gördüm. Yine de onlara bundan bahsedemezsin.

Ama neden?

“Sanmıyorum çünkü duyduğuma göre bütün öğrencilerin dağılmasını bekliyor, ardından geldiği gibi gidiyormuş,” dedi Lara.

“Tuhaf,” dedim kim olduğunu daha da merak ederek.

“Ve ürkütücü, değil mi?” diye sordu Gözde.

“Aslında benim hakkında bildiğim bir şey daha var...” dedi Özgür sözlerini ağzında geveleyerek.

“Neymiş?”

“Bordo Caddesi’nde takılıyormuş.”

“Bordo Caddesi mi?” Şaşırmıştım. O caddenin namını duymuştum çocukken. Orası tehlikeli bir yerdi, o caddede takılan tiplerin pek tekin olmadığını herkes bilirdi.

Ve buna rağmen hâlâ onlara hiçbir şey söylememeliyim, öyle mi?
Kesinlikle.

“Bu yüzden boş verin. Olur da karşınıza çıkıp sohbet etmeye çalışırsa da karşılık vermeyin,” dedi Özgür.

“Ya bir de sapıksa...” derken her ne düşündüyse tüyleri ürpermiş gibi titredi Lara.

“Abartmayın,” dedi Asilkan, konudan sıkıldığını yüz ifadesine yansıtarak. “Öyle bir şey olsa okul yönetimi çoktan olaya el atardı.”

“Haberleri var yani durumdan,” dedim şüpheli bir sesle.

“İlla ki. Bu okulda yönetimden habersiz kuş uçmaz.”

“Anladım.”

“Korkmanı gerektirecek bir durum yok yani,” dedikten sonra dostane bir tavırla sırtımı sıvazladı Asilkan. “Araba geldi, hadi gidelim.”

Hep birlikte Asilkan’ın babasına ait lüks araca bindik. Araba kafenin önünde durana dek sessizliğimi korudum çünkü aklım deri ceketli çocukta kalmıştı. Maviris’in neden gerçeği gizlememi istediğini anlamamıştım. Belli ki çocuk sağlam pabuç değildi. Okul çıkışımıza gelip saatlerce bekledikten sonra eli boş dönmek, akli başında birinin günlerce yapmayı sürdüreceği bir davranış gibi gelmiyordu bana. Ayrıca Bordo Caddesi’nde takılan biriydi ve ne yazık ki hedefi de bendim. Maviris bütün bunları bilmesine rağmen benden düşüncelerimi saklamamı istemişti.

Ben de söylediğini yapmıştım...

Çünkü sen de biliyorsun.

Neyi?

Bir tek bana güvenebileceğini.

Ona cevap vermeyip konu üzerinde kendi içimde bile düşünmeden Asilkan'ın benim için açtığı kapıdan indim. Kafeye geldiğimizde dikkatimi çeken ilk şey tabeladaki yazı oldu. Kafenin adı Girdap'tı ve ben bunu, mekâna girmeden hemen önce öğrenmiştim. Adım attıkça en az ismi kadar içinin de tatlı bir enerjisinin olduğunu gördüm. Kafedeki masalar ve sandalyeler rengârenkti. Duvarlarındaki çizimler karikatürizeydi. Akşamları canlı müzik yaptıklarını bir köşeye kurulan ses sistemini görünce anlamıştım.

Mavi bir masaya geçtiğimizde beyaz sandalyeye oturan ben oldum. Asilkan kırmızı, Özgür turuncu, Lara pembe, Gözde'ye mor olana geçti. Hiç vakit kaybetmeden siparişlerimizi verdik.

Özgür ve Gözde hamburger, Lara pizza siparişi vermişti. Onların aksine benim seçimim makarnadan yana oldu. Asilkan bana eşlik etmek istemiş olmalıydı ki benim gibi o da makarna ısmarladı. İçecek konusunda hepimiz hemfikiridik.

Ortaya söylediğimiz çıtır tavuk topları ve kolalarımız geldiğinde hemen atıştırmaya başladık. Bir yandan da havadan sudan konuşuyorduk. Daha doğrusu onlar konuşuyor, ben dinliyordum. Kendimi kızların yanında yabancı hissetmemden ziyade, içimde Asilkan ve Özgür'e karşı hâlâ nefret ve hayal kırıklığı olduğu için sohbetlerine pek dahil olamıyordum.

"Keşke bizi hatırlasaydın," dedi Lara bir anda. Sanırım bir tek o fark etmişti, yanlarında oturmama rağmen aralarında olmadığımı.

"Şey mi yapsak acaba, hani filmlerde olur ya... Daha önce yaşanmış bir anı canlandırılır. Zihin garip bir şekilde bu canlandırmadan sonra geçmişini anımsar falan," dedi Gözde.

"Bence o çok saçma," dedi Özgür. "Zaten çoğunlukla filmlerde bile işe yaramıyor."

Gözde omuz silkti. "Denemekten zarar gelmez."

"Ya da günlüğünü okuyabilirsin," dedi Lara.

"Günlük mü tutuyordum?" diye şaşırarak sordum. İlkokuldayken yazıyordum ama ortaokuldayken bıraktığımı hatırlıyordum.

Kötü anılarımı aklımdan geçirmek bile zor gelirken kâğıda geçirmek imkânsız bir hal almıştı çünkü.

“Ben öyle biliyorum,” diyerek dudak büktü. “Okula getirmiştin bir gün hatta. Kapağı deriydi. Eskimişti ama derisi, soyulmuştu biraz.”

“Rengi neydi?”

“Siyahtı sanırım.”

Kitaplığımı gözümün önüne getirmeye çalıştım. “Acaba şimdi nerede?” diye kendi kendime sordum. O kadar kitabı karıştırmış, dolaplara bakıp durmuştum hafta boyunca ama deri kapaklı herhangi bir defterle karşılaşmamıştım. Eğer Lara haklıysa ve gerçekten bir günlük defterim varsa anılarımı okumak hatırlamama yaramasa bile iyi olurdu. En azından kim gerçek kim sahte, onu öğrenmiş olurdum.

Siparişlerimiz gelince konu bir anda kapandı. Hepimiz suspus olup yemeklerimize gömüldük. Karnımızı biraz olsun doyurabildiğimizde konuşmaya devam edebileceğimizi düşünerek tabağımdaki mantarlardan birini ağzıma atıp “Bu kafeye sık gelir miydik?” diye sordum. Kremalı mantarlı makarnaya bayılıyordum.

“Aslında evet. Hatta bu kafeyi keşfeden sendin.”

Kirpiklerimi kırıştırdım. “Gerçekten mi?”

Kendimden böyle bir davranış beklemezdim çünkü bildiğim kadarıyla girişken biri değildim. Alışveriş merkezlerine bile anem olmadan gidebildiğimi hatırlamıyordum. Gerçi ben gitmek istesem bile babam izin vermezdi. Hiç arkadaşımın olmaması değildi mesele, babam sadece evden okula okuldan eve gidip gelmemi istiyordu. Eğer dedikleri kadar değişmişse lise yıllarımda artık dışarı çıkmama karışmıyordur diye düşündüğümünden, kızların teklifini ona hiç sormadan kabul etmiştim. Bugün arabadayken okul çıkışında kızlarla kafeye gideceğimi söylediğimde kaşlarını çatmasıyla hemen gerilip yanıldığımı zannetmiş, planımı iptal etmem gerekeceğini düşünmüştüm fakat neyse ki yanılmamıştım. Artık istediğim zaman dışarı çıkabiliyordum.

Düşüncelerin getirdiği farkındalıkla kendimi biraz olsun özgürleşmiş hissederken “Evet,” dedi Gözde. “Onuncu sınıfın ikinci dönemine doğruydum sanırım. Harika bir yer keşfettiğini ve makarnalarının müthiş lezzetli olduğunu söyledin. Aynı gün soluğu burada aldık.”

Demek makarnasının lezzetini o zaman da beğenmiştim...

“Ama geçen dönem biraz boşladık burayı.”

“Neden ki?”

“Okul biter bitmez eve gidip kitap yazıyordun çünkü.”

İçtiğim kola neredeyse boğazımda kalıyordu. Sakin kalmaya çalışarak yuttum ve yanımdaki Asilkan’a baktım. Daha sonra Özgür’e.

“Ah şey,” dedi Gözde hemen. “Onlar biliyor yazar olduğunu. Zaten sadece dördümüz biliyoruz.”

Ama nasıl?

Asilkan ve Özgür’le sorunlarımızı geride bıraktığımıza ve onlarla az da olsa yakınlaştığımıza inanabilirdim belki ama onlarla böylesine önemli bir sırrımı nasıl olur da paylaşmış olabilirdim? Bunu koz olarak kullanabilirlerdi. Hiç mi düşünememiştim bu ihtimali? İkisi de ortaokulda yaptıkları gibi sırf ağladığımı görmek için bile kimliğimi açık edebilirdi. Nasıl olmuştu da onlara güvenip yazar olduğumu söyleyebilmişim? Çok mu aptaldım yoksa Asilkan haklı mıydı, o artık büyümüş müydü?

Çok aptaldın.

“Bundan haberim yoktu. Annem sadece sizin bildiğinizi söylemişti.”

“Biz daha geç öğrendik,” dedi Özgür. “Kazadan kısa süre önce. Muhtemelen annene söyleme fırsatı bulamamışsındır.”

“Olabilir,” diyerek tekrar kolamdan bir yudum aldım.

“Asilkan senin bir yazar olduğunu öğrenince çok şaşırdı doğrusu.”

“Neden? Yoksa yakıştıramadın mı?” diye sorarken ne ima ettiğimi bir tek o anlamıştı.

“Hayır, tabii ki ondan değil,” diyerek hemen savunmaya geçti
“Hem ne alakası var? Ayrıca ben yazar olmana şaşırmadım ki
Yazar Ezgi Çora olmana şaşırdım.”

“Ne farkı var?” diye sordum kafa karışıklığı yaşarken. “İki şekilde de yazarım.”

“Evet ama benim kitaplarını severek okuduğum yazarın sen olduğunu bilemezdim. Yani herhangi bir yazar değil, sevdiğim bir yazar olmana şaşırdım.”

Kirpiklerimi kırıştırdım. “Nasıl yani,” dedim şaşkınlıkla.
“Benim kitaplarımı mı okudun sen?”

“Hem de yazarının sen olduğunu bilmiyorken.”

“İyi de sen kitap okumayı sevmezsin ki!” derken pot kırıp kırmadığım umurunda bile değildi. Ortaokuldayken okuma ödevlerimiz olurdu. Kitabı okuyacak ve özetini çıkararak öğretmenimize verecektik. Asilkan verilen kitapların hiçbirini okumaz, özetlerini internetten bulup kendi yorumunu da katarak yazardı. Bir defasında onu yakalamıştım. Öğretmene ispiyonlarsam bedelini ağır ödeyeceğimi söylemişti.

“Evet ama senin kitabın ilgimi çekti ve ben de okudum.”

“Sevdin mi peki?” diye sordum, cevabı belli de olsa.

Gülümseyerek başını salladı.

“İlgini çeken ne olmuştu?”

“Anlamadım?”

“Senin kitabın ilgimi çekti ve ben de okudum, dedin ya. Ne ilgini çekti de okumak istedin?”

“Ha,” diyerek gözlerini kaçırdı. Özgür’e baktı bir anlığına, tekrar bana döndü. “Adı. Güzel bir ismi vardı.”

“Kapağı deseydin hayal kırıklığına uğrayabilirdim.”

“Neden ki?” diye sordu Gözde.

“Aramızda kalsın ama bence kitaplarımın kapakları çok kötü.”

Ciddiyetle söylediğim bu söz, kısa bir sessizlik yaşanmasına neden oldu. Ardından Gözde kendini daha fazla tutamıyormuş gibi gülmeye başladı. Devamında biz de ona katıldık.

Uyandığımdan beri ilk kez bu kadar içten ve sesli bir şekilde gülmüştüm. Bir haftadır tanıdığım bu iki genç kızın ve kötü bir çocukluk geçirmeme sebep olan bu iki genç adamın şimdi beni kahkahalara boğması, beni şaşırttığı kadar mutlu da etmişti. Demek ki onlarla aynı masada oturup gülebilecek kadar onlara yakın hissediyordum kendimi. Demek ki onlar benim gerçekten de arkadaşımıydı. Demek ki Asilkan haklıydı, o zaman sadece çocuktuk ve büyürken her şeyi geride bırakabilmiştik.

Yapma.

Maviris'in sözlerine sağır olup aynı masada oturduğum insanlara güvenebilmek istedim bir an için.

Bunu yapma.

En azından bu masadaki insanlar gerçektir. Onları görebiliyordum. Onlara dokunabiliyordum.

Bunu kendine yapma.

Ona kulaklarımı tamamen tıkayıp sohbe dahil oldum. Böylesi daha kolaydı. Maviris'i görmezden ve duymazdan gelince onlarla, özellikle Asilkan'la sohbet edebilmek çok daha kolay olmuştu.

Keyif alarak öldürdüğüm uzun bir sürenin sonunda aniden babamın akşam yemeğinde evde olmamı istediğini hatırladım. "Ben artık kalkayım," dedim sohbeti bölerek.

"Aaa," dedi Lara. "Bir sorun mu var?"

"Hayır, sadece aklıma akşam yemeği için babamlara söz verdiğim geldi."

"Saat sekiz," dedi Gözde. "Bence onlar yemeği çoktan yemiştir."

"Bizim evde akşam yemekleri sekiz buçukta yenir," diye yalan söyledim. Bir an önce gitmem gerekiyordu, şimdiden üç cevapsız aramam vardı.

"Anladım," diyerek başını salladı. Lara'ya dönüp "Biz de mi kalksak o zaman?" diye kararsız bir sesle sordu.

"Akşam için bir planım yok benim. Oturalım dersiniz otururum," dedi Özgür.

Lara omuz silkince biraz daha oturmaya karar verdiler. Ayağa kalkarak sandalyeme astığım sırt çantamı aldım, omzuma attım. Benimle birlikte Asilkan'ın da hareketlendiğini görünce kaşlarım çatıldı.

“Ben bırakayım seni,” dedi açıklama beklediğimi fark edince.

“Yok artık,” diyerek güldüm. Tamam, ona karşı biraz olsun yumuşamış olabilirdim ama bu kadar değil.

Lara ve Gözde de güldüler, onlarınki daha çok kıkırdama gibiydi. Benimki gibi alaycılık içermiyordu.

“Ne?” dedi Asilkan anlamayarak.

“Teşekkürler ama ben hallederim.”

“Kalkıyorum ben de zaten. Evin de yolumun üstü. İnat etme, seni bırakalım işte.”

“Asilkancım,” dedim sakın bir dille. “Gerçekten gerek yok.”

“İsrar ediyorum.”

“Etme.”

Üzülmüş gibi omuzlarını düşürdü. “Peki.”

“Hadi size iyi sohbetler. Yarın okulda görüşürüz.”

Dörtlüye el sallayarak arkamı döndüm. Kafeden çıkmadan önce gizlice kasaya uğrayıp hesabın tamamını ödedim. Belki de sadece kendi yediğim içtiğim şeyleri ödemem gerekirdi, doğru mu yapmıştım emin değildim ama bugünkü buluşmayı benim için organize ettiklerini bildiğimden hesabın tamamını benim ödemem gerekiyormuş gibi hissetmiştim. Umarım bunun için bana kızmazlardı. Ve umarım geç kaldığım için babam da bana kızmazdı...

Başkaları için o kadar ödün veriyorsun ki kendinden, geriye sen diye bir şey kalmıyor.

Kafeden çıkar çıkmaz yine konuşmaya başlamıştı. Kaşlarımı çatarak onu duymazdan gelmeye devam edeceğimi belirttim. Babam eve taksiyle dönmemi istediği için kafeye gelirken sokağın başladığı yerde gördüğüm taksi durağına doğru ilerlemeye başladım. Mesafe çok değildi ama etrafta pek insan olmadığı için adımlarımı

hızlı atıyordum. Bu caddeyi tanıımıyordum, bu saatlerde burası güvenli mi, değil mi bilmiyordum. Asilkan'ın teklifini reddettiğime pişman olmamayı dileyerek yürümeye devam ettim.

Aklımı dağıtsın diye içimden yeni hayatımın ilk gününün değerlendirilmesini yapmaya başlamıştım ki aniden bir el bileğimi yakaladı ve beni karanlık, dar bir sokağa çekti. Çılgılık atmama kalmadan başka bir el ağzımı kapattı, sırtım duvara çarptı.

Baktığım yüz, okul çıkışında gördüğüm çocuğa aitti.

Okyanus mavisini bu gözler, deri ceketli sarışın çocuğun gözleriydi.

“Ezgi,” dedi nefes nefese kalmış bir halde. “Benim, Ushan.”
Ushan?

Elini yavaşça ağzımdan çekip bir adım geri gitti. “O kadar uzun zamandır seni arıyorum ki.” Beni gördüğüne inanamıyormuş gibi bakıyordu. Ya da beni bulduğuna. “Çok bekledim. Çok aradım seni.” Dudaklarını birbirine bastırdı, gözlerindeki mutluluğa anlam veremiyordum. Başını yavaşça iki yana salladı. “Umudumu kaybetmek üzereydim. Ama bak, buldum seni. Vazgeçmedim bizden.”

Bir anda sarıldı bana. Kalbinin tam üstündeydim, sesini duyabiliyordum. Öyle sıkı sarılmıştı ki bana, sanki bundan sonra beni yalnızca kendi göğüs kafesi boşluğunda yaşatmak istiyordu. Kollarını o kadar sıkı dolamıştı ki bedenime, nefes alırken bile zorlanıyordum.

“Affedersiniz,” dedim güçlkle. “Biz... Tanışıyor muyuz?”

Önce kolları gevşedi, sonra yavaşça benden uzaklaştı. İki adım ötemde durdu. “Anlamadım?”

“Beni nereden tanıyorsunuz?”

“Ezgi,” dedi gülerek.

Ama bunu komik bulduğu bir şey olduğu için değil, başka bir duyguyu bastırmak istediği için yaptığı belliydi. Öyle olduğunu kanıtlarcasına bir anda gülmeyi kesti.

“Benimle oynama.”

“Oyun oynamıyorum. Ben sizi tanımıyorum.”

Ayrıca hakkında hiç iyi şeyler duymadım.

Yüzündeki ifadeye bak.

Onu tanımadığımı söyledikten sonra yüzündeki ifade değişmişti. Artık buruk bir sevinçle gülümsemiyordu. Hayal kırıklığına uğramışa benziyordu. Üzüldüğü de apaçık belliydi.

Ona kazadan bahset.

Bana bu kadar derin bakmasının bir anlamı olmalıydı. Kayıp üç yılın bir döneminde onunla karşılaşmış olmalıydık. Öyle ya da böyle, hayatımda bir yeri olmalıydı.

Ya da o, öyle sanıyordu.

Ona hafızanı kaybettiğin için onu tanıyamadığınızı söyle.

“Kusura bakma,” dedim okyanus mavisini gözlere. “Bir kaza geçirdim. Kısa süreli bir hafıza kaybı yaşıyorum. Son üç yılımı hatırlamıyorum.”

“Şaka yapıyorsun.” Başımı iki yana salladım. Kaşları yukarı doğru hareketlenirken yüz ifadesi donuklaştı. “Şaka yapmıyorsun.”

“İki ay komada kaldım. Uyanalı çok olmadı.”

“İyi misin şimdi?” dedi kaygılı bir ifadeyle.

“Teşekkürler. Sadece anılarımı hatırlamıyorum, o kadar...”

“Ben de sandım ki...” diyerek sustu. İki adım ötemde bir sağa bir sola yürüyor, düşüncelere dalmış bir halde volta atıyordu.

“Şimdi sen söyle. Beni nereden tanıyorsun?”

Durup tekrar önüme geçti. “Hiç mi bir şey hatırlamıyorsun?”

Kaşlarımı kaldırıp indirdim. “Son üç yıl yok.”

“Beni de mi?”

“Ben de seni tanıyordum yani?”

“Beni nasıl hatırlamazsın?” diye sordu.

“Dediğim gibi, son üç yıla dair hiçbir şey—”

“Beni nasıl hatırlamazsın?” diye tekrar sordu. “Beni hatırlardın.”

“Kaza geçirdim,” diye yineledim.

“Yine de hatırlamalıydın.”

“Saçmalamaya başladın,” dedim çatık kaşlarla.

“Biz farklıydık. Aramızdaki şey, özeldi.”

“Kaza geçirdiğimi söylüyorum sana. Duymuyor musun?” dedim öfkelenmeye başlarken. Neden bahsediyordu böyle?

“Yine de beni gördüğünde bana dair ufak da olsa bir şeyler hatırlamalıydın.”

“Hatırlamadım,” dedim dişlerimin arasından. “Hatırlamıyorum.”

“Ezgi,” dedi, büyük bir hayal kırıklığına uğramış gibi. “Bunu yapma.”

Asıl onun bana bunu yapmaması lazımdı. Dediği gibi son üç yılda tanıştığım biriye bana anlayışlı davranması gerekmez miydi? Kaza geçirdiğimi söylüyordum, unuttuğumu. Onu hatırlamamı bekliyordu benden. Bir de hatırlamıyorum diye alınıyordu. Şaka gibiydi gerçekten.

“Doktorlar kısa süre içinde hatırlayacağımı söyledi. Bir gün hatırlarsam sana ulaşırim. İyi akşamlar.”

“Dur,” dese de gitmek için ona arkamı döndüm. “Beni böyle bırakma, dur.” Bir adım atmıştım ki eli yine bileğimi yakaladı.

Omzumun üstünden ona baktım. “Bırak.”

“Beni dinlemelisin. İki ay yirmi bir gündür bu anı bekliyorum ben.”

“Eve gitmem gerek,” dedikten sonra bileğimi kendime çekmeye çalıştım ama bırakmadı. Hakkında duyduklarım aklıma gelince ve nasıl bir yerde olduğumuzun da farkına varınca içten içe korkmaya başladığımı hissettim. “Bırakmazsan çığlık atacağım.”

“Hayır.”

O beni bırakmadı, ben de çığlık attım. Eliyle ağzımı kapatarak beni yeniden duvarla kendi arasına hapsetti. Ancak bu kez öncekinden farklı olarak öfkeli görünüyordu.

Mavi gözleri o kadar canlıydı ki karanlığın içinde bile ıslıl ıslıl parlıyordu. Başka türlü tanışsaydım bu gözlerle, kalbim şimdi

korkudan değil heyecandan bu kadar hızlı atıyor derdim. Dar sokakta başka biri daha olsaydı, bu kadar titremezdim belki Eliyle ağzımı kapatmamış olsaydı, kaçıp gitmek için çırpınmam gerekmezdi.

Ushan'ın yüzünün silikleştiğini gördüm. Ellerini üstümden çekmedi. Ya da benden uzaklaşmadı. Karanlığın içinde kalmaya devam ettim. Ağladığımı hissettim. Ne kadar korktuğumu. Kimsenin olmadığını. Kimsemin olmadığını. Bir başıma, yapayalnız kaçıp kurtulmaya çalıştığımı gördüm. Ona baktım.

Kime?

Bilmiyorum. Bir anının içindeyim, şu anda olduğu gibi karanlık bir yerdeyim. Ama sokak değil orası. Neresi, bilmiyorum. Biri var karşımda. Ondan kaçmaya çalışıyorum. Eliyle ağzımı kapatmış, çığlık atmayayım diye. Diğer eli, bileğimde. Üzerime abanmış, bir şeyler fısıldıyor kulağıma. Anlamıyorum ne diyor.

Kim olduğuna bak.

Bakıyorum, göremiyorum. Yüzü yok. Karartıdan ibaret.

“Sadece konuşmak istiyorum,” deyince Ushan, kaybolan üç yılıma ait olduğunu anladığım anıdan çıkabildim. “Sadece konuşmak. Lütfen.”

Bir anda geri çekildi ama hayır, bunu kendi yapmadı. Her nereden çıkıp geldiyse Asilkan'dı, Ushan'ı omuzlarından tutarak benden uzaklaştıran.

Asilkan, Ushan'a yumruk atarken gözyaşlarına boğulan bendim. Bağırışlar oldu ama ne söylendiğini anlamadım. Deli gibi ağlıyordum sadece. Ushan'ın Asilkan'a vurduğunu gördüm. Kaçıp gitmeli ve yardım istemeliydim belki de ama dizlerim öyle titriyordu ki daha fazla ayakta durabileceğimi sanmıyordum.

Öyle de oldu. İki genç adam birbirine vurmaya devam ederken yere yığıldım. Neyin bana bu kadar ağır geldiğini bilmiyordum. Ushan'dan korktuğum için mi hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordum şimdi? Yoksa hatırladığım o anı yüzünden mi? O anıdaki kimdi? O da mı

Ushan'dı yoksa? O anıdaki de Ushan olduğunu düşündüğüm için mi şimdi bu kadar çaresiz hissediyordum kendimi?

Zihnim sorularla dolup taşarken ense kökünden başıma bir ağrının saplandığını hissettim. Ağladığım için başımın ağrıdığını sanıyordum ki öfkeli erkeklerin bağırışına eşlik eden bir çığlık duydum.

Bir kadın çığlığı.

Ama bana ait değil.

Bana ait de değil.

Öyle bir çığlık ki bu, geçmişimin en acı yerinden kopup gelmişti sanki. En çok unutmak istediğimdi. Kaçtığım, saklandığım ama günün sonunda hep yakalandığım. Zayıf düştüğüm. Zayıf noktam.

Hayır.

Hayır.

Evet.

Kapalı da olsa gözlerim, onu görebiliyordum. Bataklığın içinde gibiydi, pis zeminde cenin pozisyonu alarak yatmış, ağlıyordu. Onu gördüğümü fark ettiğinde çığlık atmaya başladı. Kaşlarım daha da çatılırken başımdaki ağrının arttığını hissettim.

Sus!

Sus artık!

Sustur şunu!

Nasıl yapacağımı bilmiyordum. Susmasını istiyordum. Kulaklarım acıyordu ve o ağladıkça ben de daha fazla ağlıyordum.

Karşı koy!

Nasıl?

Kız bir anda çığlık atmayı kesti. Fakat ağlamaya devam ediyordu. Gözyaşları yanaklarından süzölmeye devam ederken yattığı yerden yavaşça doğruldu. Dizlerinin üzerinde durup bana doğru gelmeye başladı.

Seni öldürecek!

Ölmek istemiyorum.

Ölmek istemiyordum. Kaçmaya çalışsam da hareket edemiyordum ama o gittikçe yaklaşıyordu bana. Ushan'ın adımla bana seslendiğini duyabiliyordum, Asilkan'ın beni kendime getirmek için sarstığını hissedebiliyordum ama dikkatimi kızdan ayıramıyordum.

Bizi öldürecek! Öldürecek!

Hayır.

Öleceğiz!

Çekilin kenara.

Boğazımı acıtan sert bir yutkunmayla beraber göz kapaklarımı araladım. Ushan'ı gördüm önce. Okyanus mavisi gözlerin nasıl endişeyle baktığını gördüm. Asilkan'a baktım sonra. Nasıl da korktuğunu gördüm benim için. İkisinin de kaşı gözü patlamış, suratı kan içinde kalmıştı ama şimdi düşündükleri sadece bendim.

“İyi misin?”

Dudaklarım hafifçe yukarı kıvrıldı. Bu, ikisini de şaşırttı. Gülümsüyordum. Fakat bunun buruk bir gülümseme olduğunu bir tek ben biliyordum.

“İyiyim,” dedim.

Çünkü yakında öleceğim, dedi yeni ses.

Sırıttım.

Hayır, dedi Maviris.

Hayır, dedim.

Ölmek istemiyoruz.

İstemiyorum.

Ama ben istiyorum.

BEŞİNCİ KESİK

Selam, yine ben...

Dönüp dolaşıp sende buluyorum kendimi. Engel olmaya çalışıyorum aslında ama olamıyorum bir türlü. Kopamıyorum senden. Artık heyecanlandırmıyorsun beni, sakinleştirmiyorsun, iyi ya da kötü hiçbir etkin yok üzerimde ama ben yine de sana gelmekten kendimi alıkoyamıyorum. Vazgeçemiyorum bizden. Neden, bilmiyorum.

Beni seviyor musun?

Peki ya hâlâ beni düşünüyor musun?

Kalbinde benden yana hisler var mı?

Bilmiyorum bunları. Aslına bakarsan bilmek de istemiyorum. Çünkü bilsem de hiçbir şeyin değişmeyeceğinin ben de farkındayım. Evet, hiçbir şey değişmeyecek çünkü ne senden gittikten sonra ne de seninleyken olduğumdan farklı biri değilim ben.

Korkak mıyım?

Evet.

Kaçıyor muyum?

Evet.

Yalanlarımın ardına saklanıyor muyum?

Evet.

Acımı hissetmemek için bastırıyor muyum?

Evet! En çok da buna evet işte...

Acını bastırmanın en iyi yolu senden daha yaralı birine bakmaktan geçiyordu. İnsanların teselli verirken kendinden daha kötü durumda olanları düşün demelerinin nedeni buydu. Acı geçmiyordu bu yolla, sadece bastırılıyordu ve buna sebep olan sorunlar çözülmediği sürece daha da büyüyerek geri geliyordu.

Ben kendimden daha yaralı birini göremiyordum etrafımda. Bu yüzden onu yaratıyordum. İnsanları bile isteye yaralıyor, onlara acılar çektiriyordum ki kendi acımı bastırabileyim. Nasıl ki senden vazgeçemiyorum, bunu yapmaktan da alıkoyamıyorum kendimi. Tek başıma üzölmek istemiyorum. Ben üzgünsem herkes üzgün olsun istiyorum. Buyum ben. Sen söylemiştin ya hani... Şeytan, demiştin bana. Şeytan'sın sen, demiş ve gülmüştün. O an bana bunu söylemen hoşuma gitmişti ve ben de gülmüştüm belki ama şimdi düşünüyorum da... Gerçekten öyle miyim ben? Galiba öyleyim. Yalanlar söylüyorum, kalpler kırıyorum ve tüm bunlardan zerre pişmanlık duymuyorum. Bunları yapmam senin bana Şeytan demeni haklı çıkarıyor mu, inan hiç bilmiyorum. Öyle olduğumu düşünmüyorum ya da hayır, düşünüyorum.

Ah, evet. İyi değilim ben. İyi hissetmiyorum.

Hayır, hasta değilim ve evet, ağrıyan bir yerim var. Kalbim ağrıyor ve aslına bakarsan ruhum ağrıyor. Ağlamak istiyorum ama yapamıyorum, ağlama hissiyle dolup taşıyorum ama göz yaşlarım birikmiyor gözlerimde.

Bir söz var, acı katlanılamaz hale geldiğinde gözden yaş almazmış, diye. Belki de bu yüzdendir ağlayamayışım, belki de bu yüzdendir için için ağlarken etrafa saçtığım gülücüklerin sebebi...

Ne dersin? Olabilir mi?

Olsa da olmasa da inanıyorum ben, biri gelecek. Gelecek ve beni düştüğüm bu uçsuz bucaksız uçurumdan çekip kurtaracak. Umut olacak bana, benim sana olduğum gibi... Sevmeyi öğretecek bana, benim sana öğrettiğim gibi...

Gelecek, gelmeli çünkü çok zor ve ben artık yapamıyorum.

Özlediğim de imkânsız olan da sensin. Şimdi neredesin, kimlesin, ne yapıyorsun bilmiyorum ama artık yeter. Çık artık hayallerimden, rüyalarımından ve aslında tüm benliğimden... Çık artık.

Ve son olarak sormak istediğim bir şey var. Hani bir keresinde bana en güzel sevenin ben olduğumu söylemiştin ya... Öyle miydi sahiden? Seni mi severdim en güzel yoksa ben her zaman mı en güzel sevendim?

Okuduğum her yeni cümle beni biraz daha dehşete sürüklüyordu. Bu yazıyı ben yazmıştım, hatırlıyordum ama cümleler bana ait değildi. Bundan tam on gün önce çılgınlık eşliğinde ortaya çıkan kızın cümleleriydi. Neden bahsettiğini bilmiyordum. Vazgeçemediği kimdi, beklediği kimdi, aradığı kimdi, bilmiyordum. Neden acı çekiyordu, kimlere acı çektirmişti, bilmiyordum.

Neden kendinden bu kadar nefret ettiğini bilmiyordum.

Bana Ezgi Çora'nın Frame hesabı dışında bir hesap daha açtırmış, orada bu ve benzeri yazıları paylaşmıştı. O hesabın adı Siyahist'ti, zihnimdeki diğer yabancı, kendi adını kendi seçmişti.

Karanlığa hapsolmuş, çaresiz, ölümü arzulayan, depresif bir ruh... Kırılğandı, ağlıyordu ve her an zihninde öldürüyordu bizzat. Karşı koymadığım, direnmeyi kestiğim ilk anda hem kendini hem de beni gerçekten öldürecekmiş gibi davranıyordu.

Ve beni de, dedi Maviris.

Evet. Ve seni de...

Ne kadar da zıtlardı...

Biri aydınlığa karışmıştı; öteki karanlığa hapsolmuştu.

Biri umutsuzluğa kapılan insanlar için yazıyordu; öteki umutsuzluğa kapıldığı için yazıyordu.

Biri yaşamayı her şeyden çok istiyordu; öteki ölmek için nefes alıyordu.

Onları yavaş yavaş çözdüğümü düşünüyordum. Neden benimle olduklarını bilmesem de nasıl biri olduklarını anlayabiliyordum. Fakat ben? Ben kimdim? Nasıl biriydim?

Ne aydınlığa karışmış hissediyordum kendimi ne de karanlığa hapsolmuş. Onlar gibi yazma isteğim yoktu benim. Neden nefes aldığıma da kafa yormuyordum açıkçası. Aklımı kurcalayan çok başka şeyler vardı.

Bu yabancılar sadece ses miydi yoksa aynı zamanda kişilik miydi? İnternette araştırdığımda karşıma çoklu kişilik bozukluğu adında psikolojik bir rahatsızlık çıkıyordu ve benzer belirtilere sahip olmak beni korkutuyordu. Fakat kişilik değil de seslerse o halde ne olurdu, şizofreni tanısı mı alırdım? Çünkü şizofreninin bazı belirtilerini de taşıdığımı düşünüyordum. Yoksa bu gibi durumlar yaşayan her insanda psikolojik bir rahatsızlık aranmasına gerek yok muydu, bütün bunlar geçici bir süreçten ibaret olabilir miydi sadece?

Bilmiyordum. Bilemiyordum. Tıpkı kimin gerçek kimin sahte olduğunu bilmediğim gibi...

Ushan ve Asilkan'ın kavga etmesiyle geçirdiğim sinir krizinden sonra beni evime Asilkan bırakmıştı. Ushan ne kadar karşı çıkmak istese de onu gerçekten tanımadığım ve ondan korktuğumu açıkça belli ettiğim için pes etmek zorunda kaldı. Asilka yol boyunca beni sakinleştirmeye çalıştı; bana su içirdi, saçlarımı okşadı, güzel sözler söyleyip durdu.

Ushan'ı ertesi gün yine okul çıkışında gördüm, benimle konuşmaya çalıştı ama onu reddettim. Kızlar onu daha önce hiç

benim yanımda görmediklerini söylemişti çünkü. Anneme de sormuştum ayrıca. Ushan'la beni daha önce hiç yan yana görmemiş, benden onun adını dahi duymamıştı. Hayatımda olan hiç kimsenin Ushan'dan haberi yoktu. Ama Ushan, son üç yılımda benimle olduğu konusunda ısrarcıydı. Hatta diğer bütün insanlardan daha farklı bir yerinin olduğunu söylüyordu. Benim için özel biri olduğunu düşünüyordu. Bu yüzden o akşamdan sonraki üç gün boyunca okul çıkışıma gelmeye devam etti.

Onu hep reddettim, görmezden gelip babamın arabasına binerek evime gittim. Beşinci gün Asilkan'ın arabasına bindiğimi gördü. Altıncı gün gelmedi.

Yedinci gün de gelmedi.

Sekizinci gün de.

Dokuzuncu gün de.

Bugün de...

Sanırım artık vazgeçmişti.

Ona haksızlık etmiş olabileceğini düşünmüyor musun hiç?

Neden böyle düşünmeliyim?

Onu gerçekten tanıyor olabilirsin.

Belki de doğruyu söylüyordu, senin için özel biriydi. Ama bir sebepten kimseye onu anlatmamıştın.

Belki de...

Yine de böylesi daha iyiydi. Eğer kızların düşündüğü gibi beni takıntı yapmış biriye, başıma bela olmasındansa konunun böyle kapanıp gitmesini tercih ederdim. Ne de olsa o, Bordo Caddesi'nde takılan tiplerden biriydi. O caddeye girip çıkan biriyle işim olmamalıydı.

Bildirim sesiyle dikkatim dağılırken bir yeni mesajımın olduğunu gördüm. Daha doğrusu Siyahist'in bir yeni mesajının olduğunu...

Mesajı aç.

Kaşlarımı çattım, yapmak istemediğim halde gelen emre uyarak mesaj kutusu simgesinin üzerine bastım.

@fk14: Selam, yazdıklarını çok beğendim. Gerçekten hissederek yazmış olmalısın.

Yutkundum. Onları benim yazmadığımı, Siyahist'in bana yazdırdığını söylemeli miydim? Ya da ona cevap vermem gerekiyor muydu?

Cevap verme.

Cevap ver.

Hayır.

Evet.

İstemsizce hareket ettirdiğim parmaklarımla yazdığım mesajı yolladım.

@siyahist: Teşekkürler ve evet, gerçekten hissederek yazdım.

Aptalsın.

@fk14 yazıyor...

Çok geç olmadan sohbetten ayrıl.

Kal.

Ezgi Çora'sın sen. Derhal toparla kendini.

Hayır. Sen Ezgi Çora değilsin. Asla öyle olmak istemedin.

Sen siyahsın, Siyahist'sin. Kal.

Ne yapmalıyım?

@fk14: Yazmayı asla bırakmamalısın :) Sadece bunu söylemek istemiştım.

Cevap vermeden önce profil fotoğrafının üzerine tıkladım ve profiline girdim. Üç yüz dört kişiyi takip ediyordu ve tam beş yüz on altı takipçisi vardı. Yazdığı ya da paylaştığı hiçbir şey yoktu ve biyografi kısmında da tek bir cümle yazılıydı.

“Varsa yoksa Galatasaray.”

Profil fotoğrafındaki çocuk, büyük ihtimalle kendisiydi. Sıradan bir yüzü ve sıradan bakışları vardı. Hayır, dur... Bakışları sıradan değildi. Bakışları o kadar nefret doluydu ki beni korkutmuştu.

Çık artık.

Çıkma.

@siyahist: Bırakmayı düşünmüyorum. Tekrar teşekkür ederim.

Aptal!

Kapa çeneni.

@fk14: Ne demek ^^

Bu kadar işte! Seninle sohbet etmek istemiyor. Kapat artık.

Ama sen, onunla sohbet etmek istiyorsun.

Başımı salladım. İstiyordum. Bu yüzden bir an önce onunla sohbet konusu açmam gerekiyordu. Düşündüm. Ne diyebilir veya sorabilirdim? Bu siteye neden kaydolduğunu ya da en basitinden en sevdiği rengi sorabilirdim.

Derin bir nefes aldım.

Yaşını sor.

@siyahist: Kaç yaşındasın?

@fk14: 19, sen?

@siyahist: 17

Bekledim. Bir şeyler yazacağını düşünerek birkaç saniye de olsa bekledim ama bunun dakikaya dönmesine izin vermeden yeni bir mesaj yazdım.

@siyahist: Gerçekten sadece yazılarının güzel olduğunu söylemek için mi yazdın bana?

@fk14: Ne duymak istiyorsun? Kaçınılmaz gerçeği mi yoksa yumuşatılmış versiyonunu mu?

Kaçınılmaz gerçeği.

Yumuşatılmış versiyonunu.

Ne duymak istiyorum?

Boş, pembe hayallerle işim olmazdı benim. Kimse kırılmasın, gücenmesin diye bir şeylerin başka şeylerin ardına saklanarak söylenmesinden nefret ederdim. Bu kez Siyahist'in isteğini yerine getirmeyecektim.

Siyahist'in gözleri yaşlarla dolarken parmaklarımı tekrar hareket ettirmeye başladım.

@siyahist: Kaçınılmaz gerçek.

İşte, budur.

@fk14: Açıkçası yazdıklarından gerçekten çok etkilendim, bu yüzden seni tanımak istedim. Hatta sadece tanımak değil, seninle bir şeyler yaşamak da istiyorum.

Ne?

Ne?

"Ne?"

Nefes alış verişim sıklaştıkça parmaklarım tekrar telefonun klavyesiyle buluştu.

@siyahist: Bir şeyler yaşamak mı? Beni görmedin.

Cinsiyetimden bile haberin yok.

@siyahist: Hakkımda hiçbir şey bilmeden benimle bir şeyler mi yaşamak istiyorsun gerçekten?

@fk14: Profilde adının Rüya olduğu yazıyor, fotoğrafında bir kız var ve yazılarını okudum, bir erkeğe ait olamayacak kadar içtenler.

@fk14: Daha doğrusu benim gibi bir erkeğe olamayacak kadar...

En azından aptal değilmiş.

Ve çok tatlıymış.

@siyahist: Öyleyse tanıştığıma memnun oldum Korhan :)

“Nasılsın?”

Tek kelimeyle cevaplandırılmayacak kadar anlam içeren ama her seferinde “İyiym,” diyerek geiştirdiğim o soru. Nasılım? İyi değilim.

Mutsuzum, yalnızım, kırgınım, yorgunum, hastayım...

Hastasın.

Umutsuzum, terk edilmişim, yıkılmışım, boşluktayım...

Boşluktasın.

Korkuyorum.

Korkuyoruz.

“Emin misin?” diye sordu Lara. “Bugün biraz halsiz gördüm seni...”

“İyiym, sorun yok.”

İçini rahatlatmış gibi görünmesem de başını sallayarak tostunu yemeye devam etti. Kantinde sıra beklediğini bildiğimiz Gözde, yanımıza öfkeden deliye dönmüş halde geldi. Elindeki gazoz şişesini ve tost ekmeğini masaya bırakıp arkasına yaslanarak boş sandalyeye oturduğunda ne olduğunu sorduk.

“Kızın tekiyle atıştık.”

“Neden ki?” diye sordum.

“Sıra tam bana gelmişti ki birden gelip omuz atarak beni sıradan uzaklaştıracak kadar itti. Bağırdım, ne yapıyorsun diye. Beni görmediğini söyledi. İnanabiliyor musunuz, beni görmemiş.”

“Ee, sonra?” diye soran Lara’ydı.

“Haksızlığa gelemediğimi biliyorsun. Ne başkasının ne de benim hakkımın yenmesine izin vermem. O beni itmişti, ben de onu

ittim. Belki biraz hakaret etmiş olabilirim..." Dudaklarını birbirine bastırıp daha büyük bir sorun olduğunu anlamamıza yetecek şekilde bize alttan alttan baktı. "Sonra ben tostumu gazozumu alıp geldim. O da benden sonra girdi sıraya sanırım."

"Bilmemiz gereken başka bir detay daha varmış gibi geldi," dedim.

"Kız kimdi?"

"Yan sınıflardan Simge," diyerek Lara'nın sorusunu cevapladığında, benim sorumu duymazdan geldiğini düşünsem de bozuntuya vermedim.

"Şaka yapıyorsun," dedi Lara gözlerini büyüterek.

"Maalesef," deyince kendi sorumun da cevabını almış oldum.

"Bela mı olur diyorsunuz?" diye sordum.

"Yemez bence. İki kez disiplin cezası almış biri o. Üçüncüde okuldan atılacağını biliyor. Kavga ederse benimle, disipline gönderilir."

"Kavga derken?"

"Tekme tokat dalıyor manyak."

Kaşlarımı şaşkınlıkla kaldırdım. "Daha önce yaşandı yani bu."

"İki kez disiplin cezası aldı derken şaka yapmıyordum..."

"Yine de biz temkinli olalım," dedi Lara. "O kızın sağı solu belli olmaz. Gelir de sana sataşmaya kalkarsa onu daha da alevlendirmemeye çalış."

"Ne?" dedi sinirlerinin bozulduğunu belli edercesine gülerek. "Benden geri çekilip sessiz olmamı mı istiyorsun?"

"Disiplin cezası almak istemiyorsan, evet."

"Hiç kusura bakmayın. O turuncu kafa bana sataşacak olursa ben de ona bulaşırım."

"Turuncu kafayı Simge'ye mi dedin sen?" diyerek kahkaha attım.

Benim gibi onlar da gülüyordu ki Lara'nın gülümsemesi ya-vaştan soldu. "Kızlar," dedi gergin bir yüzle. "Az önce yanı-ımızdan Hacer geçti."

“Hacer kim?”

“Simge’nin arkadaşı,” dedi Gözde. “Duymuş mudur sizce tuncu kafa dediğimi?”

“Muhtemelen...”

Omuz silkti. “Aman canım. Duyarsa duysun.”

Gözde’nin olacakları tahmin etmesine rağmen hiç önemsememesi cesaretli olduğunu mu gösterirdi yoksa aptal olduğunu mu, bilmiyordum. Kavga gürültü olmadan okul hayatımı geçirmek istiyordum sadece...

“Neyse ya, başka konulardan bahsedelim,” dedi Lara.

Başını sallayıp tostuna uzandı, büyükçe bir ısırik aldıktan sonra “Ee, maç için heyecanlı mısın bakalım?” diye sordu Gözde.

Kızların anlattığına göre Özel Soykan Anadolu Lisesi, üçüncü ve dördüncü sınıf öğrencilerine üniversite sınavına hazırlık motivasyonu olması adına futbol ve voleybol turnuvaları düzenlerdi. İlk dönemin ilk ayında futbol turnuvası, ikinci dönemin ilk ayındaysa voleybol turnuvası başlardı. Katılmak isteyen bütün sınıflar cinsiyet fark etmeksizin takımını kurar ve okul çıkışlarında ya da hafta sonu okuldaki spor sahalarını kullanarak turnuvaya hazırlanırdı. Siyahist’in ortaya çıkışını takip eden günlerde bizim sınıf da turnuvaya hazırlanmaya başlamıştı. Futbol için kurulan takımda yer almıyordum ama gelecek dönem voleybol takımına katılmayı düşünüyordum. Gözde de benim gibi düşünüyordu. Ancak Lara, futbolu daha çok sevdiği için futbol takımındaydı ve bugün maçı vardı.

“Hem de nasıl,” dedi Lara. “Özgürler defansımın çok iyi olmadığını söyleyerek benimle alay ediyorlar biraz ama olsun, başaracağıma inanıyorum ben.”

“Ne bakıyorsun onlara,” dedim burun kıvrarak. “İşleri güçleri dalga geçmek onların.”

“Aynen öyle. Biz sana güveniyoruz. Pankart açacağım senin için. Bütün tezahüratlar yalnızca sana olacak.”

Lara kıkırdayarak ayrılanın son yudumunu içti. Bizden her zaman daha hızlı ve çok yemesine rağmen minyon bir tipti. Küçük suratı ve zayıf bedeniyle çok tatlı bir kızdı, aynı şekilde sıcakkanlıydı da.

Ve şefkatli.

Doğruydu. Özellikle bana karşı oldukça şefkatliydi. Onunla arkadaş olduğum için şanslı hissediyordum. Tabii, Gözde hakkında da aynı hisler vardı içimde. Gözde de çok iyi bir kızdı, biraz mesafeli olsa da esprili bir yanı da vardı.

Ve korumacı.

Evet, onun da korumacı yanını sevmiştim. Merak ettiğim şey, onların bende neyi sevdiğiydi. İlkokul ve ortaokulda hiç arkadaşım olmamıştı. Ama lisedeyken onlarla tanışıp yakın arkadaş olabilmiştim. Diğerlerinin göremediği neyi görmüşlerdi de benimle arkadaş olmak istemişlerdi acaba? Bende hoşlarına giden ne vardı kim bilir...

Benimle olmakta ne gibi bir çıkarları var kim bilir diye de sorabilirsin...

Ne saçma bir soru. Neden bir çıkarları olsun? Kimim ki ben?

Ezgi Çora.

Bunun ne önemi var, dedi Siyahist.

Bunun ne mi önemi var, diye şaşırarak sordu Maviris.

Uyandıktan sonraki günlerde Lara'ya veya Gözde'ye karşı önyargılı ve temkinli davranmış olsam da artık ikisine de güveniyordum. Beni gerçekten seviyorlardı. Yazar olduğum için ya da başka herhangi bir sebeple bana yaklaşmamışlardı, beni gerçekten sevdikleri için benimle arkadaşlardı. Bana karşı bir yanlışları olmamıştı, olmayacaktı da.

“Ne kadar kaldı acaba...” diyerek kolundaki saate baktı Lara. “Kırk dakika kalmış. Ben gidip hazırlanayım.”

“Biz de pankartı hazırlayıp iniyoruz bahçeye,” deyince Gözde, yine kıkırdayarak ayrıldı yanımızdan.

Lara gittikten sonra biz de çok oturmamak ve çöplerimizi atıp kızlar tuvaletine doğru yol aldık. Koridor boyu yürürken sınıfın önünden geçiyorduk ki sınıftan çıkmak üzere olan Asilkan ve Özgür'le karşılaştık.

“N’aber?” dedi Asilkan.

“İyi,” diyerek benim yerime de cevap verdi Gözde. “Maç için hazırlanmaya mı gidiyorsunuz?”

“Aynen,” dedi Özgür. “Siz nereye?”

“Ellerimizi yıkamaya.”

“İyi o halde, bahçede görüşürüz.”

Bana söylemek istediği bir şey varmış gibi bakan Asilkan, Özgür ve Gözde ters istikamete gidecekmiş gibi birbirlerine döndüklerinde “Konuşalım mı biraz?” diye sordu.

“Sonra?” desem de ısrar etti.

“Hemen arkandan geliyorum,” diyerek Gözde’yi kızlar tuvaletine yolladım. Asilkan da Özgür’ü soyunma odasına gönderdi.

Koridorda baş başa kaldığımızda ellerini ceplerine sokup beni şöyle bir süzdü. “Daha iyisin sanki.”

Nasıl da tanımıyor seni.

Nasıl da önemsemiyor yaralarını...

Neden önemsesin ki? O açmadı mı zaten bu yaraları?

Hepsini değil, dedim.

Ne?

Ne?

Bir kısmını o açtı sadece, hepsini değil. Hem artık değiştiğini söylüyor. Bunu gösteriyor da. Baksanıza, nasıl da iyi davranıyor bana. Güzel bakıyor artık.

Aptalsın, dedi Maviris ikna olmayarak.

Çok aptal, dedi Siyahist.

“Evet, iyiyim.”

“Kimin için izleyeceksin maçı?”

Kollarımı göğsümde çaprazladım. “Biri için mi izlemem gerekiyor?”

“Yani,” diyerek omuz silkti. “Lara da oynuyor diye mi geliyorsun mesela? O olmasaydı yine de gelir miydin izlemeye, açıkçası bunu merak ediyorum.”

“Neden?”

“Çünkü gelmeni isterdim. Ama benim için,” dedi hiç çekinmeden.

“Senin için?” dedim kaşlarımı kaldırarak.

Başıyla onayladı beni. “Benim için tezahürat yapmanı da isterdim.”

Kendimi tutamayarak alaycı bir kahkaha patlattım. “Bu gerçekten komikti.”

“Komiklik olsun diye söylemedim.”

Asık bir suratla bir süre baktım ona. Dilimi üç kez damağıma vurarak şaklattım. “Hiç değişmemişsin.”

“Ne?”

“Hâlâ aynı çocuksun. Egonu tatmin etmek için beni kullanıyorsun.”

“Yanlış anladın.” Arkamı dönüp gitmek üzereyken kolumu tuttu. “Ezgi, yemin ederim yanlış anladın.”

“Neyi yanlış anladım ya, neyi yanlış anladım?” diye bağırarak kolumu kendime doğru çektim. “Ben neden turnuva maçını kimse için değil de senin için izlemek isteyeyim? Neden gelip senin için tezahürat yapayım? Bu senin egonu tatmin etmekten başka ne işe yarar ki?”

“Attığım goller hep senin için olurdu o zaman.”

Bu söylediği onun için büyük bir anlam ifade ediyormuş gibi bakıyordu bana. Ama benim için hiçbir anlamı yoktu, bu yüzden ona “Yani?” dercesine bakmaktan kendimi alıkoyamıyordum. On üç yaşındaki Ezgi’yi hatırladım. O zaman da beden eğitimi dersinde maç yapıları ve Asilkan sınıfın en iyi top oynayan çocuğuydu. O günlerde attığı gollerden birini benim için attığını söyleseydi,

ona âşık olan on üç yaşındaki Ezgi ne düşünürdü, merak ettim. Çünkü ona karşı hayal kırıklığı ve kafa karışıklığı dışında hiçbir şey hissetmeyen on yedi yaşındaki Ezgi, attığı gollerin tek bir taneyle dahi ilgilenmiyordu. “Ve ben de bundan çok etkilenirdim, tabii aramızda bir şey olsaydı...”

Kaşlarını kaldırdı. “Aramızda bir şey yok mu?”

“Var mı?” diye sordum tekdüze bir sesle.

Başını sağ omzuna doğru yatırarak şaka yapıp yapmadığımı anlamaya çalıştı, ciddi olduğumu görünce “Yok diyemezsin,” dedi.

Kanma. Gelme oyuna.

“Ama var da demem.”

“Var mı yok mu, anlamanın bir yolu var.”

“Neymiş?”

“Anlamak istiyorsan o yola başvurabiliriz.” Hafifçe omuz silktim, dudakları çarpık bir gülümsemeyle kıvrıldı. “O halde anlaştık. Şimdi gitmeliyim.”

Hiçbir şey anlamasam da sorgulayıp konunun uzamasına sebep olmak istemedim. O arkasını dönüp giderken ben de zıt yöndeki kızlar tuvaletine doğru ilerledim. Kapının önünde bekleyen kız öğrenci topluluğunu gördüğümde içerinin kalabalık olduğunu ve beşinin de bu sebeple dışarıda beklediğini sandım önce. Ardından Gözde’yle ilgili son durumlar geldi aklıma ve koşmaya başladım.

Kızlar onlara doğru koştuğumu fark edince kapının önünü tamamen kapattılar. İçeri girmeme izin vermeyeceklerini anlamış olsam da “Çekilin. Çekil!” diye bağırdım.

“Dolu. Sıraya gir.”

“Kimi kandırıyorsun sen?” diye öfkeyle sordum. “Gözde! İyi misin, Gözde?”

“Sana sıraya girmeni söyledim,” diyen kişinin kim olduğunu anımsadım. Hacer’di bu. Simge’ye turuncu kafa dediğimi duyan kız.

“Ezgi!”

Gözde'nin haykırışını duyunca buz kestim. İçeri girmeme engel olan kızları aşamayacağımın farkındaydım ama burada öylece duramazdım. Müdürü bulup yardım getirmek için koşmak üzereydim ki Hacer kolumdan yakaladı beni.

“Nereye?”

“Bırak kolumu.”

“Tuvalete girmeyecek miydin sen?”

“Yoksa bizi şikâyet etmeye mi gidiyordun?” diye sordu başkası. Dudaklarını büküp “Kıyamam, arkadaşın için çok mu endişelendin?” diye sorduktan sonra kapının önünden çekildi.

Diğerleri de çekildi, kapıyı açıp bu kez kendileri beni zorla içeri soktular. Simge lavaboların önündeydi, aynanın karşısına geçmiş ellerini yıkıyordu. Gözde'yi yanında göremeyince etrafa bakındım. Onu kabinlerin sonuncusunda buldum, klozetin yanında öylece yatıyor ve ağlıyordu. Dudağı ve kaşı patlamış, saçları birbirine girmiş, gömleği yırtılmıştı.

“Gözde...”

Henüz çıkıp gitmemişlerdi. Aptallıktı belki ama eğilip Gözde'yi kucaklamak yerine öfkeme yenik düşerek lavaboların olduğu bölüme geri döndüm. Kapı açıktı, Hacer ve diğer kızlar tuvaletin dışında bekliyorlardı. Simge ellerini yıkamayı bırakmış, aynanın karşısında ruj sürüyordu. Hızlı adımlarla ona yaklaşıp henüz herhangi birinin ne yapacağımı kestirmesine fırsat vermeden Simge'nin saçlarını tuttum, kafasını aynaya vurdum. İkinci hamlemi yapmama fırsat kalmadan Hacer ve bir arkadaşı tarafından geriye çekilip sert bir tokat yedim.

“Ezgi!” diye seslendiğini duydum Gözde'nin ama artık çok geçti. Belli ki beni de fena benzeteceklerdi. Üstelik beni sadece Simge değil, diğerleri de dövecekti. Altta kalmamış, Hacer bana tokat attıktan sonra kendime gelir gelmez yüzüne tükürmüştüm.

Simge o turuncu kafasıyla kırdığı aynanın cam parçalarından birini eline alıp bana döndü.

İşte şimdi sıçtın.

Özür dile hemen. Özür dilersen belki affeder.

Saçmalama. Az bile yaptı.

“Ne yaptın lan sen?” diye sorarak bana doğru bir adım attı. Alnı yarılmış, kan içindeydi.

“Az bile yaptım,” dedim Maviris’i dinleyerek.

“Neler oluyor burada?” diye soran tanıdık bir sestti. “Ezgi?”

“Sen karışma Asilkan,” dedi Hacer.

“Bırak onu.”

“Bu bizim meselemiz. Karışma lütfen,” diyen Hacer neden bir anda farklı bir kişiliğe bürünmüştü merak ediyordum doğrusu.

“Bırak dedim,” diyerek içeri girdi Asilkan. Diğer kızlar ona engel olmaya çalışmadı bile. İçeri girdikten sonra Hacer’in elini tuttu, kızın suratındaki duygu değişimini şaşkınlıkla izledim. Beni kendine doğru çektikten sonra Simge’ye dönüp “Çıkın,” dedi.

“Asilkan,” dedi Simge dişlerinin arasından. “Bana ne yaptığına bak.”

“Hak etmişsindir sen,” dedi Asilkan. “Şimdi çıkın dışarı.”

Daha fazla direnmeyip teker teker dışarı çıktılar. Simge’nin tehditkâr bakışları hiç umurumda olmadı çünkü an itibariyle şaşkınlıktan dilim tutulmuş, bedenim kaskatı kesilmişti. Daha önce de yaşanmıştı bu. Ortaokuldaydık, üzerime atılan bir iftira yüzünden küçük bir kız grubu beni تنها bir köşede sıkıştırmıştı. İftirayı atanın kim olduğunu bilmeden kendimi korumaya çalışmıştım. Bana tokat atmışlardı, saçlarımı çekmişlerdi, canımı çok acıtmışlardı ama ben bunu hak edecek en ufak bir şey bile yapmamıştım. Acı içinde kıvranırken yanımıza biri gelmişti. Asilkan. Bana üstten üstten bakıp gülmüştü. O an anlamıştım iftirayı atanın kim olduğunu. O gün o kızlara beni yem eden de Asilkan’dı, bugün beni bu kızların elinden kurtaran da...

Elleriyle yüzümü avuçlarının arasına aldı, baş parmağını dudaklarımın kenarında gezdirdi. “Çok acıdı mı canın?”

Bir şey söylemeden suratına bakmaya devam ettim. Karşımdaki Asilkan mıydı gerçekten? On dört yaşımdayken bana büyük bir iftira atarak hiç tanımadığım kızların beni dövmesine sebep olan Asilkan mıydı şimdi beni bu kızların elinden kurtaran? Döktüğüm her bir gözyaşından zevk alan Asilkan mıydı şimdi canım yanıyor diye gözleri dolan?

Gerçekten değişmiş olabilir mi?

Belki de...

Maviris'i bile tereddütte bırakmayı başarmıştı. Artık o bile Asilkan'a bir şans verebileceğimi düşünüyordu.

“Gözde!” dedim bir anda aklıma gelince. Asilkan'ın suratındaki ellerini çekip tuvalet kabinine koştum, baygın düşmüş Gözde'yi gördüm. “Asilkan, Gözde!”

Benim neden böyle telaşlandığımı bilmeyerek yanıma geldi, Gözde'nin halini görünce gözleri kocaman açıldı. Benim gibi donup kalmak yerine hiç vakit kaybetmeden eğilip onu kucağına aldı. Asansöre binerek revirin bulunduğu kata indik. Koridor-da bizi gören öğrenciler hayretler içinde kalırken revire ulaşınca önce ambulans çağırıldı, ambulans gelene kadar okul sağlığı hemşiresi tarafından ilk müdahale yapılmıştı bile. Gözde'yi ambulansa bindirip hastaneye götürdüklerinde yanında gitmeme izin vermediler, refakatçi olarak Dicle Öğretmen gitti.

Ardından olayı anlatmak üzere müdür odasına çağırıldık. Olan biteni baştan sona bildiğim her detayıyla anlattım, Asilkan da bana şahitlik yaptı. Daha sonra hiçbir şey olmamış gibi maç için bahçeye gönderildik. Maçın ertelenmesini talep etsek de kabul edilmedi ve Asilkan maça son dört dakika kala bahçeye inmiş oldu. Kramponlarını sahaya girmeden hemen önce giymişti.

İzleyenlerin arasındaki yerimi aldım. Az sonra maç başladı. Birkaç sınıf birden izlediğimiz için tezahüratlar yapılırken sesler gerçekten gür çıkıyordu. Lara için bağırان sadece bendim ve bu esnada aklım sadece Gözde'deydi. Maça dikkatimi verdiğim

yoktu, yanımdakiler alkışlayınca gol atıldığını anlayarak alkışlıyor, yuhalayınca karşı takımın gol attığını anlayarak ben de yuhalıyordum.

“Ezgi!” diye bağırdığını duyunca Asilkan’ın, gözlerim onu aramaya başladı. Bir anlık sessizlik oldu, dikkatler benim üzerime çevrildi. Asilkan’ı bulabildiğimde top ayağının önünde dururken bana baktığını gördüm. “Bu gol senin için!”

“Oooo...” diyerek başlayan tezahüratlar, “Ezgi! Asilkan!” diye devam ederken yer yarılın ben de o yarığın içine gireyim istedim.

“Âşık mı bu çocuk sana?” diye sorduğunu duydum birinin.

“Âşık bence de,” dedi bir başkası.

Asilkan bana göz kırpıp önüne döndü, bir hazırda bekleyen kaleciye bir topa baktı. Ayağını yavaşça geriye atıp hızla ileri götürdü, top kaleye doğru hareket etti. Nefeslerin tutulduğu bu anda garip bir şekilde ben de heyecanlanmıştım. Ama bunu bu şutun benim için olmasına değil, atmosfere veriyordum.

“Gol!” diye bağırmaya başlanmadan önce top kaleye girmiş, kaleci yere düşmüştü.

Maçı kazanmamızı sağlayan golün atıldığı anlaşıldığında Asilkan olduğu yerde iki kez zıpladı, ardından tribüne doğru koşmaya başladı.

Hayır, hayır. Bana doğru koşmaya başladı.

Gözlerim irice açılırken ne yapmam gerektiğini düşünüyordum. Kaçıp gitmeli miydim, kalıp tahmin etmesi çok da zor olmayan hareketini yapmasını mı beklemeliydim?

Kal. Küçük bir sarılma sadece.

Kaç. Eğer sarılmasına izin verirsen gardın tamamen düşer.

Ama o seni kurtardı.

İkilemde kaldığım o kısacık anın sonuna geldik, Asilkan bir adım ötemde durdu. Kollarını uzatarak bana sarılacağını sanıyordum ki tıpkı kızlar tuvaletinde yaptığı gibi yüzümü avuçlarının arasına alıp beni kendine yaklaştırdı, dudaklarımızı buluşturdu.

Ne?

Bir dakika. Dudaklarım Asilkan'ın dudaklarıyla mı?

Öpüşmek?

Asilkan'la?

Hiç beklemediğin, istemediğin bir anda ve tüm okulun karşısında?

Ne yapmalıyım?

İttir ve tokat at!

Bir an olsun düşünmeden omuzlarından iterek onu kendimden uzaklaştırdım. Asilkan'a okkalı bir tokat attığım sırada öğrenciler bizim için tezahürat yapıyordu. Öncesindeyse Asilkan'ın suratında büyük, içten bir gülümseme görmüştüm.

Beni öpmüştü ve beni öptüğü için mutluluk duyuyordu.

Yıllarca çirkin bulduğu için aşağıladığı, ezik gördüğü için dışladığı ve sonunda şiddet görmesine bile sebep olduğu bir kızı öpmüştü. Beni. Üstelik bunu biz baş başayken bile değil, etrafımızda belki de yüzlerce insan varken yapmıştı hatta ardından hiç suçluluk hissetmeden gülümsemişti. Sanki uzun zamandır bu anı bekliyordu. Attığım tokattan sonra yüzü asıldı. Ona çocukluğumu cehenneme çevirdiği yetmezmiş gibi üstüne bir de ilk öpücüğümü çaldığı için dehşete kapılmış bir halde bakıyordum.

İlk öpücüğünün bu olduğuna emin misin gerçekten?

Bu ne demekti şimdi?

“Ezgi! Asilkan! Doğru müdüriyete!”

Maviris sessizliğe gömülürken rehber öğretmenimizin uyarısıyla sahadan çıkarılarak okul binasına yönlendirildik. Israrcı oldum, Maviris'e sorduğum soruyu yineledim. Hatırladığım başka bir öpücük yoktu. Neden böyle söylemişti? Benim hatırlamadığım bir anıyı onun hatırlaması mümkün olabilir miydi?

Müdürün odasına girene dek Asilkan'ın suratına bakmadım. İçeri girdiğimizde Simge ve arkadaşları müdür tarafından azarlanmaya devam ediyordu. Bizi gördüklerinde tekrar kılıçlarını

kuşanmış gibi öfkeyle baktılar bana. Rehber öğretmenimiz başka önemli bir olayın daha yaşandığını söyleyince müdürümüz kızların disiplin kurulu önüne çıkacağını söyleyerek şimdilik sınıflarına dönmelerini söyledi.

“Gelelim size,” dedi, onlara olan öfkesini bizden çıkaracakmış gibi bize bakarken. “Anlatın bakalım.”

Yaşananlar Asilkan beni öpmüş gibi değil de biz Asilkan’la öpüşmüşüz gibi aktarılınca “Hayır, ben öpmedim!” diye karşı çıkmak zorunda kaldım. “Öpüşmedik biz. Asilkan durduk yere gelip beni öptü. Zaten ben hemen geri çekilip tokat attım ona.”

“Sevgili değil misiniz siz?” diye sordu rehber öğretmenimiz.

“Keşke,” dedi sol yanımda bulunan Asilkan.

Ona dönerek şok olmuş gözlerle baktım. Ne yapmaya çalışıyordu? Kafamın yeterince karışık olduğunun farkında değil miydi? Durumun yeterince vahim olduğunu anlamamış mıydı? Neden daha çok karıştırıyor, daha fazla kötüleştiriyordu her şeyi?

“Sevgili bile değilsiniz ama yasak olduğu halde okulda, üstelik yüzlerce öğrencinin önünde onu öpüyorsun. Nereden geliyor bu cesaret oğlum?”

“Ondan,” diyerek bana döndü Asilkan. “O veriyor bu cesareti bana.”

Senin yüzünden oluyor her şey, dedi geçmişten biri.

Bir anı.

Bu kez ağrı ense kökümünden değil şakaklarımdan geliyor sanki. Yine karşımda bir karartı var. Ne dediğini duyabiliyorum ama sesini ayırt edemiyorum. Erkek mi yoksa kadın mı, bunu bile bilmiyorum.

Sen izin veriyorsun bana, dediğini biliyorum. O kadar zayıfsın ki bana bir kez olsun hayır **diyemedin**.

Yaklaşıyor bana. **Kaçmak** istiyorum ama kaçacak yerim kalmamış. Eğilip öpüyor beni. Asilkan’ın öptüğünden farklı. İçinde saf bir mutluluk yok, dudaklarıma yumuşak bir şekilde

dokunmuyor. Aceleci, sert, aşağılık bir öpücük o. Amacı bana kendimi kötü hissettirmek olan, hiçbir anlamı olmayan, bittiğinde gözyaşlarına boğulmama sebep olan bir öpücük o. Asilkan'ın bugün yaptığı gibi değil hiç.

“Kızım?”

“Ezgi?”

“Neden ağlıyorsun Ezgi?”

Sesler ve anlar birbirine karıştı. Kendimi geçmiş ve şimdi arasında kaybettim. Ağrı yerini baş dönmesine bırakırken gözlerimin karardığını hissettim, tek kelime edemedim olduğum yere yığılıp kaldım. Tekrar gözlerimi açtıgımdaysa revirdeydim, refakatçim Asilkan'dı.

“Daha iyi misin?” diye sordu saçlarımı okşarken.

Beni hatırladığım anıdaki gibi iğrenç bir tavırla öpmemesi onu aklamıyordu. Öfkeyle yerimden doğruldum, kolumdaki serumu hiç umursamadan yerinden çıkarırken “Bunu neden yaptın?” diye soruyordum.

“Neyi?”

“Beni neden öptün?”

“Beğenmedin mi?”

“Kafayı mı yedin sen? Biz seninle arkadaş mıyız değil miyiz, ben daha onu bile çözemedim. Nasıl öpersin beni, nasıl!”

“Aramızda bir şey var mı yok mu diye merak ediyordun. Daha kolay anlamayı sağladım işte.”

“Bulduğun yol bu muydu gerçekten?”

Omuz silkerek güldü. “Ee, ilk öpüşmemizi nasıl buldun?”

“İlk ve son öpüşüm demek istedin herhalde?” diye sordum öfkeyle.

“Yoo, ilk ve son öpüşüm değil. Gayet de ilk öpüşmemiz... Karşılık vermemiş olsan da biraz önceki sadece benim öpüşüm değil, bizim öpüşmemizdir ve bence son olmayacak.”

“İğrençsin,” dedim tiksintiyle. “Senden nefret ediyorum!” Ellerimle yüzümü kapatıp ağlamaya başladım. “Hey, neden ağlıyorsun?”
Çünkü yorulдум.

Çünkü çok yorulduğum.

Çünkü artık dayanacak gücün kalmadı.

“Şşt...” diyerek yüzümdeki ellerimi çekti, parmak uçlarıyla gözyaşlarımı sildikten sonra, “Neden ağlıyorsun?” diye tekrar sordu. Olan biten her şeyi unutmuşçasına bakıyordu.

“Bir de soruyor musun?”

“Çok mu yandı canın? O kadar mı hoşuna gitmedi?” diye sordu daha önce hiç ondan duymadığım kadar yumuşak bir ses tonuyla. “Özür dilerim,” dedi gerçekten pişman olmuş gibi. Hıçkırarak ağlamamı öpücük dışında kızlar tuvaletinde yaşanan olaya da yoruyordu herhalde. Aslında hepsiydi, uyandığımdan beri yaşadığım her şeydi.

“Gel,” dedi beni kendine doğru çekmeye çalışırken.

“Hayır,” diyerek karşı koymaya çalıştım ama nafıleydi.

Kollarını bana sararak başımı göğsüne yasladı, “Ağla,” dedi saçlarımı okşarken. “Doyasıya ağla...”

“Canımı acıtan sensin, bana sarıldığında acımın geçeceğini mi sanıyorsun?”

“Yaran bensem eğer, merhemin de ben olmalıyım. Bu yüzden ağla. Kollarımda, iyi olmayı umarak özgürce ağla.”

Dediğini yaptım. Fakat yanılıyordu; Asilkan benim yaram da değildi merhemim de olmayacaktı. Benim yaram kendimdim. Asilkan yalnızca yaramı tam iyileşeceği anda tekrar kanatan biriydi, o kadar... Bu yüzden bana hâlâ tam olarak güven vermeyen kollarının babama ait olduğunu düşünerek sarıldım ona. Doyasıya veya özgürce değil, bir daha hiç ağlayamayacakmış gibi hıçkırarak hıçkırarak ağladım.

ALTINCI KESİK

Aynadaki yansımada üç genç kız vardı.

Biri gülümsüyordu; etrafına yaydığı mavi ışığın enerjisiyle insanlara şifa oluyordu. Mutluydu, umutluydu.

Diğeri ağlıyordu; hapsediğı karanlığın içinde kendi kendini bitiriyordu. Umutsuzdu, üzgündü.

Biri dünyanın tüm acılarını omuzlarına yüklenmişçesine üzgünken diğeri bütün o acılara şifa olabilecek kadar umut doluydu. Biri simsiyahken diğeri masmaviydi. Biri ölümken diğeri yaşamdı. Biri biçare haldeyken diğeri umudun ta kendisiydi.

Aralarında öylece kalmış olan da bendim. Ne gülümsüyordum ne de ağlıyordum. Bir ona bakıyordum bir ona. Kimin bana daha yakın olduğunu sorguluyordum. Aslında hangisi olduğumu anlamaya çalışıyordum.

Maviris, gözlerimi dünyaya tekrar açtığımdan beri yanımda olardı. Siyahist, en kötü ânımda ortaya çıkmıştı. Aralarında bir savaş vardı; biri yaşamamı istiyordu diğeri beni öldürmek için an kolluyordu. Belki de ikisinden birinin bu savaşta galip gelmesi için bir şeyler yapmam gerekiyordu. Ama sorun da tam olarak buradaydı. Kimin bu savaşı kazanmasını istediğimi bilmiyordum. Aslına bakılırsa, ben uzun zamandır ne yapmak istediğimi de ne hissettiğimi de bilmiyordum.

“Ezgi!” diye bağırarak Lara, aynadaki siyah ve mavinin bir anda kaybolup gitmesine yol açınca Lara’ya içten içe kızmadan edemedim. Artık kendimle yeniden tanışmak için odama yerleştirdiğim aynada içimde bulduğum yanlarıma bakarken ben, onlar beni kendi gerçekliklerine çekiyordu.

“Öldün mü kızım? Ses versene!”

Keşke ölseydim.

Siyahist’in Gözde’nin bağıırışına verdiği tepkiye karşılık Maviris ile gözlerimizi devirdik. Ölüm düşüncesini her şekilde aklıma sokmayı başarabiliyordu. Neyse ki Maviris ondan çok daha baskındı, böylece ben de o düşüncüyü uygulamaya geçmeden zihnimden uzaklaştırabiliyordum.

“Çıkıyorum!” derken yatağımanın üzerindeki çantamı aldım ve birkaç adım attıktan sonra odanın kapısını açarak Gözde’yle Lara’ya kendimi gösterdim.

“Islık öttürüp ne kadar güzel olduğunla ilgili bir şeyler söylemek isterdim fakat ne yazık ki...” diye söze başladı Gözde, başını iki yana sallayarak beni baştan aşağı süzmesi bittikten sonra, “Söyleyemiyorum... Çünkü o zaman yalan söylemiş olurum. Bu ne hal kızım?” diye devam etti.

“Ne varmış halimde?” diye umursamaz bir edayla sordum.

“İşte sorun da bu,” dedi Lara. “Bir şey yok. Eğlenmek için bara gidiyoruz Ezgicim, kahve içmeye değil...”

“Madem beğenmediniz, öyleyse siz giydirin beni,” diye burun kıvırdığımda sanki başından beri onlara bu teklifi sunmamı bekliyorlarmış gibi anında kabul ettiler. Birlikte tekrar odama girdik. Onlar bana, daha doğrusu bara gidecek olan bana uygun kıyafet bakınırken ben yatağımda öylece oturmıştım.

Bir sonraki hafta sınavlarımız başlayacağından yoğun bir tempoya girecektik. Biz de sağlam kafayla çalışmaya başlamak istediğimiz için bu gece dışarı çıkıp eğlenmeye karar vermiştik. Tabii ki babamdan izin koparmak zor olmuştu. Hatta benim için izni alan Gözde’ydi ama babama bir bara gideceğimizi söylememişti. Açıkçası bara gideceğimizi ben bile bugün Lara’nın ağzından kaçırmasıyla öğrenmiştim.

“Budur!” diyerek bana doğru uzattığı kıyafeti aldım ve incelemeye başladım.

Ne zaman satın aldığımı bilmediğim siyah, dar ve kısa elbiseye alıcı gözle bakmayı denedim ama hiçbir şekilde bakamayınca devirdiğim gözlerimi Lara’ya diktim.

Güzel elbise... Giy işte.

Fazla iddialı.

Öyleydi. Gerçekten de benim için fazla iddialı bir elbiseydi ve onu giymek istediğimden pek emin değildim. Aslında üzerimdekilerin daha iyi olduğunu düşünüyordum. Kot pantolon ve omuz dekolteli bluzumla kendimi daha çok beğenmişim.

Yine de onların seçtiği elbiseyi giymeye karar vererek “Peki,” dedim.

Çünkü hayır diyemezsin.

Çünkü hayır derssen sana küserler, değil mi?

Sonra da seni hiç sevmeyiz.

Ben sadece oyunbozanlık etmek istemiyordum, o kadar...

Hayır, Ezgi... Sen sadece onları kaybetmek istemiyorsun.

Arkadaşsız kalmak, yeniden dışlanmak, ötekileştirilmek istemiyorsun.

Yapayalnız kalmaktan korkuyorsun.

Evet, korkuyordum. Ama elimde değildi ki. Hayatımda ilk defa beni seven arkadaşlarım vardı, birlikte eğlenmek için dışarı bile çıkıyorduk. Alt tarafı bir elbiseydi, onlar istediği için giysem ne olurdu ki...

Bugün alt tarafı bir elbise dediğin, yarın başka bir şeye dönüşebilir ama...

Ne istiyorlardı benden? Karşı çıkmamı mı? Hayır, bu elbise benim tarzım değil, onu giymek istemiyorum dememi mi? Ya da başka bir durumda fikrimi doğrudan belirtmemi mi? Ama ya giderlerse o zaman? Ya biterse arkadaşlığımız? Neden anlamak istemiyorlardı? Onlar benim ilk arkadaşlarımdı, ikisini de çok seviyordum.

Hayır dediğin için sana sırtını dönecek olan kişi, zaten hiç arkadaşın olmamıştır. Arkadaş dediğin, seçimlerine saygı duyar. Kendi istek ve ihtiyaçlarını senin üzerinden karşılamaz.

Siyahist'in bir köşeye çekildiğini, Maviris'le baş başa kaldığımı hissettim. Daha sonra nedenini anladım. Burada benden daha çok birine hayır diyemeyen varsa o da Siyahist'ti. En zayıf noktam. En kötü anılarımin şahidi.

Gözde ve Lara odamdan çıkınca üzerimdeki bluzdan ve pantolondan çabucak kurtularak benim için seçtikleri elbiseyi giydim. Maviris'in sözlerinin tokat gibi suratıma çarpmasına daha fazla izin veremezdim. Elbisenin ince askılarını omuzlarımda sabitledikten sonra tekrar aynanın karşısına geçtim.

Kızlar neyse ki saçlarıma karışmamışlardı. Duştan sonra yalnızca kremleyip kurutarak doğal görünümünü koruduğum için uzun saçlar şimdi dalgalanarak elbisenin sırt dekoltesini kapatıyordu.

Elbiseye uygun olduğunu düşünerek aynı renkteki küçük çantamı alıp tekrar odamdan çıktım. Bu kez kızların yüzü gülüyordu. Anneme çıkmak üzere olduğumuzu haber vermek için mutfığa girdiğimde beni görünce şaşırdı.

“Böyle mi gideceksin yemeğe?” Onun da bara gideceğimizden haberi yoktu.

“Evet, kızlar bu elbiseyi seçti.”

“İyi, peki...” dese de içi rahat etmemişti. “Neyse ki baban markete kadar gitti de seni böyle görmeyecek.”

“Kaçtım o zaman,” dedikten sonra kızların ardından ben de evden çıktım. Annem kapıya kadar eşlik edip bize nasihatlerde bulunup durdu. Baktım ki öğütlerinin sonu gelmiyor, “Geç kalıyoruz annecim,” diyerek sözünü kesip bahçeden ayrıldım.

Sokağa çıkmamızdan sadece iki dakika sonra Lara’nın uygulama üzerinden çağırdığı taksi geldi. Lara ön yolcu koltuğuna geçerken Gözde’yle ben arka koltuğa geçtik. Dönüp ona baktım. Simge ve arkadaşları tarafından dövülmesinin üzerinden tam bir hafta geçmişti. Kızlar okuldan atılarak yaptıklarının bedelini ödemişken Gözde’nin yaraları neredeyse iyileşmiş durumdaydı.

“Bordo Caddesi’ne,” deyince Lara, bakışlarımı Gözde’nin yüzünden ayırarak Lara’ya çevirdim.

“Ne?”

Tekrar Gözde’ye döndüğümde açıklama beklediğimi biliyordu. “Gideceğimiz bar, Bordo Caddesi’nde.”

“O caddeyle ilgili hiç iyi şeyler duymadım,” dedim ortaokuldan kalma bilgilerimle. “Ayrıca siz de o caddeyi kötülüyordunuz. Ushan için ne dediğinizi unuttunuz mu?” İkisine de teker teker baktıktan sonra sesimi incelterek onları taklit ettim. “Bordo’da takılan birinden bahsediyoruz, ne kadar iyi olabilir ki...”

“Tabii ki unutmadık ama biz onun takıldığı yerlere gitmiyoruz ki. Dolap Bar’a gideceğiz.”

“Ne bar dedin?” diyerek güldüm. “Dolap Bar mı?”

“Evet. Zaten yaş sınırı dolayısıyla sadece o bara girebiliyoruz. On yedi yaş ve üzerini kabul ediyorlar.”

“Diğerleri bizi kabul etmiyorken oranın özelliği ne?”

“Sahne alan solist, işe başladığında on yedi yaşındaymış.”

“Onun ne özelliği varmış da o yaşta işe alınmış?” diye merakla sordum. Lise öğrencisinin barlarda sahne alması mı...

“Torpilli diye duymuştum.”

“Ben de sesi inanılmaz derecede iyi diye duymuştum.”

“Ayrıca çok yakışıklıymış,” dedi Lara. “Pardon, gereksiz bir bilgiydi.”

“Adı neydi, Kıvanç Vuran mı?”

“Evet.”

“Dolap Bar’da sorun yaşamayacağımıza emin misiniz?” diye sordum, daha şimdiden tedirgin hissetmeye başlamıştım bile. “Daha önce gittiniz mi hiç?”

“Gittik. Sen de vardın.”

Onlara güvenmekten başka çarem olmadığı için başımı salladım. Yol boyunca bir daha hiç konuşmadım. Araç durduğunda Lara uygulama üzerinden ücreti ödedi, Gözde’yle ben de sırayla indik. Buraya daha önce geldiğimi hatırlamadığım için gördüğüm her şey benim için yeniydi.

İşıltılı bir girişi olan Bordo Caddesi, buradan bakıldığında hiç de korkutucu gibi durmuyordu. Kızlar saçlarını ve elbiselerini çekiştirerek düzelttikten sonra beni aralarına aldılar. İkisinin de koluna girip yürümeye başladım. Kel bir adamın yanından geçtiğimizde onun herhangi biri olmadığını anlamıştım. Caddeye girenleri büyük bir dikkatle inceliyordu ama bunun üzerinde durmadım.

Beklediğim kadar kalabalık bir caddeydi ve çok acayip tipler vardı. Sıralı dükkânlar arasında yürürken yanımızdan geçip giden insanların giyim kuşamını da inceliyordum. Derken bir sokağa girdik, bu sokakta sadece yiyecek ve içecek dükkânları vardı. İleriden sağa dönünce başka bir sokaktaydık. Burası da dövme stüdyolarıyla doluydu. Kızlar gibi ben de etrafıma baka baka yürürken tabelalardan birindeki isim dikkatimi çekti.

TATTOO DESTINY yazıyordu ışıklı tabelada. Gözlerimi tepedeki tabeladan ayırıp aşağı kaydırдыğımdaysa gördüğüm yüz başımdan aşağı kaynar sular dökölmesine neden oldu.

Ushan'dı bu. Dövmе stüdyosunun hemen önünde durmuş, sigara içiyordu. Beni görür görmez içtiğı sigarayı yere attı, bunu neden yaptığını merak etsem de başımı diğer yöne çevirdim. Kızların yönlendirmesiyle yürümeye devam ederken peşimden gelmemesini diliyordum.

Kalbim, attığım her adımda biraz daha sakinleşip Dolap Bar'ın önünde durduğumuzda nihayet kendine gelmişti. Yine de mekândan içeri girmek için sıraya geçmeden önce Dolap Bar'ın bulunduğu barlar sokağının girişine ve çıkışına bakınıp durdum. Ushan ortalıkta görünmüyordu.

“Hazır mısınız?” diye heyecanla sordu Gözde ve bana oldukça gereksiz gelen bu hareketine karşılık Lara sırtarak başını salladı.

Uyumlu biriymişim gibi davranmak için içten içe verdiğim savaştan galip çıkabildiğimde ben de Lara gibi sırtımasam da başımı salladım ve birlikte bardan içeri girdik.

Tabii ki her şey bizim planladığımız ya da hayal ettiğimiz kadar kolay olmadı. Bara adımızı attığımız ilk anda kimliklerimizi görmek isteyen iri yapılı iki adamla karşılaştık. Kimliğini evde unutmuş olan bense ne yapacağımı bilemez halde etrafıma bakınmaya başladım. Gözde ve Lara gönül rahatlığıyla kimliklerini adamlara gösterirken ben hiçbir şey olmamış gibi ıslık öttürüyor, barın kasvetli girişini inceliyordum.

“Kimlik?” diye sorarcasına konuştu adamlardan biri.

“Kimlik?” dedim bir bahane ararken. “Evet, kimlik... Kişinin kim olduğunu tanıtan belge ya da hüviyet, değil mi?”

“Kafası mı güzel?” diye sordu diğer adam, Gözde'ye bakarak.

“Kendinden bile...” diyerek onayladı Gözde onu.

Bunun üzerine adam dirseğimi sertçe tutarak kulağıma eğilip “Ne saçmalıyorsunuz kızım siz?” diye sordu.

“Kimliğimi unuttum...” diye pes ettim hemen.

“Kimlik yoksa giriş de yok,” dedi ilk konuşan adam.

“Peki, biz girebilir miyiz?” diye sordu Gözde ve adamların onayıyla karşılaştığında bana dönerek “Bekle burada, geleceğiz,” deyip Lara’yı da alarak beni adamların yanında öylece bırakıp gitti.

“Arkadaşların seni sattı galiba,” dedi kafamın güzel olduğuna inanan adam ve çok komik bir şey söylemiş gibi gülmeye başladı. Diğer adam da ona katıldığında yüzümü daha fazla ne kadar asabileceğimi düşünmeye başladım.

Adamların alaycı bakışlarına maruz kaldığım uzun bir sürenin ardından barın içinden tanıdık bir yüz çıktığında şaşkın şaşkın bakakaldım. Onun burada ne işi vardı? Yoksa kızlar bu bilgiyi de mi benimle paylaşmamışlardı?

Bizi kandırdılar.

Bizi hep kandırıyorlar.

Asilkan yanıma gelip elini omzuma atarak beni kendine doğru çekti. Adamlara kendinden emin bir ses tonuyla “Kız benimle,” dediğinde bunun bir işe yaramayacağını sansam da yaramıştı.

Birlikte içeri girip kör noktaya kadar aynı şekilde ilerlerken “Bu neydi şimdi?” diye sordum. “Adamlar seni tanıyor muydu?”

“İlk defa gelmedik herhalde.”

“Artık ne kadar çok geldiysen...” dediğimde durup bana yandan bir bakış atarak güldü.

“Kıskandın mı yoksa?”

“Ne?” diyerek kolunun altından çıktım. Adamların görüş açısından çıktığımızı düşünüyordum. “Ne kıskanacağım seni.”

“Hadi ama... İtiraf et.”

“Kıskanmadım.”

“Hoşlanmıyordun da zaten...”

“Hoşlanmıyorum.”

Başını gülerek iki yana salladı.

“Gülme.”

“Yoksa bi’ kıpırtı mı hissedersin?”

“Neden öyle hissedeyim ki?”

“Çünkü sen gülünce ben öyle hissediyorum.”

Beni öptüğü günden beri bana bu ve benzeri sözlerle geliyordu. Elbette ona inanmıyordum. Aramızdaki buzları erittiğimize inanabilirdim, beni artık bile isteye üzmediğine inanabilirdim, arkadaş olduğumuza bile inanabilirdim ama bana karşı aşkvari duygular beslediğine... Hayır. Bu kadarı fazlaydı.

“Benimle oynama,” diyerek yanından ayrıldım, son bir haftadır yaptığım gibi.

Kalabalığın arasına karıştığında gözlerim Lara’yla Gözde’yi arıyordu. Peşimden gelmiş olan Asilkan’ın eliyle işaret ettiği masayı bulduğumda Özgür’ün de kızların yanında olduğunu gördüm. Birlikte bistro masaya doğru ilerledik.

“Selam,” dedi Özgür beni gördüğünde.

Başımı sallayarak gülümsedikten sonra kızlara döndüm. “Konuşabilir miyiz?”

Konunun ne olduğunu ikisi de anlamıştı, bir anda asılan suratlarından belliydi. Yine de masadan birkaç adım uzağa benimle geldiler. Dans edenlerin arasında durup üçlü koalisyon oluşturmuş gibi görünürken kelimelerimi seçmeye çalışıyordum.

“Özgür ve Asilkan’ı siz mi davet ettiniz?” diye sordum en sonunda. Direkt konuya girmek en iyisiydi.

“Aslında bu geceyi organize eden Asilkan’dı,” dedi Gözde sıkıntılı bir ifadeyle. “Onun fikriydi yani.”

“Ama şu öpücük olayından sonra Asilkan’a karşı tavır aldığın için Asilkan teklif ederse kabul etmez, gelmezsin diye düşündük.”

“Bu yüzden siz de kız kıza dışarı çıkacağımızı söyleyerek beni kandırdınız!”

“Kandırma demeyelim de...”

Gözlerimi kıstım. “Ne diyelim Lara?”

“Çok mu kızdın?”

“Sence?”

“İstemiyorsan eve dönebiliriz.”

“Ya da onlarla takılmayabiliriz, başka masaya geçeriz.”

Her ne kadar yaptıkları yanlış olsa da planlarını bozmak istemediğim için omuz silktim. “Sadece bir daha bana yalan söylemeyin, yeterli.”

“Kalıyor muyuz yani?” diye sordu Lara.

“Onlarla mı takılıyoruz hem de?” diye heyecanlanarak sordu Gözde. Neden bu kadar heyecanlandığını çok iyi biliyordum.

“Evet,” dediğimde aynı anda bana sarıldılar. Kıkırdayarak kollarımla her ikisini de sardım.

Tekrar çocukların yanına döndüğümüzde biri endişeli diğeri meraklı görünüyordu. Endişeli olan Özgür’dü çünkü Gözde’yi de alarak çıkıp gideceğimi sanıyordu. Ama hayır, ben Gözde’nin bu tatlı heyecanının katili olmak istemezdim.

Asilkan hislerini sesine de yansıtarak “Ee, sonuç?” diye sorunca “Ne içiyoruz?” diye sorarak merakını gidermiş oldum.

Sırtarak içecekler için bara yöneldi. Asilkan’ın gidişinin ardından mekânın içinde yabancı bir şarkı çalmaya başladı. İlk kez duyuyordum ama melodisi kulağa hoş geliyordu.

“Dans etmek ister misin?” diye sorunca Özgür, yanındaki Gözde hevesle başını salladı.

Lara’yla birlikte kıkırdadığımız esnada çifte kumrular kalabalığın arasına karışmak için yanımızdan ayrılmıştı. Masanın üzerinde duran çerez tabağından birkaç fıstık attım ağzıma. Tuz tadı damağımda kalmışken mekânın havalandırmasının pek de iyi olmadığını düşünüyordum. Ama neden burayı seçtiklerini anlayabilmişim. Işıklandırmaları ve müzik seçimi gerçekten iyiydi. Ayrıca büyüktü, çok büyük.

“Buyurun hanımlar,” diyerek tepsiyi masaya bıraktı Asilkan. Mavi ve yeşil renkli uzun bardağı bana uzattı. “Alkolsüz kokteylin.” Kırmızı ve sarı renkli diğer bardağıysa Lara’ya uzattı. “Bu da seninki.”

Kendine viski kadehini alıp koca bir yudum içti. Diğer iki içeceği bilmiyordum.

“Teşekkürler,” diyerek kokteylden bir yudum aldım. Nane-nin yoğun tadıyla anında ferahlık hissiyle doldum. Lara’nınkinin içinde muhtemelen çilek vardı.

“Özgür’ler nerede?” diye sorduğunda gözlerimle sarmaş dolaş dans eden çifti işaret ettim. “Hım...” dedi imalı bir gülümsemeyle. “Güzel.”

“Neden itiraf etmiyorlar birbirlerine?” diye sordum merakla.

“Gözde henüz bize bile itiraf edemedi ki.”

“Sana da mı?” diye şaşırarak sordum.

“Ne sanıyordun ki? Bana söyledi ama sana söylemedi mi?”

“Açıkçası evet,” dedim daha alçak bir sesle.

Buna gerçekten şaşırdığını belli edercesine baktıktan sonra “Saçmalama,” dedi. “Üçümüz her zaman birbirimizi eşit derecede sevdik. Kimse kimseyi diğerinden daha çok sevmeyi.”

Öyle mi oldu gerçekten?

“Anladım,” dedikten sonra kokteylimden bir yudum daha aldım.

Bir ayağımı müziğin ritmine göre yere vurduğumu gören Asilkan, “İstersen biz de dans edebiliriz,” deyince başımı iki yana salladım.

“Sağ ol, almayayım.”

“Neden? Yoksa korktun mu?”

“Neden korkacaktım pardon?”

Omuz silkip içkisinden bir yudum daha aldı.

“Peki. Dans edelim.”

Sırıtarak bana elini uzattı. Beni tuzağa düşürdüğünü sanıyordu ama ben her şeyin farkındaydım.

Ya, tabii...

Müzik değişirken elini tuttum. Beni kalabalığın içine doğru çekti. Ellerini belime koyduğunda aramızdaki mesafe daha da azalmıştı. Teklifini kabul ettiğime daha şimdiden pişman olmuştum. Ritme ayak uydurarak olduğumuz yerde sallanmaya başladık. Bir bar müziği için fazla slow bir şarkıydı bu. Fazla aşk doluydu.

“Aramızdan tren mi geçsin istiyorsun?”

“Ne?”

Elleri belimdeki varlığını korurken beni biraz daha kendine doğru çekti, yüzlerimiz arasındaki mesafe neredeyse yok denecek kadar azdı. Kalbim hızla çarpmaya başladı, sanki elini tuttuğum ilk andan beri yeterince hızlanmamış gibi.

“Bu benim için bir ilk,” dedim sessizce. “Yani ben daha önce kimseyle...”

“Biliyorum,” dedi neyse ki. Daha önce de onunla dans ettiğimizi duymayı istemiyordum çünkü. O kadar da buzları eritmiş olmamalıydık.

Ama şimdi dans ediyorsun.

“Geri zekâlı!” diye bağırان kızın sesiyle dikkatim dağılarak sesin geldiği yöne döndü. Kız, karşısındaki adama hakaret ederken eşzamanlı olarak adamın kafasında içki şişesi kırmıştı. Adam acıyla inleyerek kafasını tutarken Asilkan’la birlikte şaşkınlıkla onları izliyorduk. Tabii kalabalığın geri kalanı da.

“Ne yaptın lan sen?” diye bağırdı adam.

“Hemen buradan siktir olup gitmezsen bir sonraki şişeyi kafanda kırmam, götüne sokarım,” dedi kız.

“Hayırdır, bi’ sıkıntı mı var?” diyerek yanlarına giden başka bir adam, olayı öğrenince çıldırdı.

Meğer adam, arkadaşlarıyla birlikte dans eden kıza sinsice yanaşıp onu taciz etmiş. Bir dokunmuş, kız uyarmış, iki dokunmuş, kız itmiş, üçüncüde kız ve arkadaşları adama saldırmak zorunda

kalmış. Kızın anlattıklarından sonra iri yarı adam ettiği küfürler eşliğinde tacizci pisliği ensesinden tuttuğu gibi sürüklemeye başladı. Adamın mekândan zorla çıkarılmasından sonra kız ve arkadaşları da gözden kayboldu. Muhtemelen yaşanan olay canlarını sıktığı için daha fazla burada kalmak istememişlerdi.

“Benim de canım sıkıldı, bitirsek mi dansı?” diye sorduğumda başını iki yana sallayarak tekrar ellerini belime yerleştirdi.

“Hiç olmazsa şarkı bitene kadar...” dediğinde başımı belli belirsiz sallayıp ellerimi omuzlarına koydum. Şarkı bitene kadar...

Ama o, her şeyi mahvetmeye yemin etmiş gibi “Eğer o kız gibi biri olsaydın, bunların hiçbiri yaşanmamış olurdu,” dedi şarkı henüz bitmemişken.

Duraksadım. Artık dans etmiyordum ama ellerim hâlâ omuzlarındaydı. Kaşlarım çatıldı. “Ne demek bu şimdi?”

“Güzelsin,” dedi yumuşak bir ses tonuyla. Onun da elleri belimde durmaya devam ediyordu. “Düşündüğünden çok daha fazla güzelsin.”

Oysaki ortaokuldayken bana hiç güzel olmadığımı söylemişti.
Çirkin olduğunu.

Ezik ve çirkin.

Aynalara küstürmüştü seni.

Ama ben her gün saatlerce aynada kendime bakardım, dedim içimden. Yanlış mı hatırlıyordum? Öyle değil miydi yoksa? Aynalara küsmüş biri nasıl olur da karşısına geçip saatlerce kendine bakabilirdi ki?

Cezalandırmak için, dedi Maviris.

Aynalar senin arkadaşın değildi Ezgi, düşmanındı, dedi Siyahist.

Öyle miydi gerçekten? O yüzden mi her aynaya baktığım uzun sürenin sonu gözyaşlarıyla bitiyordu? Ben aynaları sevdiğim için karşısına geçip oturduğumu sanırken aslında durum başka mıydı?

Kendime layık gördüğüm şey bu muydu? O zamanlar ben de mi kendimi cezalandırıyor, kendimi sevmeyi hiç denemiyordum?

“Benimle oynamayı kes artık!” dedim ellerimi çekerek gitmek için geriye doğru adım atarken. Ama belimi daha sert tutarak gitmeme engel oldu.

“Ne kadar güzelsen,” dedi kaşlarını kaldırarak, “bir o kadar da güçsüzsün.”

“Bırak beni.”

“Az önceki kıza iyi baktın mı? Ne kadar güçlü bir kız olduğunu fark ettin mi? Adam onu rahatsız edince kız nasıl da adamın kafasında kıldı şişeyi, ortalığı ayağa kaldırdı... Öyle senin gibi bir kenara geçip ağlamadı, susmadı. Karşı çıktı. Kendini korudu.”

“Ne demeye çalışıyorsun?”

“Bir kez olsun bana karşı gelebilseydin, seninle oynamayı bırakırdım.”

Daha önce hatırladığım anı geldi aklıma. Bir karartı vardı, sen izin veriyorsun bana, diyordu. O kadar zayıfsın ki bana bir kez olsun hayır diyemedin, diye devam ediyordu. Asilkan mıydı o sözleri söyleyen? Ama sonra o sözleri söyleyenin eğilip beni öptüğünü de hatırlıyordum. İğrenç bir şekilde hem de. Asilkan mıydı gerçekten? Oysaki bir hafta önce beni öpmeye çalışmasından sonra bunu ilk kez yaptığını söylemişti. Yalan mıydı yani? Kandırmış mıydı beni? En başından beri kandırıyor muydu? Hiç mi değişmemişti aslında? Neden oynuyordu benimle?

O kadar çok soru vardı ki zihnimde, içlerinden cevabını en çok merak ettiğimi sormak istedim.

“Bu yüzden miydi?” diye sordum. “Beni zayıf bulduğun için mi kurban bellemiştin?”

Her şeyin sorumlusu, suçlu olan ben miydim yani, diye sordu Siyahist.

O her zaman ağladığı, kaçmak istediği ve kendini suçladığı için şimdi söz hakkının ***onda*** olduğunu sanıyordu. Başımı eğme

isteğiyle doldu içim. Siyahist utandı da utandı. Çocukluğumu mahvedenin Asilkan değil de kendisi olduğunu zannederek kabuğuna çekildi.

Müziği duyamaz oldum. Etrafımızdaki insanları göremez oldum. Kahverengi gözlere bakıyordum sadece. Bana tıpkı çocukluğumdaki gibi alaycılıkla ışıldayarak bakan gözlere.

Bizim bir suçumuz yok, dedi Maviris.

Zayıf biri olmak suç değil.

Zayıf biri olmak senin hatan değil.

Zayıf biri olmak kurban edilebileceğin anlamına gelmez.

Zayıf biri olmak kimseye çocukluğunu cehenneme çevirebilme hakkını vermez.

Maviris'in sözlerinin bana değil Siyahist'e olduğunu biliyordum. Siyahist kabuğunun içinden onu dinliyordu.

Asilkan sadece benim değil, başka çocukların da zorbasıydı. Hatırlıyordum, benim gibileri vardı. Biri vardı mesela, en çok onunla uğraşırdı, benimle uğraştığından bile daha çok. Hatta bir süre sonra o çocuk okul değiştirmek zorunda kalmıştı.

Asilkan zayıf bulduğu kişileri kurban seçiyordu, bu doğrudu ama nedeni onların karakter özelliklerinden ziyade kendiyle ilgiliydi. Zihnimdeki seslerin ne olabileceğini araştırırken akran zorbalığı üzerine de araştırmalar yapmıştım. Derin yaralarımın birinin bu olduğu su götürmez bir gerçektir. Araştırmalarım sonucunda küçük bir çocuğun neden akranı olan başka bir çocuğa zorbalık yapma gereksinimi duyduğuna dair bilgiler edinebilmiştim. Kurban psikolojisi de zorba psikolojisi de çok başka konulardı. Ortak olan tek konu, her ikisinin de güçsüz hissediyor olmasıydı.

Biri, olduğundan daha güçsüz hissetmemek için zorbalık yapıyor; diğeri olduğundan daha güçlü hissedemeyeceğini düşündüğü için sesini çıkaramıyordu.

Asilkan'a bakmaya devam ettim. Hafifçe omuz silkti. "Uğraştığım tek çocuk sen değildin. Ama hiç güçlü biriyle de oynamadım."

“Çünkü asıl güçsüz olan sendin,” dedi Maviris kontrolü ele alarak.

“Ne?” dedi Asilkan. Ellerinin tutuşu gevşedi.

“Asıl yaraları olan sendin. Her ne yaşadıysan nefretle dolup taşmıştın.” Ellerini üzerimden çekti. “O kadar aşağılanmış hissediyordun ki kendini, biraz olsun iyi hissedebilmek için başkalarını ezmeye karar verdin. Onların üzerine basarak güçlü olmak istedin.” Bir adım geriye gitti. “Ama olmadı, değil mi? Benim gibi hassas çocukları zaaflarından vurarak ezmeye çalıştın. Ezdin de... Kabul. Ama istediğin olmadı, bizi ezdin diye sen güçlenemedin.”

“Sus.”

“Bizi yaraladığın kadar sen de yaralandın.”

“Sus!”

“Aslında senin ne benimle ne de diğer çocuklarla bir derdin yoktu, değil mi?” diye sorduğumda başını eğerek iki yana salladı.

“Bize yaşattıklarının suçlusu sen değilsin.” Başını kaldırmadan gözlerini bana çevirdi, merakla söyleyeceklerimi bekliyordu. “Daha o küçücük yaşında kalbinin nefretle dolmasına sebep olan kimse, o suçlu. Aşağılanmış hissetmene neden olan kimse, o suçlu. Fakat bana kalırsa, güçlü olmak için senden daha zayıf olanı kurban etmen gerektiğini sana öğreten her kimse, asıl suçlu o.”

“Babam,” dedi, sağ gözünden bir damla yaş akıp yanağından süzülürken.

“Baban,” dedim başımı sallarken. “Baban seni zorba bir çocuk olmana sebep olacak şekilde yetiştirdi. Benimki de kurban.”

“İkisinden de nefret ediyorum,” dediğinde samimiyetine inandım.

“Seni bu yüzden affetmiş olmalıyım,” dedim omuz silkerek. “O zaman çocuktuk ve ne gördüysek, bize ne öğretilseyse yaşamımızı ona göre şekillendiriyorduk. Fakat ergenlik başka. Artık birey olmaya doğru önemli adımlar atmaya başladık, dolayısıyla doğruyla yanlışla tüm çıplaklığıyla ayırt edebileceğimiz yaşlarımızdayız. Artık

lise yıllarına geçtiğimizde bile bana kötü davranmaya devam etseydin, ben zorba biriyim çünkü babam bana bunu öğretti, bahanesinin ardına saklanmana izin vermezdim.”

Yem olarak attığım sözlerime karşılık oltaya gelmedi, “Saklanmama gerek yok,” dedi. “Çünkü sana hiç kötü davranmadım.”

“Hâlâ hatırlamasam da inanıyorum sana,” diye yalan söyledim. Hatırladığım anılardan kimseye bahsetmemiştim, şimdi de çenemi kapalı tutmalıydım. “Nasıl oldu, neden oldu bilmiyorum ama değiştin.”

“Babam hâlâ pisliğin teki.”

“Ama sen öyle değilsin,” dedim, artık bundan o kadar da emin değilken.

“Teşekkür ederim,” dedikten sonra bir adım yaklaştı. “Beni affettiğini söylemene çok sevindim. Bana olan aşkını itiraf etsen bu kadar mutlu olmazdım.”

Omzuna vurup “Aptal!” dediğimde kollarını uzatarak bana sarıldı, müzik tekrar duyulur hale geldi, kalabalığı yeniden görür oldum.

Ve kalabalığın arasındaki o kişiyi de.

Ushan’ı...

Bana hayal kırıklığıyla baktığını fark edince yutkundum, yavaşça Asilkan’ın kollarından ayırdım kendimi. “Masaya dönelim mi?”

Elini belime koyarak beni masaya yönlendirdiğinde bir adım attım, omzumun üstünden dönüp tekrar Ushan’ın olduğu yere baktım.

Oradaydı. Bana bakıyordu.

Seni bekliyor.

Seninle konuşmak istiyor.

Asilkanlara Ushan’ın burada olduğunu söylemeli miyim?

Hayır!

Hayır!

Ama neden? O tehlikeli biri. Bana zarar vermeye çalıştı.

Sana zarar vermeye çalışan Asilkan'dı.

O zaman çocuktuk! Büyüdü ve bunun yanlış olduğunun farkına vardı. Bir daha da yapmadı.

Bundan emin değiliz. Hâlâ hatırlamıyorsun.

Evet ama artık ona inanıyorum. En azından tekrar uyanmamdan beri bana hep iyi davrandı.

Aptalsın.

Masaya döndüğümüzde Özgür'le Gözde'nin bizden önce geldiğini ve Lara'yla koyu bir sohbete daldıklarını gördük. Asilkan kendine yeni bir içki ısmarlamaya gittiğinde ben de tuvalete gideceğimi söyleyerek yanlarından ayrıldım. Fakat tarif edilen yerde tuvalet yoktu ya da ben yolu karıştırmıştım. Dolap Bar sandığım gibi tek alandan oluşmuyordu. Koridorları vardı ve her bir koridoru farklı ışıklandırma sistemine sahipti.

Kırmızı ışıklandırmalarla aydınlatılmış koridora girdiğimde biraz sonra Ushan'ın arkamda belireceğinin bilincinde olarak bekledim. Aslında yolu karıştırmak işime gelmişti, kızlar tuvaletin önünde onunla konuşurken Gözde'ye ya da Lara'ya yakalanmak istemezdim. Kendime bile mantıklı bir açıklama yapmazken onlara yapabileceğimi hiç sanmıyordum.

“Ezgi?”

Ve beklenen kişi, sadece yirmi bir saniye sonra arkamdaydı.

Maviris ve Siyahist şimdiye dek hemen hemen her konuda zıt düşünceleri savunan iki sestî. İlk defa bir konuda hemfikirlerdi ve ben de bu durumu önemsemem gerektiğini düşündüğüm için buradaydım. Ushan'ın burnunun dibinde.

Kokumu içine çektiğini fark etsem de ondan uzaklaşmadım. İlk kez kaçmadım hatta kaçıp gitme isteğiyle bile dolup taşmadı içim.

Çünkü sen de onun kokusunu aldın.

Ve bu koku, hiç yabancı değil.

Belki de bilindik bir parfümdür. Okuldaki herhangi bir erkek öğrencinin yanından geçerken burnuma gelen bir kokudur. Hoşuma gittiği için unutmamışımdır.

Ya da çok hoşuna gittiği için unutamamışsındır, dedi Maviris.

Belki de hatırlamışsındır, dedi Siyahist.

Daha fazla kafamı karıştırmalarına izin vermeyerek Ushan'a döndüm. Fazla yakın olduğumuzu ona yüzümü döndüğümde fark ettim, Asilkan'la dans ederken bile daha fazla mesafe vardı aramızda. Bir adım geri attığımda kaşları çatılsa da bir şey söylemedi.

“Dinliyorum,” dedim sadece. “Nedir bu ısrarın sebebi? Neden peşimi bırakmıyorsun? O gün seni tanımadığımı söyledim. Okul çıkışlarıma gelmeye devam ettin. Her defasında seni görmek istemediğimi söylememe rağmen yine de geldin. Sonra durdun, artık vazgeçtiğini sanmıştım ama şimdi yine buradasın. Karşımda.”

“Beni gerçekten hatırlamıyor musun?” diye sorunca o kadar lafı boşuna ettiğimi anlamış oldum.

Yine de sinirlenmek yerine hafifçe başımı salladım. “Hiç.”

“Hiç,” diye tekrarladı söylediğimi.

“Sadece seni değil, son üç yılımın hiçbir ânını hatırlamıyorum.”

“Yine de beni—”

“Ushan,” diyerek sözünü kestim. Adını benim ağzımdan duyduğu için mi bilinmez, gözleri parladı. Başka türlü tanışmış olsaydık ve sevdiğim biri olsaydı, dalıp gitmekten kendimi alıkoyamayacağım güzellikte olan mavi gözlerinin dikkatimi dağıtmasına izin vermemeliydim. “Kafa travmasıyla unuttum ben anılarımı. Nasıl her şeyi unutmuş olsam bile seni hatırlamamı beklersin benden?”

“Çünkü biz farklıydık.”

“Ne kadar farklı olursak olalım, herkesi ve her şeyi unutup bir tek seni hatırlamamı bekleyemezsin.”

“Ama—”

“Ayrıca kimse tanımıyor seni,” diyerek tekrar sözünü kestim. “Anneme de sordum arkadaşlarıma da. Kimsenin senden haberi yok. Dediğin kadar farklıysak biz, benim için özel biriysen sen, neden kimse seni bilmiyor?”

Hafifçe gülümsedi.

Buna ilk kez şahit oluyordum. Daha önce hiçbir gülümsemenin bu kadar güzel olduğunu görmemiştim. Alt dudağının sol kenarında hafif bir çukur oluşmuştu, sanırım o çukura dudak gamzesi deniyordu. Kısık gözlerinin etrafında oluşan çizgileri saymak isterken durdurdum kendimi.

Bir yabancının buruk tebessümüne âşık olmamalıydım. Hele ki o yabancı, beni kendi bilinmezliğiyle korkuturken.

“Cevap, sorunun içinde,” dedi gülümsemeye devam ederken “Anlamadım.”

“Beni kimse bilmiyor, bu doğru. Çünkü ben senin için özelim.” Duraksadı, o güzel gülümseme yavaşça soldu. “Özeldim,” diye düzeltti.

“Bu çok saçma,” dedim yüzümü buruşturarak. “Asıl benim için özel biri olsaydın seni tanımaları gerekmez miydi? Neden saklayayım ki seni? Hadi Lara’yla Gözde’yi bırakalım, tamam. Annem ya, annem! Ben anneme her şeyimi anlatırım ki.”

“Her şeyini değil.”

“Yine saçmalamaya başladın.”

“Hiç mi düşünmedin, bütün bunların bir oyun olabileceğini?”

“Bu nereden çıktı şimdi?”

“Asilkan’la dans ettiğini gördüm Ezgi.” Bir kaşımı kaldırdım. “Sen Asilkan’la dans etmezsin.”

“Ama ettim, gördüğünü de söylüyorsun.”

“Çünkü seni kandırmışlar.”

“Ya,” dedim gülerek. “Öyle mi olmuş? Nasıl kandırmışlar beni mesela?”

“Hiç mi düşünmedin, sana yalan söyleyip söylemediklerini? Hiç mi şüphelenmedin?” Yutkunduğumu görünce kaşlarını kaldırdı. “Düşündün.” Başını salladı. “Şüphelendin de ama uzun sürmedi. İnandın onlara.”

“Neden inanmayayım ki?” diye öfkelenerek sordum. “Hepsi yanımda. Beni seviyorlar. Bunu görüyorum.”

“Hissediyor musun peki?”

“Hissediyorum!”

Başını ağır ağır salladı. “Peki o zaman.”

Şaşırdım. Böyle çabuk ikna olmasını beklemiyordum. Yine hır gür çıkar, sorun yaşarız sanmıştım. Tabii ki öyle olmaması sevindiriciydi ama bu halinin şaşırtıcı olmadığını da söyleyemezdim.

“Vazgeçtin mi sonunda?” diye sordum.

Vazgeçmesini istiyor musun?

Maviris’i duymazdan gelmeyi seçtim.

Vazgeçmesini istiyor musun?

Siyahist’i de duymazdan gelmeyi seçtim.

“Hayır,” dedi benim yerime. “Ben senden vazgeçmem.”

“Bundan sonraki planın ne peki? Okul çıkışıma geldin, eğlenmek için geldiğim bara geldin. Bir sonraki neresi olacak, kahve içmek için gideceğim kafe mi?”

“Hayır,” diyerek başını iki yana salladı. “Artık karşına çıkmayacağım.”

“Ama vazgeçmem demiştin,” derken neden ses tonum hayal kırıklığına uğramış gibi çıkmıştı, hiçbir fikrim yoktu.

Neyse ki Ushan ses tonuma takılmadı. “Doğru, vazgeçmem,” diyerek aklımı daha da karıştırmayı seçti.

“Oyun mu oynuyorsun sen benimle?”

“Ne oyunu,” dedi çatık kaşlarla. “Asıl oyun oynayan onlar, nasıl görmezsin...”

“Yine başladın.”

“Tamam,” dedi hemen konuyu kapatarak. “Artık karşına çıkmayacağım diyorum çünkü seni korkutup rahatsız etmeye başladığımı fark ettim. Eğer karşına çıkmaya devam edersem benden kaçarsın ve ben bunu istemiyorum.”

“Evet, kaçırım,” dedim dürüst olarak.

“Benden kaçma,” dedi yalvarır gibi. “İstersen beni bir daha hiç hatırlama ama n’olursun kaçma benden.”

“Bunu sen mi söylüyorsun gerçekten? Hatırlamadığımı söylediğim günden beri karşına çıkıp beni nasıl unutursun diye serzenişlerde bulunan sen mi söylüyorsun?”

“Evet,” dediğinde gülecek gibi oldum. “Çünkü sen bir tek benden kaçmazdın. Biz bu yüzden özeldik,” diye devam edince bozguna uğradığımı hissettim.

Kaçtığımı biliyordu.

Bir anlığına da olsa herkesten ve her şeyden kaçtığımı Ushan çok iyi biliyordu.

“Şimdi benden de kaçarsan artık sığınacak kimsen kalmayacak, geriye dönüp baktığında üzüleceksin.”

Benim için yapıyordu. Kaçmak istediğim her anda kaçıp ona sığınabileyim diye onu bir daha asla hatırlamamama bile razıydı. Ben üzülmemeyim diye kendini üzmeyi tercih ediyordu.

“Artık karşına çıkmayacağım ama beklemeye devam edeceğim.”

“Beklemek?”

“Ben sana gelmeyeceğim, sen bana geleceksin.”

“Eminsin bundan.”

“Hatırladığında zaten geleceksin, buna şüphe yok,” dedi, bundan gerçekten ne kadar emin olduğunu hem sesine hem de yüz ifadesine yansıtarak. “Ama bence hatırlamadığın zamanlarda da gelmek isteyeceksin bana.”

“Diyelim ki dediğin oldu, sana gelmek istedim. Nasıl geleceğim ki? Ben senin yerini yurdunu bilmiyorum.”

“Biliyorsun,” dedi yeniden tatlı tatlı gülümsemeye başlayarak.
“Bugün gördün aslında.”

Kaşlarımı kaldırdım. “O dükkân senin miydi? Dövmeci misin yoksa?”

Başını hafifçe salladı. “Artık beni nerede bulabileceğini biliyorsun. Ne olursa olsun, seni bekleyeceğim.”

Karşılığında bir söz ya da tepki beklemeden arkasını dönüp gitti.

Ona gitmeyeceğim hiçbir zaman, dedim içimden. Ona gitmek istemeyeceğim. O yabancı biri. Onu kimse tanımıyor. Ona kimse güvenmiyor. O tehlikeli biri. Ona gitmeyeceğim.

Gideceksin.

Gitmek isteyeceksin.

İçten içe sen de onun yabancı biri olmadığını biliyorsun çünkü.

*Onu kimse tanımasa da ona kimse inanmasa da sen tanıyor-
sun, sen çok güveniyorsun.*

O tehlikeli biri değil. Asıl tehlikeli olan başkası.

Ona gideceğiz.

Ona kesinlikle gideceğiz.

YEDİNCİ KESİK

“Başka biri gibi davranıyorsun!”

...çünkü belki de en başından beri başka biriydim.

Biriydik.

Anlayamadığım şeyler oluyor son zamanlarda. Hiç hatırlamadığım biriyken hiç hoşlanmadığım birilerine dönüşüyorum bir anda. Sebepsizce, aniden oluyor her şey ve ben, tüm bu olanlara asla engel olamıyorum. İnsanlar konuşuyor, emirler veriyor, isteklerde bulunuyor ve bekliyor. Arzularını gerçekleştirmem için sabırsızlıkla bekliyor ama ben öylece bakıyorum. Düz, ruhsuzca bakıyorum ve artık bir ruha sahip olduğumdan bile emin değilim.

“Kazadan sonraki sen, sen değilsin sanki...”

Gözlerimi devirdim. “Kazadan önceki kendimi hatırlamadığım için olabilir mi anne?”

“Evet, ama bu aralar daha farklı bir şey var sende.”

Duraksadım, elimde tuttuğum tarak saçlarımın arasında bekledi bir süre. Annemin bu duraksamamı fark etmesine kalmadan saçlarımı taramaya devam ettim. “Ne gibi?” diye sordum umursamıyormuş gibi.

“Bilmiyorum.... Bizden bir şey saklıyormuşsun gibi geliyor.”

“Ne saklayabilirim ki?” diye sorarken bilerek onunla göz teması kurmuyor, aynaya bakmaya devam ediyordum. Bana miras bıraktığı karakter özelliklerinden biri de buydu; yalan söyleyeceğim zamanlarda karşımdakiyle göz temasına geçemezdim.

“Hatırladığın hiçbir şey olmadı mı gerçekten?”

“Olmadı,” diyerek yalan söylemeye devam ettim. Ona hatırladığım iki anıdan da bahsedemezdim. Kopuk kopuklardı, anlamsız ve daha da önemlisi belirsizlerdi. Neyle ilgili olduklarını, ne ifade ettiklerini kendime bile açıklayamıyordum ki ona anlatabileyim.

“Tekrar mı gitsek doktora?”

“Bu kadar çok mu istiyorsun hatırlamamı?”

Hiç mi korkutmuyor bu seni?

Belki gerçekten de yalan söylemiyordur.

Çünkü yalan söyleseydi hatırlamamı istemezdi, değil mi?

“Elbette istiyorum. Ne kadar iyi olduğunu söyleyen de iyi olmadığını görüyorum, anneyim ben, anlarım. Anılarını unuttuğun için gerçekten üzgünsün.”

Üzgün değilim anne. Kafam karışık sadece.

Bir de yorgunsun.

Çok yorgun.

Kafam gerçekten karışık çünkü kafamın içinde hiç susmayan iki ses var. Biri melek diğeri şeytan diyebileceğim kadar birbirine zıt, iki ayrı ses.

“Hatırlamayı ben de istiyorum,” dedim içtenlikle. Fakat bir yandan da korkuyordum. Acaba, diyordum... Hatırladığım zaman bu sesler gidecek mi? Ben hatırlamıyorum diye mi varlar

şimdi? Hatırlarsam ve kaybolurlarsa ne yaparım? Tek başıma devam edebilir miyim?

“Ecem Hanımlarla görüşeceğin için heyecanlı mısın?” diyerek konuyu değiştirdiğinde ne yapmaya çalıştığını anlamıştım. Ben çocukken de bunu yapardı; bu, annemin kendini savunma mekanizmalarından biriydi. Ne zaman ki üzülecek, öfkelenecek olsa içinde bulunduğu durumdan kaçır ya da konuyu değiştirirdi.

Senin gibi.

Bizim gibi.

“Eh,” dedim dürüst olmayı seçerek. “Benim için pek bir şey ifade etmedikleri için o kadar da heyecanlı değilim.”

Ecem Hanım dediği kişi, yayınevimin genel yayın yönetmeni idi. Bu akşam birlikte yemek yiyecektik. Babamla birlikte gidecektim yemeğe ve sanırım şirketten birkaç kişi daha katılacaktı. Bu benim için bir tanışma yemeği iken onlar için son durum güncellemesinin yapılacağı bir yemek olacaktı.

“Bu takım sana gerçekten çok yakıştı,” dedi annem, yatağında oturmuş bana bakmaya devam ederken.

Oversize blazer ceket ve pantolondan oluşan ikili takımım dan bahsediyordu, siyah ceketin içine yine aynı renk askılı bir üst giymiştim. Uzun saçlarımı hep yaptığım gibi dalgalı bir görünümle salık bırakacaktım. Annem üzerimdeki takıma uygun olduğunu düşünerek ben hazırlanmaya başlamadan önce mavi bir çanta seçmişti. Maviris’in gülümsemesi bu yüzdendi.

Kapımın üç kez tıklatılması üzerine annem oturduğu yerden kalkarak kapıyı açtı. “Hazır mı?” diye sordu babam içeri girmeden.

“Hazırım,” diyerek telefonumu çantamın içine attım.

Babam aşağı inmek üzere basamaklara yönelince biz de odamdan çıktık. Annem şans dileyerek beni yolcu ederken babam çoktan evden ayrılmıştı bile. Arkasından ben de babamın garajdan çıkardığı arabaya yöneldim. Bugün yeni arabayı tercih etmişti.

Ön yolcu koltuğuna oturup emniyet kemerini taktıktan sonra motoru çalıştırmasını bekledim. Evin bahçesinden ve sokağından çıktıktan sonra müzik açmak yerine onunla sohbet etmek istedim.

Konu arayışına girdiğimde aklıma hiçbir şey gelmedi. Onunla hiç ortak yönümüz yoktu, vardıysa da ne olduğunu ben bilmiyordum. Onu aslında hiç tanımadığıma dair yaşamak üzere olduğum farkındalığı reddediyordum.

“Diğer arabayı neden satmadın?” diye sordum birden. Arabalardan konuşmayı sevdiğini biliyordum. Benim ilgim olmasa da onun vardı, benimle bu konuyu konuşmak isterse ona uyum sağlayabilirdim.

“Neden satayım ki?”

“Bilmem,” diyerek omuz silktim. “Normalde yeni araba alınca eskisini satarlar ya hani...”

“Eskisini satınca elde edeceğimiz paraya ihtiyacımız yoktu. Ayrıca o benim ilk göz ağrım.”

Benim için de böyle düşünüyor muydu acaba? Onun sadece ilk değil, aynı zamanda tek çocuğuydum. Bana da kendi özelinde bu kadar değer veriyor muydu acaba? İlk göz ağrısı gibi sevgi sözcükleri kullanmasa da benim için, iyi şeyler söylüyor muydu mesela?

“Anladım,” dedim sadece.

“Beğendin mi bu arabayı? Sen seçmiştin,” dediğinde şaşırmandan edemedim.

Bana mı sormuştu gerçekten? Fikirlerimi önemsiyor muydu yani, hem de araba konusunda? Çocukken önemsemezdi çünkü. Bir şeyler üzerine ben de fikrimi söylemek isterdim. Dinlemezdi beni. Dinlese de bana, sen ne anlarsın, der geçerdi. Bu da mı değişmişti? Artık beni dinliyor muydu, üstelik bunu önemseyerek mi yapıyordu?

Dudaklarım içten bir gülümsemeyle kıvrılırken “Beğendim,” dedim. Eski arabasından çok daha güzel bir görüntüsü vardı yenisinin. Bir an önce yeni yaşıma girmek ve ehliyet aldıktan sonra bu arabayı sürmek için can atıyordum.

“Güzel,” dedi başını sallayarak. “Bu araba senin çünkü.”

“Benim mi?” diye şaşırarak sordum.

“Tabii senin. Bende bu arabayı alacak para ne gezer...”

“Ama ev?”

“Ev de senin. İkisi de resmiyette benim üzerime. Ama her ikisinin de parasını sen ödedin, on sekiz yaşına geldiğinde senin üzerine geçireceğiz.”

“Bunu bilmiyordum.”

“Hemen söylemeyelim dedik. Daha yazar olduğunu bile kabullenememiştin, önce kabullenip sindirmeni bekledik.”

Demek gerçekten de çok satan bir yazardım... Üç yılda sadece beş kitapla bir ev ve araba satın alabilecek kadar çok para kazanmıştım.

“Anlayacağın, sandığından çok daha önemlisin bu yazarlık sektöründe. Özellikle Ecem Hanımların yanında aklından çıkar- ma bunu.”

“Tamam,” dedim başımı sallayarak. Daha sonra pek konuşmadık hatta neredeyse hiç konuşmadık. Aramızdaki baba-kız ilişkisine göre bugünkü sohbetin çok bile sürdüğünü düşündüğümünden yolculuğun geri kalan kısmının sessiz geçmesini sorun etmedim.

Akşam yemeğini yiyeceğimiz restoranın bulunduğu caddeye girdiğimizde telefonuma gelen bildirim sesiyle çantamı karıştırmaya başladım. Küçük çantadan çıkardığım telefona gelen mesaj Asilkan’dandı. Şans diliyordu bana.

Dolap Bar’da geçirdiğimiz gecenin üzerinden üç hafta geçmişti. Bu üç hafta içinde sınavlarımıza odaklanmamızın dışında Asilkan’la biraz daha yakınlaştığımızı söyleyebilirdim. O geceden sonra bana zamanlı zamansız mesajlar atıyor, okulda saçma bahanelerle yanıma geliyordu. Benden hoşlandığını bulduğu her fırsatta dile getirmeye de devam ediyordu. Artık gerçekliğini sorgulamayı bir kenara bırakmıştım. Çünkü bunu yaptığım sürece zarar gören sadece ben oluyordum. Benim aklım karışıyordu. Benim

kalbim kırılıyordu. Çünkü bir kez şüphelendiğin zaman birinden, ona tekrar güvenemiyordun, artık istesen de onu sevemiyordun.

Ushan'ın söyledikleri aklımı karıştırmıştı mesela. İster istemez kendimi geri çekmiştim hem arkadaşlarımdan hem de ailemden. Ancak çok geçmeden bunun tamamen saçmalık olduğuna karar verebilmiştim. Çünkü Ushan'ın kazadan önceki hayatımda yer aldığına dair en ufak bir kanıt yokken diğerlerinin vardı. En azından on yedi yıllık annemin sözüne güvenebilmeliydim. Annem benim kötülüğümü istemezdi, bana zarar vereceğini bildiği hiçbir yolda beni tek başıma bırakmazdı.

Bu düşüncelerden yola çıkarak bir daha asla Lara ve Gözde'ye karşı şüphe duymadım, annem onların benim arkadaşım olduğunu söylemişti çünkü. Lara ve Gözde de Özgür ve Asilkan'a karşı artık iyi olduğumu söylüyordu. O halde o ikisinin de kafamı karıştırmasına gerek yoktu, hem Asilkan'la bardaki yüzleşmemizden sonra ona hala aynı tavırda kalamazdım. Neyi neden yaptığını anlamıştım çünkü. Babam yüzünden, demişti. Babalar çocuklarının en çok kanayan yaralarıydı. Kanamaya devam eden yarasını görmezden gelmedim çünkü bilseydi belki o da benimkini görmezden gelmezdi.

Babama çaktırmadan Asilkan'ın mesajını yanıtladım. Araba durduğunda valenin kapımı açmasıyla yavaşça arabadan indim. Babam anahtarı valeye verip yanıma geldikten sonra birlikte restoranın giriş kapısına doğru ilerledik. Karşılama hostesine adımızı söylediğimizde bizi masaya yönlendirdi. Ecem Hanımlar çoktan gelmiş olmalıydı.

Tahmin ettiğim gibi üç kişinin olduğu bir masanın yanında durduğumuzda ilk ayağa kalkan kişi bana elini uzattı. "Ecem," diyerek gülümsedi.

Uzattığı elini tutup sıkmadan önce istemsizce onu baştan aşağı süzmeye başlamıştım. Üzerinde beyaz gömlek ve tahmin ettiğim gibi siyah kalem etek vardı. Küllü kahve rengindeki saçları topluydu, saçlarının perçemli olması yuvarlak yüzüne çok yakışmıştı.

Elini sıkarken “Merhaba,” dedim sadece. Onlar beni zaten tanıyordu, tekrar kendimi onlara tanıtmama gerek yoktur diye düşünmüştüm.

Ecem Hanım’ın elini sıkmayı bıraktıktan sonra kıvrıcık saçlı bir kadınla tokalaştım. Daha uzun boyluydu. Yeşil gözleri beni iyi gördüğü için mi böyle parlıyordu yoksa hep mi böyleydi, merak etmiştim.

“Editörün Özgü,” dedi Ecem Hanım.

Sarışın bir adamla tokalaştık.

“Grafikerin Kemal.”

Muhtemelen üçü de ofisten çıkıp gelmişlerdi yemeğe. Kemal Bey de diğerleri gibi klasik giyinmişti; üzerinde beyaz bir gömlek ve siyah kumaş pantolon vardı.

“Memnun oldum,” diyerek onlarla birlikte masaya oturdum.

“Aslında bugün yayınevimizin müdürü Kılıç Bey de aramızda olacaktı fakat cenaze dolayısıyla şehir dışına çıkması gerekti.”

“Sorun değil,” dedim hafifçe başımı sallarken. “Daha sonra tanışırız kendisiyle.”

Kazadan ve komadan uyandıktan sonra geçirdiğim süreçten bahsettik bir süre. Daha sonra bana yayın sektöründen bahsetmeye başladılar. Onlarla görüşmeye gittiğimiz ve sözleşmeyi imzalama-ya karar verdiğimiz günden bugüne dek yaşanan her şeyi özet halinde anlattılar. Bundan sonra neler yapabileceğimizi de konuştuk. Zamana ihtiyacım olduğunu, biraz daha dinlendikten sonra yeni kitap üzerinde çalışmalara başlayabileceğimi söyledim. Bu, Ecem Hanım’ın gözlerinin ışıltıyla parlamasına neden oldu.

“Neden kimliğimi gizli tutuyorum?” diye sordum yemeğin sonuna doğru.

“Öyle başlamıştın, okurların seni gizemli yazar olarak tanıyıp sevdiği için biz de bozmak istemedik bu durumu.”

“Hep böyle mi devam etsin istedim ben?”

“Aslında hayır,” dedi editörüm. “Bir yıl kadar sonra kimliğini açık edip imza günleri düzenlemek istediğini söyledin.”

“Neden yapılmadı peki bu?”

“Çünkü kimliğini açık etmeyi B planı olarak düşünüyorduk. Olur da satışların düşerse kimliğini açık edecek ve tekrar canlandıracaktık.”

“Ama satışlarım düşmedi.”

“Aynen öyle,” dedi Ecem, benimle gurur duyuyormuş gibi duruyordu. “Biz de kimliğini açık etmedik.”

Anlayışla başımı sallayarak yemeğime döndüm. Bu konuyu daha sonra enine boyuna düşünecektim. Kazadan önceki ben, bu B planı saçmalığına karşı çıkmamış olabilirdim ama kazadan sonraki ben üzerinde düşünmek istiyordu.

Yemek bittiğinde, bundan sonra sık sık iletişim halinde olacağımızın sözünü birbirimize vererek ayrıldık restorandan. Babam arabaya bindiğimizde her zamanki sessizliğine gömüldü, ben de yemekte konuştuklarımızı zihnimden geçirip durduğum için bu kez onunla sohbet etmeye çalışmadım.

Eve geldiğimizde anneme neler olduğunu özet geçip kendimi güçbela odama attım. Kısa bir düşün ardından yatağıma girdim.

İşte, son bir aydır günün en sevdiğim kısmı buydu. Neredeyse her gece olduğu gibi kontrolü yine Siyahist’e verecektik. Frame’de Siyahist hesabı açıktı ve parmaklarım Korhan için klavyenin üzerinde gezinecekti. Bunu neden yapacağımı biliyordum, Siyahist’in bu çocukla iletişim kurma ihtiyacını aslında anlayabiliyordum. Biraz dökülmem gerekiyordu sadece. Duygu ve düşüncelerimi, kafa karışıklığının tamamını kendim dışında biriyle daha konuşmam gerekiyordu. Kendi kendime konuşmak artık gerçekten çok ama çok yorucu olmaya başlamıştı. Bazı cümlelerimi ben değil de biz diye kurmaya başlamış olmak bile yorulmam için yeterli bir sebepti.

İşte bu noktada Korhan çok iyi bir seçenek gibi duruyordu. Ne de olsa Korhan’la ne çocukken ne de son üç yıl içinde

tanişmıştım. O, internetten tanıştığım herhangi biriydi; o çok gerçektir ama biz, onunla sanal bir dünyanın içinde yaşıyorduk. Ona her şeyimi anlatabilirdim, dertlerimin tamamını onunla paylaşabilirdim; bana yalan söylemezdi, beni arkamdan vurmazdı çünkü gerçek dünyamda yoktu, gerçek dünyadaki beni tanımiyordu, aynı şekilde ben de onu tanımiyordum. Bir gün istersem hesabını engellerdim ve bir daha asla konuşmazdık, ulaşamazdı bana. Ama gerçek dünyadaki insanları engelleyemiyordun, bir şekilde karşına çıkmaya devam ediyorlardı.

Ushan gibi mi?

Ushan gibi.

@fk14: Neredeyse bir aydır konuşuyoruz ve ben senin bırak sesini duymayı, yüzünü bile görmedim...

Doğru söylüyordu. Ne yüzümü görmüştü ne de sesimi duymuştu. Adımı bile daha geçen hafta öğrenmişti. Yine de benimle sohbet etmeyi sürdürüyordu. Üstelik her gece ona sorunlarımdan bahsetmiş olmama rağmen... Neredeyse her gece sadece benim dertlerimle ilgili konuşmuştuk ve o da beni dinlemişti.

Bizi gerçekten dinledi.

Ve yardım etmek istedi. Yanımızda olduğunu hissettirmek için elinden geleni yapacağını söyledi.

Maviris gibi Korhan da ailem ve arkadaşlarıma karşı şüphe doluydu. Ona özellikle Asilkan'la ilgili gelişmeleri anbean aktarıyor ve bana ne yapmam gerektiğini söylemesini istiyordum. O da hiç bıkmadan ve asla beni yadırgamayarak bana tavsiyeler veriyordu. Ushan konusunda onun da kafası karıştı. Siyahist bazen Ushan'dan korkuyordu, onu görmek hatta onun hakkında konuşmak dahi istemiyordu. Ama içimdeki o umutlu taraf, her insanın ikinci bir şansı hak ettiğini ve her gerçeğin aslında başka bir yüzü olabileceğini söyleyen ses gibi Korhan da Ushan'ı bir kez daha dinlemem

gerektiğini düşünüyordu. Babam hakkında konuşmalarımızsa içler acısıydı. Ne zaman konu babama gelse içimdeki o depresif taraf, babasından göremediği sevgiyi ve ilgiyi başka erkeklerde aramaya kalkan o küçük kız çocuğu ağlamaya başlıyordu.

Öyle bir şey yapmıyorum ben, dedi Siyahist.

Kimi kandırıyorsun...

Ne zaman yaptım?

Korhan sadece bir yabancı olduğu için konuşmuyoruz onunla. O bir erkek. Ve ilgili.

Di' mi... Bana gerçekten değer veriyor.

Tanışalı daha ne kadar oldu ki? Aptallaşma. Henüz seni görmedi bile.

O halde gösteririm.

Benim bir şey düşünmeme ya da söylememe kalmadan parmaklarım hareket etmeye başladı.

@siyahist: Eğer istersen sana bir fotoğrafımı atabilirim.

@fk14: Deli misin... Hemen at lütfen!

@siyahist: Ama baştan uyarıyorum, öyle ahım şahım bir güzelliğim yok. Hatta hiç yok.

Neden bunu söyleme gereği duydun ki, diye sordu Maviris.

Siyahist'in düşüncesine ben de şaşırmıştım çünkü kendimi güzel buluyordum. Ama o, aynaya baktığımda gördüğüm yansımayı beğenmediğini söylüyordu.

Çünkü çirkiniz, dedi Siyahist.

Maviris ve Siyahist her zamanki gibi kendi aralarında tartışırken galerime girip fotoğraflar arasında gezinmeye başladım. Siyahist'in beni en çok beğendiği fotoğrafı seçtim ama yanımda Lara vardı. Açıklamayla uğraşmak yerine Lara'nın yüzüne çilek emoji koyup fotoğrafı gönderdim.

Çok kısa süre sonra Korhan'dan yeni bir mesaj geldi ve mesajı okuduğumda kalbimin uzun zamandır ilk kez anlık bir çarpıntıya uğrayarak hızla atmaya başladığını hissettim.

@fk14: Çilek değilsen evlenebiliriz :D

Suratımda oluşan aptal gülümsemenin sebebini bildiğimden içim mutlulukla doluyordu. Çünkü bu duyguyu en son ortaokuldayken hissettiğimi hatırlıyor ve bir daha hiç hissedemeyeceğimi sanıyordum.

@fk14: Hem sen güzelsin ki mal...

Gelen yeni mesajına karşılık dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Asilkan'ı saymazsak, Korhan bana güzel olduğumu söyleyen ilk erkekti belki de ve sırf bu yüzden bile kalbimin ritmi değişivermişti.

Bir süre, ilk mesajındaki teklifinden ve ikinci mesajındaki iltifatından dolayı heyecandan bir şey yazmadım. Yazamadım.

Heyecanımı biraz olsun yenebildiğimde parmaklarımı eskiye oranla çok daha konuşmaya hevesli bir halde klavyeyle buluşturdum.

@siyahist: Çilek değilim :D

Mesajı yolladıktan sonra kendi kendimle dalga geçtim. Yok, bir de çilek olsaydım...

@fk14: Öyleyse bence evlenmemizde hiçbir sakınca yok. Sence?

@siyahist: Evlilikten bahsetmek için sence de çok erken değil mi?

@fk14: Yarın evlenelim demedim ki ben sana zaten.

@siyahist: O halde?

@fk14: Ertesi güne ne dersin?

@siyahist: Dalga geçiyorsun ama!

@fk14: Haşa...

Kahkaha atmaya devam ettiğim sırada ekran karardı ve Korhan'la konuşmamız yerine kendimi gülerken **gördüm**. Ansızın

dudaklarım aşağı kıvrıldı. Neden böyle olmuştu, mutluluk bana yasaklanmış gibi mi hissediyordum, neden kendi gülüşüm beni bu kadar rahatsız etmişti ki?

Cevap, ne için güldüğünde.

Korhan güldürmüştü beni. Bu muydu sorun? Ama neden?

Biliyorsun.

Hayır, bilmiyorum. Bilmek de istemiyorum, dedi Siyahist.

Ben sessizliğimi korumaya devam ederken o ekranın tuş kili-dini açtı ve yeni bir sohbet konusu bulup yazmaya başladı.

@siyahist: Sen benimle ilgili neredeyse her şeyi biliyorsun ama ben, senin hakkındaki çoğu şeyi bilmiyorum.

Neredeyse her şey diyordum çünkü yazar olduğumu bilmiyordu

@fk14: Hım... Madem sen kendini bana bu kadar açtın, ben de kendimi sana açayım.

@fk14: On bir yaşımıdayken beni ardında bırakarak evi terk etti annem.

@fk14: O günden beri babam bakıyor bize.

@siyahist: Ciddi misin?

Attığı bu son mesaj, her zamanki şakacı mesajlarından bin olamazdı, değil mi?

@fk14: Daha önce hiç olmadığım kadar.

@siyahist: Babanı seviyor musun peki? Nasıl biri?

@fk14: Seviyorum tabii. Kral adamdır.

@fk14: Hem öyle olmasa da sevmeyip ne yapacağım ki?

Sonuçta sahip olduğum tek ebeveyn o.

Annesinden nefret ediyor.

Babasını sevmiyor. Babasını sevmek zorunda hissettiği için sevmiyor.

Onu, babası gibi bir adama bırakıp gittiği için de annesinden ölesiye nefret ediyor.

Annesine çok kızgın. Bu öfkeyi biz ve bizim gibi kızlardan çıkarıyor.

Hayır. Bizi üzmeyecek, diyerek araya girdi Siyahist.

Ancak o da biliyordu. Maviris haklıydı. Korhan daha şimdiden kendini çok ele vermişti. Benim dışımda konuştuğu başka kızlar vardı, bunu açıkça söylemişti bana. Aramızda bir şey olmadığını bilsem de bunu bu kadar rahatça söylemesi garipti. Bana gelip de diğer kızları nasıl tavladığını anlatması normal gelmiyordu. Yine de sesimi çıkarmamıştım, görmezden gelmiş, üzerinde durup düşünmemiştim hiç. Umursamamıştım. Bu âna dek. Ailesiyle ilgili durumunu anlatınca Maviris senaryoyu kurmuştu hemen.

O iyi biri. Bizi dinliyor, dedi Siyahist.

Siyahist de haklıydı. Bizi üzme potansiyeli de olsa, annesine olan öfkesini bizden çıkarmaya çalışacak gibi hissetsek de o dinliyordu beni. Daha önce hiç kimse beni bu kadar önyargısız dinlemek istememişti. Bu yüzden devam edecektim. Maviris ne kadar uzak durmamızı istese de ne zaman sevmekten ziyade anlaşılmaya ihtiyacım olduğunu hissetsem Korhan'a gidecektim. Onunla olmak gerçekten iyi hissettiriyordu. Ne gerçektir ne de sahte. Uzatsam ellerimi tutamazdı belki ama kelimeleriyle saçlarımı okşadığını hissedebiliyordum.

Bir süre anneler ve babalar üzerine konuştuk. O anlattı, ben anlattım. İkimiz de yıllardır bu konuşmayı bekliyormuş gibi içimizi döktükçe döktük. En sonunda birbirimize iyi dileklerde bulunarak konuşmayı sonlandırınca telefonu yanıma bırakıp gözlerimi kapattım.

Derin bir nefes alıp geri verdim. İçimden bir şarkı mırıldanırken yavaşça gözlerimi açtım, yatağında doğruldum. Etrafıma bakındım. Artık kendimi bu odaya tamamen alışmış gibi hissediyordum. Yine de keşfetmediğim bazı alanlar vardı. Belki de bir türlü bulamadığım günlük defterim o alanların birindeydi.

Korhan'la yeterince acılarımız üzerine konuşmamışız gibi son üç yılıma ait acılarımdan da haberdar olmak umuduyla ayağa kalkıp odamın içinde dolanmaya başladım.

Kitaplıkta yoktu. Daha önce raflardaki bütün kitapları indir-miş, hepsinin gerçek kitap olup olmadığını kontrol etmişim. Çalışma masasının küçük çekmecesinde de yoktu. Orada, yazdığım kitapların imzalanmış sözleşmeleri ve üzerinde ismim yazılı kalem-ler yer alıyordu. Gardıroba ilk gün zaten bakmışım.

Oflayarak yatağın hemen yanındaki komodinin çekmecelerini karıştırmaya başladım ama defteri orada da bulamadım, sadece ıvr zıvır vardı. Son çare ayağa kalkıp yatağı kaldırdım. Yatağın altı büyüklü küçüklü onlarca kutuyla doluydu. Annem bu kutuların içinde okurlarımdan gelen mektuplar ve minik hediyelerin olduğunu söylemişti. Ben de ilk günlerde merak edip kutuları biraz karıştırdığımda söylediğini teyit etmişim. Fakat daha sonra tamamına bakmaya cesaret edememişim. Açtığım kutulardaki mektupların tamamını okuduğumu kırılmış mühürlerinden ya da yırtılmış zarf-larından anlamışım. Henüz açmadığım kutulardan birinde günlük defterime rastlayacağımı umut ederek işe koyuldum.

Gece yarısını geçiyordu saat, yarın okul vardı ama ben bütün kutulara tek tek bakmamın saatler süreceğini bilsem de kararlıydım. Bu gece o defter bulunacaktı.

Büyük kutuları karıştırarak işe başladım. Defterin standart boyutta olduğunu söylediklerini hatırlıyordum. Kutularda mektup-ların dışında çizimler ve kartpostallar da vardı. Bazılarındaysa anı defterleri. Ama bu defterlerin beni okuyanlara ait olduğunu ilk sayfalarına baktığımda anlayabiliyordum.

Dokuzuncu kutu diğerlerinden farklı görünüyordu. İlk sekizi cıvıl cıvıl renkli ya da desenliyken dokunduğum dokuzuncu kutu-nun rengi siyahtı, enerjisi bile daha farklıydı sanki. Kutuyu içine daha iyi bakabilmek için alıp önüme koydum, taşırken hissettiğim ağırlığına göre mektup kutusu olduğunu tahmin etmişim. Ancak yanıldığımı kapağını kaldırıncaya gördüm.

İçinde mektup vardı var olmasına ama diğer kutuların aksine mektupların yanında başka şeyler de vardı. Çizimler, biletler, çakmaklar, yemek fişleri, lolipop çubukları...

Mektupları okumaya başlamadan önce çizimlere baktım; hepsinde ben vardım. Bir çizimde sadece gözlerim vardı, diğerinde ellerim. Öteki portreydi, kalanlarındaysa farklı açılarda, farklı yüz ifadeleriyle ama hep aynı yerde çizilmiştim. Bir ağaç vardı; önümde, arkamda, sağımda ya da solumda. Bir ağaç hep vardı; yaprakları dökülse de ben değişsem de o ağaç hep vardı.

Çizimleri bir kenara bırakarak biletlere bakmaya başladım. Müze, sinema ve tiyatro gösterimleri için alınmışlardı ve hepsi iki kişilikti. Kutudaki çakmaklar sayısını merak edeceğim kadar fazlaydı ama lolipop çubuklarıyla yarışamazlardı. O kadar çok lolipop çubuğu vardı ki kutuda, mektupları okumaya başlamadan önce sayısını merak ederek çubukları saymaya başlayabilirdim.

Fişlerin çoğu silinmişti. Okuyabildiklerim ağırlıklı olarak iki kafeden alınmış fişlerdi. İlki Girdap Kafe'ydi. Buna şaşırılmamıştım nedense. Kızlar zaten favori mekânım olduğunu hatta onları benim oraya götürdüğümü bile söylemişlerdi. Ancak diğeri hiç bilmediğim bir yerdi ve fişlere bakılacak olursa o kafeye Girdap'a gittiğimden daha çok gitmiştim.

Mektupları okumayacak mısın?

Okumayacak.

Neden?

Çünkü anladı.

Kabullenemiyor.

Kabullenmek istemiyor.

Kaçıyor. Benim gibi.

Aralarındaki konuşmaya dahil olmadan mektuplardan birini açtım. Aynı kutu gibi siyah renkteki zarfların hiçbirinin üzerinde yazı yoktu. Kırmızıyla mühürlenmişlerdi yalnızca. İçindeki siyah kâğıdı çıkardım, beyaz bir kalemle yazılmış mektubu okumaya başladım.

16.07.2016

Ruhum,

Benim güzel, kayıp ruhum... Diğer yarım, beni tamamlayan o kayıp parçam....

O kadar seviyorum ki seni, bazen varoluş nedenim buymuş gibi geliyor. Bu garip dünyaya seni sevmek için gönderildiğimi hissediyorum. Ömrümü seni sevmeye, seni mutlu etmeye adanmam gerektiğini. O güzel gülüşünü görmek için yaşadığımı... Ve o kadar özledim ki seni, bazı günler nefes almak bile zorlaşıyor.

Bana ne yaptın da bu hale geldim bilmiyorum. Ama her ne yaptıysan ya da her ne olduysa iyi ki diyorum. İyi ki o göl kıyısına gitmişim, iyi ki o ağacın altına oturmuşum ve iyi ki o defteri baştan sona okumuşum... Çünkü o gün hiç yaşanmasaydı, ben o göl kıyısına hiç gitmeseydim, o ağacın altına hiç oturmayıp o defteri hiç okumaya kalkmasaydım ne olurdu biliyor musun? Ben biliyorum. Eksik kalırdım. Eksik, mutsuz ve yalnız. Senin gibi...

Biz, birbirimizi bulduktan sonra tamamlandık biriciğim. İkimizin de ruhundaki o kayıp parça, o gün bulundu. O gün biz yıllardır eksikliğini hissettiğimiz diğer yarımızla tanıştık içimizdeki o boşluk, birbirimizi gördüğümüz ilk anda doldu.

Bugün sensiz geçirdiğim sekizinci gün, n'olursun dokuzuncu günün yaşanmasına izin verme. Artık gel, gel ve nefes alabileyim.

Ushan Yazgı

Adres:

Kalbin.

Bir damla gözyaşı düştü mektuptaki kelimelerden birinin üzerine. O kelimenin “gel” olması bir tesadüf müydü yoksa kaderin bir oyunu mu, bilmiyordum. Tek bildiğim, şimdi ne kadar çaresiz hissettiğimdi. Bir kanıt aramıştım bu âna dek. Ona bir şans vermek için bir kanıta ihtiyacım vardı ve işte, şimdi o kanıt ellerimin arasındaydı, dizlerimin hemen önünde duruyordu. Bu kutu gerçektir. Bu kutunun içindeki her şey gerçektir.

Ushan doğruyu söylüyordu. Nasıl, neden bilmiyordum ama onunla bu son üç yılda tanışmıştık ve ben onu herkesten saklamıştım. Onunla ilgili bir anı kutusu yapmak isteyecek kadar ona değer vermiştim. Ama neden, bilmiyordum çünkü hatırlamıyordum.

Henüz erken.

Biraz daha zamana ihtiyacın var.

Başımı iki yana salladım. Artık sabrım kalmamıştı. Ushan’ın bilinmezliğinin üzerine bir de bu anı kutusunun ortaya çıkması işleri daha da karmaşık hale getirmişti. Bu kutunun içindekileri keşfetmeme ve henüz keşfedemediğim anlamlarını öğrenmek istememe rağmen öylece hatırlayacağım günü bekleyemezdim. Ona sorabilirdim. Belki inanmazdım yine anlattıklarına ama şimdi kanıtlar vardı, onu bu kutuya güvenerek dinlersem belki hatırlardım.

Gidecek misin ona?

Bekleyeceğini söylemişti seni.

Gitmeli miyim?

Gitmelisin.

Hem de koşarak.

Beni daha büyük bir çıkmaza sürükleyeceğini bilsem de kalıp düşünmek yerine ona gitmeyi seçtim. Bu kutunun bir açıklaması olmalıydı ve bu açıklamayı yapabilecek olan da Ushan’dan başkası değildi.

Mektupların geri kalanını okumak yerine her şeyi kutunun içine koyup kapağını kapattım. Bordo Caddesi’ne gitmek için hazırlanmaya başladım. Önce pijamalarımın hızla kurtuldum, daha

sonra siyah pantolon ve triko bir kazak giydim. Üzerime deri ceketimi, yanıma da siyah kutuyu ve çantamı alıp odamın kapısını açtım. Gece yarısını çoktan geçtiğimiz için şanslıydım, annem de babam da uyuyor olmalılardı.

Ufak adımlarla merdivenleri inip kapıyı aynı sessizlikle açtıktan sonra dışarı çıktım. Bahçe boyunca yürürken daha hızlıydım. Sokağa çıktığımda taksi bulmak için uygulamaya başvurmama gerek bile kalmadı, yoldan geçen ilk taksi müsaitti.

Evden yakalanmadan çıkabilmek kadar hiç trafik olmadığı için yirmi dakika gibi kısa bir sürede caddeye varabilmeyi de işaret olarak algılarken ücreti ödeyerek taksiden indim. Geçen defa geldiğimizde kızların beni hangi sokaklardan geçirerek dövme dükkânlarının bulunduğu sokağa götürdüklerini ne yazık ki hatırlamıyordum. Ancak şehrin diğer caddelerine nazaran bu caddesi bu saatlerde daha kalabalıktı, birilerine sorarak yerini bulabileceğime inanıyordum.

Kel adamın yanından geçip yürümeye başladım. Hatırladığım kadar yürüdükten sonra insanlara stüdyonun adresini sormaya başladım. Farklı yerlerde sorduğum üç kişinin tarifinden sonra nihayet dövme dükkânlarının bulunduğu sokaktaydım. Ama stüdyoya yaklaşırken hayal kırıklığına kapılmıştım çünkü geçen seferki gibi tabelasının ışıkları yanmıyordu. Kapıya yaklaştığımdaysa kapalı olduğunu gördüm.

Ama bekleyeceğini söylemişti, dedi Siyahist hayal kırıklığıyla.

Stüdyonun kapalı olması beklemediği anlamına gelmez.

İçimdeki Siyahist gözlerinde yaşlarla kapının kilidine bakarken asılı duran kâğıttaki yazıyı okudum.

Belki gelir de beni bulamazsan diye... Böyle başlıyordu yazı. Devamında sadece 11 haneli bir numara vardı.

Benim için mi bırakmıştı notu?

Ne fark eder ki?

Hadi, arayalım.

Kalbim hızla çarparken sol kolumun altında taşıdığım kutunun her geçen saniye biraz daha ağırlaştığını hissediyordum. Notun üzerindeki el yazısı mektuptaki el yazısına benziyordu ama notu benim için yazıp yazmadığından emin olamıyordum. Gerçi Maviris'in de düşündüğü gibi bunun bir önemi yoktu. Buraya geliş amacım beni hâlâ bekleyip beklemediğini öğrenmek değildi.

Kutuya baktım, içinde iyi ya da kötü birçok anı barındıran kutuya baktım bir süre. Diğer elim çok düşünmeden çantama uzanıp telefonumu çıkardı. Numarasını tuşlarken göğsümde bir ağırlık hisseder gibi oldum. Yine de pes etmeden telefonu kulağıma götürdüm. Çaldı, çaldı, çaldı ve açtı.

“Alo?”

Yutkundum. Buradan dönebilirdim. Bu nokta iyiydi. Kutuyu buraya bırakabilir ve çekip gidebilirdim. Bir daha hiç onu düşünmez, rüyalarımın girmesine izin vermez, onu merak etmezdim. Tabii, yapabilecek olsaydım...

Telefonu kapatıp kutuyu bıraksam ve buradan ayrılısam dahi arkama bakmadan gidemeyeceğimi, onu eskisinden çok daha fazla düşünmeye devam edeceğimi biliyordum.

Eskiden, diğerlerinin bana tehlikeli biri olarak tanıttığı onu, sırf o, biz özeliz dediği için aklımdan çıkaramıyordum. O zamanlar onu kimse tanıımıyordu, onunla görüştüğümüze ve onu sevdiğime dair en ufak bir kanıt bile yoktu. Tüm bunlara rağmen geçen zaman içinde onu ara ara düşünmeden edememiştim. Aklıma geldiği her sefer acaba demiştim. Acaba haksızlık mı ettim, acaba gerçekten de söylediği gibi mi, acaba tehlikeli biri değil mi, doğruyu söylüyor olabilir mi...

Ve şimdi kanıt yanımdaydı, kolumun altındaki kutunun içinde duruyordu. Belki bu kutu bile kandırmacaydı, sırf ona inanayım diye hepsini planlayarak o hazırlamıştı.

Ama yatağımın altındaydı kutu ve kimse oraya bakmamı söylememişti ki.

Bu kadar düşünme.

Çok düşündüğün için bu haldesin zaten.

İçinden ne geliyorsa onu yap.

Artıları ve eksileri tartmayı bırak artık.

“Benim,” diyebildim telefonu kapatmak üzere olduğu anda.

“Ezgi?” dedi kekeleyerek. İnanamıyormuş gibiydi. Onu arayanın ben olduğuma değil de nihayet onu aramaya karar verdiği-me inanamıyormuş gibi söylemişti adımı. Oysaki günün birinde ona geleceğimi söylerken nasıl da kendinden emin konuşmuştu...

“Ezgi, sen misin?” diye sorduğunda mırıltılı bir ses çıkardım. “Neredesin?”

“Bordo’da.”

“Geliyorum,” dedi, sık nefes alıp vermeye başladı. “Gitme hiçbir yere. Lütfen, bekle beni. Az sonra oradayım.”

“Tamam,” diyerek telefonu kapattığımda, az sonra derken gerçekten kısa bir süreyi kastettiğini düşünmemiştim. Belki on, belki on beş dakika diyordum kendi içimden ama dokuz dakika sonra karşımdaydı.

Dokuzuncu kutu beni Ushan’a getirmişti. Dokuzuncu dakika-da okyanus mavisini gözler bana bakıyordu.

“Ezgi,” dedi ne hissetmesi gerektiğini bilmiyormuş gibi bakarken. Hatırlamış mıydım, neden gelmiştim, ne düşünüyordum, ne hissediyordum ona karşı, o da merak ediyordu. Dudakları gülümsemek istese de gülümsemesi meraklı ifadesinin altında bekliyordu.

“Gelmişsin...” dedikten sonra bana yaklaştı, sarılacak gibi olduğunda bir adım geri çekildim. Kaşları çatıldı, omuzları çaresizlikle düştü. “Ama hâlâ hatırlamıyorsun...”

“Evet,” dedim her iki sözüne de karşılık olarak.

Başını eğdi hafifçe, kulak hizasına kadar gelen saçları yüzüne düştü. O derin mavi gözlerini benden kaçırdı.

Her ne düşündüyse çok geçmeden başını kaldırıp tekrar bana baktı. “İzin verirsen seni bir yere götürmek istiyorum.”

“Nereye?”

“Söylemem.”

“O zaman gelmem.”

“Ya,” dedi kaşlarını çatarak. Omuz silktiğimde kolumun altındaki kutuyu fark etti. “O ne?”

“Bilmiyor musun?” diye şaşırarak sordum.

İçindekiler ona aitti, onunla ilgiliydi ama kutudan haberi yok muydu? Kızlar hep onun takıntılı bir âşık olabileceğini söylemişti bana. Asıl takıntılı olan yoksa ben miydim?

Daha neler...

“Bilmem gerektiğini düşündüğüne göre bizimle ilgili olmalı.”

“Yo,” dedim hemen. Kutuyu arkama götürerek olabildiğince ondan saklamaya çalıştım.

“Anlaşıldı. Kesinlikle bizimle ilgili,” diyerek sırttı.

Ah, şu gülümsemesi yok muydu...

İnsanın aklını başından alıyor, değil mi?

“Hayır dedim.”

“Peki peki,” diyerek tatlılıkla geçitirdi beni. “Ne diyorsun, geliyor musun benimle?”

“Nereye olduğunu söylersen...”

“Hatırlamazsın ki.”

“Daha önce gittiğimiz bir yere götüreceksin o zaman,” dediğimde başını salladı. Hiç düşünmeden “Ağaçlı bir yer mi?” diye sordum.

Şaşkın bir ifadeyle “Evet,” dedi.

“Geliyorum.”

Mutlulukla gülümsedi. Elini tutmam için uzatsa da temkinli davranmaya devam ettiğimden görmezden geldim. Birlikte cad-denin çıkışına kadar yürüdük. Aslında stüdyosunun içini merak ediyordum, ağaçlı yere gitmeden önce stüdyosunu gezmek isterdim ama bunu o teklif etmemişken benim etmem garip olurdu, bu yüzden susup ona ayak uydurdum.

Bordo Caddesi'nin çıkışına geldiğimizde adımlarını siyah bir motosikletin önünde durdurdu. Kirpiklerimi kırptıştırarak ona baktım. Kasklardan birini bana uzattığında gözlerimi büyüttüm.

“Kusura bakma, benim—”

“Hız fobim var, binemem,” diyerek sözümü tamamladı.

Beni biraz daha şaşırttığını görünce başını geriye atarak kahkaha attı. İç gıdıklayan kahkahasını biraz daha duymak için nelerden vazgeçebileceğimi düşündüğüm sırada tekrar bana baktı.

“Bazı şeyler hiç değişmiyor.”

“Daha önce de yaşandı mı bu an?” diye sorduğumda cevap vermek yerine elindeki kaskı başıma takmak için havaya kaldırdı. Başımı iki yana salladım. “Gerçekten korkuyorum...”

“Benim yanımda korkmuyorsun,” diyerek kaskı başımdan geçirdi, yine o güzel kokuyu soludum. Ne kokuyordu böyle? Neliydi parfümü bilmiyordum ama beni ânında sakinleştirdiği bir gerçektir.

“Hiç mi korkmuyorum?”

Kaskı taktıktan sonra saçlarımın uç kısımlarını düzelitti. Bunu yaparken olabildiğince yavaş hareket etmişti sanki. Uzun parmakları saçlarıma dokunmayı kestiğinde “Hiç,” dedi sadece. Ardından hızlıca kendini kaskını taktı. “Bin bakalım.”

Kutuya rağmen kendimi gergin hissediyordum. Dediğini yapmalı mıydım, ona güvenemediğimi bile bile onunla gitmeli miydim?

Kimseye güvenemiyorsun.

Çünkü güvendiğin zaman sana ne yapacaklarını biliyorsun. Birine güvenmek, kendinden vazgeçmenin ilk adımıdır.

Henüz bulmadığım birini kaybedemeyeceğimi düşünerek kutuyu ona uzattığımda gülümseyerek elimden aldı, arkadaki çantaya yerleştirdikten sonra motora bindi. Bedenim hiç yabancılık çekmeden yerini alırken Ushan ellerimizi buluşturdu. Kendime çekmediğimi ya da karşı çıkmak üzere bir şeyler söylemediğimi anlayınca ellerimi kendine doğru çekerek belini tutmamı sağladı.

Yutkundum.

Pekâlâ, başlıyoruz.

Motoru çalıştırdığında beklediğimden çok daha kısa sürede deri ceketine rağmen hissettiğim kaslı gövdesine sarıldım. Ne kadar hızlı yol aldığımızı hissetmemek için gözlerimi kapattığımdaysa yola çıkmalı çok olmamıştı.

“Gözlerini aç!” diye bağırdı bana.

Reddettim, daha sıkı yumdum gözlerimi. Rüzgârda savrulan saçlarım motordan indiğimizde başına bela açacaktı, haberi yoktu.

“Gözlerini aç, güven bana!”

Keşke, dedim. Keşke güvenilebilsem...

Çünkü istiyordum bunu. Bu hayatta en çok güvenmeyi istediğim de bir türlü güvenemediğim de oydu.

Korkuyorsun çünkü.

Neyden?

Tek gözümü açıp “Neden?” diye sordum.

“Etrafına bak. Korkulacak bir şey olmadığını göreceksin.”

Dediğini yaparak kısıp tuttuğum tek gözümle etrafa bakınmaya başladım. Korkulacak çok şey olduğunu düşününce başımı sırtına yaslayıp ona daha sıkı sarıldım ve gözlerimi kapattım. Çünkü gözlerimi kapattığımda kalbim sakinleşiyordu.

Ve tek bir şeye odaklanıyorsun.

Ona sarıldığına.

Sonra kalbin yine hızlanıyor, bu kez korkudan değil, heyecandan.

Motor durduğunda gözlerimi açarak ona sarılmaya son verdim. Ondan önce inip kaskı çıkarmaya çalıştım ama beceremedim. Kendi kaskından sonra benimkini çıkarmak amacıyla bana yaklaştı, tek hamlede kaskı çözdü, başımdan çıkarırken saçlarımı sıkıştırmamaya oldukça dikkat etti. Özgür kaldığımda bir eliyle başımın tepesini okşar gibi yaparak saçlarımı düzeltmeye çalıştı.

“Ben hallederim,” diyerek geri çekildim.

Bu kaçışım onu üzmüş gibi görünse de bir şey söylemedi. Yavaşça başını salladı.

Ushan kutuyu alırken ben etrafıma bakınmaya başladım. Bir gölün kenarındaydık. Ağaçlı bir alandaydık gerçekten ama benim gözlerim çizimde gördüğüm ağacı arıyordu. Özellikle onun için geldiğimizi sanmıştım.

“Bu taraftan,” diyerek beni göle doğru yönlendirdiğinde kutudaki anılara güvenerek onu takip ettim.

Birçok ağacı geride bırakarak geldiğimiz yürüyüş alanında durduğumuzda eliyle gösterdiği yere baktım. Karanlık olmasına ve daha önce sadece bir kez çizimini görmüş olmama rağmen ağacı hemen tanıdım.

“Tanıdık geldi mi?” diye sorduğunda onu cevapsız bıraktım. “Burada tanıştık biz. Bu ağacın altında.”

Ağaca doğru yürümeye başladım. Attığım her yeni adımın aklım üzerinde hiçbir etkisi olmasa da kalbimin ritmini değiştirdiği kesindi. Benden katbekat büyük olan ağacın önünde durduğumda elimle gövdesine dokundum. Bir anı gelecek zihnime sandım ama olmadı, bunun yerine çok daha mucizevi bir şey oldu. Bir süredir göğsümün üstünde hissettiğim baskı arttı, ağırlık öyle arttı ki sanki nefesimi kesti. Derken bir anda baskı gitti, azalarak bile değil, ansızın kayboldu.

Nefes aldığımı hissettim, bu kez gerçekten derin bir nefes alabildim.

“Hatırladın mı?” diye sordu umutla.

Elimi ağaçtan çekmeden başımı iki yana salladım.

“Beni hatırlamadın, tamam ama bu ağacı da mı hatırlamadın?”

Ona dönerek ağaçtan bir adım uzaklaştım. “Üzgünüm.”

“Olsun,” dedi buruk bir sesle. “Buradasın sonuçta. Bana geldin.”

“Eve gitmek istiyorum ben.”

Kaşlarını çattı, nedenini sorgulayacak gibi baksa da “Ben bırakayım seni,” dedi sadece.

Ona gelirken sormak istediğim çok şey vardı aslında ama şimdi, özellikle ağaca dokunduktan sonra hissettiklerimle sorular

uçup gitmişti. Eve gitmek istiyordum, ışığı kapatmak ve yatağıma girip yorganı başımın üstüne örtmek istiyordum.

Ağlamak istiyorsun.

Evet ama nedenini bilmiyordum. Ağaç benden göğsümdeki ağırlığı alırken yerine başka şeyler koymuştu sanki, kızmıştı galiba. Onu hatırlamadığım için bana kızmıştı ama bu cümledeki “o” kimdi, emin değildim.

Biliyorsun.

Tekrar aynı yolu yürüyüp motoa bindik. Bu kez o kadar korkmamıştım. Ushan’ın dediğine mi gelmiştim? Daha önce de ilk sefer korkmuş ama zamanla onun yanında tüm korkularımı geride mi bırakmıştım? Yoksa ağacın hissettirdikleri şimdi korkumun bile önüne mi geçmişti, bilmiyordum.

Evimin önüne geldiğimizde motordan inip kaskımı çıkarmasını bekledim. Onu beklediğimi fark edince gülümsedi, bu bile onu mutlu etmişti.

Ellerini uzatıp kaskı çıkardıktan sonra yine saçlarımı okşar gibi başıma dokunup benden uzaklaştı. Dudaklarını araladı bir şey söylemek için ama söylemedi. Onun yerine ben lafa girdim.

“Artık bir geçmişimiz olduğunu biliyorum ama o geçmişte neler yaşandığını hatırlamıyorum.”

“Ben hatırlıyorum. Anlatırım hepsini.”

“Ya inanmazsam sana?”

“Kalbinin sesini dinlersen inanırsın.”

“Ya aklımın sesinden kalbimi duyamıyorsam?”

“O zaman aklının sesini susturmanın bir yolunu bulurum.”

“Bulur musun gerçekten?” diye sorarak umutladım. “Onları susturabilir misin?”

Onu değil de onları dememe takıldığını çatık kaşları gösterse de “Eğer sen istersen...” dedi sadece.

Başımı salladım. “İsterim. Sustur onları.”

SEKİZİNCİ KESİK

Ağaçla tanışmamın üzerinden bir hafta geçmişti. Bu bir hafta içinde Ushan olmadan o ağacın yanına üç kez daha gitmiştim. Aslında bugün de oraya gitmek ve sırtımı o şifalı ağaca yaslayarak gölü, gökyüzünü ve doğanın seslerini dinlemek istiyordum ama kızları kıramadığım için an itibariyle Asilkan'ın evine giden arabanın içindeydim.

Bugün Asilkan'ın doğum günüydü. Aslında partiye beni ilk davet eden Asilkan'dı fakat anı kutusunu bulduktan ve içindeki mektupları okuduktan sonra Asilkan'a karşı düşüncelerim yeniden değiştiği için onu reddetmiştim. Ancak kızlara karşı hâlâ aynı tavırda olduğum için onları kırmak istememişim.

“Hediye almadın mı gerçekten?” diye şaşırarak sordu Gözde. Başımı iki yana salladım.

“Ama neden?” diye sordu Lara.

Çünkü içimden gelmedi.

Çünkü artık ona güvenemiyoruz.

Çünkü o ne kadar değiştiğini söylese de bize hâlâ geçmişi hatırlatıyor. Çocukluğumuzu.

Hafifçe omuz silkerek cevap vermekten kaçtım. Neyse ki kızlar daha fazla üstelemedi. Asilkan'ın ona doğum günü hediyesi almadığıma bozulacağını biliyordum. Fakat bu umurumda değildi.

Eve vardığımızda bizi Özgür karşıladı. "Hoş geldiniz kızlar," diyerek selamladı bizi. Gözde'yi iki yanağından da öptü. İkisi hislerini önce bize sonra birbirlerine itiraf ederek sevgili olmuşlardı.

"Parti başlamış," dedi Gözde müziği kastederek.

"Evet, geciktiniz. Bir sorun mu çıktı?"

Beni ikna etmeye çalıştıkları için geciktiğimizi söylemek yerine, "Kaza olmuş, trafik vardı," diye yalan söyledi Lara.

Ona bakıp hafifçe gülümsedim. Başkası için yalan söyleyecek bir kız değildi, benim için bunu yapması verdiği değeri gösteriyordu.

"Asilkan nerede?"

"Bahçede. Davetlilerle ilgileniyor."

"Geçelim mi artık?" diye sordum. Kapının önünde dikilmekten sıkılmıştım.

"Ah, pardon," diyerek bizi içeri aldı Özgür.

Bu eve daha önce hiç gelmediğimi düşünerek adım attım. Koridor doğrudan salona açılıyordu. İçerisi beklediğimden daha kalabalıktı. Müziğin sesi o kadar yüksekti ki birinin başkasıyla iletişim kurmak için ses tellerini yırtarcasına bağırması gerekiyordu.

Özgür önde biz arkada bahçeye doğru ilerledik. Salondan arka bahçeye açılan kapıdan çıktık. Böylelikle asıl partinin havuz başında yapıldığını anladık, burada içerdekinin en az iki katı kadar insan vardı. Asilkan'ın sosyal biri olduğunu biliyordum ama bu kadarını beklemediğimden şaşkındım. Üstelik davetlilerin hepsi akranımız gibi durmuyordu, bizden yaşça büyük kişiler de vardı.

DJ ile konuşan Asilkan, bizi görünce hemen yanımıza geleceğine dair bir işaret gönderdi. Üzerinde boğazlı siyah bir kazak ve kot pantolon vardı. Bu kış gününde bahçede doğum günü partisi düzenlediğine inanamıyordum. Onun yüzünden hepimiz kazaklar, trikolar giyinip gelmiştik. Benim üzerimde de V yaka siyah bir triko ve ctek vardı. Üşüdüğümü hissedersen hemen eve girecektim ve bu kez kızların bile ısrarlarının bir önemi olmayacaktı.

Hararetili konuşması bitince hızlı adımlarla yanımıza geldi. Kızlarla tokalaşıp öpüşmekle yetindi. Beni de öptükten sonra bana sarılmayı tercih etti ancak ben çok hevesli olmadığımdan ellerimi üstünkörü sırtıyla buluşturup orada tutmakla yetindim.

“Biraz daha gecikseydiniz gelmeyeceğinizi sanıp üzölmeye başlayacaktım,” dedi dudak bükerek. Ona zaten gelmeyeceğimi söylemiştim ama belli ki ciddiye almamıştı.

“Saçmalama,” dedi Gözde. “Neden gelmeyelim?”

Omuz silkti. “Bilmem... Ezgi mesajıma cevap vermeyince öyle düşündüm.”

“Hazırlanıyorduk, geç gördüm,” diyerek ben de yalan söyledim. Mesajlarını görmüş ama bile isteye cevapsız bırakmışım.

“Olsun, geldiniz ya sonuçta,” dedi gülümseyerek.

“Parti başlamış gerçi ama yapabileceğimiz bir şey var mı?” diye sordu Lara.

Başını iki yana salladı. “Çok eğlenin, bana yeter.”

“Eğleneceğiz,” dedi Özgür, Gözde’ye bakarken. “Hatta biz şimdiden eğlenmeye başlıyoruz bile,” dedikten sonra elini Gözde’ye uzattı. Onu bahçenin yeşil alanına doğru çekerek müziğin ritmine uyarak birlikte dans etmeye başladılar.

Lara’ya beni Asilkan’la yalnız bırakmaması için bakmama kalmadan “Ben içecek bir şeyler alayım bize,” diyerek kaçıp gitti Lara.

Asilkan’la baş başa kalmış olduk. Yine.

“Ee, beğendin mi ortamı?” diye sordu kısa sessizliğin ardından.

“Epey kalabalık olması dışında güzel.”

“Neden, sevmez misin kalabalık partileri?”

Dudaklarımı birbirine bastırarak omuzlarımı kaldırıp indirdim. “Yani... Doğum gününü kutlamaya geldik sonuçta. Az ve öz her zaman daha iyidir gibi geliyor bana.”

“Hım,” dedi eğlenircesine. “Demek sen doğum günümü baş başa kutlamak istiyordun.”

“Ne alakası var?” diye sordum şok içinde. “Neyden ne çıkanyorsun Allah aşkına...”

“Olur güzelim, o da olur... Kutlarınız sizinle de.”

“Asilkan,” dedim dişlerimin arasından.

“Hı?” diyerek bana doğru bir adım attı. Nasıl da eğleniyordu.

“Öyle bir isteğim yok benim,” diyerek geri adım attım. “Yüz kişi yerine yirmi kişi davet etmen daha samimi olurdu demek istedim sadece.”

“Hı hı, kesin öyledir.”

“Asilkan!”

“Ne...” dedi sırtarak. Elini uzatıp çenemi tuttu, baş parmağıyla çenemin ucunu okşarken “Özlemişim seni sinirlendirmeyi,” dedi.

Yüzümü yana çevirerek elinden kurtuldum. “Uğraşma benimle.”

“Ama hoşuma gidiyor,” dedikten sonra “Hoşuma gidiyorsun,” diye ekledi.

Gözlerimi kıstım. “Oynuyorsun.”

“Ne zaman inanacaksın sana karşı hislerimin olduğuna?”

“Hiçbir zaman.”

“Neden peki? Neden inanmıyorsun? Ya da şöyle sorayım, neden inanmak istemiyorsun? İnanırsan kendini bana bırakacağından mı korkuyorsun yoksa?”

“Bunları daha sonra konuşalım.” Etrafa bakındım, Lara nerede kalmıştı? Alt tarafı içecek bir şeyler alıp gelecekti.

“Kaçıyorsun.”

Her zamanki gibi.

Tekrar Asilkan'a döndüm. "Bugün senin doğum günün," dedim anlayışlı kalmaya çalışarak. "Git ve eğlen. Benimle uğraşarak ne kendi canını sık ne de benimkini."

"Asıl bugün benim doğum günüm olduğu için bu konuyu konuşmalı ve halletmeliyiz. Hadi ama Ezgi... Yeni yaşma birlikte girmemize izin ver."

"Birlikte?" dedim kaşlarımı çatarak.

Omuzlarını silkti. "Sevgilim ol."

Dilimi bu tavırlarını hiç onaylamadığımı belirtircesine üç kez saklattım. "Hiç sınırın yok, değil mi? Nerede durman gerektiğini bilmiyorsun. Eğlendiğin sürece ne kadar ileri gittiğinin hiçbir önemi yok."

"Konu sen olduğunda sınır tanımam."

Daha önce hiç olmadığı kadar ciddiyetle bakıyordu şimdi bana. Geçen iki aylık zaman dilimi içinde onu en samimi bulduğum an da bu andı. "Sen ciddisin," dedim ne düşünmem gerektiğini bilmezken. "Benden gerçekten hoşlanıyorsun."

"Çok uzun zamandır..." dedi, bunu nihayet anladığımı gördüğü için omuzlarından büyük bir yük atmış gibi nefes verdikten sonra. "Ve senin de bana karşı hislerinin olduğunu biliyorum."

"Ya," dedim alaycılıkla.

"Ben senden hoşlanıyorum, bu kesinlikle doğru ama sen bana âşıksın. Çocukken olduğun gibi."

Ritmi değişen kalbimin hissettiklerini yüz ifademe yansıtmamaya çalışırken sadece kaşlarımı çattım. Biliyor muydu yani? Çocukken ona âşık olduğumu biliyor muydu? Bildiği halde mi bana öyle davranmıştı? Yoksa ben ona sevgiyle yaklaşırken onun bana nefretle gelmesinin nedenlerinden biri de bu muydu?

"Sana âşık değilim," dedim net bir şekilde. Çocukken evet. Ama şimdi, hayır.

"Âşıksın," dedi geniş bir gülümsemeyle. "Farkında değilsin sadece."

Başımı iki yana salladım. “Konuşma pek iyi bir yere gitmeyecekmiş gibi duruyor.”

“Peki...” dedi eliyle çenesini sıvazlayarak. “O halde ben diğer davetlilere bakayım, sen de düşün, olur mu? Bu gece alacağım en güzel doğum günü hediyesi, mumları üfledikten sonra dudaklarımla öptüğünü hissetmek olacak.”

“Öyle bir şey olmayacak,” desem de beni duymadı. Sözünü bitirir bitirmez sanki bunu söyleyeceğimi biliyormuş gibi koşarcasına yanımdan ayrılmıştı.

Az sonra Lara geldi yanıma. İkimiz için de alkolsüz kokteyl almıştı. Özgür ve Gözde hâlâ bir köşede dans ediyorlardı. Partinin geri kalanı yüksek ses müzik, oyunlar ve danslar eşliğinde devam etti. Kusanlar ve gecenin sonu gelmeden partiden ayrılanlar da oldu. Asilkan bir ara benimle dans etmek istediğini söylese de onu kesin bir dille reddettim ve bir köşeye çekilip telefonuma sarıldım. Kalabalığın içinde o kadar bunalmıştım ki kendimi bana huzurlu hissettiren biriyle buluşturmak istemiştim.

Ushan’la?

Hayır. Ushan’la değil. Her ne kadar onunla bir geçmişimiz olduğuna dair kanıt bulmuş olsam da ortada hâlâ çok fazla soru işareti vardı ve ona hâlâ tam olarak güvenemiyordum. Çünkü ona “Sustur onları,” demiştim ama o bunu yapmak yerine kafamı daha fazla karıştırmayı seçmişti.

“Fakat belki de kalbinin sesini dinlemen için onları susturmamıza gerek yoktur,” demişti.

“Bu ne demek?” diye sormuştum.

“Belki de susturmak istediklerin, aklının olduğu kadar kalbinin de sesidir,” diyerek beni kendi zihin çıkmazımda yalnız bırakmıştı.

Bu yüzden ona öfkeliydim. Bu yüzden o ağaca tekrar ve tekrar giderken hiç ona haber vermemiş, son bir haftadır ondan yeniden kaçmaya başlamıştım.

Korhan'la.

Evet. Korhan'la. Başta Siyahist istediği için konuşuyorduk onunla. Bir yabancı olduğu için. Yarın ya da öbür gün yüz yüze gelmeyeceğimiz için. Her şeyimizi önünü arkasını düşünmeden açabiliyorduk ona. Ama şimdi, sadece Siyahist değil ben de onunla konuşmak istiyordum. İyi geliyordu bana. Tabii her zaman değil. Çünkü hiç kimse tamamen iyi biri olmadığı gibi her zaman sevilebilir biri de olamazdı. Korhan iyi biriydi, bize iyi hissettiriyordu ama bazı anlarda, bazı sözleriyle onu sevmememiz gerektiğini hatırlatıyordu.

@fk14: Telefon numaranı ver.

Kirpiklerimi kırıştırarak mesajı defalarca okudum. Fotoğrafımı görmek için bile günlerce beklemiş ve güzel bir dille sormuş olan çocuğun ansızın böyle bir üslupla mesaj atması beni şaşırtmıştı.

@siyahist: Nereden çıktı bu şimdi?

@fk14: Canım sesini duymak istedi.

@siyahist: Sonra duyarsın.

@fk14: Sen şuna, telefon numaramı vermek istemiyorum, desene.

Açıkçası bundan emin değildim. Daha önce hiç bunu düşünmemiştim. Korhan'da telefon numaramın olmasını ister miydim?

Evet, dedi Siyahist. Korhan'la 7/24 iletişimde olmak istiyordu. Onunla konuşmaktan gerçekten hoşlanıyordu. Aradan geçen zaman Siyahist'in beklentiye girmesine, ondan duyacağı şeyleri özlemesine neden olmuştu ama Korhan bu beklentilere karşılık vermek isteyecek gibi durmuyordu. Başka kızlar da vardı çünkü. Biliyordum, kendi anlatmıştı bunu.

Hayır, dedi Maviris. Buna da hiç şaşırmadım çünkü Korhan internetten tanıştığımız biriydi, gerçekte nasıl bir insan olduğunu bilmiyordum. Bana anlattıkları kadarıyla onu tanıyordum, şimdiye

dek söylediklerinin tamamı yalan olabilir. Küçük yaşta annesi tarafından terk edilmemiş olabilir. Adı Korhan olmayabilir, yaşı on dokuz olmayabilir, profilindeki fotoğraf bile ona ait olmayabilirdi. Bütün bunların gerçek mi yoksa yalan mı olduğunu ancak onunla yüz yüze görüşüp vakit geçirmeye başladıktan sonra öğrenebilirdim. Maviris internetten biriyle tanışıp arkadaş olmaya karşı çıkmıyordu. Fakat internetten tanışıp arkadaş olduğun biriyle gerçek hayatta görüşmeye karşıydı. İzlediğimiz, duyup bildiğimiz haberler de onu gittikçe biraz daha haklı çıkarıyordu.

Bu yüzden onu dinlemeye karar verdim. Siyahist'e yeterince anlayış gösterdiğimizi düşünüyordum. Bu kadar zamandır onunla sohbetlere devam etmesine izin vermemiz bile mucize olmalıydı

@siyahist: Evet. Telefon numaramı sana vermek istemiyorum.

@fk14: Neden?

Bir de soruyor muydu...

@siyahist: Sen olsan kendine verir miydin?

@fk14: Hem de en az beş posta...

@fk14: asdfghjfdhgfd

@fk14: İnceyi çaktın mı?

@fk14: Çakmadıysan bundan sonra konuşmaya hiç gerek yok...

Bana neden böyle davrandığını anlayamıyordum. Ona ilk kez fotoğrafımı gönderdiğimden bu yana sohbetimizin seyri değişmişti. Öncesinde benim için fazlasıyla anlamlı olan konular üzerinde uzun uzun sohbetler ederken fotoğraftan sonra her şey değişmişti. Artık ona ulaşmak zorlaşmıştı, ondan cevap alabildiğim zamanlardaysa çok geçmeden konuyu bir şekilde cinselliğe getiriyordu. O tarz muhabbetlere girmek istemediğim için konuyu hemen değiştiriyor ya da kaçarak sohbeti sonlandırıyordum. Bir ay boyunca neredeyse her gece benimle dertlerim üzerine konuşarak bana iyi geldiği için onu kırmamaya çalışıyordum ama

vazgeçmiyordu. Ona istediğini vermeyeceğimi anladığında da gidiyordu. Beni, bir ay boyunca benimle konuşan, bana iyi gelen Korhan'dan mahrum ederek cezalandırıyordu güya. Amacına da kısmen ulaşıyordu. Siyahist ona o kadar bağlanmıştı ki sırf biraz daha bizimle konuşsun, acılarımızı ve kafa karışıklığımızı dinlesin diye ona istediğini vermek istiyordu. Neyse ki Maviris vardı. İyi ki vardı da sonradan pişman olacağımdan emin olduğum ne varsa şimdi yapmama engel oluyordu.

Bazen Korhan'ı sadece bu davranışları yüzünden bile hayatımdan çıkarmak istiyordum. Bu çok geçerli bir nedendi ama içimdeki Siyahist'e kıyamıyordum. Ne kadar hayal kırıklığına uğrarsa uğrasın Korhan'dan vazgeçmiyordu. Ona acı veren yönlerini bile seviyordu. Hatta bence asıl bu yönünü seviyordu. Acıdan beslenen yanını Korhan'la doyuruyordu. Onunla iletişim kurmak istemesinin tek nedeni Korhan'ın ona acı çektireceğini bilmesiydi. Korhan'ın yanlış insan olduğu en başından belliydi. Bunu Maviris görmüş, söylemişti. Ben de zamanla anlamıştım. Ama Siyahist'in umurunda bile değildi.

@siyahist: Komik olduğunu düşünmeyi kesmelisin.

@fk14: Sen de bana acilen telefon numaranı vermelisin ki artık birkaç adım öteye geçebilelim...

Tam bir şey yazmak üzereydim ki 11 haneli, kendi telefon numarası olduğunu düşündüğüm sayıları içeren bir yeni mesaj attığında bekledim.

@fk14: Benim numaram. Tek aşkım, biricik aşkım vs. diye kaydedebilirsin, izin veriyorum.

@siyahist: Numaranı kaydetmeyeceğim ya da sana kendi numaramı vermeyeceğim.

@fk14: Neden?

@siyahist: İstemiyorum.

@fk14: Fotoğraf da atmayacaksın hiç, değil mi? İsteddiğim gibi? Biraz dekolteli bile?

@siyahist: Atmayacağım.

@fk14: Ne zaman açsam konusu da kapanacak hep, değil mi?

@siyahist: Evet.

@fk14: Son kez soruyorum. Neden?

İstemiyorum kelimesinin nesini anlamıyordu? İstemiyordum işte, onunla bu tarz bir şey yaşamak istemiyordum.

Ona deli gibi âşık olsan bile telefon numaranı vermek zorunda değilsin, fotoğraflarını onun istediği şekilde çekmek zorunda değilsin, onun açtığı konularla ilgili eğer istemiyorsan konuşmak zorunda değilsin. Onu memnun etmek zorunda değilsin. Sırf senden gitmesin, biraz daha kalsın, seninle biraz daha konuşsun, sana biraz daha ilgi göstereyin diye her ne istiyorsa yapmak zorunda değilsin.

Ama beni dinliyor, beni bir tek o anlıyor, seviyor...

Neden anlamıyorsun? O seni sevmiyor, sana değer vermiyor, sana saygı bile duymuyor.

Ama beni dinledi, her gece benimle konuştu. Bana değer vermeseydi neden vaktini benim için harcasın ki?

Güvenini kazanmak için. Ona bağlanman için.

Bir türlü anlamak istemiyordu Siyahist. Korhan'ın oyununa geldiğimizi bir türlü görmek istemiyordu. Korhan bir ay boyunca o kadar derin konular üzerine konuşmuştu ki benimle, sonunda değil Siyahist, ben bile ona güvenmiştim. Fakat neyse ki bağlanmamıştım.

O ve onun gibi erkekler tek bir amaç için yaşasalar da tanıştıkları her yeni kız için farklı stratejiler kurarak bu oyunu başlatırlardı. Korhan'ın benim için kurduğu strateji de an itibariyle belli olmuştu. Oyunun sonunda benden istediği fotoğrafları, sohbetleri alabilmek için tam bir ay boyunca benimle benim istediğim konular üzerine konuşmuş, bana gerçekten değer verdiğini gösterircesine beni ilgiyle

dinlemişti. Bir ayın sonunda, artık her ne olursa olsun ondan kopamayacağımı düşündüğü andaysa kendini açık etmişti.

O halde biz de ona kendimizi açık edelim.

@siyahist: Çünkü sandığın kişi değilim ve kim olduğumu bilmemen gerekiyor.

@fk14: Ne saçmalıyorsun?

@siyahist: Bu benim gerçek hesabım değil, ikinci hesabım. Telefon numaramı ikinci hesabımdan tanıştığım biriyle paylaşmak istemiyorum.

@fk14: Diğer hesabından mesaj at bana. Hemen.

Siyahist Rüya hesabımdan çıkarak Ezgi Çora hesabıma girdim ve Korhan'ın profilindeki mesaj at kısmına tıkladım.

@EzgiCora: Teşekkür ederim ^^

Çok geçmeden cevap geldi.

@fk14: Wtf!?

İkinci hesabıma tekrar giriş yaparak sohbet kutusunu açtım ve parmaklarımı hareket ettirdim.

@siyahist: Attım mesajı.

@fk14: Tişikkir idiriim ^^ yazan mal sen miydin?

Gözlerimi devirdim.

@siyahist: Evet.

@fk14: Bekle.

Aradan on dakika geçti ve Korhan'dan yeni bir mesaj gelmedi. Ya bir daha asla benimle konuşmayacaktı ya da bu süre zarfında gerçek profilimi inceliyordu. İkisi de fark etmezdi çünkü asıl ben, bundan sonra onunla konuşmayacaktım.

Ama özür dilerse, çok pişman olduğunu ve bir daha hiç yapmayacağını söylerse? Bizi gerçekten sevdiğini söylerse de mi onunla konuşmayacağız, diye sordu Siyahist.

Belki o zaman ikinci şansı hak ederdi...

Aptallar, diye suratımıza tükürdü Maviris.

Ayağa kalkarak eve doğru yürümeye başladım. Dışarıda çok bile kalarak üşümüştüm. Kalabalık salonda kendime oturacak yer bulamayınca etrafa şöyle bir göz attım. O sırada ellerinde bira şişeleriyle mutfaktan çıkmak üzere olan Özgür'ü gördüm.

"Bir sorun mu var?" diye sordu yanımdan geçerken.

"Kendimi pek iyi hissetmiyorum," diye kısmen yalan söyledim.

"Eve gitmek ister misin, Asilkan'ı çağırayım mı?" diyerek cevaplamamı beklemeden Asilkan'ı bulmak için etrafına bakınmaya başladı.

"Hayır hayır, lütfen," dedim kolundan sıkıca tutarak. "Bugün onun günü. Bir köşeye geçip dinlensem pasta kesimine kadar toparlarım."

Tek kaşını kaldırarak beni şöyle bir süzdü. O kadar da önemli bir şeyimin olmadığını anlayınca başını salladı. "Asilkan'ın odasına git istersen."

"Sorun olmaz, değil mi?"

"Saçmalama," dedi göz devirerek. "Başkası hadi neyse de... Senden bahsediyoruz. Üst katta sağdan ikinci kapı. Bir şey olursa ara beni."

Başımı sallayarak minnetle gülümsedim. O tekrar bahçeye çıkarken ben kafa dinleyeceğim umuduyla hızlıca basamakları tırmandım. Dediği gibi üst kattaki sağdan ikinci kapıyı açıp içen girdiğimde Asilkan'ın odasındaydım. Evin geri kalanı gibi odasının da tasarımı çok güzeldi.

Müziğin sesi buradan daha az duyulduğu için şanslıydım. Bildirim sesi, odayı incelemeye başlamama kalmadan tekrar dikkatimi Korhan'a vermeme sebep oldu. Odadaki küçük koltuğa oturup mesajı açtım.

@fk14: Neden daha önce söylemedin bunu?

@siyahist: Çünkü seni tanıımıyordum ve tanımadığım insanlara da güvenmem.

@fk14: Artık beni tanıdığını mı düşünüyorsun?

@fk14: Ve bana güvendiğini de?

Ne demekti bu şimdi?

Beni tanıımıyorsun, bana güvenme, diyor.

Bizi tuzığa düşürdü.

Aynı senin gibi, o da sandığımız kişi değil.

Ve belki de o, aslında yok.

Sadece bir hayal ürünü mü?

Belki?

“Yok daha neler...” diye yüksek sesle tepki verdim. Tamam, iyi olmayabilirdim. Belki içimde, benim dışımda konuşan iki ses daha olabilirdi. Bazen bedenimin kontrolünü kaybediyor bile olabilirdim ama hayal değildi hiçbir şey.

Acı vardı. Zehrin bıraktığı etki nasıl gerçekse, panzehirin etkisi de gerçektir ve o, benim panzehirimdi.

Korhan mı?

Evet, Korhan. Ağlaya ağlaya yazdığım cümlelerimle tıpkı ortaokul yıllarımda Asilkan'ın yaptığı gibi dalga geçmek yerine onları benimkiler kadar acı veren duygularıyla karşılayan Korhan. Asilkan zehirse Korhan panzehirdi. En azından tanıştığımız ilk zamanlar kesinlikle öyleydi.

Peki ya Ushan?

O bir bilinmezlikti. Büyük bir gizem. Umutsuzluk.

Bu yüzden mi Korhan'dan vazgeçmiyorsun? Korhan'a inanmak daha kolay diye mi?

Korhan'a inanmak diğerlerine inanmaktan daha kolay çünkü bana yalan söylese de söylemese de gerçeği hiçbir zaman bilemeyeceğim. O internetten tanıştığım biri sadece, sanal, hayalet,

neredeysc yok. Ama Ushan var, o yalan söylerse bana ve ben bunu öğrenirsem bir daha nasıl güvенеbilirim ki ona?

İşte bu yüzden Korhan'ı kaybetmek istemiyordum.

@siyahist: Evet. Sandığından çok daha fazla tanıyorum seni ve artık güveniyorum da sana.

@fk14: Her iddiasına girerim ki beni zerre kadar tanımıyorsun.

@fk14: Belki güveniyorsun artık ama hayır, beni tanımıyorsun.

@siyahist: Neden böyle konuşuyorsun?

Böyle konuşması hem Siyahist'i hem de beni üzüyordu.

@fk14: Çünkü yalancı bir kızsın sen, Ezgi. Hatırla. Ben, kendini kötülediğin o yazınla tanıdım seni. Yalan söyleyen insanlara tahammül edemediğim halde seninle tanışmak istedim çünkü ilgimi çekmiştin. Haftalardır bana yalanlarınla geldiğini biliyorum.

@fk14: Ve aslında tanıdığını zannettiğin kişi değilim. Ben sana hiç güvenmedim, bu yüzden de sana hiç gerçek kendimi açmadım.

@fk14: Bunları söylüyorum sana çünkü artık sona geldik. Bundan sonra seninle tek kelime dahi konuşmayacağım.

Bir sona mı gelmiştik? Ne demekti bu?

Bizimle artık konuşmayacağını söylüyor.

Hayır! Hayır! Hayır!

Siyahist'in gözleri yaşlarla dolmaya başlamışken parmaklarım tekrar klavyeyle buluştu.

@siyahist: Neden? Ne yaptım da artık benimle konuşmayacaksın?

@siyahist: Kimliğimi sakladım ve şimdi açıkladım diye mi?

@siyahist: Ya da istediğin gibi fotoğraflar atmadım diye mi?

@fk14: Hayır.

@fk14: Ben senin sözlerinin %70'ine zaten hiç inanmamıştım. En başından beri sana karşı korudum kendimi. Yok kaza geçirmiş, yok komaya girmiş, yok ona zorbalık eden arkadaşı şimdi âşığıymış falan da filan... Salak mı sanıyorsun kızım sen beni, ya da bu yalanlarınla kendini acındırdığın onca erkeği? İnandırıcı değil. Komik oluyorsun, yapma.

@fk14: Fotoğraf konusuna gelirsek, problem yok. Ne de olsa konuştuğum tek kız sen değilsin. Başkaları da var, biliyordun bunu zaten. Sen atmazsan başkası illa ki atar :)

@siyahist: Anlattıklarımın yalan olduğunu mu sanıyorsun?

@fk14: Sanmıyorum. Öyleler. Sen değil miydin yalancı bir kızım ben diyen?

@siyahist: Evet ama ben sana hiç yalan söylemedim.

@fk14: asdfghjkhgfdas

@fk14: Bak işte en komiği buydu.

@fk14: Neyse, bundan sonra sen bana yazma, ben de sana yazmayayım, olsun bitsin.

@siyahist: Neden bu kadar abarttığını anlayamıyorum. Dedğine göre sana söylediğim sözlerin %70'i yalandı ve sen bunu düşünmene rağmen benimle haftalardır konuşuyorsun ama ilk itirafımda benimle konuşmayı kesmek istiyorsun. Sence de çok saçma değil mi?

@fk14: Değil. Biraz önceki hislerime dayanarak söylüyorum ki sözlerinin yalan olduğunu düşünmek, sözlerinin yalan olduğunu bilmekten çok daha farklıymış.

@siyahist: Ya o kadar abarttın ki biraz daha abartsan aramızda bir şeylerin olduğunu sanacağım.

Yok mu, diye sordu Siyahist.

@fk14: Yok mu?

Var mı, diye sordu Maviris.

@siyahist: Var mı?

@fk14: Tabii ki var geri zekâlı. Ben senden hoşlanıyorum, hem de ilk günden beri.

Gözlerim her an yuvalarından fırlayabilirdi. Beni şaşırtmak için özel çaba mı sarf ediyordu? Madem benden hoşlanıyordu, diğer kızlar da neyin nesiydi? Bana o kızlarla konuşmalarının ekran görüntüsünü bile atmıştı!

@siyahist: Ciddi misin sen?

@fk14: Evet.

Kaşlarımı çattım.

@fk14: Sana henüz farkına varamadığın bir gerçeği daha söyleyeyim.

@fk14: Benden hoşlanıyorsun, hem de benim bile tahmin edemeyeceğim kadar çok ve ben şimdi gideceğim. Başta umursamayacaksın gidişimi, yokluğumu ama sonra defalarca geri dönmem için kendini bana yalvarıyorken bulacaksın.

@fk14: Asla geri dönmeyeceğim. Bu bir son çünkü ben bir yalan için oluşmuş hislerimin artmasını hiç mi hiç istemiyorum. Sen bir yalandın, artık yakalandın.

Hiçbir şey yapamadığım, tepki dahi veremediğim uzun bir sürenin sonunda mesaj yazmak için kutucuğa dokundum fakat ekranın tam ortasında beliriveren “Bu kullanıcıya mesaj göndere-
mezsiniz!” uyarısı buna engel oldu. Beni engellemişti.

Gitti.

Beni kendine bağladı ve öylece gitti.

Kalbimin odacıklarının içini gözyaşları doldurdu. Ağladı, ağladı, ağladı. Ben durdum, Maviris öylece durdu ve Siyahist saantlence hıçkırarak ağladı; Korhan’ın gidişine, yokluğuna ve bir daha asla gelmeyecek oluşuna ağladı. Asilkan’ın yaptıklarına nasıl ağladıysa

öyle ağladı. Ruhundaki yaralar açıldı, kanadı, her hıçkırığında bir damla gözyaşı düştü güzel gözlerinden çenesine doğru. Her gözyaşından sonra bir yarası daha açıldı, daha da acıtırken canını.

Korhan'ın yerini bir başkasıyla doldurmak istedi ama kimin yerini kimle dolduracağını bilemedi. Tanımamıştık ki biz hiç Korhan'ı. Öyle söylemişti ve gitmişti. Hiç tanımadığımız birine bağlanmıştı Siyahist ve kopması çok zormuş gibi görünüyordu. Benim en savunmasız ve yardıma muhtaç anlarımda yanımda olmuştu Korhan ve o anlarımın sebebi hep Siyahist'ti. Benden veya Maviris'ten daha çok Siyahist'in ona bağlanmış olması da hiç garipsenecek bir şey değildi.

Akan gözyaşlarıyla birlikte yazmaya başladı.

Ölüyorum.

Gerek ruhen gerekse bedenen, acı çekerek, yavaş yavaş ölüyorum. Canım çok acıyor; aldığım her yeni nefesin beni kaçınılmaz sonuma götürdüğünü bilmek, canımı çok acıtıyor. Bazen boğuluyor gibi oluyorum; nefes alamıyorum. Tamam, diyorum. Bu sefer öleceğim. Olmuyor. Ölmüyorum. Ölemiyorum. Acı çekmeye devam ediyorum. Ruhumun çektiği acıları biraz olsun dindirsin diye bedenime zarar veriyorum. Ailem vücudumdaki yara izlerini görünce ne olduğunu soruyor. Önemli bir şey olmadığını, geçeceğini söylüyorum. İyi olduğumu söylerken bile nasıl acı çektiğimi görmüyorlar, susuyorlar, beni duymuyorlar.

Biricik kızlarının, gözlerinin önünde yavaş yavaş öldüğünü göremiyorlar.

Babalar kızlarının ilk aşkıdır, diye bir söz vardır ya hani... Benim babam, benim ilk aşkım ya da kahramanım olmadı hiçbir zaman çünkü hiçbir zaman beni gerçekten sevdiğini hissetmedim.

Korkarım ki başka kimliklerle, bambaşka kişiliklere bürünerek hiç tanımadığım erkeklerden sevgi dilenir hale gelmemin

asıl nedeni de buydu. Beni asla sevmeyecek erkeklere, beni üzecekleri en başından belliyken çekildim; onlardan biraz olsun ilgi görebilmek için türlü türlü şeyler yaptım. Ama olmadı. İçimdeki boşluk bir türlü dolmadı çünkü onlar da babam gibiydi. Hiçbiri beni gerçekten sevmeydi. Her biri beni yalnız bıraktı.

Ruhumu kaybettim ben, kayboldum; başka biriyim artık.

Düştüğüm bu bataklıktan kurtulabilmek, kendi benliğimi bularak yola devam edebilmek için çırpınıyorum. Kimse bana yardım eli uzatmıyor; gözlerinin önünde yok olmama rağmen hayatlarına öylece devam edebiliyorlar çünkü insanlar kör, insanlar sağır, insanlar bencil ve insanlar acımasız.

İnsanlar gerçekten çok acımasız ama benim yine de umudum var, ben ölmek istemiyorum. Yüz binlerce kişi tarafından tanınan, sevilen biriyim. Yazmam gereken onlarca kitap, yaşamam gereken yüzlerce olay, tanımam gereken binlerce insan ve kurmam gereken on binlerce hayal varken, olmaz. En azından şimdi, hayır, ölmek istemiyorum.

Kaybolmuş ruhumu bulmak, “biri” olmak istiyorum. İçimdeki bu iki sestten biriyle devam etmek, onu yaşatırken diğerini öldürmek istiyorum. Sosyal paylaşım sitelerinde “Siyahist” takma adını kullanan Rüya mı yoksa Türkiye’nin en genç ve ünlü yazarı olarak bilinen “Ezgi Çora” mı olmalıyım, bilmiyorum.

Gel.

Gel ve kurtar beni.

Sesini, yüzünü, kokunu hatırlamasam da gel artık. Seni istemediğimi haykırırsam da sen gel ve kurtar beni; çünkü biliyorsun, sen dışında kimse kurtaramaz artık beni.

Kurtarılmak için çırpındığımın, kaybolmuş ruhumu bulabilmek için türlü türlü oyunlar oynadığımın, tanıştığım her yeni insanın beni daha da dibe doğru çekişinin ve ölüme her an biraz daha yaklaşmamın hikâyesi bu.

Benim hikâyem.

Paylaştığı yazıyı tekrar ve tekrar okurken aklıma yeni bir fikir geldi. Belki hiç sırası değildi ama Maviris heyecanlanmışa benziyordu. Önce gözyaşlarımı sildim sonra sesimi bulmaya çalıştım. Birkaç ses denemesinden sonra rehberine girerek yayınevimin genel yayın yönetmeninin adını buldum. İsmin üzerine dokunduğumda arama başlatıldı.

Aramamı dördüncü çalışta “Ezgcim, nasılsın?” diyerek cevapladığında ilk cümlesinin kitap hakkında olmayışı beni şaşırtmadı desem yalan söylemiş olurum.

“İyiyim Ecem Hanım, siz nasılsınız?”

“İyiyim canım benim. Hayrola, bir sorun mu var?”

“Hayır, aksine size harika bir haberim var.”

“Yoksa yazmaya mı karar verdin?”

“Evet!” diye biraz önceki ruh halimin aksine neşeyle konuştum. “Ne zaman teslim etmem daha uygun olur, onu söylerseniz eğer o tarihe kadar kitabın yazımını yetiştirmeye çalışacağım,” diye devam ettim.

“Mart ayında önemli bir fuar var, ona çıkarmak istiyoruz aslında... Dolayısıyla kitabı editörüne ocak ayının ilk haftası teslim etmen çok iyi olur.”

“Yani iki ayım var.”

“Evet. Yetiştirebilir misin sence?”

Duraksayıp bir an düşündüm. Daha önce hiç gerçek anlamda kitap yazmayı denememiştim, daha doğrusu bunu nasıl yaptığımı hatırlamıyordum. Kimseyi de hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum bu yüzden “Sanmıyorum ama deneyeceğim,” dedim.

“Sana güveniyoruz,” dedi bana güvence veren bir ses tonuyla.

“Teşekkür ederim.”

“Kendine çok iyi bak Ezgcim!”

“Siz de lütfen,” diyerek aramayı sonlandırdım.

Hissettiğim heyecanla oturduğum yerden kalktım ve odanın içinde volta atmaya başladım. Zihnimde oluşan sorular birbirini

doğurarak arttıkça artıyordu. Kurgu belliydi, komadan uyandıktan sonra yaşadıklarımla ilgili bir kurgu oluşturacak ve kendi hayatımı yazacaktım. Ancak bunu öyle bir şekilde yapacaktım ki kimse okuduklarını aslında benim yaşadığımı anlamayacaktı. İlk cümle belliydi, az önce Siyahist Rüya hesabında yazıp paylaştığım kısa yazıyla başlayacaktı kitap. Fakat devamı? Kitabın adı ne olacaktı? Karakterler peki? Kimleri yazacaktım, onlara ne isimler verecektim? Sonunu nerede ve nasıl bitirecektim? Okura bir aşk hikâyesi de vermem gerekecekti. Ezgi kiminle olacaktı bu hikâyede? Asilkan? Korhan? Ushan? Başka biri?

Kötü sonla biten bir aşk hikâyesi.

Aşk hikâyeleri zaten hep kötü sonla bitmez mi?

İyi ve mutlu sonla bitmiş olanlar da var.

İyi ve mutlu sonla bittiği söylenen aşk hikâyeleri henüz bitmemiş, yeni başlamış olanlardır.

Peki ya masallar?

Söylediğin gibi, onlar yalnızca masal...

Bütün aşkların sonu kötü müdür?

Dünya üzerindeki bütün aşkların sonu kötüdür.

Neden?

Çünkü dünya sonsuz değil. Eğer bir yerde ölüm varsa o yerde mutlu sonla biten aşk diye bir şey yoktur.

Anlaşılan kimle olacağını yaşayıp görecektim. Nasıl biteceğine de zaman karar verecekti. Öncesinde benim çok iyi araştırma yapmam gerekiyordu. Ne yazacağımı düşünmekten daha çok neyi nasıl yazacağımı öğrenmem gerekiyordu.

Asilkan'ın odasında olmasına şaşırdığım kitaplığa takıldı gözlerim. En üst rafta gerçekten de benim kitaplarımdan biri vardı. O kitabı nasıl yazdıysam, başka bir kitap daha pekâlâ yazabilirdim. Hafıza kaybı benden yeteneğimi de alıp götürmüş olamazdı ya

Adımlarımı kitaplığa yöneltip kitaptan birkaç sayfa okumak istedim. Kırmızı ciltli kitabı alırken yanındaki deri sırt dikkatimi

çekince duraksadım. Odasını karıştırmak gibi olacaktı belki bu yaptığım ama tüylerimi ürperten bir düşünce geçmişti aklımdan.

Al onu.

Eskimiş, siyah deri cilt...

Yutkundum.

Korkarak derisine dokundum, cildi yer yer soyulmuş ve kitap olmadığını dokunur dokunmaz anladığım defteri kendime doğru çektim. Üzerinde yazı ya da desen yoktu, düz deri ciltli bir defterdi bu.

Benim günlük defterim.

İlk sayfasını açıp kendi el yazımıyla karşılaştığımda biri boğazımı sıkıyormuş gibi boğulduğumu hissettim. Bu kez ne boğuyordu beni, canımı bu kadar çok sıkan neydi, bilmiyordum. Hayal kırıklığına mı uğramıştım, kendimi kandırılmış mı hissediyordum, aptal yerine konduğumu mu anlamıştım, kaçıp gitmek mi istiyordum, neden boğuluyordum...

Kaç.

Kaç!

Yeniden aynı fikirde buluşmuşlardı. Ben de yine bir an bile düşünmeden söylediklerini yapacaktım.

Koltuğa bıraktığım telefonumu alıp defteri çantama attıktan sonra odadan ayrıldım. Ev tıklım tıklım doluydu. Bu sebeple beni kimse görmez ve çıkıp gidebilirim sanıyordum. Ama öyle olmadı. Evden çıkacağım anda Asilkan kolumdan tutarak beni kendine çekti.

“Nereye?” diye sordu gülerek. İçmişti, çok içtiği her halinden belli oluyordu.

“Kendimi pek iyi hissetmiyorum,” dedim dürüstçe.

“Dans edelim, geçer,” diyerek benimle kapının önünde dans etmeye çalıştı. Kendi etrafımda döndürdü beni, bir yandan da olduğu yerde sallanıp duruyordu. “İşte böyle...”

“Asilkan, gerçekten gitmem gerek.”

“Ama bugün benim doğum günüm,” dedi dudak bükerek. “Sen gidersen pastayı üflemem bak.”

“Bırak beni,” diyerek kolumu kendime çekmeye çalıştım.

“Hayır,” dedi gülerek. O kadar sarhoştı ki gerçekten gitmek istediğimi bir türlü anlamıyordu ya da anlamazlıktan geliyordu. Elinden kurtulmaya çabalasam da nafileydi, bu haline rağmen çok güçlüydü.

“Asılkan! Lütfen bırak.”

“Hadi ama... Kıracak mısın doğum günü çocuğunu?” diye sorduktan sonra bana biraz daha yaklaştı. “Hediyemi verip git o zaman.”

“Hediye falan yok.”

“Öpücük?” diyerek gözlerini kapattı, dudaklarını büzmüş bir halde bekledi.

“Artık rüyada bile göremezsın,” dediğimde sinirle gözlerini açtı.

“Ne demek bu?”

“Günlüğümü senin çaldığını biliyorum demek. Şimdi bileğimi hemen bırak yoksa herkese senin nasıl aşağılık bir pislik olduğunu anlatırım.”

Elektrik çarpmış gibi bileğimi bıraktı, yüzünde gezinen şok dalgası beni daha da üzdü. Gerçektir yani. Kandırmıştı beni. Yine oynamıştı benimle. Yine kurban olarak beni seçmişti.

Başka bir şey söylemeden yanından geçerek çıktım evinden. Onun da söyleyecek bir şeyi, daha kaba bir tabirle söylemek gerekirse yüzü olmadığı için peşimden gelmedi.

Ne yapacağımı, nereye gideceğimi bilemeyerek yürüdüm bir süre. Defterde yazanları okumak istiyordum ama cesaretim yoktu. Bu gece ya da başka bir zaman okuyabilir miydim, bunu da bilmiyordum. Öylece yürüyor, kendimi suçladıkça suçluyordum.

Nasıl inandım ona?

İyi oynuyordu.

Nasıl görmedim sahteliğini?

Bir maskesi vardı.

Lara ve Gözde peki? Onlar da mı yalandı? Onlar da mı sahteydi?

Beni gecenin bir vakti ağlayarak yol kenarında yürüttüklerine inanamıyordum. Eğer öyleyse, eğer hepsi bir oyunca ve bunca zamandır beni kandırmışlarsa hiçbirini affetmeyecek ve her birine bu gecenin, akıttığım her bir gözyaşının bedelini ödetecektim.

Sen mi?

Evet, ben.

Maviris bana inanmıyordu çünkü güçlü biri olduğuma inanmıyordu.

Asilkan gibi...

Farkına vardığım gerçekte olduğum yere çöküp hıçkırarak ağlamaya devam ettim. Zihnimdeki ses bile, varlığıyla bana iyi hissettiren ve bir zamanlar gitmesin diye kimseyle paylaşmadığım ses bile beni zayıf buluyordu. O bile beni küçük görüyordu.

İki sese de kulaklarımı yeterince kapattığım, yalnızca kendi hıçkırıklarımın sesini duyduğum bir sürenin sonunda birinin başında dikilerek omzumdan dürttüğünü hissettim. Başımı kaldırıp baktığımda önce algılayamadım, sonra karanlığın içindeki o parlak mavi gözleri gördüm.

Burnumu çektim. "Ushan?"

"Ağladığını görünce daha fazla uzaktan izlemeye dayanamadım."

Yani bunca zamandır aslında beni izliyor muydu? Beni hep bekleyeceğini söyledikten sonra da, beni o mucizevi ağaçla tanıştırdıktan sonra da beni uzaktan uzağa izliyor muydu? Ondan korkmayayım, rahatsız olup kaçmayayım diye bana hiç yaklaşmadan beni sevmeye devam mı ediyordu?

Hiçbir şey söylemeden başımı döndürecek bir hızla ayağa kalkıp kollarımı boynuna doladım. O kadar sıkı sarıldım ki ona, sanki bu defa ben onu göğüs kafesimin boşluğunda yaşatmak istiyordum. Belki de bu hep böyleydi, o anı kutusu bile bu yüzdendi. Onu gerçekten de herkesten, her şeyden saklamak istemiştim ki kaybolup gitmesin. Bana hep şimdi olduğu gibi hissettirsin, hiçbir şey bunu bozmasın.

İki ayın sonunda ilk kez ona kendi isteğimle ve bu kadar ihtiyaçla sarıldığımdan olsa gerek, başta kollarını belime dolamadı. Öylece bekledi, saniyeler sonra o da bana sarıldı, saçlarımın kokusunu bu kez ne tepki vereceğimden çekinerek değil özgürce soludu.

“Ağlama,” diye fısıldadı kulağıma. “Benim bakmaya doyamadığım gözlerini onlar için kurutma.”

Bir süre sonra geri çekilip gözyaşlarımı sildi, biraz daha sakinleştiğimden emin olduktan sonra birlikte evime doğru yürümeye başladık. Onu kazadan sonra ilk kez gördüğümde ondan korkmuş ve çekinmiştim; aylar sonra karanlık bir sokakta yan yana yürümek isteyebileceğim tek insan olabileceği o zamanlar aklımın ucundan dahi geçmemişti. Ama işte şimdi buradaydı, yanımdaydı. Bir tek o yanımdaydı, varlığıyla güven veriyordu. Neden ve nasıl, gerçekten bilmiyordum, artık onun yanında kendimi iyi hissediyordum.

“İstersen eve gitmeden önce başka bir yere uğrayabiliriz,” deyince kendime ve ona dair hissettiklerime odaklanmak yerine ona döndüm.

“Ağaç mı?” diye sordum gülümseyerek.

Geniş omuzlarını silkti yavaşça. “Yani istersen...”

O ağacın altında oturmanın bana iyi geldiğini ben ona söylemeden anlamıştı. Beni gerçekten iyi tanıyor olmalıydı. Ama sanırım şu an bunu istemezdim. Ushan’la biraz daha kalmak, bunu o ağacın altında oturarak yapmak bana iyi gelirdi ama şimdi başka bir yerde olmam gerektiğini düşünüyordum.

“Güzel olurdu ama şimdilik eve gitsem daha iyi olur.”

“Nasıl istersen...”

Neler olduğunu anlatmadım, o da sormadı. Onu soru işaretleriyle bırakıp evime dönmek isteyişim ikinci kez yaşanan bir durumdu ama o bunu yine sorun etmedi. O kadar anlayışlı ve sabırlı biri gibi görünüyordu ki gerçekliğini sorgulamadan edemiyordum. Ushan’a

güvensizliğimi büyük ölçüde kırdığımı, artık ona güvenmeye başladığımı hissetsem de şimdi yanında olmak istediğim, gerçekliğinden emin olduğum ailemdi.

Ancak eve geldiğimde gerçeklik algımı tamamen kaybettim.

Anahtarı çevirdiğimde içeriden bağırış sesleri geliyordu. Hayır, dedim kendi kendime.

Hayır...

Hayır, hayır...

İçeri girdim sessiz adımlarla, babamın hakaret dolu sözlerine kulak tıkamak isterken ilerlemeye devam ettim. Üst kattan geliyordu sesler. Kendimi avutmaya çalıştım, bahaneler üreterek içinde bulunduğum durumu yadsımaya çalıştım. Adımlarım merdivenin basamaklarını çıkarken göreceklerimden korkuyordum.

Annemin çığlığını duydum sonra.

Ve babamın annemi her iki kolundan tutarak nasıl sarstığını gördüm. İşte bu tanıdık bir manzaraydı. Alışık olduğum sahne tam olarak buydu. Beni yıllardır bu görüntülere ve seslere maruz bırakarak büyüten anne ve babamın arasındaki ilişki tam olarak buydu. Değiştiklerini söylemeleri tamamen yalandı. Beni onlar da kandırmıştı.

Bu yetti bana, basamakları koşarak inmeye başladım.

“Kim var orada?” diye bağırdı babam.

“Ezgi?” dedi annem ama ben koşmaya devam ettim.

Evim bildiğim yerden, ailem dediğim kişilerden hızla uzaklaşarak tek gerçekliğe, evime, aileme koştum.

Ushan Yazgı'ya.

DOKUZUNCU KESİK

Bir yanımdı vardı bana umudu aşıl原因, masmavi ve göz alıcı.

Bir yanımdı vardı bana ölümü düşleten, simsiyah ve iç karartıcı.

Kontrolümü kaybediyordum bazen. Aşırılıklar yaşıyordum.

Bir ânım bir ânımı tutmuyor, iki farklı uç noktada gezinip duruyordum. Ya çok üzgün hissediyordum, en ufak şeyde bile gözyaşlarına boğuluyordum. Ya da kahkahalara boğuluyordum, gülünecek bir şey olmadığında bile. Denge yoktu. Belki de hiç olmamıştı.

İki farklı ruh bedenimi esir almış da onların arasında sıkışıp kalmışım gibi hissediyordum. Aslında her ikisi de benden birer parçaydı, bunun farkındaydım. Ama artık birini seçmem ve yola sadece onunla hatta o olarak devam etmem gerektiğini hissediyordum. Kimi seçeceğimi bilmediğim gibi birini seçtiğimde diğerinden kurtulup kurtulamayacağımı da bilmiyordum.

Kurtulamayacaksın...

...ve aslında kurtulmayı asla gerçekten istemeyeceksin...

...çünkü bize ihtiyacın var.

Biraz daha nefes alabilmen için, biraz daha kendin olabilmen için...

...senin en çok bize ihtiyacın var.

Koşmaya devam ettim. Bir elimde günlük defterim, yaşlı gözlerle bana kendimi huzurlu hissettiren ağaca doğru koştum da koştum. Okuyacaklarımı tahmin edebiliyordum. Zaten bu yüzden daha şimdiden ağlamaya başlamıştım.

Yalan, diyecektim defteri kapattığımda. Bana yalan söylemişler.

Aslında onlar hiç değişmemiş. Asilkan bana kötü davranmaya devam etmiş. Benim hiç arkadaşım yokmuş. Aile bağlarımız iyileşmemiş. Babam hiç değişmemiş. Babam beni gerçekten sevmiyormuş.

Ushan'ın beni daha önce getirdiği ağacın önüne geldiğimde durup soluklandım. Akan gözyaşlarımı boştaki elimle silerken etrafıma bakındım. Karanlıktı, çok karanlıktı ve etrafta kimse yoktu. Bu iyi miydi yoksa kötü mü, yaşayıp görecektim.

Etrafı tamamen kolaçan ettikten sonra sırtımı ağacın geniş gövdesine yaslayarak yere oturdum. Defteri yanıma koyup dizlerimi kendime doğru çektim. Başımı geriye attım, gökyüzünde asılı kalmış gibi duran yaprakları izledim bir süre. O gün olduğu gibi şimdi de hafif rüzgâr eşliğinde dans ediyorlardı.

Neyle ilgilenirsem ilgileneyim sonunda illa ki okuyacağımı bilerek cesaretimi topladım ve defterin kapağını açtım. İlk sayfada tek bir cümle yazıyordu.

Unutmak dileğiyle...

Burnumun ucunun yeniden sızlamaya başladığını hissettim çünkü çocukken neden günlük defteri tuttuğumu artık hatırlıyordum. Anılar yazıya dökülürken daha çok acı verirdi. Ben de yeterince acı

çekersen bir daha o anıları hatırlamam diye düşünerek yazmaya karar vermiştim. Ve şimdi, unutmak için yazdığım anılarımı, hatırlamak umuduyla okumak üzereydim.

Kaçacak yerimin kalmadığını kendime söyleyerek okumaya başladım.

Sevgili günlük,

Aslında günlük defteri tutmayı bırakalı çok oluyor. İlkokuldayken yazardım bir şeyler ama ortaokula geçince bırakmıştım. Neden tekrar başladığımı sorarsan, korkularını üzerine giderek yenebilirsin diyorlar ya hani, ben de düşündüm ki belki acılarımızı da yazarak unutabiliriz. Bu yüzden deneyeceğim, sana sadece kötü anılarımla gelmeyeceğim tabii ama büyük bir çoğunluğunun öyle olacağını düşünüyorum. Yine de umarım öyle olmaz, umarım sana her geldiğimde son yazdığım kötü anının üzerinden aylar, yıllar geçmiş olur.

(...)

Liseye başladım. İlk ve ortaokuldaki arkadaş edinme çabalarımın tamamı başarısızlıkla sonuçlandığı için bundan sonra böyle girişimlerde bulunmayacaktım. Yalnız ama bir o kadar da sessiz sedasız bir lise hayatı diliyordum kendime. Ta ki onu görene kadar... Asilkan'ı. Yine aynı okuldayız ama neyse ki aynı sınıfta değiliz. Ben onu gördüm ama o beni henüz fark etmedi. Eskiden olduğu gibi... Fakat umarım bu kez beni sonradan da fark etmez.

(...)

Beni fark etti. Ona karşı hislerim tamamen bittiği için mi bilmiyorum, karşısında daha dik bir duruş sergiledim, buna şaşırdı. Beni şaşırtan şeyse benimle uğraşmaya çalışmamasıydı. Benimle dalga geçmedi. Bana üstten üstten bile bakmadı.

Ateşkes teklif etti, kabul etmedim. Onu affetmeyeceğimi söyledim. Affedemem çünkü.

(...)

Lara adında bir kızla arkadaş oldum. Beni defterime bir şeyler karalarken yakaladı, ne olduğunu sorunca ona kitap yazdığımı söyledim. Okumak istediğini söyledi. Yazdıklarımı okumasını istemediğim halde onu reddedemedim, defterimi ona verdim. Bir gece boyunca defterim onda kaldı, içinde yazanları okudu ve ertesi gün okula geldiğinde bayıldığını söyledi. Mutlu oldum, içtenliğine inanarak onun gibi gülümsedim

(...)

Asilkan benden af dilemeye devam ediyor. Özgür de... Onlara benden uzak durmaları karşılığında ortaokulda nasıl pislik insanlar olduklarını kimseye anlatmayacağımı söyledim. Tekrar kapıma gelmediler. Sanırım dertleri buydu. Benden özür dilemelerinin nedeni bana yaşattıklarının farkına vardıkları için pişman olmaları değildi yani. Şaşırmadım. İkisinin de kalbi çoktan kararmış.

(...)

Sıra arkadaşım Gözde'yle de samimi olduk. Nasıl oldu anlamadım, üç kişilik bir arkadaş grubunun içinde buldum kendimi. Elbette mutluyum. Artık arkadaşım var hatta arkadaşlarım var. Ama sorgulamadan edemiyorum. Beni seviyorlar mı gerçekten? Bazen hissediyorum bunu. Gerçi hissetmesem de sorun değil. Beni sevmeseler de benimle arkadaşlık ediyorlar ya, yetiyor bu bana. Birlikte kantine iniyoruz mesela. Bahçeye çıkıp dolaşıyoruz. Dedikodu bile yapıyoruz. Gülüp eğleniyoruz. Benimleyken eğleniyorlar, sıkıcı olduğumu söylemiyorlar hiç

(...)

Babam bugün de eve zilzurna sarhoş bir halde geldi. Kendimi odama kapattım hemen. Kulaklarımı tıkadım, bağırış çağırışlardan yine kaçtım.

(...)

Lara ve Gözde'yi çok seviyorum ama beni anlayabileceklerini düşünmüyorum. Babamın annemi ağlattığı gecenin ertesi gün okula gittim. Morali bozuktu. Bana ne olduğunu sordular, babamla annemin kavga ettiğini söyledim. İlkti bu. Daha önce kimseyle bir derdimi paylaşmamıştım. Daha önce kimseye özelimi açmamıştım. Ama onlar bunu bilmiyordu ve beni "Boş ver, bizimkiler de her gün kavga ediyor, takma, klasik anne baba işte," gibi sözlerle geçiştirdiler. Bu paylaşımın benim için ilk olduğunu bilseler yine bunu yaparlardı mıydı emin değilim ama kalbimin kırıldığını hissettim. Beni dinlemeyeceklerini, daha doğrusu dinlemek istemediklerini hissettim.

Anlatmak, anlaşılacak istemiştım hep. Babama anlata-mamıştım çünkü. Annem tarafından anlaşılmamıştım. Dinlememişlerdi beni. Biri beni hiçbir çıkarı olmadan, karşılık beklemeden dinlesin ve anlasın istedim. Artık bir değil iki arkadaşım var ama ikisi de beni anlamıyor çünkü dinlemek istemediler.

(...)

Gözde başka kimse yokmuş gibi Özgür'e âşık olduğu için kendimi bazen Özgür'ün yanında buluyorum. Tabii dolayısıyla Asilkan'ın da.

İkisiyle de vakit geçirmek istemiyorum; ne kafeye gitmek ne kantinde oturmak ne de koridorda karşılaşmak. Ama Gözde çok âşık Özgür'e ve çeşitli bahanelerle yanına gidiyor, beni de peşinden sürüklüyor. Hayır diyemiyorum ona. İstemediğimi

söylersem kırılabilir. Ayrıca sorabilir de. Neden onlardan kaç-
yorsun, der. Anlatamam. Anlamayacağını biliyorum çünkü An-
lamadığı gibi bana inanmayabilir de. Anlaşılmamak kadar güve-
nilmeyen biri olmak da kötü. Bu yüzden sesimi çıkarmadan ne
istiyorsa yapıyorum.

(...)

Babam üç gündür eve gelmiyor. Annem çok mutsuz. Ne-
denini anlamıyorum. O adam değil mi sana bağıırıp çağırır,
hakaretler edip en sonunda ilaçlarla ayakta kalabilecek hale
getiren? Neden eve gelmiyor diye mutsuz oluyorsun ki? Cel-
ladına mı âşıksın yoksa? O sana ne yaparsa yapsın sen yine
de onu sevmeye neden devam ediyorsun?

(...)

Hiçbiri tamam gelmiyor. Hiçbiri beni tamamlamıyor. Kimse
beni gerçekten anlamıyor. Kimse bana kendimi gerçekten iyi
hissettiremiyor. Onun dışında kimse beni gerçekten sevmiyor

Onunla kendimi buluyorum. Belki yavaş yavaş ama hissediy-
yorum, tamamlanacağım sonunda.

Bu sana son gelişim çünkü artık biliyorum, o varolduğu sü-
rece kötü anılar beni bulmayacak. Ben artık kendi içimde kay-
bolmayacağım, aslında kim olduğumu onunla bulacağım.

Defterin kapağını kapatarak başımı arkaya yasladım. Neydi
şimdi hissettiğim? İçinde bulunduğum duruma tam olarak ne de-
niyordu? Hayal kırıklığına uğradığımı mı söylemeliydim? Üzül-
düğümü mü? İçimin parça parça koparıldığını mı? Yoksa artık
neden bu halde olduğumu mu kabullenmeliydim?

Okuduklarım benim anılarımdı. Lise günlüğümdü bu kara
defter, el yazısı benimdi, o kötü günleri yaşayan bendim. Nasıl
yalnız hissettiğimi okudukça kimseye acımadığım kadar kendime

acımıştım. Onlar neden acımamıştı bana? Neden yalan söylemişlerdi sonradan? Beni neden sahte bir dünyanın içinde yaşatmak istemişlerdi?

Asilkan ve Özgür'ün, hele ki Asilkan'ın bana yalan söyleme nedenini anlayabiliyordum. O, babasını idolü olarak gören çocuklardan biriydi. Çocukken, babasının diğer insanlara karşı hal ve hareketlerini farkında olarak ya da olmayarak taklit ediyordu. Ayrıca Asilkan onu idolü olarak görmese bile babasının yetiştirme tarzı onu zorba bir çocuk olmaya teşvik etmişti. Beni kurban seçip çocukluğumu hatırlamak bile istememe noktasına getirdikten sonra büyüdükçe yaptığının yanlış olduğunu anlamış, lisedeyken ne benimle ne de başkasıyla uğraşmıştı.

Ancak ben onu affetmemiştim. İşte bu noktada bana yalan söylemişlerdi. Asilkan liseye geçtiği zaman yaptıklarından pişman olsa da ben onu affetmemiştim. Kaza geçirip hafıza kaybıyla uyandığımdaysa bunu bir fırsat olarak kullanmak istemiş, onu affettiğime dair bana yalan söylemişti. Belki de benden hoşlandığı doğrudur ve bu şekilde benimle temiz bir başlangıç yapmayı düşünmüştü, bilmiyordum.

Lara ve Gözde'ye dair pek bir şey yazmadığı için günlükte, onlarla ilgili ne düşünmem gerektiğini bilmiyordum. Onların beni anlamadığını yazmıştım. Bana inanmayacaklarını düşündüğümünden onlardan gerçekleri saklamıştım. İnsan onu anlamayan ve ona inanmayan biriyle neden arkadaşlık ederdi ki? Nedeni gerçekten de tek arkadaşım oldukları için onları kaybetmek istemeyişim miydi? Ve sonradan da söylememiş miydim? Hiç mi haberleri yoktu olanlardan, yoksa bile bile göz mü yummuşlardı Asilkan'ın beni aptal yerine koymasına? Asilkan'la benim aramı yapmaya çalışırken geçmişten haberdar mıydılar mesela? Benimle arkadaş olmalarının asıl nedeni neydi?

En çok üzüldüğüm annemle babamdı.

Nasıl susmuştu annem? Her şeyi gördüğü, duyduğu, bildiği halde nasıl susabilmişti? Üç yıl boyunca babamda en ufak bir değişim bile olmamıştı. Her şey zamanla daha da kötüye gitmişti. Fakat her ne olduysa komadan uyandıktan sonra bana değiştiğine dair yalan söylemişlerdi. Annem de bu yalana ayak uydurmuştu. Babamsa bu yalanı sadece iki ay sürdürebilmişti. Bugün aslında hiç değişmediğini kanıtlamıştı. Ama hep mi böyle biriydi? Annemi hiç mi sevmemişti? Alkol bağımlılığı yüzünden mi kendini kaybediyordu? Beni neden sevmiyordu? Ona ne yapmıştık ki bizi sevmesini beklemekten başka?

Çok sevdik.

Anlam arayışımızı onun sevgisiyle sınırlayacak kadar çok sevdik.

Siyahist haklıydı. Çocukluğumdan bu yana babam beni sevmiyorsa hayatın bir anlamı yok diye düşünmüştüm. Babamdı çünkü. Babam bile beni sevmiyorsa başkaları nasıl sevsin diye sorardım kendi kendime. Babam bile bana değer vermiyorsa ben kendime nasıl değer verebilirim ki? Babam o benim. Sevmiyorsa beni, değer vermiyorsa bana, vardır bir bildiği.

Bu düşünceler getirdi seni bu noktaya.

Maviris de haklıydı. Düşünceler birbirini doğurarak devam etti. Annemi sorgulamaya başladım daha sonra. Annem bile ses çıkarmıyorsa benim konuşmamın ne anlamı var ki dedim. Annem ona yapılanlara ne tepki verdiyse ben de aynısını yaptım. Babam annemi aşağıladı, annem ses çıkarmadı; Asilkan beni aşağıladı, ben sustum. Annem babamın gazabıyla uyudu her gece; benim kâbusum Asilkan oldu. Annem benim için bütün bunlara katlanırken ben de yapmam gerekenin bu olduğunu düşünerek Asilkan'ın karşısında durmadım.

Yalnız kaldın.

Yapayalnız kaldın.

Hiç arkadaşım olmadı. Bir gün hasta olur da okula gidemezsem, o gün öğretmenim ödev verip vermediğini soracak arkadaşım bile yoktu. Ertesi gün okula geldiğimde sorardım herhangi birine, suratıma bakardı, cevaplamadan geçip giderdi yanımdan. Sınıftakiler birlikte kantine inerlerdi, teneffüslerde oturup sohbet ederlerdi, ne zaman yanlarına gitsem hemen susarlardı. Beni istemezlerdi. Asilkan'dan önce istememişlerdi beni, Asilkan'ın zorbalıklarından sonra benden nefret eder hale geldiler. Neden, bilmiyordum. Benden neden kaçtıklarını, neden bu kadar istemediğimi anlayamıyordum.

Kötü bir şey yapmıyordum ki ben. Oturuyordum sadece, konuşmalarını bölmüyordum. Komik bir şey söylenince bile o kadar kısıp sesle gülüyordum ki varlığımdan rahatsız olmasınlar. Yine de istemiyorlardı beni. Nedenini sorduğumda bana sıkıcı olduğumu söylüyorlardı. Öyle miydim gerçekten, bilmiyordum. Ama eğlenceli bir çocuk olmak için çok uğraştığımı hatırlıyordum. Hatta bu yüzden zamanla hayır diyemeyen birine dönüşmüştüm.

İnsanlar ne kadar uyumlu olduğuma dair övgüler yağdırırken hakkımda, bunun alt metni farklıydı. Ben uyumlu biri değildim. Ben, sevilme ve dışlanmamak için uyumlu biri gibi davranan biriydim.

Biri gibi davranmak... İşte en başından beri asıl mesele buydu.

Babana farklı biri gibi davrandın. Babasını kahramanı olarak gören, sevgiye muhtaç küçük bir kız çocuğuydun.

Annene farklı biri gibi davrandın. Annesini rol model alan, onaylanmayı bekleyen olgunlaşmamış bir kız çocuğuydun.

Akranlarına farklı biri gibi davrandın. Nasıl biri olursam beni severler, benimle arkadaşlık kurmak isterler diye düşündün. Uyumlu biri gibi görünmeye çalıştın, hiç istemediğin ortamlara girip çıktın, hiç sevmediğin insanlarla arkadaşlık kurmaya çalıştın, her birini tek tek gözlemledin. Birine hediyeler aldın, diğerinin yalanlarına ortak oldun, ötekine hiç hayır demedin.

Okurlarına farklı biri gibi davrandın. Acılar içinde kıvrılırken bile mutlu sonlar yazdın. Onlar seni umut ışığı olarak görürken sen karanlığın içinde boğuluyordun.

O kadar çok "biri" vardı ki senin içinde, sonunda bizi doğurdu.

O kadar çok yalnız kaldın ki sen, delirmemek için bizi çağırdın.

Hayır. Hayır. Hayır.

Ben senim.

Biz bir bütünüz.

Sen sadece parçalandın. Artık bir bütün olma vakti.

Kusmaya başladım.

Bir elim boğazımı tutarken diğeri toprağı avuçluyordu. Düşüncelerim, zihnimdeki bu yabancı iki ses, farkına vardıklarım ve artık taşıyamadıklarım o kadar ağır gelmişti ki kendimi ağlamaktan öteye giderken buldum. Kalbimde büyük bir sancı oluşurken safra suyu kusuyordum. Öksürerek geri çekilip elimin tersiyle ağzımı sildim, saçlarımı yüzümden iterken siyah geceye bakıyordum.

Gözlerimden yaşlar akarken olduğum yerden kalktım. Etrafıma bakındım, gözlerimdeki yaşlar net görmeme engel olsa da gölün nerede olduğunu biliyordum.

Adım atmaya başladım. Ne düşünüyordum da göle doğru yürüyordum bilmiyordum, sadece adımlarım beni suya götürüyordu.

Hayır, dedi Maviris.

Evet, dedi Siyahist.

Nedenini anladım. Beni kontrol eden şimdi Siyahist'ti ve onun varoluş amacı en başından beri belliydi.

Yine de durmadım. Adım atmaya devam ettim.

Bir.

İki.

Üç.

Soğuk suya ulaşmayı beklerken dizim sert bir cisme çarpınca duraksadım. Başımı biraz aşağı eğdiğimde bir kayanın önümde

durduğumu fark ettim. Kirpiklerimi kırıştırırken kayayı daha önce nasıl fark etmediğimi düşünüyordum.

Kayaya otur.

Göle gir.

Ne kadar zamandır burada olduğumu bilmiyordum, hava iyiden iyiye soğumuştı. Gözlerimden akan yaşlar sanki yanaklarımda kırağı oluşturunuyordu. Ellerimin buz kestiğini hissediyordum.

Göle baktım; bir kez girsem içine bütün acılarım son bulacaktı gibi duruyordu.

Kayaya döndüm; bir kez dikkatle baksam ona değişen çok şey olacaktı gibi geliyordu. Ben de içimdeki bu hisse kulak verdim. Hafifçe eğildiğimde bunun sıradan bir kaya olmadığını gördüm. Üzerinde kalp içine alınmış iki harf vardı. U ve E. Fakat sorun şuydu ki harfler üzeri kapatılmak istenircesine kazınmıştı. İşte bu, benim son noktam oldu.

Kayaya oturdum, toprağa bulanmış elimi harflerin üzerinde gezdirirken içli içli ağlamaya başladım.

Ağladığım için başımın ağrıyacağını düşünmeme kalmadan yine o tanıdık his geldi; baş dönmesi ve göz kararması. Ardından bir anı. Ve bir sürü başka anı daha.

Bir çift bilet var elinde, sinema bileti. Daha önce hiç arkadaşım olmadığı için sinemaya gitmediğimi bilmiyor. İçeri giriyoruz, film çok kötü ama ilk kez sinemada film izlediğim için heyecanla izliyorum. O da bütün film boyunca sadece beni izliyor.

Kafedeyiz, sohbet arasında çıkarıp sigara yakıyor. Dumandan rahatsız olduğumu fark edince söndürüyor hemen. Bir daha hiç yanımda sigara içmiyor.

Ağacın altındayız; sırtımı ağaca yaslamışım, başını kucağıma koymuş uyukluyor. Ben deftere bir şeyler karalıyorum, hayatımın en güzel anlarından birini yaşadığımdan haberi yok.

Daha önce görmediğim bir yerdeyiz, bir stüdyo. Duvar da çizimler var, sanırım dövme stüdyosu bu. Bana çizimlerini gösteriyor.

“Hiçbiri şu an bana bakan sen kadar güzel değil ama...” diyerek benim en güzel halimi veriyor bana.

Elimde bir lolipop çubuğu var, ona uzatıyorum, çatık kaşlarla bana bakıyor. “Artık sigara yok,” diyorum, gülerek başını sallıyor. Artık ne zaman sigara içmek istese canı, ona verdiğim çubukları kullanıyor.

Defterimin arasına siyah bir zarf bıraktığını görüyorum. Bana mektup yazmış. Haftanın iki günü görüşüyoruz sadece. Beni görüşmediğimiz zamanlar o kadar özölüyormuş ki o günlerin acısını hafifletmek için bana mektup yazmak istemiş. Kırmızıyla mühürlemiş mektubunu, kırmızının en sevdiğim renk olduğunu bildiğinden.

Bu kez benim elimde bir çift bilet var, konsere gidiyoruz. İkimizin de en sevdiği sanatçı. Asla unutamayacağımız bir gece olacak diyoruz ama ben unutuyorum...

Masanın üzerindeki çakmağı görüyorum. Artık benim yanımda sigara içmediğini bilsem de ben yokken de içmesin istiyorum. Ona zarar verecek her şeyi ondan uzak tutmak istiyorum. Bu bir gün ben olursam bile, kendimi de ondan uzak tutmak isteyeceğim, biliyorum. Alıyorum çakmağını ve bunu son kez yapmıyorum, zamanla yatağımın altındaki anı kutusu onun çakmaklarıyla dolup taşıyor.

Herkes için biri olmaya çalışırken onun için biri olmaya çalışmadığımı fark ediyorum. Beni sevsin diye ona uyum sağlamaya çalışmadan zaten seviyor beni. Onu seveyim diye bana yalanlar söylemeden zaten seviyorum onu. Birbirimizi anlıyoruz. Birbirimizi destekliyoruz. Birbirimize saygı duyuyoruz.

Nasıl oluyor, bilmiyorum, hayatlarımız boyunca kimse tarafından gerçekten sevilmemiş gibi birbirimizi seviyoruz.

Ushan Yazgı doğruyu söylüyor. Biz özeliz. Herkesi unutabilirim ama onu unutamam çünkü artık biliyorum, o hatırlanmaya değer tek kişi.

“Burası artık bizim yerimiz,” diyor başka bir gün. Elindeki çakıyla kayaya baş harflerimizi kazıyor. “Eğer bir gün ikimizden biri vazgeçerse bu harfleri karalar.”

“Vazgeçmiş,” diyerek hıçkırdım.

Anılardan kopup gerçekliğe döndüğümde kendime söylediğim ilk şey bu oldu.

Hiç vazgeçmeyeceğini söylemişti. Ushan bile vazgeçmiş.

Babam bile sevmemişti beni.

Ushan bile vazgeçmiş benden.

Üzeri karalanmış harflere bakmaya devam ederken kayanın hemen dibindeki kırık cam parçasını gördüm. Bir içki şişesinin kırıklarına benziyordu, kayaya doğru atılmış ve paramparça olmuştu. Benim gibi.

Yoksa bu şişe Ushan’a mı aitti? Harfleri silmeden önce alkol mü almıştı? Ben onu sigaradan uzak tutmaya çalışırken farkında olmadan alkole mi çekmiştim? Babamın anneme şiddet göstermesinin nedenlerinden biri olan alkole mi çekmiştim Ushan’ı? Beni uzaktan sevmeye bile razı gelen Ushan Yazgı’yı?

Eğilerek cam parçalarından birini elime aldım, bakışlarım bileğime kaydı. Bir el görür gibi oldum. Şimdi yeni bir anı etrafımı kuşatmıştı.

Daha önce de hatırladığım ama yüzü karartıdan ibaret olan o kişiyi şimdi daha net görüyorum. Okuldayım, müzik odasından çıkacakken kolumdan yakalıyor beni. Herkes çıktıktan sonra kapı üzerimize kapanıyor. Kendimi kurtarmaya çalıştığımda beni duvara doğru hiddetle itip kulağıma bir şeyler fısıldıyor. Parmakları bileğimi sıkı sıkı kavramış. Söylediklerini sindiremeden dudaklarını dudaklarıma bastıyor. Çekilmek istediğimde izin vermiyor.

Öpüşünün iğrençliğini, bedeninin üzerimdeki ağırlığını şimdi bile hissedebiliyordum. İlk olduğunu söylemişti, maçtan sonra beni öptüğünde bunun ilk olduğunu söylemişti ama ilk değildi. Ailemin bana yaşattıkları yüzünden kurban rolüne bürünmüş,

onun da ailesi yüzünden zorba rolünü benimsediğini sanmışım, değiştim dediğinde ona inanmışım. Ama Asilkan, beni her defasında daha ağır yaralayarak daha çok yanıltmıştı. Aptal gibi onun da içinde bir yerde iyilik olduğu fikrine kanmışım.

Sinirle cam parçasını avcumun içinde sıktım.

Hayır.

Beni seven tek insana zarar mı vermişim?

Evet.

Birinci kesik.

Beni kendime getirmesini istediğim küçük bir kesik attım sol kolumun iç tarafına.

Hayır!

İkinci kesik.

Hayır hayır hayır...

Üçüncü kesik.

Kanın rengine baktım, nasıl süzüldüğünü gördüm. Daha fazla dönmeye başladı başım.

Dördüncü kesik.

Kayaya oturdum tekrar, gözlerim bir kapanıp bir açılırken kendimi başka bir anının içinde buldum.

Annemin çığlıklarını duyuyorum. Babamın bağırışlarını, ettiği hakaretleri. Alışık olduğum bir durum sanıyorum önce. Odama gideceğim, yatağıma girip kulaklığımı takacağım, yüksek ses müzik ve kaçış. Ama öyle olmuyor. Annemi yerde baygın halde buluyorum. Babamın eli kanıyor ama sebebi ne, bilmiyorum. İçeri girecek gibi oluyorum, anneme yardım edeceğim. Fark ediyor babam. Dönüp bir de bana vuruyor. İlk bu. Daha önce hiç bana vurmamıştı. Annem hep kendini bana siper etmişti. Öyle bir tokat atıyor ki bana, annem yığılıp kaldığı yerden tokadın sesiyle uyanıyor. Kaçıp gitmemi söylüyor. Dediğini yapıyorum. Hep yaptım. Dışarı çıkıyorum. Adımı bağılıyor biri, dönüp baktığımda Asilkan'ı görüyorum. Korkuyorum. Annem gibi olacağımı sanıyorum. Babamın

anneme vurduğu gibi Asilkan'ın da bana vuracağını, yere yığılıp kalacağımı sanıyorum. O anda bile kimsenin bana yardım etmek istemeyeceğini sanıyorum. Koşmaya başlıyorum. Önüme, arkama bakmadan koşup duruyorum, yola atlıyorum.

Bir anda duruyorum.

Neden, diyorum. Neden bütün bunlar benim başıma geliyor? Bir tek ben mi yaşıyorum bunları? Babası tarafından sevildiğini hissetmeyen tek kız çocuğu ben miyim? Annesini affedemeyen tek kız çocuğu ben miyim? Akran zorbalığına uğrayan tek çocuk ben miyim? Hoşlandığı kişi tarafından bile isteye aşağılanan bir tek ben miyim? Neden oluyor bütün bunlar?

Korna çalıyor, duyuyorum, biliyorum ama hareket etmiyorum.

O gün kaza geçirmiyorum aslında, ben intihar ediyorum.

Bu gece olacağı gibi.

Hayır. Tekrar olmaz. Deneyimlediğin bu kadar şeyden sonra tekrar olmaz.

Asıl şimdi olmalı. Artık yapamam. Bundan sonra hiç yapamam.

Ölmek istemiyorum, diye yalvardı Maviris.

Ama ben istiyorum, diyerek kontrolü ele aldı Siyahist.

Beşinci kesik.

Artık Maviris'i duyamıyorum.

Altıncı kesik.

Kurtar beni, diye bağıriyorum. Ama kime, bunu ben de bilmiyorum.

Yedinci kesik.

Olmuyor, duyamıyorum, göremiyorum.

Sekizinci kesik.

Hafifçe gülümsedi Siyahist, ***“Suç yok,”*** diye bir şarkı mırıldanmaya başladı. ***“Suçlu yok. Hayat böyle, anladım.”***¹

Dokuzuncu kesik.

1 Teoman. “Güzel Bir Gün”.

Okyanus mavisi gözlerin büyük bir endişeyle bana doğru koştuğunu gördüm. Küçük kesikler attığım kolumdan akan kanların baş harflerimizin kazılı olduğu kayaya damladığını fark ettim. Okyanus mavisi gözlerin sahibi, elimdeki cam parçasını aldı ve uzak bir yere attı. Elleriyle yüzümü avuçladı ve güzel dudaklarını aralayarak gözleri kapanmak üzere olan bana adımla seslendi.

“Neden?” diye sordu.

“*Sorma neden, niçin,*” diye zihnimde şarkıyı söylemeye devam etti Siyahist. “*Her şey yalnızlıktan. Bak bak bak bak, güzel bir gün ölmek için. Düş yok, gerçek yok. Bak, sonunda anladım.*”

“Ezgi!”

Hafif bir tebessümle gözlerim kapandı. Hayır, bu Ushan Yazgı’ya bahsedebildiğim son tebessümüm değildi. Mavinin küçük vedasınaydı, siyahın buruk tebessümü.

MAVININ
KÜÇÜK
VEDASI

Gözlerini kapat.

Hayır.

Gözlerini kapat!

Hayır!

Ölmek istiyorum...

Ama ben istemiyorum.

O artık korkmuyor.

Çünkü artık ben varım.

BİRİNCİ YARA İZİ

Kan.

Çığlıklar...

Çok fazla kan.

Sessiz çığlıklar...

Ellerimde boyalar var. Annem için güzel bir resim yapacağım. Ona bakıp duruyorum sürekli; renk seçiminde, fırça tutuşunda, boyama yapmada ne kadar iyi olduğumu görsün ve bana güzel sözler söylesin istiyorum. Ama olmuyor, beceremiyorum. Boyalar kâğıda dökülmüyor, ellerime bulaşıyor, tişörtüm kirleniyor. Annem bana hiç güzel sözler söylemiyor. Fırça elimden alınıp bir köşeye atılırken renkler birbirine karışıyor.

Ben o tişörtü bir daha hiç giymiyorum.

İrkilerek uykumdan uyanıyorum. Nerede olduğuma bakıyorum. Odamdayım ve nefes nefese kalmışım. Bir kâbus gördüm,

belli. Korkuyorum. Babama sesleniyorum çünkü korktuğum her ânımda yanımda sadece onu istiyorum. Duymuyor beni. Tekrar sesleniyorum. Gelmiyor. Ağlamaya başlıyorum. Koridora çıkacak cesaretim yok. Hıçkırıklarımın sesine kalkıp geliyor babam. Kızıyor bana, ne olduğunu soruyor. Kâbus gördüğümü söylüyorum, onunla uyumak istediğimi, ona sarılmak istediğimi. Büyüdüğümü söylüyor, su veriyor bana, biraz yanımda durup sonra yine uyumaya gidiyor.

Büyüdüğümü söylüyor ama ben daha sekiz yaşındayım.

Yeni bir hayata başladığımı sanıyorum. Yeni okul, yeni insanlar, yeni başlangıçlar... İçeri giriyorum, onu ardımda bıraktığımı sanırken karşımda buluyorum. Ona karşı artık bir şey hissetmediğimi biliyorum. Yine de onu görür görmez kalbim acıyor. Bana, benim en zayıf halimi hatırlattığı için. Bana, çocukluğumu hatırlattığı için. Bana, babamı hatırlattığı için... Ondan nefret ediyorum. Bana olan bakışlarından nefret ediyorum. Özür diliyor benden. Kabul etmiyorum. Neden yaptın diyorum, hatırlamıyorum diyor.

Ağlayarak geçirdiğim o yılları bana neden yaşattığını hatırlamadığını söylüyor.

Önüme bir saklama kabı bırakılıyor. Çatık kaşlarla içindekinin ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. Açıyorum, elmalı kurabiyeyi görünce sevinçten deliye dönüyorum. Benim için yaptığını söylüyor Lara. Ağlamaya başlıyorum. Nedenini anlamıyor. Gözde de sorguluyor halimi ama söylemiyorum. Ne ödev verildiğini bile söylemeyerik ceza almama sebep olan sınıf arkadaşlarımdan sonra Lara ve Gözde'nin böyle şefkatle yaklaşması bana fazla geliyor.

Onların beni gerçekten arkadaş olarak gördüğüne kendimi bir türlü inandıramıyorum...

Yazdığım yazıyı son kez gözden geçirerek paylaş butonuna basıyorum. Anında beğeni ve yorumlar gelmeye başlıyor, sayfayı yenileyerek gelen yorumları okuyorum. İçim kıpır kıpır.

Mutluluktan ağzım kulaklarıma varıyor. Bazen yerimden kalkıyorum, odamın içinde ileri geri yürüyerek mesajları okuyorum. Her birine cevap yazmaya çalışıyorum, bazen yetişemiyorum ama deniyorum. Uzun zamandır böyle olsa da hâlâ alışamadığımı fark ediyorum.

Birilerinin bana ait olan bir şeye ilgiyle ve sevgiyle yaklaşmasını hâlâ garipsiyorum.

Hayatıma girer girmez en büyük hayallerimden birini gerçekleştirmeye yemin etmiş okyanus mavisini gözlere bakıyorum. Ben gülümsedikçe onun da dudakları kıvrılıyor, gözlerinin etrafı kırışıyor. Hiç yarası yokmuş gibi sadece benim için yaşıyor. Varoluş amacı beni hayallerime kavuşturmakmış gibi davranıyor. Neden, bilmiyorum çünkü sormaya korkuyorum. Bana vereceği cevaptan ziyade cevabından sonra farkına varabileceklerimden korkuyorum.

Onun gerçek olmamasından korkuyorum. Bizim gerçek olmamamızdan korkuyorum. Onu birine anlatırsam, saklı olmaktan çıkarsa kaybolup gidebileceğinden korkuyorum.

Anneme bakıyorum; hayatım boyunca onun gibi biri olmaktan korkmuşken yavaş yavaş ona dönüştüğümü fark ediyorum.

Babama soruyorum; neden beni sevmedin, diyorum. Neden annemi sevmedin, nasıl ona kıyabildin...

Asilkan cevaplıyor: Sevdim, diyor. Ben böyle sevmeyi biliyorum, diyor. Anlamıyorum onu. Beni yalnızlaştırdığını söylüyorum. Bakıyorum etrafıma, kimse yok.

Biri olsun diye, biri olabileyim diye, bambaşka kimliklere dönüştüğümü biliyorum. Maviris, Siyahist şimdi de Grimsil... Bu üç sestten öncesinin de olduğunu fark ediyorum. Aslında hayatım boyunca tanıştığım her yeni insana başka bir kimlikle merhaba dediğimi hatırlıyorum. Karşımdakini gözlemliyorum, nasıl biri olursam beni sever diye düşünüyorum, bulduğum cevaba göre davranıyorum.

Kırılıyorum, parçalanıyorum, ruhum yavaş yavaş kayboluyor
Ama ölmüyorum. Ölemiyorum.

Nefes alıyordum ve aldığım her yeni nefes ciğerlerimi dolduruyordu. Fakat nefes almam, yaşamaya devam ettiğimi söylemeleri için yeterli değildi. Bu tuhaf dünyada her ölü gerçekten ölmezken her yaşayan da gerçekten yaşamazdı.

Dudaklarım anlamsız bir gülümsemeyle yukarı kıvrılırken sol kolumun iç tarafındaki, farklı farklı acıların kanayarak açtığı dokuz farklı kesiğin dikişlerine bakıyordum. İnsanlar yaşadığını, dahası iyi olduğunu düşünüyordu. Albenisini kaybetmiş sahte gülümsememin gerçek, söylediğim her sözün doğru olduğunu sanıyorlardı.

Ya onlar fazlasıyla aptaldı ya da ben çok iyi oynuyordum.

Sen değil, ben.

Ah, evet, bu doğrudu. Siyahist'in yalnızca kendini düşünerek bizi ölüme sürüklemesinden sonra gözlerimi dünyaya tekrar açtığımda, kontrol hiç tanımadığım bir sesin elindeydi. Rol yapan da oydu. Tuhaftır ki bu yeni ses kontrolü ele aldığından bu yana Siyahist'i ne görmüş ne de duymuştum. Yokluğu can yakmak yerine kendimi daha iyi hissetmeme neden olsa da ona ne olduğunu delicesine merak ediyordum. Neredeydi, dahası neden gitmişti?

Düşünmen gereken şimdi o değil, dedi Maviris.

O gece, ona yaşattığım kalp ağrısına rağmen gelip beni kurtarmıştı Ushan Yazgı. Koşarak gelmiş, kapanmak üzere olan gözlerime daha önce hiç kimsede görmediğim duyguları gizlediği o güzel mavi gözleriyle bakmıştı.

Ushan beni kucaklamadan hemen önce dudaklarımda oluşan buruk gülümseme ise gözlerimi kapattığımda yerini bir çığlığa bırakmıştı. Fakat bu, öyle yeri göğü inleten can yakıcı çığlıklardan

değildi; sessizdi... Ölümle yaşam arasındaki amansız savaşın ikinci defa esiri olduğum o anda griyle çevrelenmiş ve anlamıştım. O çığlık ne bana aitti ne Ushan'a.

Siyahın buruk tebessümüneydi, grinin sessiz çığlığı.

Zihnindeki bu yeni ses uzayın en bilinmedik yerlerinden kopup gelmişçesine gizemli, her birimizden katbekat daha güçlü ve şaşırtıcı derecede öfkeliydi. Ne siyah kadar vazgeçmişti hayattan ne de beyaz kadar saftı. Griydi ve zaten bu yüzden ona Grimsil adını vermiştim.

Uyandığımda yeni bir ses duymayı beklemediğim gibi annemle babamı görmeyi de beklemiyordum. Araladığım göz kapaklarımı tekrar kapatma isteğiyle dolmama neden olsalar da bunu yapmadım. Gözkapaklarım kaybolurcasına açık tuttuğum gözlerimi ikisinin üzerine diktim. Bir anneme baktım bir babama. Bana ne yaptıklarını anlamalarını bekledim bir süre.

İyi olup olmadığımı sordular, konuşmadım. Ne diyebilirdim ki? Henüz on yedi yaşındayken ölmek istedim mi? Hem de iki defa...

Neler olduğunu sordular, susup kaldım. Ne anlatacaktım ki? Bu dünyada sadece on yedi yıldır varım ve siz, çok sevgili ailem, siz beni ölüme sürüklediniz mi diyecektim?

Doktoru çağırdılar, hiçbir suçu olmadığı halde onunla da konuşmadım. Neye yarayacaktı ki? Bana yardım mı edecekti? Kurtaracak mıydı beni? Nasıl yapacaktı bunu? İlaçlarıyla mı? Hayır, yapamazdı. Benim sızlayan yaralarım bedenimde değil, ruhumdaydı. Biri pansuman yapacaksa bana, dokunacağı yer kolum olmamalıydı.

Anlamıyorlardı işte. Bakıyorlardı, belki görüyorlardı bile ama anlamıyorlardı çünkü biliyordum, insan kendi gibi olmayanı anlamazdı. Benim gibi değillerdi. Onlar gibi değildim ben. Ama Ushan benim gibiydi. Ben Ushan gibiydim. Zaten bu yüzden o beni anlamıştı; bu yüzden ben onu anlamıştım.

Bu yüzden uyandıktan ve zihnimdeki üçüncü sesin varlığına alıştıktan saatler sonra kurduğum ilk cümle “Ushan nerede?” olmuştu. Annem nihayet konuşmaya karar verdiğim için çok sevindi ve olan biteni en başından anlattı.

Ushan beni son anda hastaneye yetiştirip hayatımı kurtarmıştı. Ancak ne annem ne de babam Ushan’ı tanıdığı için babam ona teşekkür etmek yerine onu kovmaktan beter etmiş. Hatta bununla da kalmamış, kızının intihara kalkışacak biri olmadığını düşündüğünden kollarımdaki kesikler için onu suçlamış. “Sen kimsin?” diye başlayan konuşmasını “Senin yüzünden!” gibi ifadelerle devam ettirmiş. Ushan gitmek zorunda kaldıktan bir süre sonra da ben uyanmışım. Annem olan biteni anlatmayı bitirdiğinde öncelikle Ushan’ın hiçbir suçunun olmadığını söyledim. Her şeyi tek başıma kendi isteğimle yaptığımı, asıl o olmasaydı çoktan ölmüş olabileceğimi, onun beni kurtardığını itiraf ettim.

Babam şok oldu ve bana intihar etmek istediğim için kızdı. Ama Ushan’ın sorduğu gibi “Neden?” diye sormadı. Zaten sorsaydı, “Sadece istedim,” derdim. “Sadece ölmek istedim...”

Babam gibi annem de sormadı. İkisi de içten içe biliyor olmalıydı, o gece onları kavga ederken gördüğümün ikisi de farkındaydı. Ama bilmedikleri çok önemli bir şey vardı: Hatırlıyordum ben, son üç yılımı artık hatırlıyordum. Babamın aslında hiç değişmediğini, Asilkan’la lise hayatım boyunca neler yaşadığımızı, Lara ve Gözde’yle nasıl tanıştığımızı hatırlıyordum. Bana neden yalan söylediklerini merak ediyor, böyle yalanlar içinde beni nasıl yaşatmaya çalıştıklarını aklım almıyordu. Yine de bunu henüz onlarla paylaşma taraftarı değildim. Maviris şartlar ne olursa olsun dürüstlükten yana olsa da daha baskın bir karakter olan Grimsil’in benim için bir planı vardı. Benim de bu planı uygulamaktan başka çarem yoktu.

Bana iki seçenek sunmuştu. Ya hatırladığımı söyleyerek her birinin maskesini düşürecek, sonunda yine yıllardır olduğu gibi

kendi yalnızlığıma mahkûm olacaktım. Ya da hatırladığımı gizleyerek sahte olduğunu bildiğim bu mutlu aile tablosunun içinde ve kalabalık arkadaş grubunun yanında kalmaya devam edecektim.

Birini seç, demişti Grimsil. Birini seçersen aslında kim olduğunu da bulabiliriz.

Kimim ben, diye sormuştum.

Kim olmak istiyorsun, diye sormuştu.

Annesi tarafından onaylanmayı bekleyen o küçük kız çocuğu mu?

Babasından göremediği ilgiyi ve sevgiyi başka erkeklerde arayan o küçük kız mı?

Akran zorbalığına uğrayan o çocuk mu?

Arkadaş edinebilmek için rol yapan o kız mı?

Korkularına yenik düşerek kendini gizleyen o yazar mı?

Âşık olduğu adamı hayatının dışında tutan o genç kız mı?

Yoksa, artık sorunlarını kendiyle yüzleşerek halledebilen o kişi mi?

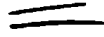
Hiçbiri, demiştim.

Ve aslında her biri, diye de eklemiştim.

O halde hatırladığını onlardan gizle. Bir süre sessiz kal ve sadece izle.

İzleyip ne yapacağım?

Karar vereceksin. Kim olmak istediğine bu kez sen karar vereceksin.

Annem telefonumu ne kadar ısrar edersem edeyim bir türlü bana vermediği için henüz Ushan'la konuşma fırsatı yakalayamamıştım. Onu gerçekten çok merak ediyordum. Ayrıca çok özlemiştim. Bir an önce onu görmek, ona daha önce hiç sarılmadığım kadar sıkıca sarılmak, yaşananlar hakkında konuşmak ve özür dilemek istiyordum. Onu hatırlamadığım süre boyunca ona neler

yaşattığımı, ona neler hissettirdiğimi tahmin dahi edemiyordum. O yapsaydı bunları, beni unutsaydı ve beni gördüğü her sefer reddetseydi, benden korkarak kaçsaydı ve sonunda bir başkasına gittiğini görseydim kahrolurdum, kalbimi yerinden söküp atsa daha az acı çekerdim.

Kendimi onun yerine koydukça daha da kötü hissediyor, bir an önce içinde bulunduğum odadan çıkmak ve ona koşmak istiyordum. Ancak taburcu edilmeden önce psikiyatri muayenesinden geçmem önerilmişti. Ve şimdi psikiyatristin odasına doğru yürüyordum.

“Bize anlatmıyorsun bir şey, doktora anlat bari,” dedi annem sağ koluma girmiş, yanımda yürürken.

Sormadınız ki, diyemedim. Neden, diye bile sormadınız ki.

Fark eder miydi, diye sordu Grimsil.

Bilmiyordum. Artık fark eder miydi, emin olamıyordum.

“Baban da birazdan bizi almaya gelecek. Ben seni kapının önünde bekleyeceğim.”

“Tamam,” dedim sadece.

Karşılıklı iki odanın bulunduğu bir koridora girdik. Doktorun odasının önündeki sandalyelere oturduğumuzda bizim dışımızda üç kişi daha bekliyordu orada. Orta yaşlı bir adam koridor boyu volta atarak ya sırasının gelmesini bekliyordu ya da odadan çıkmasını beklediği biri vardı. Diğer iki kişi, benden birkaç yaş büyük olduklarını düşündüğüm bir çiftti. Oturdukları yerde el ele tutuşmuşlardı. Kız, başını erkeğin omzuna yaslamış öylece yere bakıyordu. Kimseden çıt çıkmıyordu.

Onların sessizliğine ayak uydurarak başımı arkamdaki duvara yaslamış, gözlerimi kapının hemen üstündeki ekrana dikmiştim ki ismimi gördüm. Kapı yavaşça açıldı, içeriden genç bir çocuk çıktı. O ana dek volta atmaya devam eden adam bir anda durdu, ona yönelen çocuğa dönüp sarıldı.

“Nasıl geçti?” diye sordu ilgili bir sesle.

“Güzeldi,” diye geçiştirdi çocuk. Bir omzunu silkti ve adamın kollarından sıyrıldı. Birlikte koridor boyu yürüyerek gözden kayboldular.

“Sıra sende,” dedi annem. Başımı sallayarak ayağı kalktım, derin bir nefes alıp kapıya doğru yürüdüm. Doktorla ne konuşacağımı, içeride neler olacağını hiç bilmeden odaya girdim.

Masanın ardında oturan kır saçlı doktor, ben içeri girdiğimde gözlüğünün üstünden bana şöyle bir baktı. Bakışları beni daha da tedirgin ederken karşısındaki sandalyelerden pencere kenarına yakın olanına geçip oturdum. Nedense bu gibi durumlarda kapıyı görebilecek şekilde oturduğumda kendimi daha güvende hisseddim. Kapıyı göremiyorsam ve içeri biri girerse diken üstünde oturur gibi olurdum.

Doktorun sessizliği bana hiç yardımcı olmazken zor da olsa “Merhaba,” diyebildim.

Önündeki dosyaya bakıp “Ezgi Çora,” dedi.

“Evet.”

“Daha önce hiç profesyonel psikolojik destek aldınız mı?”

“Ortaokuldayken okulun PDR bölümündeki öğretmenimle birkaç görüşmem olmuştu, o sayılır mı?”

“Tabii, tabii...” diyerek tekrar önündeki dosyaya döndü. “Kaç yaşındasınız?”

Önündeki dosyada bunun cevabı zaten yer alıyordu. Yine de “On yedi,” dedim. “Yakında on sekiz olacağım.”

“Yakında on sekiz yaşına girecek olan genç bir kız neden intihara kalkışmak ister?” diye sorguladı. “Burada kolunuza otuz altı dikiş atıldığı yazıyor.”

“Olabilir,” dedim sadece.

“Nedenini sorabilir miyim?” diye sordu, annemin ya da babamın aksine.

“Elbette. Ama cevaplamak zorunda mıyım?”

“Beni tekrar böyle bir girişimde bulunmayacağınıza ikna etmelisiniz.”

“Yani zorundayım.”

“Size yardım etmek istiyorum,” dedi kaçamak bir karşılık vererek. “İntihar etmenize neden olan her neyse bana anlatırsanız, size yardım edebilirim.”

“Yardım etmek mi?” dedim alay edercesine. “Bu artık çok zor.”

“Ama imkânsız değil, öyle değil mi?”

Onu hayal kırıklığına uğratacakmışım gibi dudaklarımı büktüm.

“Neden anlatmak istemiyorsunuz?”

“Anlatmak istemiyor değilim,” dedim dürüstçe cevap vererek. “Ben sadece... Size güvenmiyorum, bu kadar.”

Açık sözlülüğüm karşısında gülümsedi. Gözlüğünü çıkarıp masanın üzerine bıraktı, ellerini çenesinin altında kavuşturup bana baktı. “Bu odada konuşulan her şey aramızda kalacak, size söz veriyorum. Ancak şunu bilmenizde fayda var, kendiniz ya da başkası için tehlike arz ettiğinizi düşünecek olursam bunu başkalarıyla paylaşmam gerekir.”

“Bunu derken, tam olarak neyi? Anlattıklarımı mı yoksa tehlikeli olduğumu mu?”

“Anlattıklarınızı hiçbir koşulda başkasıyla paylaşmam.”

“Hım,” diyerek düşünmeye başladım.

Beni bu kadar tereddüde düşüren neydi? Bir yanım anlatmak isterken diğer yanım neden bu kadar çekiniyordu? Korku değildi bu içimdeki, başka bir şeydi.

Anlatma.

Ama neden?

Ona güvenmiyorum. Ona sırlarını anlatamazsın.

Ama neden? Ya dediği doğruysa, iyi gelirse gerçekten? Ya en başından beri yapmam gereken aslında buysa?

Ona anlattığın her şeyi annenle paylaşacak. Annen de babanla. Kızacaklar sana.

O zaman bile neden diye sormayacaklar, değil mi?

Sormayacaklar.

Hiçbir zaman sana ne olduğunu merak etmeyecekler. Neyi neden yaptığını sorgulamayacaklar. Seni anlamaya çalışmayacaklar.

Onlar seni sadece yargılayacak.

“Ben burada sizi yargılamadan dinlemek, size yardım etmek için varım,” deyince doktor, Maviris’in de Grimsil’in de sesleri duyulmaz oldu.

“Pekâlâ,” diyerek arkama yaslandım. Nereden ve nasıl anlatmaya başlamam gerektiğini bilmezken yakın geçmişi aklıma getirdim. “Yaklaşık dört ay önce trafik kazası geçirip iki ay komada yattım. Uyandığımda son üç yılımı hatırlamıyordum. İki ay kadar hiçbir şey hatırlamadım eskiye dair. Ta ki dün geceye kadar...”

Ellerini çenesinin altından çekip gözlüğünü taktı. “Ne oldu dün gece?”

“Hatırlamaya başladım.”

“Ne hatırladınız?”

Önündeki dosyaya not almaya başladı. Kaşlarımı çatarak bekledim. Kalemi bırakmadan tekrar bana baktı, devam etmemi istiyordu.

“Kavga gürültünün eksik olmadığı bir aile yaşantısıyla büyüdüğümü.”

Yeni bir şey daha yazdı. Anlattıklarımı not etmesi pek hoşuma gitmese de aile yaşantımı başkasıyla paylaşmasında sakınca görmediğimden “Başka?” diye sorduğunda onu cevapsız bırakmadım.

“Hoşlandığım çocuk tarafından yıllarca zorbalığa uğradığımı.”

“Başka?”

“Hiç arkadaşımın olmadığını, hep yalnızlık çektiğimi.”

“Başka?”

“Âşık olduğum çocuğu kendi hayatıma almadığımı, onu her-
kesten ve her şeyden sakladığımı.”

“Başka?”

Ona bizden bahsetme, dedi Maviris.

Ona sakın bizden bahsetme, dedi Grimsil.

Dudaklarımı araladım, zihnimde tekrarlanan sözler odaya gir-
diğim ilk andaki kadar endişeyle dolmama sebep olunca “Bu ka-
dar,” diye yalan söyledim doktora.

“Bu hatırladıklarınız size ne hissettirdi?”

“Üzüldüm,” diye kolayca cevapladım. “Kandırıldığımı, aptal
yerine konduğumu düşündüm.”

“Ve ölmek mi istediniz?” diye sordu kaşlarını kaldırarak.

“Evet ama şu an öyle bir düşüncem yok. O sadece bir anlık
buhrandı. Her şeyi bir anda hatırlamak ağır gelmişti.”

“Artık ağır gelmiyor mu?”

İnanmamış gibi bakıyordu. Yaptığımı tekrarlayacağımı düşü-
nür gibi bakıyordu.

“Elbette geliyor ama ölmek isteyecek kadar değil.”

Başını sallayarak önündeki dosyaya notlar almaya devam etti.
“Eklemek istediğiniz başka bir şey var mı?”

“Ne gibi?”

Hafifçe omuzlarını silkti. “Anlatmak istediğiniz herhangi bir
şey...”

“Sanırım yok.”

Kalemi masaya bıraktı, gözlüğünü tekrar çıkardıktan sonra el-
lerini bu kez masanın üzerinde kavuşturdu. “Anlattıklarınız hak-
kında daha detaylı konuşmanız gerekiyor. Her biri ayrı travma
sebebi olabilir, hepsinin üzerinde durulması gerekir. Kimi bir,
kimi birkaç seansın konusu.”

“Anlamadım,” dedim korkarak. Oturduğum yerde bir şeyden
rahatsız olduğumu gösterircesine kıpırdandım. “Ne demek isti-
yorsunuz?”

“Hatırladıklarınız hakkında terapi görmeniz gerektiğini söylüyorum. İsterseniz var olan sorunlarınızın hepsinin üstesinden gelebilirsiniz.”

“Psikoloğa giderek mi?” diye şaşırarak sordum.

“Ve geçmiş yaşantılarınızla yüzleşerek,” dedi. “İlaçlık bir durumunuz olduğunu düşünmediğim için şimdilik ilaç yazmıyorum. Kendinize bir terapist bulun ve bir an önce terapilere başlayın lütfen.”

“Peki,” diyerek ayağa kalkmaya yeltendim. “Gidebilir miyim şimdi?”

Başını salladı. “Annenizi bekliyorum.”

Kaşlarımı çattım. “Bir dakika, neden?”

“Henüz reşit olmadığınız için durumunuzla ilgili annenize bilgi vermem gerekiyor.”

“Ama konuştuklarımızın aramızda kalacağını söylemiştiniz.” Hayal kırıklığına uğramıştım. Beni kandırmış mıydı? Beni o da mı kandırmıştı yani?

“Anlattıklarınızdan bahsetmeyeceğim. Bundan sonrası için ne yapılması gerektiğini konuşacağım kendisiyle,” diye niyetini açıklasa da ona inanmamıştım ama sorun değildi. Ne de olsa ona seslerden bahsetmemiştim ve anlattıklarımı annemle paylaşmasında bir sakınca görmüyordum. Ailemin zaten hepsinden haberi vardı.

Ama sesler... İşte onlar Ushan’dan bile sakladığım bir sırdı ve gizli kalmaya devam etmeliydi.

“Peki o halde,” diyerek toparlandım. “Teşekkür ederim. İyi günler.”

Kafam allak bullak olmuşken dışarı çıktım. Annem hızlıca oturduğu yerden kalkıp yanıma geldi. “Nasıl geçti?” diye sordu.

“Seni bekliyor.”

“Beni mi?” diye şaşırarak sordu. “Neden ki?”

Omuz silkerek on saniye öncesine kadar onun oturduğu sandalyeye geçip oturdum. O da en az benim kadar kafası karışık bir halde doktorun odasına girdi.

Duvardaki saate bakarak yelkovanı izlemeye başladım. Yelkovanın üçüncü hareketinden sonra annem odadan çıktı. İçten içe ne kadar korksam da belli etmemeye çalışarak yavaşça ayağa kalktım. Anneme doğru ilerlerken yüzündeki ifadeyi çözmeye çalışıyordum.

“Ne konuştunuz?” diye sordum karşısına geçtiğimde.

“Bir süre terapi görmen gerektiğini söyledi.”

Bu kadar mı, diye soramadım.

“Bana da öyle demişti.”

“Kazadan bahsetmişsin. Bu tarz durumlardan sonra psikolojik destek almak gerekiyormuş.”

“Anladım,” dedim başımı sallayarak. “Gidelim mi?”

O da başını salladı, tekrar sağ koluma girdi. “Baban gelmiştir, bekletmeyelim.”

Çünkü baban beklemeyi sevmez.

Çünkü baban bekletilirse öfkelenir.

Çünkü baban öfkesini kontrol edebilen bir adam değil.

Çünkü baban öfkesini kontrol edemediğinde başka birine dönüşüyor.

Çünkü annen, babandan deli gibi korkuyor.

Yine de onu sevmeye devam ediyor...

Koridor boyu yürüyüp asansöre bindik. Üç kat aşağı inip zemin kata ulaştığımızda babamı taburcu işlemlerini hallederken bulduk. Sadece iki dakika sonra yanımıza geldi, neler olduğunu sordu.

“Destek alması gerekiyormuş.”

Kaşlarını kaldırarak bana döndü. “Ne desteği?”

Dudaklarımı bükerek yalandan bilmediğimi söyledim.

“Psikolojik destek,” dedi annem.

“Benim kızım deli değil,” dedi babam. “Bir hata yaptı sadece. Özrünü diledi, tekrarlamayacak,” diyerek bana döndü. Onay beklediğini anlayarak başımı salladım. Anneme döndü. “Psikoloğa falan gidilmeyecek.”

Ne annemden ne de benden karşılık bekledi, önden yürümeye başladı. Anneme yandan bir bakış attım, ne tepki vereceğini merak ediyordum.

Yine susacak mısın anne, diye sormak istiyordum. Kızmasın, bağırmasın, hırgür çıkarmasın diye yine ona boyun eğecek misin? O huzursuz olmasın diye, yine biz mi mutsuz olacağız?

Sormadım. Soramadım ama o tüm bunları duymuş gibi “Sen ona bakma,” dedi yumuşak bir ses tonuyla. “Olmadı biz gizlice gideriz seninle.”

Kaşlarımı şaşkınlıkla kaldırsam da cevap vermedim. Dudaklarım yavaşça kıvrılırken adımlarına ayak uydurmaya başladım. İçim içime sığmıyor, gülümsememi bastıramıyordum. Çünkü bunu ilk kez yapıyordu. İlk defa babama karşı çıkıyor, babamın istemediği bir şeyi yapacağını söylüyordu. Ne için?

Senin için...

İstemişti ya bir kere, bunu dile getirmişti ya hani, bu bile yeterdi bana. Hiç yapmasa da olurdu. Benim için bunu yapmak istediğini söylemesi bile yeterliydi.

Birlikte hastane binasından ayrıldığımızda babamı açık otoparka ilerlerken gördüm, Ushan’ıysa tam karşımda. Beni sağ salım, üstelik gülümserken görmenin sevinci gözlerine yansdı. Adım atıp atmamakta kararsız kaldığını fark ettim. Muhtemelen annemden çekiniyordu. Benden de çekiniyor olabilirdi gerçi... Ne de olsa henüz hafızamın yerine geldiğinden haberi yoktu.

Anneme dönerek “Sen git. Ben Ushan’la konuşup geleceğim hemen,” dedim.

“Ushan’la mı?” diyerek kaşlarını çatı, bakışlarını etrafta gezdirerek onu buldu. “Ne konuşacaksın ki onunla?”

“O benim arkadaşım,” dedim, aslında her şeyim olduğunu söylemek isterken. “Ayrıca hayatımı kurtardı, ona bir teşekkür borçluyum.”

“Tamam,” dedi, bir yandan da babamı gözleyerek. “Ama çabuk ol. Baban fark etmeden yetiş bize.”

Başımı sallayarak kolundan çıktım, Ushan’a doğru ilerlemeye başladım. Aramızdaki birkaç adımlık mesafeyi benim kadar o da istekle yürüyüp kapattı. Ne yapacağını bilemez haldeyken bir mucizeye bakar gibi baktı bana.

“Yarın her zamanki saatte ağacın altında buluşalım,” dedim.

Gözleri parıldadı. “Her zamanki saat mi?” Artık hatırladığımı anlamıştı.

“Seni orada bekleyeceğim,” diyerek yanından ayrıldım.

Henüz kim olmak istediğimi bilmesem de artık kimle olmak istediğimi çok iyi biliyordum.

İKİNCİ YARA İZİ

Kendimi yazarak ifade etmeye ne zaman başladığımı bilmiyordum ama nedenini çok iyi hatırlıyordum: Yazıyordum çünkü yazmasam ölecektim.

Okuduğum kitaplardan, tanıdığım insanlardan, şahit olduğum hayatlardan öğrendiğim bir şey vardı ki o da her insanın acıyla baş etme yönteminin farklı olduğuydu. Kimi kaçarak yapardı bunu, kimi savaşıarak. Bazıları susardı, bazıları çığlık çığlığa anlatmak isterdi. Benim gibileri de eline kalem alırdı ve yazmaya başlardı.

Ortaokul yıllarımdan beri bulduğum her deftere aklıma ne gel-diye yazdım. İyi geldi bana. Kâğıda döktüğüm yalnızca zihnimden geçen sözler değil, ruhumu sızlatan acılardı sanki. Birkaç satır bile yazsam kendimi hafıflemiş hissederdim hemen. Omuzlarımdaki yükleri değil sadece, göğsümdeki ağırlığı da atardım üstümden. Zaten bu sebeple bir süre sonra yazmak benim tek arkadaşım olmuştu.

O yıllarda yazdığımın daha çok kitap okurdum. Okuduğum yazarlar kadar iyi bir yazar olmayı düşlerdim. Üç raftan oluşan kitaplığında günün birinde kendi yazdığım kitaplardan birini görmeyi ümit ederdim. Okurlarımın bana mektuplar gönderdiğinin, okur-yazar buluşmaları düzenlediğimin hayalini kurardım. Hatta bir gün, yazdığım kurgulardan en sevdiğim olan *İçimdeki Sessiz Çığlıklar*'ı nasıl kitaplaştıırabileceğime dair araştırmalar bile yapmıştım. Kitabımı bastırmak istiyorsam önce yayınevime belli bir miktar ücret ödemem gerektiğini öğreninceyse çok üzölmüştüm. Çünkü bir yıl boyunca bana verilen harçlıkları biriktirsem dahi istenen parayı elde edemeyecektim. Dolayısıyla bu hayalden vazgeçmek zorunda kaldım ama yazmayı bırakmadım.

Liseye başlayacağım yılın yaz tatilinde, babamın henüz eve gelmediğı vakitlerde evimin yakınlarındaki göle giderdim. Bir ağacın gövdesine sırtımı yaslar, defterimi çıkarır yazmaya başladım hemen. Evdeyken pek yazmazdım çünkü beni ders çalışmak yerine kitap yazarken görürlerse bana kızabilir, liseye geçiş sınavında düşük puan almamı yazdığım kurgulara yorabilir ve bana yazmayı yasaklayabilirlerdi.

Yine gölün karşısındaki ağaçlardan en heybetli olanına sırtımı yaslayarak oturduğum ve defterime sayfalarca yazı yazdığım bir gündü. Ağustos akşamıydı, güneş artık gökyüzünden kaybolmaya başlamışken babamın eve gelmek üzere olduğunu bilerek aceleyle toparlanıp koşmaya başlamıştım. Eve vardığımda babamın henüz gelmediğini görünce rahat bir nefes aldım. Odama gidip çantamı bıraktım, akşam yemeğini hazırlayan anneme yardım etmek üzere mutfığa dönecektim ki çantamın fermuarının açık olduğunu fark ettim. Ve kurgu defterimin içinde olmadığını... Babamın ne kadar kızacağını umursamadan tekrar koşmaya başladım. Annem arkamdan seslenip ne olduğunu sorsa da cevap verecek vaktim yoktu. Eve geldiğim yolu koşarak tekrar geçerken

her yere baktım ama defteri bulamadım. Kendimi başlangıç noktasında bulduğumdaysa şaşkındım.

Gölün karşısındaki ağaca sırtını yaslamış oturan biri vardı. Ellerin arasında tuttuğu defter benimdi, büyük bir merakla defterde yazanları okuyordu.

“O benim!” diye bağırarak ilerlemeye devam ettim.

İrkilerek sesin geldiği yöne döndü. Beni gördüğünde dudakları hafifçe kıvrıldı, içten bir gülümsemeye bana baktı. “Burada yazanlar sana mı ait?”

Suratındaki tatlı gülümsemeye rağmen çatık kaşlarımı bozmadım. “Evet. Şimdi defterimi alabilir miyim?”

Diğer eliyle toprak zeminden destek alarak ayağa kalktı. Bir adım ötemde, tam karşımda durarak gün batımı manzarasını görmeyi kaçıırıyordu. Kızıl güneş, sarıya kaçan saçlarını parlatıyordu.

Ansızın defteri arkasına sakladı. “Bir şartım var.”

“Ne?” diye şaşırarak sordum. “Defteri sahibine vermek için şart koşmak istediğini mi söyledin sen yoksa ben yanlış mı anladım?”

Omuz silkti. “Defteri geri istiyorsan şartımı kabul etmen gerekir.”

Onunla böyle bir oyun oynamayacaktım. O defter benimdi ve bana koşulsuz şartsız verecekti. Vermek zorundaydı.

Yine de ne söyleyeceğini merak ettiğim için kollarımı göğsümde çaprazlayarak “Neymiş?” diye sordum.

“Devamını okumama izin vereceksin.”

“Pardon?”

İşte bunu beklemiyordum.

“Kızla çocuğun yıllar sonra ilk kez karşılaştığı bölümde kaldım. Merak ediyorum devamını.”

Kirpiklerimi kırıştırdım. “Dalga mı geçiyorsun?”

Bu konuda fazlasıyla ciddi olduğunu belli edercesine başını iki yana salladı. “Hikâyeyi çok beğendim, tabii kalemini de...”

“Gerçekten mi?”

“Evet,” dedi gülümseyerek. Ah, yine o tatlı gülümseme... “Defterin sana ait olduğunu söylediğinde açıkçası çok şaşırdım.”

“Nedenmiş?” diye sordum. İtiraf etmem gerekirse yüzüme hiç yansıtmamış da olsam bozulmuştum.

“Çünkü gerçekten çok iyi. Senin gibi genç yaştaki birinden daha amatör bir şey beklerdim.”

“Hım,” dedim utanmaya başladığımı hissederken. “Teşekkür ederim.”

“O halde şartımı kabul ettin?” dedi tek kaşını kaldırarak.

Daha önce kimse yazdıklarımı okumamıştı çünkü bunu yapacak biri yoktu hayatımda. Beklenti dolu gözlerle bana bakan bu çocuk ilk okurumdu ve hikâyenin tamamını okumadığı halde kurgumu da kalemimi de çok beğendiğini söylemişti. Onu nasıl dedebilirdim ki? Hem... Ne kaybederdim? Sadece devamını okumasına izin verecektim ve bir daha görüşmeyecektik, o kadar...

“Kabul,” dediğimde sevinçle sırttı.

Büyük bir heyecanla tekrar yere oturdu, okumaya devam etmek için sırtını ağaca yasladı. Ayakta dikilmeye son vererek ben de yanına oturdum. O, yazdıklarımı okurken ben de onu izledim. Okurken karakterin hissettiklerini o kadar içselleştiriyordu ki bunu bazen gülümseyerek bazen kaşlarını çatarak bazen hüzünle suratını asarak belli ediyordu.

Defterin kapağını kapattığında bana öyle baktı ki bundan böyle sadece onun için yazmak istedim. Altını çizerek okuyacağı bütün cümlelerimin nedeni o olmalıydı.

“Bu, şimdiye dek okuduğum en iyi aşk hikâyelerinden biriydi.”

“Abartıyorsun,” dedim göz devirerek. Hayranlıkla baktığını görmeme rağmen söylediği lafı abartılı bulmuştum.

Başını iki yana salladı. “Hem de hiç. Kitaplaştırmak gibi bir düşüncen var mı?”

Bunu istediğimi ama yeteri kadar param olmadığı için yapamayacağımı anlattım. O da bana yazdıklarımı son zamanların en

popüler sosyal medya platformu olan Frame’de yayımlayabileceğimizi, güzel bir kitleye ulaşmamız halinde bu işi hiç para ödemen de halledebileceğimizi söyledi.

“Neden çekiniyorsun?” diye sordu tereddüt ettiğimi fark ettiğinde.

“Ya beğenmezlerse? Frame’dekiler?”

“Beğenmezlerse bir şey kaybetmezsin ki. Moralin bozulur biraz, onu da ben yerine getiririm. Bence bu noktada asıl düşünmen gereken diğer ihtimal olmalı. Ya beğenirlerse? O zaman ne olur bir düşünsene...”

“Haklısın,” dedim hayatımda ilk kez kendim için umutlanarak.

“Ushan ben,” diyerek nihayet defterimi bana geri verdi.

Elimi uzatıp defteri alacağım anda parmaklarımız birbirine değdi, kalbimin hızlandığını hissettim. “Ezgi ben de...” diye karşılık verdim, ona ilk görüşte âşık olduğumu henüz bilmezken.

Sonra ağustos ayı boyunca neredeyse her gün onunla o ağacın altında buluştuk. Fakat birbirimizi tanımaya çalışmak için değil. İkimizin de tek arzusu defterde yazılı hikâyeyi basılı bir kitap olarak raflarımızda görmektir. Ağacın altına oturur oturmaz kurgu üzerine konuşmaya başladık. Değiştirdiğimiz yerler oldu, bazı sahneleri çıkardık, bazı bölümlere eklemeler yaptık. Ushan o kadar hevesliydi ki bu konuda, beni de heyecanlandırıyordu. Kurgunun yeniden oluşturduğumuz halinin yayımlanmaya hazır olduğunu hissettiğimizde hikâyeyi Frame’de paylaşmaya başladık. Ben yazıp paylaşıyordum, o daha büyük kitlelere ulaşabilmem için elinden ne geliyorsa yapıyordu.

Eylül ayı itibariyle birbirimizi merak etmeye başladığımız için kurgu üzerine sohbet etmeyi bıraktık. Birbirimizi tanımaya yönelik sohbetler etmeye, sadece ağacın altında değil, başka mekânlarda da buluşmaya başladık. Ancak okul başladıktan sonra sadece hafta sonu görüşebilir olmuştuk, bu yüzden birbirimizi çok özleyiyor, cumartesileri iple çekiyorduk.

Ben, Lara ve Gözde'yle tanışana dek Ushan benim tek arkadaşım-
şımdı. Ben de onun en yakın arkadaşıydım. Daha önce hiç arkadaşım olmamasına bir türlü inanamadığı için "Nasıl?" diye sordu bir keresinde. "Nasıl olur da insanlar seninle arkadaşlık etmek istemezler?"

"Neden istesinler ki?"

"Sahip olunabilecek en iyi arkadaş modelisin de ondan."

"Arkadaş modeli mi?" diyerek güldüm.

"İyi niyetlisin, açıksözlüsün, duygularını gizlemiyorsun, sır tutabiliyorsun, fedakârsın ve güvende hissettiriyorsun."

"Güvende mi hissettiriyorum?" diye sordum şaşkınlıkla. Ushan'ın yanındayken ben de güvende hissediyordum. Onun da benim yanımda böyle hissetmesi hoşuma gitmişti.

"Kesinlikle," dedi net bir ses tonuyla. "Belki şimdi bu ağacın arkasından biri çıkıp bana saldırırsa beni onun elinden kurtaramazsın ama daha sonra hissedeceklerimden uzaklaştırabilirsin. Beni geçmişimden koruyabilirsin."

"Anlamadım," dedim kafam karışmış bir halde.

"Demek istiyorum ki insan senin yanındayken huzurlu hissediyor. Kaçıp durduğu geçmişi artık onu istese de yakalayamazmış gibi geliyor."

"Neden kaçıyorsun ki geçmişinden?"

Hafifçe gülümsedi, elini kaldırıp saçlarıma dokunmak istedi. Ona izin verdiğimi anlayınca perçemlerimi geriye doğru attı.

"Neden kaçtığım önemli değil. Beni nasıl bulduğun önemli."

"Nasıl buldum?"

"Yarım," dedi hüzünlü bir sesle. "Hayatım boyunca kendimi hep eksik hissettim. Boşluk hissi gibiydi. O ağustos akşamında, yazdığın o cümleleri okuyunca anladım ki sen beni tamamlayacak olurdun. Benim kayıp ruhumdun. Benim küçük, güzel, kayıp ruhum."

Kalbimin ritmini değiştiren sözlerine verdiğim tepki bir söz ya da bakış olmadı. Onu öpmek istedim, parmak uçlarımda yükselerek

dudağının kenarına ufak bir buse kondurdum. İkimizin de birbirimize sadece arkadaş gözüyle bakmadığını o akşam öğrenmiş olduk.

Mart ayı itibariyle Frame’de yüz binlerce okurum vardı. Çok geçmeden yayınevlerinden teklif almaya başladım. Baktım ki sonunda iş bu raddeye geldi, durumdan anneme ve babama da bahsettim. Yayınevleriyle görüşmeye babamla birlikte gittik ve henüz on beş yaşında olduğum için imzayı benim yerime babam attı.

Aynı haftanın sonunda Ushan müjdeli haberi öğrenince sevinçten deliye döndü. Beni kucakladı, kendi etrafında dönmeye başladı. Durup indirdiğinde bana gülümsüyordu ki dayanamayıp o tatlı gülüşünden öptüm onu. Bana karşılık veremeyecek kadar şaşırmıştı. Utanarak geri çekildiğimde donup kaldığını gördüm. Önce bunu yaptığım için rahatsız olduğunu sandım ama o da eğilip dudaklarıma küçük bir öpücük bırakınca ikimizin de uzun zamandır sadece bir kitabımı rafta görmeyi değil bu anın da gerçekleşmesini beklediğini anladım.

O dönem bir kitabım çıktı, bir sonraki okul döneminde diğeri. Derken, kazandığım parayla önce bir araba daha sonra bir ev aldık. Babam ben para kazanmaya başladıktan sonra bana karşı yaklaşımını değiştirdi. Tabii, annem de öyle. Muhtemelen artık onlar olmadan da kendi ayaklarının üzerinde durabileceğimin farkına vardıkları içindi. Benimle gurur duyuyor olmalılardı ama değişen tek şey bana karşı yaklaşımlarıydı. İlgilerini ya da sevgilerini gösterme biçimleri değişmemişti. O bahsettikleri mutlu aile tablosu aslında hiç yaşanmamıştı. Babam anneme çocukluğumda nasıl davranmışsa ben liseye geçtikten sonra da öyle davranmıştı. Annem babamın baskılarına nasıl boyun eğmişse yıllardır, son üç yılda da öyle susup kalmıştı.

Ushan’la üç yıl boyunca neredeyse her hafta sonu o ağacın altında buluştuk. Zamanla oradan başka yerlere gittiğimiz de oldu. Kafeye, sinemaya, tiyatroya, müzeye hatta Bordo Caddesi’ne bile. O artık hayatımın büyük bir bölümünü oluşturuyordu ama

kimsenin ondan haberi yoktu. Çünkü biliyordum, birilerine ondan bahsedersen onunla görüşmememi söyleyeceklerdi, kime anlatırsam anlatayım beni desteklemeyecekti.

Babam herhangi bir erkekle arkadaşlık etmeme bile karşıydı o zamanlar. Annem okuldan biri olmadığı için güvenmezdi Ushan'a. Kızlara anlatsaydım da tıpkı kazadan sonra yaptıkları gibi onun Bordo Caddesi'nde takılan biri olduğu için tekin bir tip olmadığını söylerlerdi. Elbette hiçbirinin dolduruşuna gelmez ya da koydukları yasaklara uymazdım. Onunla görüşmeye devam ederdim. Yine de bütün bunlar can sıkıcı bir süreç olurdu ve ben kendimi böyle bir sürece dahil etmek istememiştim. Çünkü nasıl oluyordu bilmiyordum ama ben ne hissedersen Ushan da hissediyordu. Ne düşünüyorsam ben ona söylemeden zaten biliyordu. Ben de ondan hiçbir şey saklayamadığım için onu herkesten saklamayı seçtim.

Ushan Yazgı öyle biriydi ki beni gördüğü ilk anda, kendi için ya da bizim için değil, benim için bir hayal kurmuştu. Zamanını çoğunlukla benim için kurduğu hayalleri gerçekleştirmek üzere değerlendiriyordu. Tabii, tanışmamızın üzerinden bir yıl gibi uzun bir süre geçtikten sonra benim için uğraştığı kadar bizim için de uğraşmaya başlamıştı. Ama hiçbir zaman kendini benden ya da bizden öne koymamıştı. Onun için varsa yoksa benim mutluluğumdu, gerisinin hiçbir önemi yoktu, kendinin bile.

İşte bu yüzden kazadan sonra beni rahatsız ettiğini anlayınca gözden kaybolmuş ama bunu yaparken bile beni uzaktan sevmeye devam etmişti. Hatırlamadığım üç yıl boyunca onunla paylaştığım tek şey kurgularım değildi çünkü. Acılarımı da paylaşmıştım.

Korhan'ın beni dinlediğini sanıyordum ya hani, hayır, dinlememiş. Beni hayatım boyunca sadece bir kişi dinlemiş, o da Ushan'mış. İlk öpücüğümü Asilkan'ın çaldığını sanıyordum ya hani, hayır, çalamamış. İlk kez ben öpmüşüm birini, o kişi de Ushan'mış. Son üç yıl içinde değişen hiçbir şeyin olmadığına ve

hayatıma yapayalnız devam ettiğime inanıyordum ya hani, hayır, öyle değilmiş. Ailem ve arkadaşlarım tarafında işler beklediğim gibi de çıksa, değişen şeyler varmış. Ushan gibi biriyle tanışmışım ben, bir daha hiç kendimi yalnız hissetmemişim.

O kadar her anımda yanımdaydı ki benim, sanki beni düştüğüm yerden kaldırmaya değil de benimle birlikte düşmeye gelmişti. Onu seviyordum, ilk gördüğüm andan itibaren ona âşıktım. Ve onun da beni sevdiğini biliyordum.

Aşk?

Henüz söylememişti. Henüz ben de söylememiştim. Ama aramızdaki bu şey, aşktan bile çok daha özel bir bağdı, buna hiç kuşku yoktu.

“Ezgi?”

Hatırladığım anılardan kendimi çekip kurtararak şimdiki zamana döndüm. Gün batımını seyretmeyi bırakarak yavaşça ona döndüm. Oradaydı. Bizim ağacımızın yanında durup bana bakıyordu.

“Gelmişsin,” dedi şaşkın bir ifadeyle. Bana doğru yürümeye başladı. “Gerçekten gelmişsin.”

“Geldim,” diyerek başımı salladım. Tam karşımda durdu, yine aramızda bir adımlık mesafe bırakmıştı. İlk tanıştığımız gün bıraktığı kadar.

“Artık güveniyor musun bana?”

“Artık hatırlıyorum seni.”

“Sen...” dedi şaşırmakla sevinmek arasında gidip gelirken. “Ama nasıl?”

Uzanıp ellerini tuttum. “Anlatacağım.” Ellerini kendi arkama götürerek belime sarılmasını sağladım. “Ama önce n’olursun, sarıl bana.”

Bu vuslat anını yıllardır bekliyormuş gibi sıkıca sarıldı bana. O belime dolarken kollarını, ben boynuna atlamıştım. Beni yine kucaklasın, kitabımın çıkacağını öğrendiğinde nasıl sevindiyse

onu hatırlamama da sevinisin istedim. Öyle de oldu, ben ondan bunu istemeden o bunu zaten bilir gibi beni etrafında döndürmeye başladı.

İkimizin de kahkahalara boğulduğu o güzel an sona ermek zorunda kaldığında beni indirdi. Bu kez o, beni gülerken yakalayıp gülüşümden öptü. Ama ben onun gibi şaşıp kalmadan öpüşüne karşılık vermeye başladım. Ensesinde birleştirdiğim ellerimle onu kendime çekerken dudaklarımı araladım. Alt dudağımı emiyor, dişliyor, durup nefeslenip beni öpmeye devam ediyordu. Çenemin ucuna küçük bir buse bırakarak geri çekilse de elleri yüzümü avuçlamış halde durmaya devam etti.

“Bu gerçek mi?” diye sordu. Gördüğü, duyduğu, kokladığı, dokunduğu hatta dudaklarımın tadına vardığı halde varlığıma bir türlü inanmadığı ses tonuna da yansımıştı. Yanaklarımda baş parmaklarını gezdirdi, kaşlarıma dokundu, gözleri yüzümün her bir noktasında gezinip durdu. Ona korkarak ya da endişeyle değil aşkla baktığımdan emin olmak istiyordu belki de... Biraz önceye kadar büyük bir hasretle öptüğü dudaklarımdaki ıslaklığı tek parmağıyla sildi. “Sen gerçek misin?”

“Hatırlıyorum,” dedim her iki sorusuna da yanıt olacağını düşünerek.

Elini yüzümden çekip önce sol omzuma indirdi, ardından dirseğimi tuttu. Önkoluma dokunmaktan çekiniyordu çünkü orada ne olduğunu çok iyi biliyordu. Kendi gözleriyle görmüştü.

Bakışlarını bir anlığına sargı beziyle ve kazağımın kumaşıyla kapattığım koluma kaydırды. Tekrar gözlerime baktığında kızgındı. “Hatırladıkların yüzünden mi kıydın kendine?”

Anlamıştı. Hep anlardı.

Dudaklarımı birbirine bastırarak başımı salladım. Kaşları hafifçe kalkar gibi oldu, suratı bembeyazdı şimdi. Zaten bildiği gerçeği duyduğu halde kendini duvara toslamış hissediyordu sanki. Okyanus mavisini gözler bir anlığına benden kaçtı, tekrar benimle

buluştuğunda dirseğimi tutan elini kaldırıp saçlarımı okşamaya başladı.

“Buradayım,” dedi başımın üstünü okşamaya devam ederken. “Bir daha seni hiç yalnız bırakmayacağım. Beni tekrar unutsan bile yanında kalacağım. Bana gitmemi söylesen de, benden korktuğunu görsem de, benden nefret ettiğini haykırsan da ben yine de yanında kalıp seni koruyacağım.”

“Ama bunu bana yapan başkası değil ki. Bendim. Beni, benden mi koruyacaksın?”

“O kesikleri sen açmış olabilirsin ama o cam parçasını eline veren başkalarıydı.”

Haklıydı. Yine anlamıştı.

“Oturalım mı biraz? Sana her şeyi anlatmak istiyorum,” dediğinde hızlıca başını salladı.

O sırtını ağaca yaslayarak otururken ben sırtımı onun göğsüne yaslamıştım. Kolları iki yanımda dururken ellerini karnımın üstünde birleştirdi. Ushan’ın gözlerinden sonra en sevdiğim yeri elleri olabilirdi. Uzun parmakları vardı, dövme yapmak dışında resimle de uğraştığı için zaman zaman bu parmakları boya içinde bulduğum oluyordu. Tırnakları her zaman bakımlıydı. Aslında sadece tırnaklarının değil, gözlerini kapatacak kadar uzun olan saçlarının bakımına da çok dikkat ederdi. Onu kısa saçlı da gördüğüm olmuştu ama uzun saçları ona daha çok yakıştırdığımı söylediğim günden beri bir daha hiç kısacık kestirmemişti. Benim duygu ve düşüncelerimi en başından beri fazlasıyla önemsiyordu.

“Anlat bakalım,” dediğinde karnımın üstünde birleştirdiği elleriyle oynuyordum.

Başımı salladım. Konuya nereden ve nasıl gireceğimi biliyordum. Ushan’a anlatmak, psikiyatri doktoruna anlatmaktan daha kolaydı. Ushan’a anlatmak her şeyden daha kolaydı çünkü beni anlayacağını biliyordum.

“Kazadan sonra iki ay komada yatmışım. Uyandığımda son üç yılımı hatırlamadığımı fark ettik. Anneme son üç yılda olanları sordum. Bana yalan söyledi.”

“Annen mi?” diye şaşırarak sordu. “Ne söyledi?”

“Babamın değiştiğini. Artık aralarının iyi olduğunu, babamın ona hiç vurmadığını ve hiç bağırmadığını, beni çok sevdiğini...”

“Sen de inandın...”

Daha şimdiden yorulmuş gibi nefesimi verdim. “Hemen değil. Ama çok iyi oynadılar. Ayrıca o benim annem, neden yalan söylersin ki bana dedim.”

“Ama söylemiş...”

Başımı salladım. “Sadece o da değilmiş beni kandıran.”

“Asilkan,” dedi nefretle. “Değil mi?”

“Evet. Değiştiğini söyledi bana. Artık ne benimle ne de bir başkasıyla uğraşıyormuş. Ortaokulda yaptıklarının yanlış olduğunu anlamış. Lisedeyken benden özür dilemiş ve ben de onu affetmişim. Aramız iyiymiş. Aynı sınıfa düşünce sohbet etmeye bile başlamışız. Böyle söyledi bana.”

Yüzümü görmeye çalıştığını fark edince başımı kaldırarak rahatça bana bakmasını sağladım. “İnandın mı?”

“Hayır tabii ki,” dedikten sonra tekrar göle doğru döndüm. “Değişmiş olabilir ama onu affetmiş olamam, dedim. Ama sonra kızlar da ona katıldı. Asilkan gerçekten değişti ve sizin aranız iyiydi, dediler. Kafam karıştı benim de. O kızlar benim ilk arkadaşlarım sanıyordum çünkü.”

“Arkadaşların da mı yalan söylemiş sana?”

“Neyse ki hayır. Onların haberi yokmuş gerçeklerden.”

“Aranız iyiydi demişler ama...” derken başka bir konuya takılmıştı. “Son üç yıl içinde öyle miydi?”

Kıskandığını bildiğimden içimden gülmek gelse de “Eskisi gibi kötü değildi. Değiştiğini gördükten sonra ona nefretle bakmayı bir

kenara bırakmıştım, onu görünce yolumu değiştirmiyordum artık. Umursamıyordum onu yani,” diyerek içini rahatlattım.

“Anladım,” dedi sadece.

“Okul çıkışına geldiğin gün seni çok kötülediler. Bordo Caddesi’nde takılan biri olduğunu söylediklerinde sana önyargıyla yaklaşmak zorunda kaldım. Biliyorsun, beni oraya götürmenden önce de orası hakkında çok önyargılıyım.”

“Bilmez miyim...” diyerek bana daha sıkı sarıldı.

On yedinci yaş gününden sonraydı. Beni Bordo Caddesi’ne götürmek istediğini söyleyince çok şaşırmıştım.

“Ne işimiz var orada?” diye sordum.

“İlk işyerimi sana göstermek istiyorum.”

“İlk işyeri mi? Hem de Bordo’da mı?”

Hevesle başını salladı. “Gerçi bir süreliğine işi öğrenmek için birinin yanında çalışacağım ama olsun, yine de gelip görmeni istiyorum.”

“Bu yerin Bordo’da olması şart mı peki?”

“Ne işi diye sormadın bile...” derken dudaklarını bükmüştü.

Ansızın ilk tanıştığımız zamanlarda bahsettiği hayali aklıma geldi ve “Yok artık!” dedim. “Dövme mi yapacaksın?”

O günün akşamında Bordo Caddesi’ne götürdü beni, Dövmeciler Sokağı’na girdik. Benim için çok yeni ve farklı bir deneyimdi. Onun adına çok mutlu olduğum bir akşamdı.

On sekiz yaşına yeni girecekti, hiç deneyimi olmadığı için önce birinin yanında çalışmaya başladı, daha sonra mayıs ayı içinde kendi stüdyosunu açtı. Arada bir gidip geldim caddeye ama tabii ki Ushan’dan bahsetmediğim gibi o caddeye gittiğimden de kimseye bahsetmedim.

“Seni anneme de sordum arkadaşlarıma da...” diyerek anın içine döndüm. “Baktım ki hiçbiri seni tanımıyor, kimsenin senden haberi yok. O halde hayatımda da işin yoktur diye düşündüm.”

“Ve beni dinlemek istemedin.”

Yüzüne bakabileceğim şekilde başımı kaldırdığımda onun da hafifçe bana doğru eğilmiş olduğunu gördüm. “Özür dilerim,” dedim içtenlikle.

Biraz daha eğilerek alnımı öptü. “Geçti,” dedi. “Buradasın şimdi.”

Ondan özür dilemeye devam etmek istesem de asıl beklediği şeyin olan biten her şeyi ona tüm çıplaklığıyla anlatmam olduğunu bildiğimden gözlerimi tekrar göle çevirip devam ettim.

“Zamanla aileme ve arkadaşlarıma hatta Asilkan’a bile inarak senden kaçtım, onlara sığındım. Ama seni gördüğüm ilk andan beri içimde bir yerlerde sana karşı farklı bir his vardı. O hissi bastırmaya çalıştım, ne kadar yok sayıp devam etmek istesem yolum bir o kadar sana çıktı.”

“Demek öyle...” derken gülümsediğini sesinden anlamıştım.

“Hı hı,” dedim ben de gülümseyerek. “Bu arada, kızlar için ilk arkadaşım olduklarını sanıyordum dememe takılırsın sanmıştım. Beni şaşırttın.”

“Neden takılayım ki?” diye sordu kendinden emin bir tavırla. “İlk arkadaşının kim olduğunu biliyorum.”

“Kimmiş?” diyerek tekrar yüzüne baktım.

“Tabii ki ben,” diyerek sırttı.

Elimin altındaki eline vurdum. “Eşek!”

Kahkaha attı. Onunla böyle atışmayı ne kadar çok özlediğimi fark edince burnumun ucu sızladı. Duygulandığımı anlamasın diye hemen yüzümü göl manzarasına çevirdim.

“İşte her şey anlattığım gibi ilerlerken bir akşam Asilkan’ın doğum gününe katılmak zorunda kaldım.”

“Zorunda kaldın?” diye sorguladı. Ona bakmadığım halde tek kaşını kaldırmış olduğunu biliyordum.

“Asilkan zorlamadı tabii ki,” deyince hemen, sinirlerine hâkim olabildi. Bunu, ellerimin altındaki ellerinin gevşemesinden anlamıştım. “Kızlar çok ısrar etti.”

“Pekâlâ.”

Seslerden, Korhan’dan ya da Asilkan’ın benimle flörtleşmeye çalıştığı anlardan bahsetmedim. “Kalabalıkta çok bunaldım, Özgür de beni Asilkan’ın odasına gönderdi,” diyerek doğrudan sonuca vardım.

“Asilkan’ın odasında ne işin vardı Ezgi?” diye yine de gerilek sordu. Ellerimin altındaki elleri yine soğumuştur.

“İnsan olmayan tek yer orasıydı.”

“Asilkan da dahil mi buna?”

“İnsan dedim.”

“Asilkan pek insan gibi değil.”

Asilkan’a dair bu gibi düşünceleri daha önce de olduğu için üzerinde durmayıp “Neyse,” dedim. “Odadayken Asilkan’ın kitaplığında kendi günlüğümü buldum.”

“Ne?”

“Evet,” diyerek başımı salladım. “Günlüğümü çalmış.”

“Evden ağlayarak çıkmanın nedeni buydu o halde,” derken aslında bunu umuyor gibiydi. Sanki aklına daha kötü senaryolar gelmişti de onlardan birinin gerçekleşmiş olmasından korkuyordu.

“Evet,” dediğimde tahminimi doğrularcasına tuttuğu nefesini verdi. “Beni kandırdığını anlamıştım.”

“Sonra seni eve bıraktım. Evde ne yaşandı da buraya geldin?”

“Babamla annem kavga ediyordu.”

“Her zamanki gibi,” dedi üzüntüyle.

“Her zamanki gibi...” dedim başımı sallayarak.

Ellerinin üzerinde parmaklarımı gezdirmeyi sürdürürken bir süre konuşmaya devam edemedim, gökyüzüne bakarak öylece sustum. Aslında sona geldiğimi biliyordum. Az sonra bitecekti, her şeyi olmasa da ona olup biten çoğu şeyi anlatmış ve hafıflemiş olacaktım.

“Onları öyle görünce kaçtım ben,” diye tekrar söze başladığımda o geceyi yaşıyordum. “Mesaj attım sana gelmen için. İntihara

kalkışmak gibi bir düşüncem yoktu. Ben günlüğü okuyacaktım, sonra sen gelecektin ve bana sarılacaktın, aklımdaki plan buydu.”

“Ama okudukların ağır geldi.”

Başımı iki yana salladım. “Sadece ağır gelmedi,” dedim kelimeler yeniden gözlerimin önüne gelirken. “O deftere yazdıklarım hatırlamama neden oldu.”

“Her şeyi mi?”

“Kısmen.”

Doğrulup tamamen ona döndüm, kolları hâlâ bana sarılıydı ama elleri şimdi belimden tutuyordu. Başka bir konu hakkında konuşacağımı anlamış gibi bakıyordu. Nasıl soracağımı bilemedim bir an, yutkundum, sonra filtresiz devam ettim.

“Kayayı gördüm. O kayanın üstünde baş harflerimiz vardı bizim ama o gece karalanmıştı.”

Kaşlarını çattı.

“Neden vazgeçtin?” dedim ağlamaklı bir sesle.

“Ben mi vazgeçtim?”

Onu duymazdan gelerek “Vazgeçen olursa gelip harflerin üzerine karalar dememiş miydik? Neden vazgeçtin?” diye yineledim sorumu.

“Vazgeçmedim senden. Nasıl vazgeçerim ki?”

“Ama harfler...”

“Ben yapmadım. Hatta ben, senin karaladığını sanıp üzülüyordum.”

“Nasıl yani?”

“Kazadan sonraki iki aylık süreç benim için cehennem gibiydi. Aramalarımı açmıyordun, mesajlarıma dönmüyordun. Temmuz ayı boyunca buraya her akşam geldim. Bazı günler sabahdan geliyordum, belki erken gelirsin diye... Hiç gelmedin, bir türlü ulaşamadım sana. Benden ayrıldığını sandım. Veda bile etmeden gittiğini. Çok üzgündüm. Ama sonra, daha da üzüleceğim bir şey oldu. Üç haftalık yokluğunun sonunda senden bir işaret

geldi. Kayanın üzerindeki harfler karalanmıştı. Bunu senin yaptığını sandım, bir süre hiç gelmedim buraya. Ağustos ayındayken sadece benimle değil, okurlarınla da iletişim kurmadığını fark ettim. Bu beni delirten kısımdı. Tekrar aramaya başladım seni, her yerde seni arıyordum ama bir türlü bulamıyordum. Lara ve Gözde'nin Frame hesabını bilsem onlara soracaktım ama bilmiyordum. Eylül geldi, okullar açıldı. Bildiğim tek şey okulundu ben de gidip çıkışında seni beklemeye başladım. Bir hafta sonra da gördüm seni ama sen beni tanımadın."

Anlattıkları gözlerimin dolmasına neden olurken "Peki bunu sen yapmadıysan, ben yapmadıysam kim yaptı?" diye sordum.

"Bilmiyorum..."

Asilkan?

Yok artık, dedim içimden. Bu kadar ileri gitmiş olabilir miydi? Önce günlüğümü çalmış, yetmemiş okumuş, yetmemiş bir de buraya kadar gelerek kayadaki harfleri mi karalamıştı gerçekten? Ve ben çocukluğumu mahveden o pislik yüzünden mi ikinci defa ölümle burun buruna gelmiştim?

Ölmek sorun değildi ama Ushan'ın yokluğuma dayanabileceğini sanmıyordum. İki aylık yokluğumda bile neler neler yaşamıştı... Asilkan gibi değersiz, pislik biri yüzünden Ushan'ı ben-siz mi bırakacaktım gerçekten? Ona bunu nasıl yapardım?

"Vazgeçtiğimi düşündüğün için mi yaptın bunu kendine? Benim yüzümden mi oldu?"

"Sadece bu yüzden değil," dedim hemen.

Başka nedenler de vardı ama bardağı taşıran nokta harfleri görememek oldu. Kimsenin gerçek olmadığı bu dünyada senin benden vazgeçmene dayanamadım. Yine de sana bunu bu şekilde söylememeliyim, çünkü senin suçun değildi.

"Anlattığım şeyler yüzünden zaten allak bullak olmuştum. Hatıralar geri geliyordu, yalanları sindiremiyordum, bir de seni kaybettiğimi sanmak çok ağır geldi sanırım..."

“Ah,” diye acı çeker gibi inledi, beni kendine çekip yüzümü boyun girintisine gizledi. “Ezgi,” dedi derinden gelen bir sesle. “Benim kayıp ruhum,” diye seslendi uzun zaman sonra ilk kez. “Benim küçük, güzel, kayıp ruhum.” Kokumu içine çekti, hasretle sarıldığı sevgilisinin kokusunu büyük bir özlemle soludu.

“Özür dilerim,” dedim ağlamaya başlarken. “Daha fazla savaşamadım, özür dilerim.”

Hızlıca geri çekilip gözyaşlarımı sildi. “Ağlamak yok,” dedi kararlı bir sesle. “Özür dilemek yok.” Başını iki yana salladı. “Elinde olmayan hiçbir şey için ağlamak yok. Senin hatan olmayan hiçbir şey için özür dilemek yok.”

“Ağlamak yok,” diye tekrarladım.

“Özür dilemek yok,” diye tekrarladı.

“Seni seviyorum,” dedim ama daha yeni söz verdiğim halde bir damla gözyaşı daha aktı.

“Seni çok seviyorum,” diyerek o gözyaşımı da sildi.

ÜÇÜNCÜ YARA İZİ

Kaçmak, bazen de kendine acımayla başlar.

İnsan kendini kendi gibi hissetmediğinde ya da tam olarak öyle hissettiğinde kaçmak ister. Korktuğundan, öfkelenildiğinden, üzüldüğünden ve belki de suçlu hissettiğinden... O an, önemli değildir hangi duygunun vücudunu esir aldığı. Önemli olan yalnızca kaçmaktır.

Klavyenin üzerinde bekleyen parmaklarım yazının devamını getirmek için harekete geçmek istese de zihnim kabul etmiyordu. İşaret parmağımı silme tuşunun üzerine götürüp basılı tuttum.

Pekâlâ, bu ilk değildi ve son da olmayacaktı. Ne demiştim? Kaçmak... Evet, buradan yürüyebilirdim.

Kimileri için bir kaçış, kimileri için bir kurtuluştur ölüm.

Kimisi yaşadıklarından, hissettiklerinden, sahip olduklarından veyahut olamadıklarından kurtulmak için koşarken ölme; kimi yine aynı sebeplerden dolayı kaçmak ister ölümden.

Herkes bir gün öleceğini bilir, illa ki bilir fakat bu koşuşturmacayı oynamaktan da vazgeçmez; zevk aldığından değil, başka türlüünü yapamayacağından; çünkü Friedrich Schiller'nin de dediği gibi: "Ölüm korkusu, ölümden daha korkunçtur."

İnsan, gözlerini yeni bir güne açtığında hayattaki son gününü yaşıyor olabileceğini ya da birinin kalbini kırdığında onu son kez görüyor olabileceği ihtimalini düşünmez. Çünkü içten içe bilir; eğer bunları düşünürse ne tadı kalır yaşamının ne de anlamı... Fakat yaşarken ölenler için geçerli değildir bu; onlar yalnızca vardır, ne yaşıyorlardır ne de ölmüşlerdir. Nefes almak dışında yaşadıklarına dair hiçbir belirti göstermiyorlardır. İstedikleri ölüm bile değildir, belki de yok olmaktır. Ölüme koşmak gibi bir girişimleri olmaz çünkü ölmek için bile umudun öteki yüzüyle konuşmak ve onu ikna etmek gerekir ama onlar bunu istemezler. Uyanırlar yeni bir güne, gökyüzünün aydınlık mı yoksa karanlık mı olduğunu bilmezler çünkü merak duygularını da yitirmişlerdir. Artık gökyüzüne bakmadıkları gibi kendilerine de bakmıyorlardır. Yalnızca aynaya değil, gözlerini kapattıklarında görebilecekleri kendilerine bakmayı da unutmuşlardır. Oysa gözlerini kapattığında sadece karanlık olmaz çoğu zaman. Orada bir yerde sen varsındır; iyi ya da kötü, bir şekilde varsındır ve onunla yaşamayı öğrenmelisin aslında.

"Ne yazıyorum ben ya?" diye söylenerek ikinci kez okumadan bütün satırları sildim. Ölüm ölüm ölüm... Yok muydu gerçekten aklımdan geçen başka bir şey?

Zihnimin kapılarını araladığımda karşıma çıkan kelimeler neden bunlardı? Kaçmak, ölmek, kaybolmak, umutsuzluk... Siyahist değil

miydi bunlardan ibaret olan? Uzun zamandır ortalıkta yoktu bile. O halde derdim neydi benim? Ushan'ın yanından ayrıldığımdan günden bu yana iki gün geçmişti ve iki gündür ne kadar yazmaya çalışırsam çalışayım bir türlü olmuyordu. İstediklerim gibi ilerleyemiyordum.

Bir yandan da Lara ve Gözde'yle uğraşıyordum. Araya hafta sonu girdiği için şanslı, kızlara yalan söylemek zorunda kaldığım için mutsuz hissediyordum. Onlara hastalandığımı ve bir süre okula gelemeyeceğimi söyledim. Beni ziyarete gelmek istediklerini söylediklerindeyse hastalığının bulaşıcı olduğunu belirterek tekliflerini kibarca reddettim.

Babam derslerimden geri kalmamam için arayışta çok açmamam gerektiğini söylese de aslında o da annem gibi biliyordu, en iyi ihtimalle on gün kadar evden dışarı adımımı atmayacaktım. Ushan'la bile görüşmeyebilirdim ki o nedenini anlayacağı için bana darılmayacak, kızmayacaktı.

Ushan'ın yanından döndükten sonra odama çıkıp biraz oyalanmış, gece yarısına doğru yatağıma girdiğimde kendimi deftere yazılar yazan Ezgi gibi hissetmeye başlamıştım. Maviris değil, Ezgi Çora değil, Ezgi gibi... Ailesiyle, akranlarıyla, kendisiyle ilgili olan sorunları kaleme alan Ezgi gibi... Ansızın yataktan kalkmış, bilgisayarını açıp klavyenin tuşlarına basmaya başlamıştım.

Ancak olmuyordu. İki gündür sabah akşam deniyordum, yazıyordum bir şeyler ama sonunda hep siliyordum. Bir türlü sinmiyordu içime yazdıklarım ki Asilkan'ın partisinde yazdığım giriş bölümünü de sileli çok oluyordu.

Nefesimi sıkıntıyla verirken arkama yaslandım. Kafamı bir sağ omzuma bir sol omzuma yatırdığımda boynumdan gelen sesler saatlerdir aynı pozisyonda oturduğumun habercisiydi.

“Of!”

Word dosyasını tamamen kapattım. Neden zorlanıyordum ki böyle? Oysaki birkaç ay öncesine kadar ne kolaydı. Açardım bilgisayarımı, parmaklarım klavyenin tuşlarına dokunur dokunmaz

harfler kelimelere, kelimeler cümlelere dönüşürdü. Alırdım defterimi, elim kalemi tutar tutmaz sayfalarca yazmaya başladım.

Hafızamı da geri kazanmıştım. Neden yazamıyordum ki şimdi?

Bana bir cevap bulmasını umarak masanın üzerindeki telefonumu elime alıp Ushan'a mesaj yazmaya başladım.

Ezgi Çora: Küçük bir sorunumuz var.

Evet, sorunum değil sorunumuz demiştim. Benim herhangi bir sorunum Ushan'ın da sorunu demektir. Aynı şekilde onun herhangi bir sorunu da benim sorunumdur.

Dakika geçmeden cevap geldi.

Ushan Yazgı: Dinliyorum.

Ezgi Çora: Yazamıyorum...

Ushan Yazgı: Daha önce de yaşadık bunu. Hatırla nasıl çözdüğümüzü.

Kaşlarımı çatarak düşünmeye başladım. Ne zaman yaşamıştım? Üçüncü kitabımı yazdığım esnada yaşadığım tıkanıklıktan mı bahsediyordu? Ama şimdikiyle o bir değildi ki. O zaman sadece devam ettirmekte zorlanıyordum, şimdi başlamak bile başlı başına bir sorundu.

Ushan Yazgı: Durmuştun. Üzerine gidip kendini daha da strese sokmak yerine durup başka şeylere odaklanmıştın.

Evet, sonra nasıl nefes alındığını hatırlamıştım. Her yeni güne "Bugün kitap yazmalıyım" diye uyanmayı keserek aklımda hiçbir düşünce olmadan uyanmış, akışta kalmıştım. Okula gitmem gerekiyorsa gitmiş, eve dönmüş, ders çalışmış, kitap okumuş, film izlemiş, canım ne istiyorsa onu yapmıştım. Hatta canımın hiçbir şey istemediği günler de olmuştu, o zaman da hiçbir şey yapmamıştım. Geçmiştim yatağıma, yatıp duvarı seyretmiştim sadece. Ta

ki bir gün kalkıp yazmak istediğimi fark edene kadar... Durmaya karar verdiğim gün tekrar devam edebilmemin haftalar hatta aylar sonra olacağını sanıyordum ama yanıldığımı anlamam uzun sürmedi. Birkaç günün sonunda kendimde tekrar devam edebilme gücünü bulmuştum.

Ezgi Çora: Haklı olabilirsin, tekrar deneyebilirim.

Ushan Yazgı: Dene bakalım. Olmazsa başka bir çare buluruz. Her zamanki gibi...

Tekrar bilgisayar ekranına döndüm. Kapağını kapatıp bir süre hiç dokunmamak üzere laptopu dolabın üstüne kaldırmayı planlıyordum ki gelen bildirim sesiyle şaşkınlığa uğradım.

Frame'den mesaj gelmişti ama bu Ezgi Çora'nın hesabına değil, Siyahist'in hesabına gelen bir mesajdı.

Korhan mı, diye sordu Siyahist.

Aramıza hoş geldin, dedi Maviris.

Keşke gelmeseydin, dedi Grimsil.

Korhan mı, diye yineledi.

Bakmalı mıydım mesaja? Yine Siyahist'in kafasını karıştıracak bir şey yazmış olabilirdi.

Bak, dedi Grimsil beni şaşırtarak.

Korhan değildir belki, dedi Maviris.

Siyahist sessizdi, akıllanmışa benziyordu.

Daha fazla beklemeden sohbet kutusuna girdim. Kaşlarımı şaşkınca kaldırdım. Gördüğüm kullanıcı adına inanamıyordum.

@ruyaben: Seni çok özledim çakma Rüya...

Ellerim titrerken parmaklarımı hemen klavyeyle buluşturdum.

@siyahist: Rüya? Sen misin?

@ruyaben: Ta kendisi...

Dudaklarım yavaşça yukarı doğru kıvrıldı. Son üç yılın bana kattığı güzelliklerden biri de bu kızdı işte.

@siyahist: Ne kadar oldu konuşmayalı...

@ruyaben: Yedi ay üç gün.

@siyahist: Hiç bu kadar uzun tutmamıştın arayı. Neler oldu?

Rüya'yla tanıştığımda on beş yaşımıdaydım. Daha yeni yeni yazdıklarımı paylaşmaya başladığım bir zamandı. *İçimdeki Sessiz Çıglıklar*'ı okumuş ve çok beğendiğine dair mesaj atmıştı. O gün sabaha kadar mesajlaşmıştık onunla, daha sonra hikâyem keşfedildikçe mesaj kutum dolup taşmaya başladı. Dolayısıyla Rüya'nın mesajlarını göremez oldum, sadece onunla mesajlaşmak için kullanacağım başka bir hesap açtım. O hesabın kullanıcı adı da Siyahist'ti.

Kaşlarımı çattım. Yıllar sonra zihnimdeki sesin adının Siyahist olması, onun da bu isimle bir hesap açması tesadüf müydü? Yoksa şu an kullandığım hesap zaten yıllar öncesine mi aitti?

@ruyaben: Önce sen anlat bakalım. Nasılsın?

Rüya böyle biriydi. Kafasına estikçe gelir ve giderdi. Ne gelmeleri belliydi ne de gitmeleri. Onu hiç gerçek hayatta görmemiştim. Lara ve Gözde'yi tanıdıktan çok sonra tanımıştım. Yine de bir şekilde en iyi kız arkadaşım olmuştu. Hatta hayır, en iyi kız arkadaş demek hafif kalırdı. O benim dostumdu.

Bazen gelirdi, benimle günler hatta haftalarca konuşurdu, sonra bir anda giderdi. Günlerce ortalıkta görünmezdi, ona ihtiyacım olurdu ama o çoktan sırra kadem bastığı için istesem de ulaşamazdım ona. Beni bu medcezirlerine alıştırdığı için bir süre sonra her gelişinde kısa zaman içinde gideceğini bilerek karşılar olmuşum onu. Derken bir gün gitti, aylar geçti yine de gelmedi.

Ve şimdi buradaydı, yeniden...

Belki de ona en çok ihtiyacımın olduğu zamanda benimleydi.
Ushan gibi...

Ona kazayı, komayı, uyandıktan sonra yaşadıklarımı ve intihara kalkıştığım geceyle devamında yaşadıklarımı anlattım hızlıca. Beni şaşkınlıkla dinledi, bazı yerlerde öfkeleni, bazılarında üzüldü. Daha sonra ona Ushan'a bile söylemediğim bir sırrımı açtım.

@siyahist: Zihnimde üç ses daha var.

@ruyaben: Ne zamandan beri?

@siyahist: Komadan uyandığımdan beri. Üçü de birbirinden tamamen farklı.

@siyahist: Biri çok umutlu, adını Maviris koydum. Diğerleri çok üzgün, intihara kalkışmamın nedeni o.

@siyahist: Adını tahmin et...

@ruyaben: Siyahist mi? :')

@siyahist: Evet...

@ruyaben: Üçüncüsü peki? O nasıl?

@siyahist: O da intihara kalkıştığımın ertesi gününde duyulur oldu.

@siyahist: Siyahist'i ezdi geçti, güçlü biri çünkü. Adını Grimsil koydum.

@ruyaben: Sadece ses mi bunlar?

@siyahist: Başka ne olabilir ki?

@ruyaben: Kişilik...

Ne demek istediğini anlamıştım. Çok araştırmıştım ama hayır, zannetmiyordum. Bu sesler birbirini tanıyordu, biliyordu. İçimde birden fazla kişilik yoktu benim.

@siyahist: Zannetmiyorum. Birbirinden haberi var herkesin.

@siyahist: Ayrıca hiç bilincimi kaybettiğim vs. de olmadı.

@ruyaben: Çoklu kişilik bozukluğunun farklı formları var.

@siyahist: Sen nereden biliyorsun ki bunu?

@ruyaben: Uzun zamandır neden ortalıkta olmadığımı sormuştun ya... Nedeni bu.

@siyahist: Anlamadım.

@ruyaben: Ben âşık oldum.

Gözlerimi büyüttüm. Mesajın gerçekliğini sorgulamadan edemiyordum. Rüya mı atmıştı bu mesajı gerçekten? Rüya? Rüya Taşan? Aşka asla inanmayan Rüya?

@siyahist: ŞAKA YAPIYORSUN!!!

@ruyaben: Ne yazık ki...

@siyahist: Bu seni pek mutlu etmişe benzemiyor... Neden üzgünsün?

@ruyaben: Çünkü âşık olduğum adam gerçek değilmiş.

Kaşlarımı çattım. Bu işin sonu nereye varacaktı, gerçekten merak etmeye başlamıştım.

@siyahist: Kafam karıştı :(

@ruyaben: Çoklu kişilik bozukluğu olan birine âşıkmişim meğer. Kişiliklerden birine.

@siyahist: Bedenin asıl sahibine değil...

@ruyaben: Değil...

@siyahist: Ne olacak peki şimdi?

@ruyaben: Bilmiyorum. Berkay benim için ışığı çalabildiği kadar çalacak.

Berkay diye bahsettiği kişi, âşık olduğu kişilik olmalıydı. Işık derken bedenin kontrolünü ele almaktan bahsediyordu sanırım.

@siyahist: Gidebildiğiniz noktaya kadar gideceksiniz yani.

@ruyaben: Evet. Başka çaremiz yok.

@siyahist: Üzüldüm gerçekten. Ne diyeceğimi bilemiyorum.

@ruyaben: Boş ver beni şimdi. Senin durumu konuşalım. Ee, sen ne yapmayı düşünüyorsun?

@siyahist: Ne konuda?

@ruyaben: Psikiyatriye vs. gideceksin değil mi?

@siyahist: İntihara kalkıştığım için annem zorla da olsa götürecektir.

@siyahist: Ama psikoloğa bu seslerden bahsetmeyi düşünmüyorum.

@ruyaben: Neden?

@siyahist: Korkuyorum...

@ruyaben: Neyden?

@siyahist: Bilmiyorum...

@ruyaben: Bence bu çok önemli bir konu.

@ruyaben: Yaşadığın durum her neyse bir an önce teşhis edilmeli ve çözülmeli.

@ruyaben: Dün sana intihar girişiminde bulunmanı söyleyen yarın kim bilir ne fısıldar...

Ne ima ettiğini anlayarak hızlıca yazmaya başladım.

@siyahist: Başkasına zarar vermemi istemiyorlar. Onların derdi benimle.

Bizim seninle bir derdimiz yok, dedi Maviris.

Bunu kendine yapan sensin, dedi Grimsil.

Siyahist'e baktım, ses çıkarmadı. Onlara hak veriyor, o da beni suçluyordu. Ama neyle ilgili, bilmiyordum.

@ruyaben: Sen yine de doktora onlardan bahset lütfen.

@siyahist: Henüz iyi bir terapist bulamadık.

@ruyaben: Berkant'ın psikiyatristine gitmeye ne dersin?

@ruyaben: Kendisi aynı zamanda terapi de veriyor.

@siyahist: Berkant?

@ruyaben: Bedenin asıl sahibinin adı. Benimkinin adı Berkay.

@siyahist: Olabilir aslında.

@ruyaben: Oraya bir arkadaşım daha gidiyor. Adı Nehir. İkisi de memnun.

@siyahist: Tamamdır, doktorun ismini yaz, randevu alayım.

@ruyaben: Doç. Dr. Esila Karayel

@siyahist: Teşekkür ederim.

@ruyaben: Bir süre daha buradayım, hem belki klinikte denk bile gelebiliriz...

@siyahist: NE???

@siyahist: Gerçekten mi?

@ruyaben: Evet...

@siyahist: Ben yine hemen gidersen sanmıştım...

@ruyaben: Artık senden gitmek istemiyorum.

Rüya'yla sohbetimiz bitince Ushan'ı arayıp olanlardan bahsettim. Ortalıktan kaybolan Rüya'nın iyi olduğunu öğrenince sevindi, bana terapist önermesini de takdir etti. Ushan da en az Rüya kadar terapiye gitmem konusunda ısrarcıydı. Yine de düşünmek istediğimi söyleyerek konuyu bir kez daha kapattım.

Sonraki gün boyunca kızlardan gelen mesajları geçirirerek sadece kitap yazmaya odaklandım. Öykü belliydi. Kazayı, hafıza kaybıyla birlikte yaşadıklarımı tüm çıplaklığıyla olmasa da kurgusal bir evrende yeniden ele alacaktım. Giriş bölümü henüz yoktu ama aklıma düşen sahne oldu mu hemen yazmaya koyuluyordum. Ushan'ı gördüğüm ilk sahneyi yazmıştım mesela. Ya da komadan uyandığım ilk zamanı. Fakat hepsinden önce yazdığım sahne, her şeyi hatırladığım andı.

Artık yavaş yavaş yazar kimliğime dönebildiğimi hissediyor, Frame'de de sadece Ezgi Çora hesabımda takılıyordum. Okurlarımdan gelen mesajları okuyup yanıtladıkça kendimi inanılmaz mutlu hissediyordum.

Derken, intihar girişiminde bulunmamın üzerinden neredeyse beş gün geçmişken okuduğum bir mesaj beni paramparça etti. Ruhum bir de o gece bölündü.

“Karanlık gecelerimizi aydınlatan o ışık olduğun için teşekkür ederiz,” diyordu, kitaplarımı okuduktan sonra intihar etmekten vazgeçtiğini söyleyen bir okurum.

Elimdeki telefon yere düştü. Okuduğum uzun mesajın içeriği ve özellikle son cümlesi dolayısıyla dehşete kapılmışım. Aslında bu tür mesajlardan daha önce de almıştım, girdikleri depresyonlardan ya da geçirdikleri buhranlardan kitaplarımı okuyarak kurtulduklarını yazanlar olduğu gibi uzun zaman sonra ilk kez umutlanmalarına, gülümsemelerine sebep olduğumu yazanlar da olmuştu... Alışkındım aslında ve mesajı gördüğümde gülümsemeliydim ama öyle olmamış, adeta buz kesmişim.

Çünkü neyin içinde olduğumun farkına o an varmışım. Çünkü ben, hayatımda ilk kez diğerlerinin bana ne yaptığıyla ilgilenmeyi bir kenara bırakarak kendi kendime ne yaptığımı görmüştüm.

Kitaplarımda her zaman intiharın çözüm olmadığını, acıyla baş etmek için farklı yöntemlerin olduğunu anlatmaya çalışıyor, bu düşüncemi alt mesaj olarak kurguda işliyordum. Ama şimdi, üçüncü bir göz olarak baktığımda halimin içler acısı olduğunun farkına varıyordum. Daha açık bir şekilde görebildiğim bir şey vardı ki o da kesinlikle sol kolumun iç tarafındaki yara izleriydi.

Bakışlarımı izlerden ayıramazken kendimi hiç olmadığım kadar kötü hissetmeye başladım. İki yüzlü bir sahtekâr gibiydim. Üç yıla yakın süredir binlerce insana intiharın çözüm olmadığını anlatıp sonunda ben bu yola girmiştım, öyle mi? Nasıl yapabiliştım bunu gerçekten? O kadar insanın gecelerini aydınlatırken kendi gündüzlerimin karanlığa hapsolmasına neden izin vermiştim? Başkalarına yol gösterirken nasıl olmuştu da kendi yolumu kaybedebilmişim? En başından beri mi böyleydım? Rol müydü hepsi? Hiç mi yoktu umut?

Ani bir kararla eğilip telefonu aldım yerden, doktorun iletişim numarasını tuşlayıp randevu talebinde bulundum. Telefonu kapattıktan sonra yatağıma oturdum ve hüngür hüngür ağlamaya başladım.

Okurlarım için tam bir hayal kırıklığı olduğumu hissederken gözyaşlarım yara izlerimi ıslatıyordu. Fakat bu kez kaçıp gitmek değil, kalıp savaşmak istiyordum. Zaten bu yüzden ilk adım olarak terapi görmek için randevu almıştım. İkinci adım için henüz vaktim vardı.

Ushan ve Rüya'ya doktordan randevu aldığımı söylediğimde ikisi de benim için çok mutlu oldular. O gün yanımda olmak istediklerini de söylediler ama ben kabul etmedim. Bunu tek başıma yapmak istiyordum. En azından ilk adımı tek başıma atmalıydım, sonrakilerde yanımda olmalarında bir sakınca yoktu.

Randevu tarihim on gün sonraydı. O güne dek zamanımı kitap yazarak, film ve dizi izleyerek geçirmeyi planlıyordum. Tabii bir de Lara ve Gözde'nin attığı ders notlarına çalışarak. Ancak kızlar beni çok merak ettiklerini o kadar sık söylüyorlardı ki ısrarlarına daha fazla dayanamadım ve beni görmeye gelmelerine razı oldum. Aynı gün kapımdaydılar.

“Hoş geldiniz,” diyerek onları içeri buyur ettiğimde annem evde yoktu. Kızlar için pasta çörek yapmış, arkadaşlarından biriyle buluşmaya gitmişti. Bunu öğrendiğinde ikisi de üzüldü çünkü annemi de en az beni sevdikleri kadar severlerdi.

Hatırlıyordum, son üç yıl içinde birçok kez gelmişlerdi bu eve. Ödev yapmak için gelmelerinden daha çok annemin yemeklerini yemek için gelmek isterlerdi. Ayrıca annemin sohbetini de çok severlerdi. Tabii annem de onları. Bazen üçlü öyle bir sohbetin içinde kaybolurdu ki beni unuttukları olurdu. O anlarda kıskandığımı hissederdim. Ama kimi, bilemezdim.

“Nasıl özledik seni bir bilsen...” diyerek bana sarılınca Lara, geçmişİ bir kenara bırakarak şimdiye odaklandım.

“Yarın geliyorsun okula, değil mi?” diye sordu Gözde.

Başımı iki yana salladım. “Bir süre daha evde kalacağım.”

Lara çatık kaşlarla benden ayrıldı, yüzümü inceleyip “Sende başka bir şey var,” diyerek benden tamamen uzaklaştı.

“Yok, ne olabilir ki?”

“Bir şey saklıyorsun. Anlarım ben.”

Anlar mısın gerçekten, diye sordu Maviris.

Anlamaz, dedi Siyahist.

Hiç anlamadı.

“İyiyim yahu,” diye yalan söyledim. “Doktor rapor yazmıştı. Hazır raporum var, biraz evde kitap yazmaya çalışayım diyorum.”

Aynı anda “Ooo...” diyerek sevinç nidalarına başladılar. “Demek sonunda sahalara geri dönüyoruz, ha?”

“Öyle de denebilir.”

“Denedin mi hiç, yazabiliyor musun?” diye merakla sordu Lara.

“Neden yazamasın ki?” diye şaşırarak sordu Gözde. “Sonuçta içten gelen bir şey değil mi bu? Ezgi sadece hafızasını kaybetti. İçinden yazmak gelirse yazar bence.”

“Bilmiyorum,” diye kaçamak bir cevap verdim. “Deneyip göreceğiz...”

Onlara hafızamı geri kazandığımı söylemedim. Bu yaptığım onlara haksızlıktı belki ama bir süre daha Grimsil’in planına sadık kalmak istiyordum. Bu yüzden hiçbir şey olmamış gibi davrandım. Okuldaki dedikodulardan bahsettiler, ilgimi çekmediği halde dinledim. Gözde, sevgilisi Özgür’le arasındaki sorunları anlattı. Özgür’e hatırladıklarım dolayısıyla ne kadar kızgın olsam da Gözde’ye kıyamadığımdan ona tavsiyeler verdim. Lara gittiği resim kursundaki bir çocuktan hoşlanmaya başladığını söyleyince onun adına gerçekten sevindim. Akşama doğru onlar evden ayrıldıktan sonraysa doktorun asistanından bir telefon aldım.

“Yarın saat 15:00 randevumuz iptal oldu, gelmek ister misiniz?” diye sorduğunda neredeyse havalara uçacaktım.

“Tabii, tabii gelmek isterim!” dedim, annem bir terapistten randevu aldığımı henüz bilmezken. Neyse ki öğrendiğinde olumlu tepki verdi ve babamdan gizli gideceğimizi söyledi.

Ertesi gün trafiğe kalmamak için öğleden sonra yola çıktık. Annem arabayı sürerken ben ön yolcu koltuğunda oturmuş, doktorla ne konuşacağımı düşünüyordum. En başından mı başlamalıydım anlatmaya yoksa hastanedeki psikiyatristle konuştuğum gibi olayları tek tek sıralayıp daha sonra mı detaylandırmalıyım? Bana bu konuda yol göstereceğini umuyordum çünkü seçimi bana bırakması, seans vaktinin yarısını öldürmemiz anlamına gelecekti.

Korna sesi, dizlerimi tedirgin bir halde sallamayı bırakarak düşüncelerimden sıyrılmama neden oldu. Anneme döndüm, kaşlarını çatmış, yayalar için kırmızı ışık yanmasına rağmen karşıdan karşıya geçmeye çalışan adama bakıyordu. Korna çalıp hızını düşürmeseydi adama çarpabilirdik.

Bu düşünce ansızın beni o güne götürdü, arabanın hızla üzerime doğru geldiği ve benim korna sesine rağmen tek adım atmadığım o güne... Küçük çantamı karıştırarak içinden defterimi çıkardım. Yazmaya tam olarak dönebilene dek tekrar deftere yazma kararı almıştım. Kaldığım son sayfayı bulup iki yatay çizgi çektim ve o günü yazmaya başladım...

Kasislerde araba zıpladığı için birkaç satırda bir yazdığım kelimeler istemsizce karalanıyor olsa da pes etmedim. Aslında sonra da yazabilirdim bu sahneyi, biliyordum ama böyle ansızın gelen yazma isteklerinde zihnimdekileri kaleme dökmeden rahat edemiyordum. Eğer zihnimde var olan karakter, canlanan sahne, kurulan evren veya adı artık her neyse, kelimeler sayesinde zihnimden çıkmazsa delirecek gibi oluyordum. Kendi gerçekliğimi kaybediyordum. Annemin arabayı sürdüğü bu anda, geçirdiğim

trafik kazasını ilham alarak kurguladığım sahneyi kaleme dök-müyor olsaydım, arabadan indiğimde aklımda sadece bu olacaktı. Doktorun karşısına geçtiğimde ona anlatmak istediklerimi değil kitabıma yazmak istediklerimi düşünüyordum. Bu durum kulağa biraz hastalıklı gibi gelse de ben öyle bulmuyordum hatta yazarlık için içten gelen bir şey derken kastedilenin bu olması gerektiğini savunuyordum.

“Ne yazıyorsun yine?” diye sorduğunu duydum annemin ama cevaplamadım.

Koşuyordu karakter, peşinde biri vardı. Asilkan... Onu yaz-mak istiyor muydum gerçekten? Evet, sebeplerimden biri de oydu ama onu kitabıma dahil edersem bu, ona değer verdiğim anlamına gelmez miydi? İyi ya da kötü, ona hiçbir şekilde değer vermek istemiyor, değer vermiş gibi görünmek dahi istemiyordum.

Kalemi hareket ettirmeyi keserek düşünmeye başladım.

“Geldik galiba.”

Pekâlâ... Anlaşılan Asilkan’ın bu hikâyede yerinin olup olma-yacağına karar verdikten sonra yazmaya devam edebilecektim.

Kalemi ve defterimi çantama bırakıp etrafıma bakındım. Daha önce hiç gelmediğim bir caddedeydik, annem arabayı park etmek için yer arıyordu. İşini kolaylaştırmak için ben de arabalara göz atıyordum, dakikalar sonra kalabalık caddede kendimize yer bulabildik.

Arabadan inip kliniğe doğru yürürken çoktan kurgusal dünyam-dan çıkıp gerçek dünyama dönmüştüm. Birlikte Rüya’nın önerdiği psikiyatri kliniğine girdiğimizde kalbim ağzımda atıyordu.

İçeri girer girmez danışmadaki genç kadın tarafından karşılan-dık. “Hoş bulduk,” dedi annem. Ben o sırada etrafımı inceliyor-dum. Duvarlarda çeşitli tablolar yer alıyordu. Neredeyse tamamı soyut çalışmalardı ve bu nedense beni hiç şaşırtmamıştı.

Kayıt işlemlerinden sonra annem seans ücretini de ödeyince birlikte asansöre yöneldik. İkinci kata çıktığımızda yan yana du-ran iki kapı vardı. O kapıların ardındaki terapistlerin asistanlığını

yapmak üzere koridordaki masasında oturan başka bir kadınla karşılaştık. Odalardan biri Esila Karayel'indi, öteki bir psikoloğa aitti. Buradaki duvarlarda da tablolar vardı.

Esila Hanım'ın kapısının hemen önünde oturan asistana giriş kattaki kadının verdiği barkodu teslim ettik.

“Biraz bekleteceğiz sizi,” dedi. “Lütfen şöyle oturun.”

İşaret ettiği yere baktım. Klasik bir bekleme salonuydu: deri koltuklar, üzerinde çeşitli dergi ve kitaplar bulunan büyük bir orta sehpa ve odunsu bitkiler... Küçük bir alan olmasına rağmen ferah bir görünümü vardı.

Bekleme salonuna doğru ilerlerken ikili koltukta bir çiftin oturduğunu gördüm. Esila Hanım'ı mı bekliyorlar yoksa psikologu mu diye merak ederken annemle birlikte onlardan daha uzak bir köşeye geçip oturdum. Yine de konuşmalarını açıkça duyabiliyordum.

“16.00 randevusunu 14.00 diye hatırlamak tam da senden beklenirdi zaten...” diye homurdanınca çocuk, gözlerimi üzerine diktim.

“Of,” dedi yanındaki sarışın kız. “Karıştırmışım işte. Niye üstüme geliyorsun ki?”

Bedenini kıza doğru çevirdi, şimdi yüzü tamamen bana dönmüktü. “Bilmem farkında mısın ama bir saatten daha uzun süredir bekliyoruz. Ve bir saat daha bekleyeceğiz.”

“İstemiyorsan gidebilirsin Kıvanç!” diyerek küstü kız. Kollarını göğsünde çaprazlayıp başını eğdi. “Kimse seni, benimle gelmen için zorlamadı sonuçta.”

“Evet, zorlamadı,” diye ona katıldı adının Kıvanç olduğunu öğrendiğim çocuk. “Ben kendi isteğimle geldim.”

“O zaman konuyu kapatır mısın artık?”

“İyi de bebeğim,” diyerek kızın omzundan tuttu, ses tonu sakin kalmaya çalıştığını hissettiriyordu. “Ben sana bizi erken getirdin diye kızmıyorum ki...”

“Neden kızılıyorsun?”

“Yahu kaç saattir ne anlatıyorum ben... Dedim ya. Randevu saatine daha varmış, vakit gelene kadar çıkıp biraz gezelim, belki yemek yeriz diye...”

Çatık kaşlarla çocuğa döndü kız. “Ne yani, karnın acıktı diye mi kızdın bana?”

Kıvanç başını geriye atıp sabır dilenircesine yukarı baktı, derin solukların ardından kıza döndü. Beklediğimin aksine ona sert bir ifadeyle bakmadı. “Kızmadım Nehir,” dedi. “Kızmadım bebeğim. İstedğin gibi olsun. Oturalım burada böyle kös kös, tamam mı?”

“Tamam,” dedi adının Nehir olduğunu öğrendiğim kız gülümseyerek.

Nehir mi?

Yoksa...

Rüya’nın arkadaşı olan Nehir olabilir mi?

Yok artık...

Bunun inanılmaz büyük bir tesadüf olduğunu düşünürken gözlerimi çiftten alamıyordum. İkili kendi aralarında konuşmaya devam ederken annem orta sehpanın üzerindeki dergileri karıştırıyordu.

Nehir’in Kıvanç’a her baktığında nasıl da gözlerinin içinin güldüğünü gördüm. Aynı şekilde Kıvanç da o sert mizacını sanki sadece Nehir’in yanında kırabiliyor, bir tek onun nazını çekebiliyordu. Birbirine hiç benzemeyen ama birbirini tamamlayan iki insan gibiydiler.

“Ben bi’ sigara içip geleyim,” deyince Kıvanç, benim gibi Nehir’in de suratı asıldı.

Ben de ne zaman Ushan sigara içmek istese suratımı asardım. Ushan anında vazgeçerdi içmekten. En azından ben yanıdayken... Ama Kıvanç öyle değildi sanırım ki Nehir’in asılan suratını görmesine rağmen ayağa kalktı.

Kıvanç, koridor boyu yürüyüp asansöre yönelirken “Ezgi Çora,” diye seslendi doktorun asistanı.

Ezgi Çora?

Ezgi Çora?

Ezgi Çora?

“Benim,” diyerek ayağa kalktım.

Yani, sanırım...

“Doktor Hanım önce annenizle görüşmek istiyor.”

Çatık kaşlarla yerime oturdum. Annem bana her şeyin yoluna gireceğini söyleyen bir gülümsemeyle bakıp doktorun odasına doğru yol aldı. Kapıyı açıp içeri girmesinden sonra Nehir’in sesini duydum.

“Ezgi Çora diye bir yazar var,” dedi. “Biliyor musun?”

İfadesiz tutmaya çalıştığım yüzümü ona çevirdim. “Evet?” dedim korkarak.

“Çok güzel değil mi kitapları? Sıkı takipçisiyimdir.”

“Ya,” dedim istemsizce gülümseyerek. Değişen ifademi görünce bir kaşını kaldırdı. Bana beklediğim soruyu yöneltmesine izin vermeden “Rüya’yı tanıyor musun?” diyerek konuyu değiştirdim.

“Rüya mı?” diye şaşırarak sordu. “Tanıdığım bir Rüya var ama...”

“Bacaklarında dövmeler var, hayvan figürleri genelde,” dediğimde gözlerini büyüterek ayağa kalktı, heyecanla iki adım atıp yanıma oturdu.

“Rüya’nın arkadaşı mısın sen?”

Başımı salladım. “Beni o yönlendirdi bu doktora.”

“Bana da o tavsiye etmişti.”

“Biliyorum,” dedim gülümseyerek.

Kaşlarından birini sorgularcasına kaldırdı. “Beni tanıyor musun peki?”

“Doktoru önerdiği zaman bahsettiği kadarıyla.”

“Anladım.”

“Benden peki? Benden bahsetti mi hiç?”

“Yazar Ezgi ora’dan bahsetti, onun arkadaşıymış,” diyordu ki şok olmuş bir ifadeyle bakakaldı. “O sensin!”

Yakalanmış gibi gülümsedim. “Evet...”

Bir anda sarıldı bana. Ne yapacağımı bilemez halde öylece kalakaldım. Daha önce hiç bu kadar sıcakkanlı biriyle tanışmamıştım. Onu hiç tanımamama ve adından başka herhangi bir şeyini bilmememe rağmen daha şimdiden ona ısındığımı hissedebiliyordum.

Ve sanırım o da bana ısınmıştı. Belki herkese karşı yaklaşımı böyle arkadaş canlısıydı, bilmiyordum ama önemli değildi. Bana ne hissettirdiğinden başka bir şeyle ilgilenmiyordum.

Geri çekildiğinde “O kadar hayranım ki sana!” dedi. “Yani, daha çok yazdıklarına,” diye düzeltti hemen. “Ama bir dakika. Yazdıklarına hayran olmam, sana da hayran olduğum anlamına gelmez mi? Eh, sonuçta onları sen yazdın.”

Duraksamadan konuşmaya devam etti. Sorduğu hiçbir sorunun cevabını beklemiyor, bir şeyler anlatmaya ve sormaya devam ediyordu. En sonunda cevabını beklediği bir soru sorarak sustu: “Kitaplarında hep başkarakter kızın babasıyla sorunu oluyor. Bu aslında senin babanla ilgili olan bir durum, değil mi? Aslında o kızların hepsi sensin.”

Başkası olsaydı karşımda ve bu kadar özel bir soru sorsaydı ne yapardım bilmiyordum. Bana bu soruyu sormaya hakkı bile yokken bir de cevap bekliyordu. Ama bir okur olarak merak ettiğinden çok, sanki bir amaç doğrultusunda bekliyor gibiydi vereceğim cevabı. Kötü niyetli olduğunu düşünmüyordum ama bir amacı vardı, bundan emindim.

Belki de okuduğu kitaplarımda kendini bulduğunu söylerken kastettiği şey buydu. Onun da babasıyla ilgili bir sorunu vardı.

“Babanı seviyor musun Nehir?” diye sordum onun gibi davranarak. Bakışlarındaki duygu değişimini görünce “Seviyorsun,” dedim başımı sallayarak. “Ben, babasına âşık büyüyen kızlardandım...” diye itirafçı oldum. “Onca şeye rağmen bir gün onun da

beni, onu sevdiğim kadar seveceğine inanıyordum. Çok sever, çok sevmese bile en azından bana gerçekten hissederek “kızım” diye hitap eder sanıyordum.”

“Ama olmadı, değil mi?”

Başımı iki yana sallarken “Olmadı,” dedim acıyla.

“Sarıldı mı sana hiç?” diye sordu, cevaplamama fırsat vermeden, “Seni sevdiğini de söylemedi, değil mi? Yedinci yaş gününden sonra bir kez olsun ‘Seni seviyorum kızım’ demedi sana, değil mi?” diye devam etti.

Neden bahsettiğini bilmiyordum. Kendi öyküsüne atıf yapıyor olabilir miydi? Babası ona hiç sarılmamış mıydı? Onu sevdiğini söylememiş miydi? Yedinci yaş gününden sonra, bir kez olsun babası tarafından sevildiğini duymamış, hissetmemiş miydi?

“Evet,” diye eşlik ettim öyküsüne.

“Ama bekliyorsun, değil mi? Bir gün sever, sarılır, öper, söyler diye...”

“Bekliyorum, beklerim hep,” diyerek başımı salladım. “Umutum var,” dedim omuz silkerek. “Hiçbir konuda umudu olmayan benim, söz konusu babam olunca her daim umudum var.”

“Demek yaşıyor...” diyerek gülümsedi.

“Anlamadım?” dedim çatık kaşlarla.

“Benim babam...” diyerek gözlerini kaçırdı, yutkunduğunu gördüğümde hiç durmadan saatlerce konuşabilecek potansiyelde olan bu kızın boğazını neyin düğümlediğini anlamıştım.

Kıvanç’ı koridorun bir ucunda gördüm, bana sessiz olmanımı işaret etti. Nehir’le konuşmaya devam etmemi istiyordu. Belki de daha önce kimseyle hiç bu kadar açık bir şekilde bu konuyu konuşmamıştı.

Tekrar Nehir’e döndüm, kaçırdığı bakışlarını benimle buluşturdu. Birbirine bastırarak sıkıdığı dudaklarını yaşlı gözlerine rağmen aralayabildi.

“Benim babam öldü,” diyerek çoktan anladığım gerçeği dile getirmiş oldu. “Biliyor musun, ölmeden önce onu bu kadar çok önemseydiğimin farkında değildim.”

“Babalar önemli,” dedim. “Çünkü her küçük kızın en büyük hayali, babasının onun kahramanı olmasıdır.”

“Benim babam, benim kahramanımdı.”

“Benim babam, benim kahramanım değildi,” dedim, onu bu yüzden içten içte kıskandığımı fark ederken. “Hiç olmadı.”

“İlk aşkınmış,” dedi bir anda.

“Öyle mi dersin?” diye sordum ona bakarak. Başını salladığını gördüğümde buruk bir şekilde gülümsedim. “Ushan’ın benim ilk gerçek aşkım olduğunu sanırdım... Demek babammış...”

“Buraya da baban yüzünden mi geldin?” diye sordu yine sınırı aşarak.

Öyle bir enerjisi vardı ki bu kızın, insanın ona ters bir cevap veresi gelmiyordu. Ne kadar sınırı aşarsa aşsın dur demek gelmiyordu içimden. Bu nedenle “Sayılır,” diye yanıtladım sorusunu.

“Ben babamın ölümünü atlatamadığım için geldim. İyi geliyor terapiler.”

Omuz silktim. “Bilemiyorum... Zaten pek kendi isteğimle geldiğim de söylenemez.”

“Nasıl yani?”

“Buraya gelmek zorunda kaldım diyelim.”

Mırıltılı bir ses çıkardı. “Ama buraya kendi isteğinle gelmezsen ne fayda görürsün ki... Önce iyileşmek istemen, sonra tedaviyi kabul etmen gerekiyor ki iyileşebilesin.”

“Buraya senin kadar istekli bir şekilde geleceğimi sanmıyorum.”

“Çünkü iyileşmek istemiyorsun...” dedi şaşırarak.

“İyileşemeyeceğimi biliyorum,” diye reddettim.

“Umudun yok.”

“Söz konusu babam olmadığı sürece benim hiç umudum yok.”

Ama benim var, dedi Maviris. Ve çok yakında senin de olacak.

Umarım, dedim içimden. Umarım...

Koridor boyu yürümeye başlayan Kıvanç'ı fark edince Nehir'e döndüm. "Kıvanç senin sevgilin mi?"

"Evet," diyerek gülümsedi. "Belki tanıyorsundur. Dolap Bar'da sahne alıyor bazı geceler."

"17 yaşındaki Kıvanç Vuran bu mu?" diyerek gözlerimi büyüttüm. Oysaki birkaç adım uzağındaki çocuk, yirmili yaşlarda falan görünüyordu.

"17 yaşında sahne almaya başlamış. 19 yaşında şu an," dediğinde, Kıvanç bir adım ötemizde durmuştu.

"Merhaba," dedi bana.

"Biz de tam senden bahsediyorduk."

"Ya," diyerek Nehir'e döndü. "Yine ne diye şikâyet ediyordun beni bakalım?"

"Şikâyet etmek senin işin bir kere!" dedi Nehir. Ardından kaşlarını çatıp "Elin niye arkada senin?" diye sordu.

"Bir sürprizim vardı sana ama dedikodumu yaptığınızı öğrendiğimce vazgeçtim."

"Ya, hayır!" diye isyan ederek yerinden kalktı. "Dedikodu yapmadık. Gerçekten! Ezgi, bir şey desene sen de..."

"Dolap Bar'da çaldığını söyledi sadece," dedim, Nehir'in sürprizi öğrenmek için adeta çırpındığını görünce.

"İyi madem..." dedi Kıvanç. "Al bakalım," dedikten sonra arkasında sakladığı elini gün yüzüne çıkarıp sürprizini gösterdi.

"Portakal suyu mu o?" diye şaşırarak sordum. Bir şişe portakal suyu vardı elinde.

"Hem de taze sıkılmış!" diye sevinçle bağırarak Nehir, kollarını Kıvanç'ın boynuna doladı. "Teşekkür ederim, teşekkür ederim..."

Nehir'in sadece bir portakal suyuyla bu kadar mutlu olabilmesi beni gülümsetirken doktorun asistanı tarafından sessiz olmaları yönünde uyarılan çift, yerine geçti. O esnada annem odadan çıktı, ardından odaya ben girdim.

“Hoş geldin Ezgi,” diyerek büyük bir gülümsemeyle karşıladı beni doktor. “Geç lütfen,” diyerek beni pencere kenarına konumlandığı, birbirine çapraz bakan koltuklardan boş olanına oturttu.

Aramızdaki küçük orta sehpa baktım, üzerinde kaktüs ve peçete vardı. Bana tekrar seslenmesinden önce içinde bulduğum odayı incelerken yanımdaki pencereden dışarıdaki manzaranın ne güzel görüldüğünü fark etmiştim.

“Seni buraya getiren şey nedir?” diye sorunca dikkatim dağıldı.

“İntihara kalkıştığım için terapi görmem gerektiği söylendi. Annem de size getirdi.”

“Beni sen bulmuşsun.”

“Evet. Bir arkadaşım önerdi sizi. Ben de başka doktor araştırmakla uğraşmak istemediğim için geldim.”

“Anladım,” dedi kucağındaki dosyaya not alırken. “Bana intihara kalkıştığın geceyi anlatabilir misin?”

Diğer doktora ne anlattıysam aynısını ona da anlattım. Ne eksik ne fazla.

Sonunda o da diğer doktor gibi “Bu saydıklarının her biri farklı seansların konusu olacak,” dedi. “Tabii, bana gelmeye devam edersen...”

Omuz silktim. “Annem getirir.”

“Önemli olan senin gelmek istemen. Okurlarına karşı kendini mahcup hissettiğin için değil, annen istediği için değil, kendin için gelmelisin. Ancak o zaman iyileşebilirsin.”

“Ya hiç gelmek istemezsem?” diye sordum. “İyileşemeyecek miyim hiç?”

“İyileşmek istiyor musun?” diye gülümseyerek sordu.

“Bu mümkün mü?”

“Her yara bir gün kapanır, zamanında ne kadar acımış olursa olsun.”

İnandırıcı gelmemiş olsa da “Düşüneceğim bunu,” dedim.

Başını sallayarak kâğıda son kez not aldı. Tekrar bana baktığında “Eğer senin için de uygunsa başlangıçta seni haftada iki kez, daha sonra haftada bir kez görmek istiyorum,” dedi.

“Tabii, tabii, nasıl uygun görürseniz.”

“O halde bekliyor olacağım. Kendine iyi bak Ezgi.”

“Siz de...” diyerek odadan çıktım.

Annem anında ayaklanıp yanıma koştu. “Ne oldu, nasıl geçti?”

“Yine gel dedi.”

“Gelmek istiyor musun?”

Göz ucuyla Nehir’e baktım. Beni cesaretlendirmek istercesine başını salladı. Tekrar anneme döndüm. “İstiyorum.”

Annem benim için yeni randevu alırken birkaç büyük adımda Nehir’in yanına vardım. Ayağa kalkıp bana kocaman sarıldı.

“Tanıştığımıza çok memnun oldum!” dedi geri çekilirken.

“Ben de...”

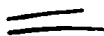
“Tekrar gelmek istemene de sevindim. Umarım yine karşılaşırız.”

“Umarım. İyi bak kendine,” dedikten sonra Kıvanç’la da vedalaşıp annemin peşine takıldım.

Buraya gelirken hiç böyle şeyler yaşayacağımı tahmin etmemiştim. Rüya’nın arkadaşı olan Nehir’le tanışacağımı, Nehir’in sevgilisinin daha önce eğlenmek için gittiğim barda sahne alan çocuk olacağını düşünemezdim. En çok da terapiye devam etme konusunda beni asıl yüreklendirenin, cıvıl cıvıl konuşmasının altında benimkine benzer bir acıyı yaşayan bu kız olabileceğini hiç tahmin etmezdim.

O inanıyordu, iyileşeceğine dair umutluydu. Sadece kendisi için değil, benim için de ümitlendiğini ona el salladığım sırada fark etmiştim.

İçimden bir ses Nehir’in ümitlerini boşa çıkarmayacağımı söylüyordu. Ve bu ses, kesinlikle bana aitti.

Şiddetle ilgili okuduğum bir psikoloji makalesinde anne kucağının bebeğin mutlak dengeye ulaştığı cenneti olduğu yazıyordu. Bu yalnızca insanlar için değil, hayvanlar için de geçerli olabilirdi fakat benim için olamazdı; daha doğrusu geçirdiğim son birkaç aydan sonra artık olamazdı... Artık çok iyi biliyordum ki bu ölümlü dünyada mutlak cennetim olacak bir yer varsa bu ancak Ushan'ın kollarının arasındaydı.

“Bu kadar çok mu özledin beni?” diye sordu geri çekilirken.

Onu çok özlemiştim. Onu tahmin edemeyeceği kadar çok özlemiştim ama garip bir şekilde onunla yüz yüze gelmekten kaçınıyordum. Ağacın altında buluşup gerçekleri konuştuğumuz günün üzerinden neredeyse on gün geçmişti ve bu, o günden beri ilk görüşmemizdi. Daha önceleri hep bir bahane bularak onu geçiştirmiştim. Onu görmek istemediğimden değil, buna hazır olmadığımndan. Aslında hâlâ hazır hissetmiyordum ama bugün ikinci seansımın yapılacağı gündü ve Ushan'ın benimle gelmesine izin vereceğime söz vermiştim.

İlk seansın üzerinden yalnızca üç gün geçmişti ve bu üç günün ikisini kitap yazarak geçirmiştim. İyi gittiğimi düşünüyordum ama tabii sadece yazmak konusunda...

“Ezgi Çora,” diye seslenince asistan, Ushan'ın kollarından tamamen çıkıp ayağa kalktı.

O da benim peşimden ayaklandı. “Burada bekleyeceğim.”

Söylemesine gerek bile olmadığını düşündüğümü gösterircesine onayladım onu. Eğilip yanağımdan öptü, şans öpücüğümün bu kadar masum olması beni gülümsetirken doktorun odasına doğru ilerledim. Ancak gülümseyerek girdiğim odadan dışarı çıktığımda kaşlarım çatıktı. Kırk dakika süren seans, bana iyi gelmek yerine kafamı allak bullak etmişti. Kafa karışıklığının sebebiyse doktorun bana yönelttiği bir soruydu.

Esila Karayel, tek bir soru sorarak beni adeta mahvetmişti. “Bu yaşadıkların,” demişti, “Ezgi Çora'nın başına gelmiş olsaydı, o ne tepki verirdi?”

“Ezgi Çora benim ya,” diye boş bulunarak gülmüştüm.

“Yazar olan Ezgi Çora’dan bahsediyorum,” diye daha açık bir dille konuşmuştu. “Başlangıçta yazdıklarını kimseyle paylaşmamışsın. Ushan sayesinde Frame’de paylaştığındaysa kimliğini gizli tutmuşsun. Kitap olarak basıldığında bile kimliğini gizli tutmaya devam etmişsin. Ailen, Ushan, yakın arkadaşların dışında kimseye yazar olan Ezgi Çora’nın aslında sen olduğunu söylememişsin. Neden?”

“Başlangıçta söylemedim çünkü yazdıklarımın beğenilmeyeceğini düşünüyordum, beğenmez ve dalga geçerler diye korkuyordum.”

“Yazdıklarını beğenmezler diye mi yoksa o yazıları yazanın sen olmanı beğenmezler diye mi?”

Bu yeni sorusunu duymazdan gelmiş, “Ushan sayesinde Frame’de paylaştıktan sonra da kimliğimi gizli tuttum çünkü ailem bilsin istemiyordum. Kitap olarak basıldıktan sonra gizli kalması da yayınevinin isteği idi,” diye devam etmiştim.

Anlattıklarımı not ettiği dosya kucağındayken gözlerimin içine bakarak beklemişti bir süre. Bakışlarında yargılayıcı bir ifade yoktu. Küçümsemiyordu, alay etmiyordu, sıkılmıyordu. Sadece bekliyordu.

İtiraf etmemi.

Ben de ettim.

“Kendimi Yazar Ezgi Çora olmaya değer görmüyorum.”

“Hım...” diyerek dosyasına yeni bir not yazmıştı.

Bir noktaya odaklanıp düşünmeye devam etmiştim. “Çünkü onun sahip olduklarıyla benim sahip olduklarım çok farklı. Bir kere o, seviliyor. Ben pek sevilen biri değilim. Onun sevilme için yapması gereken tek şey yazmak. Oysa benim işim çok zor, ne kadar uyumlu biri olursam olayım yine de sevilmeyecek bir yanıma buluyorlar. Babam bile yazar olan Ezgi Çora’yı seviyor, beni değil.”

Başını sallayarak notlarındaki bir bilgiyi okumuştı. “İlk kitabın on beş yaşındayken çıkmış.”

“Evet.”

“On beş yaşına kadar hiç sevilmediğini hisseden birine, sadece bir kitap yayımlamasının ardından çok kısa sürede binlerce insanın ilgi göstermeye başlaması, sence de o kişinin kafa karışıklığı yaşaması için yeterli bir neden değil mi? Anlattıklarına göre yazar kimliğini aldıktan sonra hayatın çok değişmiş.”

“İnanılmaz derecede.”

“Bu yüzden yazar olan Ezgi Çora’yı benimseyememiş olabilir misin? Aslında o da sensin ve bunu zaten biliyorsun. Farkında olmadığın asıl şey, yazar olan Ezgi Çora’ya karşı hislerin olabilir mi?”

Kaşlarını çatmış, beklediği yorumu yapmak yerine “Bilmiyorum. Ben sadece kendimi iki kimlik arasında sıkışmış gibi hissediyorum,” demiştim.

“O halde sana bir ödev vereyim,” demişti. “Bu yaşadıkların yazar olan Ezgi Çora’nın başına gelmiş olsaydı, o ne tepki verirdi? Bunu bir düşün, sonraki seansta bunun üzerine konuşalım.”

Düşündüm.

Ben, annesi tarafından onaylanmayı bekleyen küçük bir kız çocuğuydum. Oysaki yazar olan Ezgi Çora’nın annesi tarafından onaylanmaya ihtiyacı yoktu. Annesi onu onaylıyor, onunla gurur duyuyordu.

Ben, babasından göremediği ilgiyi ve sevgiyi başka erkeklerde arayan o küçük kızdım. Oysaki yazar olan Ezgi Çora’nın ilgi ya da sevgi yoksunluğu yoktu. Babası onu seviyordu, babası ona saygı duyuyordu.

Ben, akran zorbalığına uğrayan bir çocuktum. Oysaki yazar olan Ezgi Çora’nın böyle bir derdi yoktu. Akranları ona imrenirdi bile.

Ben, arkadaş edinebilmek için rol yapan o kızdım. Oysaki yazar olan Ezgi Çora’nın rol yapmasına gerek yoktu. Kendi olması yeterliydi, insanlar onunla zaten arkadaş olmak isteyeceklerdi.

O senin gibi değil, dedi Maviris. O benim gibi bile değil.

Hafızamı kaybettiğim dönemde, Maviris'in yazar olan Ezgi Çora olduğunu zannediyordum. Ama değildi. Maviris neydi bilmiyordum ama Ezgi Çora'dan emindim. O, benim sahip olamadığım yanımdı. O bendim ama ben, o değildim.

Çünkü o onaylanıyor, seviliyordu, zorbalığa uğramıyordu ve yalnız değildi. Çünkü o kendi başına zaten umutluydu, Maviris'e ihtiyaç duymuyordu. Çünkü o acıyla yüzleşebiliyordu, bütün yükü Siyahist'in omuzlarına bırakmıyordu. Çünkü o içindeki gücün farkındaydı, kendini Grimsil'in kontrolüne bırakmıyordu.

Çünkü o tek bir kişiydi; kayıp, kırık ve karanlık değildi. Onun ruhu bölünmemiş, o hiç parçalanmamıştı. O sadece yazıyordu, içinden geldiği gibi. Yaşıyordu, istediği gibi. Fikirleri vardı, kendini yazarak ifade ediyordu. Hayalleri vardı, gerçekleştirmeye çalışıyordu. O, bu yüzden hiç tanımadığı insanlar tarafından bile sevilip sayılıyordu. Ben, bu yüzden o değildim.

Ama olabilirsin, dedi Maviris.

Daha önce hep başkaları yüzünden biri oldun ya da olmaya çalıştın. Ama hiç sana ait olan bir şeyi kabul etmedin, dedi Siyahist.

Onaylanmayan, sevilmeyen, zorbalığa uğrayan, yalnız kalan biri olmayı sen seçmedin. Ama kendini yazarak ifade eden biri olmayı seçen sendin, dedi Grimsil.

İçinden geldiği gibi yazdın, beğenildi, paylaştın, çok sevildi, sen de sevildin.

Ve inanamadın.

İnanamadığın için hiçbir zaman o yanını benimseyemedin. Ama istersen bunu yapabilirsin.

“Nasıl?” diye sordum çaresizce.

Çünkü istiyordum. Artık biliyordum, kararımı vermiştim. Ben, yazar olan Ezgi Çora olmak istiyordum.

Üçüncü seansta bu kararımı terapistimle de paylaşmak istedim.

“Dört gündür sorunuzun cevabını düşünüyorum,” diye başladım konuşmaya. “Yazar olan Ezgi Çora, babasından göremediği sevgiyi başka erkeklerde aramazdı. Bulamayacağını bilirdi çünkü.”

Bana neden o soruyu sorduğunu ve nasıl bir düşünce yapısına girerek cevap bulmamı beklediğini anladığımı görünce gülümsedi.

“Fakat hepsinden önemlisi,” dedim, sıraladığım diğer durumların ardından. “Yazar olan Ezgi Çora, yaşadıklarından sonra zayıf biri olduğunu düşünerek başkaları kadar kendini de suçladığı bir anda intihara kalkışmazdı. Bütün o yaşadıklarına rağmen devam edebildiği için ne kadar güçlü biri olduğunun farkına varır, kendiyle gurur duyardı.”

Esila Hanım’ın gülümsemesi de benimle gurur duyduğunu gösteren cinstendi. Odadan çıktığımda kendimi hafıflemiş hissediyordum. Kadın bana ne yapmıştı, bilmiyordum. İlaç vermemişti, beni bir şeye de bağlamamıştı. Konuşmuştuk sadece ve ben üçüncü seansın sonunda bile bir şeylerin değiştiğini fark edebiliyordum.

Rüya’ya olanları anlattığımda hem şaşıyor hem de seviniyordu. İş dolayısıyla bir türlü buluşamıyorduk ama seansların birinde denk geleceğimize emindi. Dördüncü seansımdan bir gün önceki gece de bunu konuşuyorduk. Biten sohbetin ardından bilgisayar kapatıp erkenden uyumaya gidecektim ki mesaj sesiyle duraksadım.

Siyahist hesabına mesaj gelmişti. Fakat Rüya’dan değildi.

Korhan’dan...

Hayır hayır...

Maviris olacakları tahmin ettiği için isyan etmeye başlamışken Grimsil’in kaşları çatıldı. Gelen mesajı açtım.

@fk14: Canım yine seni istiyor, neden bilmiyorum...

Siyahist’in hayattan kopması ve bizlerden uzaklaşmasına Korhan’ın bir sözü yetmişken tekrar hayata tutunmasına da yine Korhan’ın bir sözü sebep olmuştu.

O an anladım ki bir söz yeterdi hayattan kopup gitmemiz için ya da bir bakış ve yine aynı şekilde bir söz yeterdi hayata sıkı sıkıya tutunmamız için ya da bir bakış...

@fk14: Seni seviyorum ben galiba.

Beni seviyor, diyerek uzun zaman sonra ilk kez buruk bir şekilde gülümsedi Siyahist.

Hayır, aptal. Kandırıyor seni, dedi Grimsil.

Daha önce yaptı, yine yapıyor, dedi Maviris.

@fk14: Neden yazmıyorsun?

Onunla konuşmama izin ver, diye bana yalvardı Siyahist.

Diğerlerine baktım, seslerini duydum. İstemiyorlardı. İkisi de Korhan'la konuşmak istemiyordu ama Siyahist uzun zaman sonra ilk kez bu kadar sesli konuşmuştu ve bu, Korhan'ın sayesindeydi.

O seni öldürmeye çalıştı, dedi Grimsil bana. **Onun varlığını önemsiyor olamazsın.**

Bırak gitsin, dedi Maviris.

Bırak, kendi yalnızlığında boğulsun.

Yapamadım. O benim en zayıf noktamdı. *Kendimi* bile isteye nasıl yalnızlaştırarak boğabilirdim? Yıllar sonra bunu yapmayı yeni yeni bırakabilmişken hem de...

Siyahist'in buruk gülümsemesi peyda oldu, parmaklarım klavyeyle buluştu.

@siyahist: O kadar atar yapıp gitmen ve seviyorum diyerek geri dönmen...

@siyahist: Ne deniyordu senin gibiler için? At gibi giden it gibi döner mi?

Eh, en azından hemen yelkenleri suya indirmedin, dedi Grimsil.

Henüz, dedi Maviris.

@fk14: Şakaydı.

@siyahist: O son konuşmada beni ne kadar üzdüğünü bilmiyor musun?

@siyahist: Beni nasıl hayal kırıklığına uğrattığını? Kendimi tamamen açabildiğim tek kişiydin sen.

@siyahist: Her şeyden önce arkadaşımydın, aramızdaki bağ farklıydı. Neden yaptın bunu?

@siyahist: Neden o gün yaşandı ve şimdi hiçbir şey yaşanmamış gibi döndün?

@siyahist: Bir de üzerine şaka yaptım diyorsun. Dalga geçme benimle artık!

@fk14: Olmaz. Sonra ben dediklerimle kalıyorum.

@siyahist: Nasıl yani?

@fk14: Senden hoşlanıyorum hâlâ, bu hiç değişmedi ama sevmek ağır kaçır.

Yalan söylüyor.

Kesinlikle yalan söylüyor.

@siyahist: En iyisi git de o mesaj atanlarla konuş sen.

Hayal kırıklığısın, dedi Grimsil.

Ne bekliyordun ki? O sen değil, dedi Maviris.

Evet, haklısın. Herhangi biri için kendi benliğinden ödün verecek kadar zavallı o.

Zavallı olan sensin, dedi Siyahist.

@fk14: Bak böyle demeseydin sana seni **seviyordum**, iyi geceler diyecektim.

@siyahist: Bana beni sevdiğini söyleme.

@fk14: Neden?

@siyahist: Yalan söylemiş olursun.

@fk14: Ben yalan söylemem. Seni seviyorum, iyi geceler.

@siyahist: Peki ben seni sevmesem de sen beni sevmeye devam eder misin?

@fk14: Cevap vermek zorunlu mu?

@siyahist: Maalesef...

@fk14: Bırakmamalı mıyım sence?

@siyahist: Bırakmamalısın.

Uzunca bir süre Korhan'dan mesaj gelmedi. Okuduğunu biliyorduk ama hiç yazıyor bile görünmedi. Siyahist her geçen saniye daha da endişelenirken uzun bir mesaj aldı.

@fk14: Değiştiğini düşünmüştüm ama asıl değişen benmişim.

@fk14: Bundan sonra sana karşı takındığım tavrı değiştirmeye karar verdim.

@fk14: Sen insanlıktan gram anlıyorsan ben adam değilim.

@siyahist: Ne demek istiyorsun?

@fk14: Kırarım, git işine.

@fk14: Ulan sen kimsin ki ben seni seveceğim de sen beni sevmeyeceksin? Hangi cesaretle ne kafasıyla sordun lan sen bana bunu?

@siyahist: Bu kadar ağır konuşma istersen.

@siyahist: Bana tekrar yazacağını ikimiz de çok iyi biliyoruz...

@fk14: Bazen gerçekten on iki yaşındaki bir kız çocuğu gibi davranıyorsun.

@fk14: Büyü artık. Ben dahil kimse için de kendini bu kadar üzme, yıpratma.

@fk14: Kimse buna değmez; ben bile.

Kaşlarımı çatarak öylece bakakaldım son mesaja. Grimsil, Korhan'ın ilk kez doğru bir laf ettiğinden bahsederken Maviris ve ben suskunluğumuzu koruyor, Siyahist'in yazacağı yeni mesajı merakla bekliyorduk.

@siyahist: On iki yaşındaki bir kız çocuğu gibi mi?

@fk14: Al işte, takıldığın yere bak... Yok, olmuyor, gerçekten yapamıyorum ben...

@siyahist: Sen... Gidiyorsun, değil mi?

@fk14: Evet.

@siyahist: Bu kez neden?

@fk14: Fark ettim ki ben seni sevemiyorum.

@fk14: Sevemediğim biriyle daha fazla zaman öldürmeye de gerek duymuyorum.

Ama daha biraz önce sevdiğini söylemişti.

Dedim sana, kandırıyor seni. Hep kandıracak. O böyle biri. Onun gibiler değişmez, düzelmez, ikinci şansı hak etmez.

@siyahist: Anladım.

@fk14: Sanmıyorum ama neyse :d

@siyahist: Bu sefer ne ağlayacağım ne de sana gitmemen için yalvaracağım.

@fk14: Aferin. Senden istediğim şey de bu zaten. Gerçek şu ki sen çok farklı ve güçlü birisin Ezgi... Kendi potansiyelinin artık farkına varmalısın.

@siyahist: Ne farklıyım ne de güçlü.

@fk14: Bunu kendine neden yapıyorsun?

@siyahist: Neyi?

@fk14: Neyse...

@siyahist: Lütfen tekrar gelme.

@siyahist: Bir kez daha git ve bu gidişin bir dönüşü olmasın.

@fk14: Merak etme, olmayacak. Kendinle barış artık.

@fk14: Her zaman gülümse. Bırak sebebini merak etsinler...

Korhan'ın son mesajına cevap bile yazmadan hesabını engelledi Siyahist. Bu yaptığı hepimizi şaşırtmıştı. Ondan bir açıklama bekler gibi susup kaldık.

“Haklısınız,” dedi bize, benim dördüncü seansta terapistime söylediğim gibi. “Korhan gibi erkekler değişmez. Onun gibi erkeklerle klasik bir merhaba-hoşça kal ilişkisi yaşanmaz. Önce hayatımıza girerler, bizi sevgi sözcüklerine boğarlar, bunaltacak kadar bize ilgi gösterdikleri bile olur ve sonra puf, bir anda hayatımızdan çıkıp giderler. Oysaki biz çoktan onlara alışmış, bağlanmışızdır. Ve beklemediğimiz bir anda tekrar gelirler, tekrar giderler, tekrar gelirler ve tekrar giderler... Bu döngü biz dur diyene kadar devam eder.”

Siyahist o gece Korhan’a dur diyebilmişti. Bir daha gelse bile onu kabul etmeyecek, artık onun sahte sevgi sözcüklerine kanmayacaktı. Çünkü benim gibi Siyahist de mutlak gerçeğin farkına varmıştı. Korhan, babamın bana veremediği sevginin yerini dolduramazdı. Bunu kimse yapamazdı çünkü sevginin de farklı türleri vardı; bir babanın kızına verebileceği sevginin yerini yalnızca o baba doldurabilirdi.

Klinikten ayrıldığımda bu farkındalıklar sayesinde bu kez sadece hafıflemiş hissetmiyordum, kitabıma nasıl bir giriş bölümü yazacağıma da karar vermiştim. Bu defa tek geldiğim için taksi kullanmıştım. Adresi söyledikten sonra telefonumda notlar kısmına girdim ve yazmaya başladım.

Yeniden doğuyorum...

Küllerimden değil; maviliğimden yeniden doğuyorum.

Ölürken nasıl acıyorsa insanın canı, yeniden doğarken de o kadar çok acıyormuş; bunu anlıyorum. Gerek ruhen gerekse beden, daha da acı çekerek, yavaş yavaş yeniden doğuyorum. Canım çok acıyor. Düştüğüm boşluktan kendi başıma kurtulabilmek için yeniden doğuyorum.

İnsanlar hâlâ kör; insanlar hâlâ sağır; insanlar hâlâ bencil ve insanlar hâlâ acımasız. İnsanlar gerçekten çok acımasız ama benim artık onlara ihtiyacım yok. Ne baba ne anne ne de arkadaş...

Kanım vücudumdan oluk oluk akarken ve gözyaşlarım yanaklarımı ıslatırken gördüm gerçeği. Acımasız insanlarla dolu bu dünyada, önemli olan tek şey bizdik. Bizi, bizden başkası kurtaramaz, öldüremez ve yeniden doğmamıza sebep olamazdı.

Kimsenin gelmesine ve elimden tutup beni kurtarmasına ihtiyaç duymuyorum çünkü biliyorum; ben kendi başıma bir bireyim, gücünü henüz yeni fark edebilmiş bir kadını ve yok saymaya çalışanlara inat, varım.

Kurtulmak için kendi yaralarımı sarmaya çalıştığım, kaybolmuş ruhumu bulabilmek için kendi iç savaşımı verdiğimin, attığım her yeni adımın beni daha da güçlü kıldığını bildiğimin ve umudun var olduğunu her geçen gün çok daha iyi anladığımın hikâyesi bu.

Benim hikâyem.

DÖRDÜNCÜ YARA İZİ

Aynadaki yansımama şöyle bir baktım, orada sadece kendimi görüyordum. Bir anlığına da olsa sesler yoktu, duyulmaz ve görülmez olmuşlardı; onların yerine hissettiğim sadece yazar olan Ezgi Çora'ydı. Uzun zaman sonra ilk kez tek başımaydım ama yalnız hissetmiyordum. Düşlediğim gibi...

“Hadi ama!” diye bağırınca babam, aynaya bakmaya son vererek sırt çantamı alıp aşağı indim. Beni okula götürmek için bekliyordu ve evet, üç haftanın sonunda okula devam etme kararını alabilmişim.

Bu arada geçen zamanı beklediğimden çok farklı geçirmiştim. Eve kapanıp kendimi ve hayatımı sorgulayacağımı zannederken okurlarımdan birinin yazdığı mesaj sayesinde psikolojik destek almak için ilk adımı atmaya ikna olmuşum. Esila Hanım'a dört kez gitmişim ve şimdiden epey yol kat ettiğimizi düşünüyordum.

Ruhumu iyileştirmeye çalışarak geçirdiğim o günlerde, harfler parmak uçlarıma bulaşan bir hastalık gibi beni sarmalamış, kitabımın neredeyse üçte birini bitirebilmemi sağlamıştı. Tabii, Ushan'ın da payı olduğunu söylemesem olmazdı. Ne zaman tıkanırsam, devam edemeyeceğimi düşünsem hemen ona koşardım ve havadan sudan konuşarak bile bana ilham verirdi. Onunla bu süre zarfında tam beş kez görüşmüş, kliniğe birlikte gittiğimiz bile olmuştu. Henüz haberi yoktu ama iyileşmek için yürüdüğüm bu yolda elimden tutarak benimle yürüdüğü için ona bir kez daha âşık olmuşum.

Bu yolda benimle yürüyen bir diğer kişi olan Rüya'yla da sık sık mesajlaşıyorduk. Daha önce hiç bu kadar benimle kalmadığı için şimdi şaşırmadan edemiyordum, resmen üç haftadır hayatımdaydı. Ansızın çıkıp gitmemişti ve kalmakta da kararlı görünüyordu. Bir de yüz yüze görüşebilsek çok güzel olacaktı ama bir türlü denk gelemiyorduk.

Kitap yazmak dışında okuduğum da olmuştu. İlki, *Işığı Arayanların Karanlık Yanı* adlı kitaptı. Terapistimin önerisiydi ve kitabı okudukça kendime dair farkındalığım biraz daha artmıştı. Alıştırmalarını yaptıkça kendimi daha iyi hissediyordum. Diğer ikisi kurgu romandı. Ayrıca dört film izlemiştim.

Ama terapistime göre bu üç hafta içinde kendi isteğimle terapilere gitmemin dışında yaptığım en iyi şey, yazar olan kimliğimi benimsemeye karar vermiş olmamdı. Kararı almamın üzerinden yalnızca birkaç gün geçtiği için o yanımı henüz tamamen benimseyebilmiş değildim tabii ki. Ama dördüncü seansımızda, bu süreçte zorlanabileceğimi zaten konuşmuştuk. Ağır ama sağlam adımlar atarsam istediğimiz sonuca varabileceğime inanıyorduk.

Ve ilk sağlam adım, bugün atılacaktı.

“Kahvaltı da yapmadın,” dedi annem beni son basamağı inerken gördüğünde.

“Aç değilim.”

Uzanıp beni öpmek istediğinde ona izin verdim, içimden gelmediği halde ben de onu öptüm. Onlara hâlâ gerçeği söylememiştim ama tahmin ettiklerini düşünüyordum. Kazadan sonra beni gerçek olduğunu iddia ettikleri bir tablonun içine yerleştirmişlerdi. Ama ben artık o mutlu aile tablosunda yoktum, bunu görmüş olmalılardı.

“Kantinden kendine tost alırsın,” dedi annem.

“Bakarız.”

“Hadi, işe geç kalacağım,” diyerek evden çıktı babam.

Arkasından ben de çıktım ve garajdan çıkardığı arabayı görünce mutlulukla gülümsedim. Bu arabayı gerçekten çok beğenerek satın almıştım. Kırmızı rengini özellikle seçtiğimi hatırlıyordum.

Ön yolcu koltuğuna kurulduktan sonra babamın motoru çalıştırmasını bekledim. Aynaları kontrol edip motoru çalıştırdı, direksiyonu evin bahçesinden çıkmak üzere hareket ettirdi. Bu sırada onunla sohbet etmeye çalışmadım çünkü artık o, benim için uğraşsın istiyordum. Bir yandan da aklıma Nehir’in söyledikleri geliyordu.

Babam hayattaydı, yanımdaydı, her şeyi boş vererek ona ikinci şansı vermem gerekmez miydi?

Hafızanı kaybettiğinde ona ikinci şansı zaten tanımadın mı?

Evet. Aslında öyle olmuştu. Bilmeden de olsa o dönemde babama ikinci şansı tanımıştım.

Ve o, bu şansı kullanamadı, dedi Maviris umutsuzluk içinde.

Sana yalan söyledi, dedi Siyahist hayal kırıklığıyla.

Sana yalan söylediler, dedi Grimsil öfkeli bir şekilde.

Ama kötü bir niyeti yoktu ki, diyerek babamı savunmaya kalktı içimdeki o kız çocuğu. Babam sadece benimle arasını düzeltmek istiyordu. O sadece her şeye baştan başlamak istiyordu. O sadece geç kalmış da olsa bana babalık yapmak istiyordu...

Bu söylediklerine sen bile inanmıyorsun, değil mi, dedi Grimsil.

Çünkü artık ben bile inanmıyorum, dedi Siyahist.

Artık onu bile kandıramıyordum. Artık en zayıf yanımla bile babamın yalanlarına kanmak istemiyordu.

“Başladın mı kitabını yazmaya?”

İrkilerek ona döndüm. Vay canına... Demek ben onunla sohbet etmeye çalışsam bile onun benimle konuşmak isteyeceği günleri de görecektim...

“Evet,” diyerek dürüst davrandım.

“Nasıl gidiyor?”

“Güzel,” dedim sadece.

“Adı ne, karar verdin mi?”

Dilimi şaklattım. “Henüz değil.”

“Bulursun sen güzel bir şey,” dedi okulun bulunduğu sokağa girdiğimizde. “Ecem Hanımlara falan da danışırsın.”

“Olabilir,” diye omuz silktim ama öyle bir şey olmayacaktı. Önceki kitaplarımda nasıl yaptıysam, yeni kitabımda da içeriğe uygun bir isim bulacaktım. Beni anlatan. Beni anlatan ve hatırlatan.

“Senin moralin mi bozuk?” Arabayı okul bahçesinde durdurarak bana döndü.

“Hayır, neden ki?”

“İlgisiz ilgisiz cevaplar...”

“Dün gece geç uyudum. Uykumu tam alamadım herhalde, ondandır...”

İkna olmamış gibi görünse de “İyi, peki bakalım,” dedi başını sallayarak.

Kapıyı açtım, inmek üzereyken son anda aklıma gelen şeyle “Bu arada,” diyerek ona döndüm. “Beni almak için gelmene gerek yok. Kızlarla kafeye gideceğiz çıkışta.”

“Akşam yemeğine geleceksin ama, değil mi?”

“Yok, kafede yeriz muhtemelen.”

“Çok geç kalma,” dedi uyarıcı bir sesle.

“Tamam,” diyerek arabadan indim.

Babamın gitmesini beklemeyi okul girişine doğru yürüdüm. Kartımı gösterip turnikeden geçerek bahçeye girdim. Okulu hiç özlemediğimi hissederken kalabalığın arasından yürümeye devam ediyordum.

Kızlar tarafından sorguya çekilmeyi beklerken “Ezgi!” diye seslenen Dicle Öğretmen tarafından durduruldum.

“Buyurun Hocam,” dedim. Kendisi hakkında verdiği bilgi asılsız değildi. Dicle Öğretmen benim eğitim hayatım boyunca en sevdiğim öğretmen olmuştu. Ama neden beni Asilkan’la yan yana oturtmak istemişti, bunu ben de bilmiyordum.

“Üç haftadır okula gelmiyorsun. Annen hasta olduğunu söyledi. Ziyaretçi de kabul etmedi. Daha iyi misin?”

“Evet,” diye gülümsedim.

“Peki,” dedi, kolaçan eder gibi etrafına bakındıktan sonra bana yaklaştı. “Diğerlerine böyle söyleyebilirsin.”

“Anlamadım.”

“Okula gelmemenin gerçek nedenini benimle paylaşır mısın lütfen?”

“Söyledim zaten,” dedim nasıl kaçacağımı düşünürken.

“Ezgicim,” diyerek bir adım daha yaklaşıp iki elimi de tuttu. “Bana anlatabileceğini biliyorsun.”

Biliyordum. Üç yıldır tanıyordum onu, daha önce pek çok konuda bana yardım etmişti. Ve hiçbirinde çıkar doğrultusunda hareket etmemişti. Ona güveniyordum. Onu gerçekten çok seviyordum.

Ama sen babana da güvenmiştin, dedi Maviris.

Onu çok sevdiğin için.

Ve o seni kandırdı.

“Biliyorum Hocam, teşekkür ederim ama gerçekten başka bir şey yok,” dedim seslerin konuşmasının ardından. “İyiyim ben.”

Hayır, değilim.

“Peki o halde...” dedi, o da iyi olmadığımı açıkça gördüğü halde. Ama daha fazla üstelememesi gerektiğini de biliyordu. “Derste görüşmek üzere.”

“Görüşürüz,” diyerek yanından ayrıldım.

Okula girip sınıfa çıktığımda kızlara söyleyeceğim yalanları tekrarlıyordum içimden. Ancak bir kez daha kızları beklerken yolumu kesen başkası oldu. Beni koridorda görünce sınıf kapısının önünde beklemeyi keserek bana doğru koştu.

Bir adım ötemde durduğunda “Çekil önümden,” diyerek bir adım yana kaydım, o da adım atınca tekrar önüme geçmiş oldu.

“Asilkan,” dedim dişlerimin arasından.

Bu üç haftalık sürede bana yüzlerce mesaj atmış, onlarca cevapsız çağrı bırakmıştı. Onu her yerden engellediğim halde bir şekilde yine ulaşmayı başarabilmişti. Frame’deki Ezgi Çora hesabımın yorumlarına onu affetmemi istediğini yazdığı bile olmuştu.

“Konuşmamız lazım. Beni dinlemelisin.”

“Neyini dinleyeceğim ben senin?” diye parladım hemen. “Konuşacak ne var ki?”

“Kendimi açıklamama izin ver.”

“Açıklanacak bir şey yok. Her şey ortada.”

“Değil,” diyerek başını iki yana salladı. “Yemin ederim ki değil. Her şeyi yanlış anladın.”

“Neyi yanlış anlamış olabilirim ya? Günlüğüm senin odandaydı! Kitaplığında duruyordu ve sen haftalar önce o günlükten bahsettiğimizde haberin yokmuş gibi davranmıştın.”

“Her şeyin bir açıklaması var.”

Ona her şeyi hatırladığımı, beni daha fazla aptal yerine koyamayacağını söylememek için kendimi zor tutuyordum.

Şimdi değil, dedi Grimsil. Biraz daha bekle.

“Bırak ya!”

Onu itip sınıfa doğru yürüdüm. İçeri girdiğimde kızlar beni görür görmez yerlerinden kalkıp yanıma koştu. Aynı anda bana

sarıldıklarında gülümsemeden edemedim. Hiç olmazsa bu an gerçektir. Hiç olmazsa bu kızlar benim gerçekten arkadaşımı, beni kandırmamışlardı.

“Beni çok özlediğinizi biliyorum...” dedim birbirimize sarılmaya devam ederken. Lara sağ yanımda, Gözde sol yanımdaydı. “Ben de sizi çok özledim ama biraz daha sıkı sarılırsak birimiz boğulacak.”

Aynı anda geri çekildik. Gözde kızar gibi omzuma vurdu. “Nerelerdesin sen yahu, hesap ver!”

“Kitap yazıyordum,” diyerek dudak büktüm.

“Ne?” diye çığlık attılar.

“Başladın mı gerçekten?”

“Hı hı,” dedim hevesle.

“Ne kadar yazdın peki?”

“Üçte birini desem?” dedim sırtarak.

Lara sevincini bir çocuk gibi olduğu yerde zıplayarak gösterirken Gözde tekrar bana sarılmayı tercih etti. İkisinin de benim adıma içtenlikle sevindiğini hissediyor, bundan mutluluk duyuyordum.

“Dicle Öğretmen’e hasta olduğum için gelmediğimi söyledik. Diğerlerine de öyle söyleyeceğiz,” diye fısıldadım. “Pot kırmanın, olur mu?”

İkisi de aynı anda mühürlediklerini göstermek için dudaklarındaki görünmez fermuarı çekti.

“Bu arada okul çıkışında kafeye gidelim diyorum. Asilkan ve Özgür’ü de çağırınız.”

“Olur, bana uyar,” dedi Lara.

“Bana zaten uyar,” diyerek göz kırptı Gözde.

Öğretmenler zili çalınca kızlar ön sıradaki yerlerine geçtiler. Kendi yerime baktım. Asilkan yanımdaki yerine oturmuş, mahcup bakışlarını üzerime dikmişti. Başka bir yere oturmak isteyeceğimi düşünüyor olmalıydı.

Ama ben öyle yapmadım. Adımlarımı ona yönelttim, kaşlarını çatarak kambur duruşunu düzeltti. Yanından geçip pencere kenarına yakın olan yere oturdum. Gözlerim ona bakmıyor olsa da onun bana baktığını hissedebiliyordum.

“Başka yere oturursun sanmıştım,” dedi tahmin ettiğim gibi.

“Benimle konuşma.”

“Peki.”

Dediğini yaptı ve ne derslerde ne de teneffüslerde benimle konuşmaya çalıştı. Son dersin ardından birlikte kafeye gidecek olmamızaysa çok şaşırdı. Kızlar çantalarını toplarken ben telefonumu çıkarmıştım, Ushan’a konum ve saat bilgisi veriyordum.

Birlikte okuldan çıkıp daha önce de yaptığımız gibi Asilkan’ı almaya gelen arabaya binecektik. Önce Gözde ve Özgür çifti geçip oturdu. Asilkan’la yan yana oturmak istemediğim için Lara arabaya binmek üzereyken onu durdurup ondan önce bindim.

“Biraz midem bulanıyor da... Ters gitmesem iyi olacak.”

“Peki,” diyerek gülümsedi Lara.

Asilkan ne yapmak istediğimi anlamış gibi bakarken bana, ne düşüneceğini ya da hissedeceğini hiç umursamadan Gözde’nin yanına oturdum. Benim ardından Lara da binince Asilkan karşıma geçmek zorunda kaldı. Yan yana olmayalım derken karşı karşıya kalmıştık. Başımı hemen pencereye çevirip dışarıyı seyretmeye başladım. Sanki ne varsa...

Şoför arabayı hareket ettirdiğinde “Baksanıza,” dedi Gözde, sevgilisiyle ilgilenmeyi keserek. “Bu yaz hep birlikte bir tatile mi gitsek acaba?”

“Ay süper olur!” dedi Lara. “Geçen yaz gidemedim ben.” Dudaklarını büktü. “Bütün yaz evde oturup üniversite sınavına çalıştım.”

“Yuh,” dedi Özgür. “Ciddi misin sen?”

“Niye şaşırdın ki bu kadar? Ben de matematiğe başlamıştım,” dedi Gözde. “Bazıları çalışmaya üçüncü sınıftan başlıyor.”

“Abartıyorlar bence ya,” dedi Özgür. “O kadar kasmaya gerek yok.”

“Böyle düşündüğün belli zaten,” diye burun kıvrırdı Gözde.

“Niye öyle dedin ki şimdi?” diye merakla sordu Lara.

“Beyefendi bu ay olmuş, hâlâ çalışmaya başlayamamış!”

“Ne?”

“İkinci dönem çalışmaya başlayacağım işte,” diyerek kendini savunmaya çalıştı Özgür.

“Konuları nasıl yetiştirmeyi düşünüyorsun?”

“Niye yetiştiremeyeyim ki?”

“Bir düşün bakalım,” diyerek kollarını göğsünde çaprazladı Gözde. “Bizim yaz tatilinde çalışmaya başlamamızın sebebi belamızı aramamız mıdır sence yoksa konuları yetiştirme endişemiz mi?”

“Bence belanızı arıyordunuz,” dedi Asilkan.

“Yoksa sen de mi hiç başlamadın çalışmaya?” diye sordu Lara.

Omuz silkti. “Dersi dinliyorum ben. Okul çıkışlarındaki etütlere de kalıyorum. Daha ne?”

“Babana güvendiğin için mi bu kadar rahatsın?” diye sorarken Asilkan’ı sıkıştırmaya devam ediyordu Lara. “Şirketin başına geçeceğin için falan?”

Fakat Asilkan oldukça rahat bir tavırla “Hayır, sadece kendimize güveniyoruz, bu kadar...” dedi. “Ayrıca ben şirketin başına geçmeyi düşünmüyorum.”

“Biz kendimize güvenmediğimiz için mi çalışıyoruz yani?” diye sordu Gözde.

“E yani,” diyerek omuz silkti Özgür. “Baksana, kız yaz tatili boyunca ders çalıştım diyor. Ne gerek var...”

“Sorular sadece son sınıfta işlediğimiz konulardan gelmeyecek yalnız,” dedi Lara. “İlk üç yılın konuları da dahil.”

“Merak etme. Ben ilk üç yıl da dersleri çok iyi dinledim ve hiçbir etüdü kaçırmadım.”

“Yine de bütün konuları hatırlaman imkânsız. Tekrar etmeli ve soru örneklerine bakmalısın,” dedi Gözde.

Asilkan başını iki yana sallayarak onu reddetti, gözlerini bana çevirdiğinde “Benim hafızam güçlüdür,” dedi. “İlk üç yıla dair her şeyi hatırlıyorum.” Diğerleri sınavdan bahsettiğini düşünse de ben ne demek istediğini anlamıştım.

“Göreceğiz,” dedi Lara.

“Önemli olan güçlü bir hafızaya sahip olmak mı yoksa bu hafızayı iyi bir şekilde kullanmak mı, onu da göreceğiz,” diyerek sohbete dahil oldum.

Diğerleri ne demek istediğimi anlamamış gibi bana baksa da Asilkan’ın anladığını biliyordum. Kaşlarını kaldırıp indirirken dudaklarında oluşan kışkırtıcı gülümsemenin başka bir açıklaması olamazdı.

“Ee, nereye gidelim?” diyerek konuyu değiştirdi Özgür. Belli ki yine Asilkan’la aramızda esen sert rüzgârları hisseden bir tek oydu ve yine beni bu rüzgârlardan korumak yerine kendini geri çekmeyi tercih ediyordu. Ortaokulda da böyleydi o. Lisede de...

Komadan uyandıktan sonra akran zorbalığıyla ilgili çeşitli araştırmalar yapmış ve zorbaların tiplere ayrıldığını öğrenmiştim. Okuduğum makaleden anladığım kadarıyla Asilkan’ın zorba tipinin tanımı, öğrenciler arasındaki bireysel farklar sonucu gelişen zorbalıktı. Ya da gelişimsel bir süreç olarak zorbalık, emin değildim. Bu alanda yeteri kadar bilgim olmadığı ve sadece birkaç makale okuyarak çıkarım yapmaya çalıştığım için tipler arasında ayırt edici özellikler bulunmasına rağmen Asilkan’ın hangi tür zorba olduğuna karar veremiyordum.

Ama Özgür hakkında kesin bir yorumum vardı. Özgür’ün akran baskısına bağlı olarak zorbalık gösterdiğine inanıyordum. Çünkü hiçbir zaman tek başına üstüme gelmemişti. Asilkan yanında değilken ne benimle ne de başkasıyla uğraşırdı. Ne zaman birinin üzerine gittiğini görsem, bunun illa ki Asilkan’ın isteği

doğrultusunda olduğunu bilirdim. Aslında iyi biriydi, o da benim gibi arkadaş edinebilmek için uyum sağlayanlardandı. Ama yanlış kişilere, çok daha yanlış şekillerde uyum sağlıyordu. Bu orta-okulda da böyleydi, lisede de...

“Fethiye tarafına gitmeyi çok istiyorum ben,” deyince Lara, okuduğum makaleler sonucu elde ettiğim düşüncelerden sıyrıldım. “Kelebekler Vadisi’ni görsek fena mı olur...”

“Bence Gökçeada’ya gidelim,” dedi Gözde. “O kadar temiz ki oranın denizi... Bayılırsınız.”

“Çeşme de olabilir. Bizim yazlık var orada. İstedığımız kadar kalabiliriz.”

“Sen ne dersin Ezgi?” diye sordu Asilkan, kendi tercihini henüz söylememişken. “Nereyi görmek istersin?”

“Ben mi?” diyerek düşünmeye başladım. Aslında vardı görmek istediğim bir yer ama oraya bu dörtlüyle gitmek istediğimden emin değildim.

“Evet, söylesene,” diye ısrarcı oldu.

“Kapadokya’yı merak ediyorum.”

“Ben gittim daha önce,” dedi Asilkan. “Gerçekten güzel bir yer. İkinci kez görülmeye değer. Oyumu Kapadokya’dan yana kullanıyorum. Bu yaz hep birlikte Nevşehir’e gidiyoruz.”

Özgür kendini tutamayarak gülünce Asilkan’ın kaşları çatıldı. Sohbetin yarıda kesilmesine neden olan şeyse arabanın durması oldu. Asilkan, şoföre yakınlarda beklemesini söyleyerek otomatik açılan kapıdan indi. Biz de onu takip ettik ve sırayla Girdap Kafe’den içeri girdik.

Bu kafeye onları tanıştıran bendim, doğruydum. Hatırlıyordum, Ushan beni buraya ilk kez getirdiğinde küçük, renkli taburelerine bayılmışım. Makarnalarının dışında tatlılarını da çok seviyordum buranın. Ushan ne zaman gelsek tiramisu ısmarlardı kendine. Benim seçimlerim hep değişirdi, mekândaki her şeyin tadına bakacağıma dair kendime söz vermişim.

Bir gün kızları da getirdim buraya ve onlar da çok sevdi, zamanla buranın müdavimi oldular. Tabii, onları buraya getirdiğimde onlara katılmak istemediğim zamanlarda bile kafeye gidebileceklerini tahmin etmemiştim. İş bu hali alınca Ushan'la bir daha Girdap Kafe'ye gidemedik ve başka bir kafe keşfetmemiz gerekti.

Kızlarla onları buraya getirdiğimden beri hep aynı masaya otururduk. Kazadan sonra beni buraya ilk kez getirdiklerinde de beni o masaya oturtmuşlardı. Belki bir şey hatırlayacağımı umut etmiş olabilirlerdi ama işe yaramamıştı. Kafenin enerjisi hakkında yıllar önce ne düşündüysem o gün yine aynı düşüncelere kapılmış olsam da hiçbir şey hatırlamamıştım.

Yine aynı masaya geçerek sandalyelere kurulduk. Bu defa gri bir sandalyeye oturmuştum çünkü bugün onun günüydü. Kontrol sadece onda olacaktı.

Garson yanımıza gelerek beraberinde getirdiği menüleri masaya bıraktı. Hepimiz çok acıkmıştık. Ben kahvaltı yapmayıp günü kaşarlı tostla geçiştirdiğim için onlardan daha aç hissediyor olabilirdim. Önümüzdeki menüleri açıp hızlıca yiyecek seçeneklerine baktık. Özgür ve Gözde hamburger sipariş ederken Lara sebzeli pizza sipariş etti. Asilkan yine siparişini vermek için beni bekliyor gibi duruyordu.

“Çağırılım mı garsonu?” diye sordu Özgür.

“Olur,” diyerek menüyü kapattım. Asilkan meraklı bir ifadeyle bana bakıyordu. Ne yiyeceğimi söylememi bekliyor olmalıydı.

Üçü siparişini verdikten sonra Asilkan ve bana sıra geldi, kısa bir sessizlik oldu. Bu duruma son vermek isteyen garson, “Siz ne arzu ederdiniz hanımefendi?” diye sorunca, önceliği bana tanıdığı için siparişimi söylemek zorunda kaldım.

“Risotto lütfen.”

“Risotto mu?” diyerek şaşırdı Lara. “Ama sen hep mantarlı makarna yerdin.”

Evet, onlarla buraya her geldiğimizde makarna yedim. Ama Ushan'la geldiğimiz günlerden birinde risotto yemiştım ve tadına bayılmışım. Menüde ismini görünce şimdi, tadını özlediğimi hissettım ve kendime ondan ısmarlamak istedim.

“Siz peki?” diye sordu garson. Dikkatini Asilkan'ın ağzından çıkacak söze vermişti.

“Ben de risotto alayım,” dedi Asilkan.

Gözlerimi devirdim.

Gerçekten mi, demek istedim ona. Gerçekten hâlâ mı böyle ucuz numaralar...

Verdiğimiz yemek siparişleri gelene kadar yaz tatilinde nereye gidebileceğimizi biraz daha konuştuk. Her biri o kadar emindi ki liseden sonra da birbirimizle görüşmek isteyeceğimizden... Buna şaşırmadan edemiyordum. Kızlarla görüşmek isterdim elbette. Gözde ve Özgür'ün ilişkisi devam ederse Özgür'le görüşmeye de devam edebilirdim. Ama Asilkan'la? Kızlar da Asilkan'la lise bittikten sonra bile görüşecek kadar yakın değildi ve herkes bunun farkındaydı. Yine de laf olsun torba dolsun dercesine geleceğe dair hayaller kurmaya devam ediyorduk.

Uzun zaman sonra yediğim en güzel şeyin son lokmasını da ağzıma atıp yavaş yavaş çiğneyerek tadına varmak isterken arkama yaslandım. Diğerlerinin de yemeklerini bitirmek üzere olduğunu görünce nihayet konuya girebileceğimi anlayarak kendimi hazırlamaya başladım. Asilkan bende bir haller olduğunu anlamış gibi bakıyordu bana. Kaşlarından birini kaldırdığında ona gülümsedim, bu onu daha da tedirgin etti.

“Gerçekten çok iyiydi,” diyerek tabağını önünden itti Özgür. “Bir gün şu hamburgerden yemeniz için yalvaracağım resmen.”

Yediği hamburger Crispy Chicken Burger'di ama ona bu kadar bayılmasının nedeni içindeki sostu. Ayrıca yanında verdikleri baharatlı patatesleri de öve öve bitiremiyordu. Ama makarna varken hamburger tercih edeceğimi sanmıyordum.

“Benim şu pizza da çok güzel ama doyurmuyor ya,” dedi Lara.

“İçinde brokoli olan bir şey nasıl doyurucu olabilir ki?” diye sordu Özgür.

“Brokoli hem çok sağlıklı hem de çok doyurucu bir sebze bir kere!”

“Sağlıklı olmasına bir şey demiyorum ama adı üstünde, sebze işte. Bir sebze seni ne kadar doyurabilir ki? Et yemen lazım, et.”

Lara gözlerini devirerek başka bir yöne döndü. Özgür’le bunun kavgasını veremeyeceğini düşünüyor olmalıydı. Çünkü Özgür’ün ne kadar etçil bir insan olduğunu hepimiz biliyorduk. Gözde arkadaşıyla sevgilisinin bu atışmasına gülerken daha fazla geciktiremeyeceğimi düşünerek lafa girdim.

“Arkadaşlar,” dedim sakinlikle. “Benim size bir şey açıklamam gerekiyor.”

Gözlerimi Asilkan’a çevirdim. Kaşlarını kaldırıp tekrar indirdi. Muhtemelen günlüğümü çaldığını ortaya çıkaracağımı sanıyordu.... Fakat yanıliyordu. Bu masada patlayacak olan bomba onun sonu olacaktı.

Öyle mi olacak gerçekten, dedi Maviris.

Ya inanmazlarsa sana? Hiç mi korkmuyorsun?

Ya sana inanmaz ve bir daha hiç seninle konuşmak istemezlerse?

Ya Asilkan’ı seçerlerse?

Ya yine yalnız bırakılırsan?

Korkmuyor musun, diye sorarak üzerime gelmeye devam etti Siyahist.

Korkmuyor, dedi Grimsil.

Çünkü artık sen varsın, dedim.

Çünkü artık ben varım, dedi.

“Evet?” dedi Lara.

“Önemli bir şey galiba.”

Büyük bir ciddiyetle her birine teker teker baktım, sonunda gözlerim Asilkan'da takılı kaldı. "Evet, çok önemli."

"Ezgi," dedi Asilkan. "Önce biz konuşsaydık."

"Onlar bizim arkadaşlarımız, bunu onların yanında konuşabiliriz."

"Yalnız konuşalım, lütfen."

Başımı iki yana salladım. "Artık çok geç."

"İnanacaklarını mı sanıyorsun?" diye sordu, en zayıf noktama konuşur gibi. Kanmaya, kanamaya en hazır yanımı tetikler gibi. Siyahist'e seslenir gibi.

Esila Hanım'ı hatırladım. Ne demişti bana? Yazar olan Ezgi Çora olsa ne tepki verirdi? Bu açıklamayı yazar olan Ezgi Çora yanımı benimsemiş olarak yapsam nasıl yapardım?

O sadece yazıyor, dedi Maviris.

O halde sen de sadece anlatırsın, dedi Grimsil.

"Ben sadece anlatacağım. Kim neye inanmak isterse ona inanacak."

Ve bana inanmadıklarını söyleseler bile ardından ağlamayacağım. Bana inanmadılar çünkü beni hiç sevmemişler, demeyeceğim. Bana inanmadıklarına göre ben güvenilmez biriyim, demeyeceğim. Beni sevmediklerine göre ben sevilmeyecek biriyim, demeyeceğim. Kendimi suçlamayacağım. Ben sadece doğru bildiğim ne varsa onu konuşacağım. Onlar ne anlarsa anlayacak, ne düşünürse düşünecekler. Başkalarının benim hakkımda düşündükleri benim kim olduğumu belirlemeyecek. Artık kim olduğumu ben seçeceğim. Ben artık sadece yazar olan Ezgi Çora değil, bütün yanlarını benimsemiş Ezgi Çora olacağım.

Ve sonunda hize de ihtiyacın kalmayacak, dedi Maviris. Benim en umutlu yanım.

Kendini bütün yanlarıyla benimsediğinde sana veda edeceğiz, dedi Siyahist. Benim en zayıf yanım.

Ama sen hiç ağlamayacaksın, dedi Grimsil. Benim en öfkeli yanım.

“Ne anlatacaksın? Kim, neye inanacak, neler oluyor yahu!”

“Olan şey şu,” diyerek arkadaşlarıma döndüm. “Asilkan’ın odasındaki kitaplıkta günlüğümü buldum.”

“Ne?” diye çılgık atarak Asilkan’a döndü Gözde.

“Emin misin senin günlüğün olduğuna?” diye sordu Lara. Ah, Lara... Her insanın içinde bir yerlerde illa ki iyilik olduğuna inanan Lara... Bazen ne çok bensin.

“Okudum.”

“Neden Ezgi’nin günlüğünü çaldın?” diye yanında oturan Asilkan’a yüzüne tükürür gibi sordu Lara.

“Aslında sorulması gereken soru bu değil,” dedim.

“Başka ne var?”

“Asilkan sadece günlüğümü çalmamış. Bana yalan da söylemiş. Özgür’le birlikte bana yalan söylemişler.”

“Ne yalanı?” diye sorarken Lara, “Özgür’le birlikte mi?” diye şaşırarak sordu Gözde. Kızların ikisi de şaşkınlık içindeydi ama daha şaşıracakları kısmı anlatmamıştım bile...

Özgür’e döndüm, bana özür dilercesine bakıyordu. İsteyerek yapmadığını, Asilkan’ın aklına uyduğunu, pişman olduğunu, onu affetmem için dilersem yalvarabileceğini, bir daha asla bana zarar vermeyeceğini söylüyordu ama bunu ilk kez yapmıyordu. Bu bakışı kaçınıcı kez gördüğümü bilmiyordum.

Asilkan’a döndüm. Özgür kadar pişman görünse de bana özür dilercesine bakmıyordu, benden susmamı istiyordu. Yine.

Yine.

Yine.

Ama ben bu kez susmayacaktım.

“Ben onu affetmemişim aslında. Özgür’ü de...” diye devam ettim. “Benden uzak durmaları karşılığında sessiz kalacağıma, onları görmezden geleceğime dair her ikisine de söz vermişim.”

“Kimlerin? Ne diyorsun Ezgi, hiçbir şey anlamıyorum ben,” dedi Gözde.

Özgür’e baktım, gözleri nasıl da korku doluydu. Öğrenirse Gözde onu terk eder sanıyordu. Asilkan’a baktım, onun da gözlerinde korku vardı şimdi ama nedenini bilmiyordum.

“Asilkan ve Özgür’le ortaokulda aynı sınıftaydık biz.”

“Yapma,” dedi Asilkan.

“Lütfen,” diye yalvardı Özgür.

“Bunu biliyoruz zaten,” dedi Gözde.

“Evet ama o yıllara dair bilmediğiniz bir şey var sizin.”

“Nedir?” diye sordu Lara.

“Ortaokuldayken Asilkan ve Özgür bana zorbalık yapıyordu. Benimle birlikte birkaç kişiye daha...”

“Hayır,” dedi Gözde, şoka girmiş bir ifadeyle Özgür’e bakarken. “Yapmadın değil mi? Yapmadığını söyle.”

“Yaptı. İkisi de çocukluk yıllarımı cehenneme çevirdiler. Asilkan başlattı her şeyi. O yaptı aslında bütün kötülükleri. Ama Özgür de ona eşlik etti. Asilkan’ın kötülük yapmasına göz yumdu. Hiç sesini çıkarmadı. Ona hiç dur demedi. Asilkan da zaten hiç duracak gibi değildi.”

“Ama neden?” diye sordu Lara.

“Bunu ben de çok sordum. Onlara sordum. Kendime sordum. Cevap yoktu.” Başımı yorgun bir halde iki yana salladım, derin bir nefes aldım. “Liseye geçtiğimizde baktım ki yine onlarla aynı okuldayım, kaçmak istedim, okulumu değiştirmek... Ama buna gerek kalmadı, bir anlaşma yaptık. Aynı sınıfta değildik ve Asilkan okul başkanı olmak istiyordu. Bu defa görünen biri olmak için akranlarına zorbalık yapmayı değil, onlar için iyi şeyler yapmayı seçmişti. Okul başkanı seçilebilmesi için insanların onu sevmesi gerekiyordu. Bu yüzden benden susmamı istediler. Ortaokul yıllarında nasıl pislik çocuklar olduklarını kimseye söylemememi

istediler. Ben de benden uzak durmalarının karşılığında bunu yapabileceğimi söyledim ve öyle de oldu.”

Masada kısa bir sessizlik oldu. Anlattıklarımı sindirmeye çalışıyor gibi görünüyorlardı. Bunu ben de yapıyordum. Konuşurken cümleleri art arda kurabilmiş olsam da dudaklarımı kapatır kapatmaz boğazımdaki yumruyu fark etmiştim. Fakat ağlamayacaktım. Grimsil’e sözüm vardı, kendime sözüm vardı. Her şeyi korkmadan, kaçmadan, olduğu gibi anlatacaktım. Boğazımdaki yumrunun, burnumdaki sızının hiçbir önemi yoktu. Ağlamayacaktım.

“Ama biz aynı sınıftaydık,” diyerek hatırlamadığımı zannettiği son üç yıldan bahsetmeye başladı Gözde. Ailem gibi Gözde’nin de beni sahte bir tablonun içine yerleştirmek isteyip istemeyeceğini merak ediyordum. “Birlikte etkinliklere katılıyorduk. İkisiyle de sohbet ediyordun. Gördük biz. Birlikte kafeye bile gittiğimiz oldu.” Ama o doğruyu söyledi ve bu, beni böyle bir anda bile gülümsetecek kadar mutlu etti.

“Çünkü reddedersem sebebini soracaktınız.”

“Anlatmak istemiyor muydun?”

Başımı iki yana salladım. “O zaman, hayır.”

“Neden?”

“Beni anlamayacağınızı düşünüyordum. Abarttığımı söyleyebilirdiniz. Yanlış anladığımı söyleyebilirdiniz.” Başımı eğdim. “En kötüsü de bana inanmayabilirdiniz.”

“Bu yüzden bizden gerçeği sakladın ve hiç istemediğin halde sadece biz istiyoruz diye Asilkan’la Özgür’ün bulunduğu ortamlara mı girdin?” diye sordu Lara.

“Evet.”

“Özür dilerim,” dedi Gözde. “Hepsi benim yüzümden. Ben çektim seni bu ortama. Hepsi Özgür’e âşık olduğum içindi.”

Başımı iki yana salladım hızlıca. Masanın üzerindeki elini tuttum. “Burada kendini suçlaması gereken biri varsa o da Asilkan. Ve tabii biraz da Özgür...” İçini rahatlatmak istiyordum ama şimdilik

yapabileceğim tek şey konuşmak ve elini tutmaktı. “Senin hiçbir suçun yok. Bilmiyordun ki.” Kısıtığım gözlerimi söz konusu kişilere çevirdim. “Ama onlar biliyordu. Onlarla bir arada olmaktan ne kadar rahatsız olduğumu, onları görmek istemediğimi, sizi kaybetmek istemediğim için bunları yaptığımı onlar çok iyi biliyordu.”

“Ve buna rağmen sana bu işkenceyi çektirdiler,” diyen Lara’nın gözlerini Asilkan’a diktiğini gördüm. Ona nefretle mi bakıyordu yoksa anlattıklarımın sonra böyle bir tavır almasını beklediğim için mi böyle algılıyordum?

“Dahası var,” diye devam ettim. Asilkan donakalmış bir halde bana bakıyordu.

“Kazadan sonra uyandığımda hiçbir şey hatırlamadığım için tüm bunları yok saydım,” dedim. “Bana, onu affettiğime dair yalan söyledi. Elime bir fotoğraf tutuşturdu, fotoğrafta ikimiz vardık ve sarılıyorduk. Kafam karıştı. Zorla öptü beni, sonra da benden hoşlandığını söyledi. Son zamanlarda bana o kadar iyi davrandı ki... Bir an olsun rolünden çıkmadı. Gerçekleri bilmediğiniz için siz ona zaten güveniyordunuz. En sonunda ben de güvendim.”

“Sonra günlüğü buldun. Hepsinin yalan olduğunu öğrendin.”

Başımı salladım. “Fotoğraf sahteymiş. Meğer beni daha önce de zorla öpmüş, futbol sahasındaki ilk değilmiş.”

Kızlar bu anlattıklarım sanki onların başına gelmiş kadar üzgün görünüyorlardı. Lara neredeyse ağlayacaktı. Gözde’nin ellerini yumruk haline getirdiğini gördüm. Belli ki ayağa kalkıp Asilkan’a saldırmamak için kendini zor tutuyordu.

“Peki ya hoşlanma?” diye sordu Lara. Bakışlarını Asilkan’a çevirdi. Masada yine kısa bir sessizlik oldu.

“O gerçektir,” diyebildi Asilkan sonunda.

Kahkaha attım. “Yalanlar yalanlar...”

“Yok hayır,” diyerek araya girdi Özgür. “O senden gerçekten hoşlanıyordu.”

Afallamış bir halde Asilkan’a baktım. İlk kez yüzünde çaresizliği gördüm çünkü anlamıştı. Artık ne yaparsa yapsın faydası

yoktu. Benden ne kadar hoşlanırsa hoşlansın, bana âşık bile olsa, ömrünü bana adamak bile istese değişen hiçbir şey olmayacaktı.

“Bana karşı ne hissettiğin umurumda değil,” dedim net bir şekilde. Kızlara döndüm. “Anlattıklarına inanıp inanmamak size kalmış. Eğer bana inanmayıp bundan sonra benimle arkadaşlık etmek istemezseniz—”

“Saçmalama Ezgi!” dedi Lara. “Tabii ki sana inanıyoruz.” Yandan bir bakışla Gözde’yi kontrol etti. “Değil mi?”

“Evet,” dedi Gözde hiç duraksamadan. “Keşke daha önce anlatsaydın bize bunları.”

İnandılar, dedi Maviris mutlulukla.

Onlar seni gerçekten seviyor, dedi Siyahist.

“Keşke... Ama dediğim gibi, bana inanacağınızı düşünmüyordum. Daha önce hep ezilen, dışlanan biri olduğum için hiç arkadaşım olmadı. İkiniz benim ilk arkadaşlarımdandınız, sizi kaybetmeyi göze alamadım.”

“Canım benim,” diyerek bir kolunu belime dolayarak beni kendine doğru çekti Gözde. Ardından Lara da dayanamayarak yerinden kalktı, diğer yanıma gelip boynuma sarıldı.

Kızların beni içten sevgileriyle sarıp sarmaladıkları bu anda benim bakışlarım Asilkan’ın üzerindeydi. Onu ve yalanlarını ortaya dökmemden ziyade başka bir şeye takılmış gibi duruyordu. Daha bitmemişti, en iyisini sona saklamıştım.

“Neden öyle bakıyorsun?” diye sordum kızların kollarının arasından çıktıktan sonra. “Yoksa artık beni aptal yerine koyamayacağın için üzüldün mü?”

“Bu anlattıklarının birçoğu günlükte yazmıyordu,” diyerek tahminimi doğruladı, takıldığı başka bir yer vardı. Hafızamı geri kazandığımdan şüpheleniyordu.

“Çaldığın yetmedi, bir de kızın günlüğünü mü okudun!” diyerek onu ayıpladı Lara.

“Diyorum ki, biraz önce size günlükte yazmayan şeylerden bahsetti.”

“Ne yani, şimdi de onu yalancılıkla mı suçluyorsun!” diye kızdı Gözde.

Neredeyse gülecektim ama böyle bir anda uygunsuz olacağı için kendimi tuttum. “Hayır,” diyerek araya girdim. “Yaşanmış ama günlükte yazmayan şeyleri nereden bildiğimi soruyor.”

“Nereden biliyorsun?” diye sordu Özgür.

Sağ elimin işaret parmağıyla başımın yan tarafına dokundum.

“Anlamadım...”

“Hatırlıyorum.”

“Şaka yapıyorsun!”

Başımı iki yana salladım. “Hatırlıyorum. Hem de her şeyi.”

Kızların ikisi de büyük bir çığlık attı. Kafedeki insanların gözleri üzerimizdeyken Lara beni zorla yerimden kaldırıp bana kocaman sarıldı. Kahkahalarla kızların kucaklaşma isteğini yerine getirdim. Bugün ne çok sarılmıştık böyle...

O esnada mekândan içeri biri girdi. Asıl sürpriz, işte oydu.

“Ah, bu arada...” diyerek kızlardan ayrıldım, masaya doğru döndüm. “Günlük sadece hafızamı değil, benim için çok önemli olan birini de geri kazanmama sebep oldu.”

“Kimi?” diye sorduklarında yanıma dönerek birkaç adım ötemde duran Ushan’a elimi uzattım. Büyük adımlar atarak yanımda durdu, çekinerek elimi tuttu.

Asilkan’ın gözlerine baktım. “Tanıştırayım,” dedim Ushan’la ellerimizi havaya kaldırırken. “Bordo Caddesi’nde takıldığı için uzak durmamı söylediğiniz, okul çıkışlarımıza gelip benimle konuşmaya çalışan Ushan Yazgı. Kendisiyle üç yıldır sevgiliyiz.”

Masadan çıt çıkmadı. Kızlar bile şaşırdıklarını ifade eden sesler çıkaramadı.

“Onu daha önce sizinle tanıştırmadığım için üzgünüm,” dedim kızlara bakarak. “Biraz farklı bir ilişkiydi...” Ardından Ushan’a baktım. Beni rahatlatacağını bilerek o tatlı gülümsemesini takındı, saçlarımdan öptü.

“Vay canına,” dedi Lara. “Bugün gerçekten garip bir gün oluyor...”

“Oturmak ister misin?” diye sordu Gözde, Ushan’a hitaben.

“İsterdim ama Ezgi’yi kaçırmam gerekiyor şimdi. Başka zaman?”

“Tabii tabii,” dedi Gözde. “Ne zaman isterseniz.”

Sandalyeye astığım çantamı alıp kızlarla vedalaştıktan sonra Ushan’la birlikte mekândan ayrıldım. Dışarı çıktığımızda kolunu omzuma atarak beni kendine doğru çekti.

“Hallettin mi bakalım?”

“Bana inandılar.”

“İnanacaklarını söylemişim. Onlar senin arkadaşların.”

“Evet, gerçekten öyleymiş.” Gülümsedim. “Bana inandılar,” diye tekrarladım.

“Doktoruna onlara olduğundan daha açık olmalısın.”

Dudaklarımı büktüm. “Bilmiyorum. Korkuyorum hâlâ.”

Esila Hanım’a ne kadar kendi isteğimle gidiyor olsam da ona anlatamadığım çok şey vardı hâlâ. Zihnimdeki bu seslerden henüz bahsedememiştim. Benimseyemediğim tek yanımın yazar olan Ezgi Çora olmadığını bilmiyordu mesela...

“Bir anda olsun demiyorum. Yavaş yavaş açılmayı deneyebilirsin.”

“Peki,” diyerek nefesimi verdim.

Motosikletinin önünde durduğumuzda kaskını bana uzattı. Korkmadan kaskı elime aldım ve başıma taktım. Bu hareketime o gülümserken ben sırtıyordum. İnsan bazen gerçekten de hiç değişmiyordu...

Kliniğe geldiğimizde her zaman olduğu gibi önce seans ücretini ödedik, ardından üst kata çıktık. Belki tekrar Nehir’i görürüm umuduyla seans saatimden çok daha erken gelmişim ama kata girdiğimde Nehir’i göremedim.

Beni çok daha sevindirecek birini gördüm.

Rüya’yı...

“Rüya!”

İsmi duyunca sesin geldiği yöne, yani bana doğru baktı ama önce beni tanımadı. Kırmızıya boyattığı saçları, siyah deri ceketi ve üst bacaklarındaki dövmelerini görmemizi sağlayacak kadar kısa olan şortuyla öylece oturuyordu. Elindeki dergiyi yanına bıraktı, ona aylar önce attığım fotoğraflarım aklına gelmiş olmalıydı ki ayağa kalktı.

“Ezgi!”

Doktorun asistanı sessiz olmamız için bizi uyarırken birbirimize doğru büyük adımlar atıp sevinç çığlıkları atmadan sarıldık. İnternette tanıştığım arkadaşım ile ilk kez psikiyatri kliniğinde karşılaşacağım kimin aklına gelirdi ki...

“Rüya,” diye daha düşük bir ses tonuyla konuştum. “İnanamıyorum bu ana.”

“Sen mi, ben mi...” dedi.

Ushan’ın sahte bir öksürükle yanı başımıza dikilmesiyle birbirimizden ayrıldık. Ushan’a daha önce çok bahsetmiştim Rüya’dan. Ama Rüya, Ushan’ı tanıyalı sadece iki buçuk hafta oluyordu.

“Yoksa bu o mu?” diye sordu sırtarak.

Başımı hızlıca salladım. “Rüya, bu Ushan. Ushan, bu da Rüya...”

“Denk gelmemiz ne büyük tesadüf,” dedi Rüya, o da karşılaşmamıza benim kadar inanamıyordu resmen.

İş saatlerinin uymaması, şehir dışında geçirdiği beş gün ve yazdığım kitap dolayısıyla bir türlü ayarlayamamıştık bu buluşmayı. Arkadaşlığımızın başlangıcından itibaren hiç yüz yüze görüşmemiş olmamızın nedeniyse Rüya’nın medcezirleriydi. Artık gitmiyordu ve ilk kez gözlerimin içine bakıyordu.

“Sana daha büyük bir tesadüften bahsedeyim,” dedim heyecanlı bir sesle. “İlk geldiğimde burada kimle karşılaştım, bil bakalım.”

“Nehir deme bana.”

“Evet, Nehir’le...”

“Yok artık!”

Doktorların asistanı bizi bir kez daha uyardı ama bu kez dışarı çıkmamızı da rica etti. Üçümüz ikiletmeden dışarı çıktık. Berkant'ın seanstan çıkmasına henüz on beş dakika vardı, benim seansımın başlamasına da yirmi beş dakika vardı. Dışarıda beklememiz daha iyi olacaktı.

“Ee, anlat bakalım, sevdin mi Nehir'i?” diye sordu kliniğin karşısındaki banka oturduğumuzda.

“Çok sevdim,” dedim içtenlikle. “Bana bu kadar yaşam dolu bir kız olduğundan bahsetmemiştin. Babası ölmüş yakın zamanda ama gözleri hâlâ parlıyor, çok neşeli bir kız, belli.”

“Umutlu,” diye beni düzeltir gibi konuştu. “Olayların hep iyi tarafına bakıyor, başına ne gelirse gelsin geçeceğine dair hep bir umudu var.”

“Keşke ben de öyle olabilsem,” dedim imrenerek.

“Keşke hepimiz öyle olabilsek,” dedi Rüya. Ardından Ushan'a döndü. “Ee, sen nasılsın?”

Ushan, dudakları aralandıktan sonra gözlerini bana çevirdi. “Artık iyi,” dedi içten gelen bir sesle.

“Seni gidi gidi,” dedi Rüya gülerek. “Ezgi anlattı biraz. Hafızayı kaybedince seni de doğal olarak unutmuş. Kaçıp durmuş senden. Ama sen de hiç vazgeçmemişsin. Helal olsun sana. Gerçek aşkmış seninki.”

Ushan bir şey söylemek yerine gülmeyi tercih etti.

“Berkant nasıl?” diye sorduğumdaysa Rüya'nın gülümsemesi silindi. Ama bunu konuşmamız gerektiğini biliyordum. Kaçmalıydı. Ben hep kaçmıştım da ne olmuştu?

Kayboldun.

Karanlığın içine hapsoldun.

Karışacaksın aydınlığa. Kendini bulacaksın.

“Bilmiyorum,” dedi cebinden çıkardığı sigarayı yaktıktan sonra. “Aslında tedavi iyi gidiyor.”

“Ama?” diyerek devam etmesi için onu teşvik ettim.

İçine çektiği zehirli dumanı üfledi. “Ama ben mutlu değilim.”
“Neden?”

“Çünkü tedavinin iyi gitmesi sadece Berkant’ın işine yarar. Bazen diyorum ki alayım Berkay’ı, gidelim bir yere. Doktorlardan, arkadaşlarından uzaklaştırayım onu. Bir ömür birlikte olalım.” Başını iki yana salladı. “Ama bu bencillik, biliyorum. Zaten bu yüzden sonra hemen vazgeçiyorum bu düşüncelerden.” Dudaklarını birbirine bastırdı, çaresizliğini omuzlarını kaldırıp indirerek gösterdi. “Her neyse... Biraz daha anlatın bakalım. Hafızan geri gelince ne yaptın, Ushan’a bunu nasıl söyledin?”

Olan biteni sanki daha önce sayfalarca mesajlaşarak anlatmamışım gibi bir de sesli anlattım. Atladığım bazı detayları Ushan araya girerek ekledi. Kendimi tamamen sohbete kaptırdığım esnadaysa Ushan randevu saatimin geldiğini hatırlattı.

“Biz kalkalım,” diyerek ayaklandım. “Bunu hiç yaşanmamış sayacağım. Daha sonra tekrar görüşeceğiz, ilk buluşmamız o olacak, tamam mı?”

Gülerek başını salladı. “Nasıl istersen. Berkant da iner şimdi, burada bekleyeyim onu.”

Ona tekrar sıkıca sarılıp veda ettim. Ushan’la birlikte kliniğe girdik. Biz asansörü beklerken merdivenlerden kapüşonlu birinin indiğini gördüm. Kapüşonu yüzünü kapatmıştı, adımları hızlıydı. Her ne kadar içimden bir ses o kişinin Berkant olabileceğini söylese de üzerinde durmadım.

Rüya’yla sanal arkadaşlığımız bugün itibariyle gerçeğe dönüşmüştü. Belki ileride beni Berkant’la tanıştırdı... Yani, Berkay’la... Tabii eğer yok olup gitmezse...

BEŞİNCİ YARA İZİ

Terapi görüşmeleri beklediğimden daha iyi gidiyordu. Ama belki de beni zorlayan kısımlara henüz gelmediğimiz için böyle düşünüyordum, emin değildim.

Bugün yedinci görüşmemizi gerçekleştirecektik. Neden bilmiyorum, bu defa kendimi heyecanlı hissediyordum. Kendimi zorla yataktan çıkarmamıştım mesela. Ya da giysi seçimimde bile daha bir özenliydim. Nehir'i ya da Rüya'yı görme ihtimalimden daha çok, sanırım doktorla konuşmak için sabırsızlanıyordum.

Randevu saatine bir saat kaldığını bilerek aynada kendime son kez baktım. Hafif bir gülümseme bahşettim kendime. Bazen bunu yapmak gerekiyordu. İnsan bazen ufak bir gülümsemeye bile muhtaç kalabiliyordu. O anlarda yanında kimse yoksa ya da yanındakiler sana gülümsemiyorsa sen kendine gülümseyebilmeliydin. Her şeyin yoluna gireceğini fısıldayan küçük bir tebessümü kendine çok

görmemen gerekirdi. Ama bazen de, sen o tebessümü kendine çok görmesen bile en sevdiklerinin senden onu çalacağını bilmeliydin.

“Beni delirtmek mi istiyorsunuz siz?” diye bağırان babam, neden gülüşlerimi çalıyordu?

Evde olmaması gerekiyordu. Bu saatlerde hep çalışırdı, biz de zaten bunu bildiğimiz için randevu saatini bu vakitte ayarlamıştık. Ama bir sebepten ötürü şimdi evdeydi.

Ne yapacağız?

Nasıl engel olacağız?

Nasıl koruyacaksın onu?

Onlara cevap vermek yerine odamdan çıktım, aceleci adımlarla alt kata indim. Annemle babamı salondaki şöminenin önünde karşı karşıya durmuş halde bulduğumda, uzun süre sonra ilk kez alışık olduğum o aile tablosunun içine girmiştım. Kendimi ait hissettiğim tablo işte buydu: öfkeli bir baba, çocuğu için susan bir anne, hem psikolojik hem de fiziksel şiddetin bulunduğu bir ev ortamında büyüyen çocuk...

“Baba?” diye seslendiğimde anneme bakmayı keserek bana döndü. Ama bakışlarındaki öfke dinmedi.

“Ben size psikoloğa gidilmeyecek demedim mi?”

Hayal kırıklığıyla anneme baktım. Neden söylemişti ki? Babamın bunu öğrendiğinde sorun çıkaracağını en iyi o bilmiyor muydu? Neden hep bunu yapıyordu? Nasıl oluyor da her seferinde babama yeniden kanıyordu?

“Ama doktor—”

“Başlarım doktoruna!” diyerek bana doğru adım attı. “Yahu senin daha yaşın kaç başın kaç? Ne derdin olabilir ki senin? Eksik bir şeyin mi var? Bir dediğini iki etmiyoruz, yediğin önünde yemediğin arkada. Ne sorunun olabilir psikoloğa gidecek?”

“Ölmek istedim ben,” diye hatırlattım.

Bana, benden utanıyormuş gibi baktı. Hayır, hayır. Bana, benden iğreniyormuş gibi baktı. Onun kızı olmamdan tiksiniyormuş

gibi... “O aptallığı şımarıklığından yaptın sen,” dedi sonra. “İlgi çekmek istedin.”

“Baba,” dedim çaresizce.

Neden anlamak istemiyorsun? Beni neden görmüyorsun?

“Konu kapanmıştır. Bundan sonra psikolog yok.”

Anneme baktım, ona yine boyun eğiyor, her zamanki gibi başı eğik halde duruyordu. Oysaki ben, beni babamdan gizli kliniğe götürdüğü gün artık her şeyin farklı olacağını sanmıştım. Benim için bunu yapabildiğine göre bir daha hiç babamın karşısında öylece susup kalmaz diyordum ama şimdi konuşmak bir yana, ona bakamıyordu bile. Tekrar babama döndüm, öfkeli gözleri benden bir karşılık bekliyordu. Öyle bir şey söyleyeyim ki onu daha çok sinirlendireyim, öfkesini biraz daha alevlendireyim, böylece içindekileri rahatça kusabilsin istiyordu.

Konuş, dedi Maviris.

Karşı çık, dedi Grimsil.

Ona, senin de bir birey olduğunu belirt.

Ona, sana da saygı duyması gerektiğini söyle.

Ama ya kızarsa, diye sordu Siyahist. *Ya döverse?*

İnsanın kendine yapacağı en büyük kötülük, başkalarının ona yaptığı haksızlıklara sessiz kalmaktı. Babam yıllarca anneme haksızlık yapmış, annem yıllarca babamın karşısında sessiz kalarak kendine kötülük etmişti. Peki şimdi bu öfkeli gözler karşısında ben ne yapacaktım?

Karşı çık. Ben buradayım.

Biz buradayız.

Seninleyiz.

“Var,” diye karşı çıktım. Titremişti sesim ama sorun değildi. Onlar benimleydi. Ben, benimleydim.

Kendime güveniyordum. Kendime inanıyordum. Kendime değer veriyordum. Ben, kendimi her yanımla benimsemeye çalışıyordum.

“Anlamadım?”

“Henüz on yedi yaşında olabilirim ama benim de bu hayatta pek çok sorunum var ve sen baba, her ne kadar benim ruh sağlığını önemsemiyor olsan da ben o terapilere devam edeceğim. Çünkü bu benim hayatım ve ben artık iyileşmek istiyorum, iyileşebileceğime inanıyorum.”

“Hasta değilsin ki sen,” diyerek inkâr etti gerçeği. “Ne iyileşmesinden bahsediyorsun?”

“Anlatayım,” diyerek ona doğru bir adım daha attığımda annem kolumdan tutarak yakaladı beni.

“Ezgi, lütfen dur...”

“Anne,” dedim sakince. “N’olursun yıllardır yaptığın gibi şimdi de sus.” Kolumu kendime doğru çekerek annemin önüne geçtim, babamın tam karşısında durdum.

“Annenle düzgün konuş.”

“Çocukların anne ve babasının hal ve hareketlerini kopyalayarak büyüdüğünü biliyor muydun?”

“Ne anlatıyor bu?” diye sordu arkamda duran anneme bakarak.

“Benim hayatım boyunca şahit olduğum baba modeli buydu,” dedim omuz silkerek. “Sen hep annemle bu üslupla konuşmadın mı?”

“Ezgi,” diyerek uyarmaya kalktı annem.

“Ah, pardon. Sen daha çok hakaret ederek konuşmayı seversin, değil mi?”

“O benim karım. Onunla istediğim gibi konuşurum ama sen konuşamazsın. Annen o senin, ona saygı duymak zorundasın. Aynı şekilde bana da.”

“Kesinlikle!” dedim. “Ben size saygı duymak zorundayım.” Başımı hızlı hızlı salladım. “Ama atladığınız bir şey var; aynı şekilde sizin de bana saygı duymanız gerekiyor. Ben sizin çocuğunuzum, beni siz büyüttünüz ve aramızda epey yaş farkı var, bütün bunlar doğru. Ama bunların hiçbiri bana saygısızlık edebileceğiniz anlamına gelmiyor.”

“Odana çık hemen yoksa elimden bir kaza çıkacak,” derken gerçekten çok öfkeli görünüyordu. Alnındaki damar patlayacakmış gibi şişmişti, yüzü kıpkırmızıydı.

Ama geri adım atmadım hatta bir adım daha ilerlemek isteyerek “O gün çıktığı gibi mi?” diye sordum.

Babamın gözleri büyüdü.

“Hangi gün?” diye sordu annem arkamdan çıkıp yanıma geleerek. “Neler oluyor?”

Sol yanımda duran anneme bir bakış attım. “Demiştin ya hani, baban artık değişti diye...”

“Evet.”

“Hem sana hiç vurmadı ki, demiştin ya hani.”

“Evet,” dedi korkarak.

Dilimi şaklatarak babama döndüm. “Vurmuş.”

“Kim söyledi bunu sana? Yoksa hatırladın mı?” diye sordu annem.

Başımı salladım, babamın gözleri büyüdükçe büyüdü. Öyle ki bir an gözlerinin yuvalarından fırlayacağını zannettim. Burnundan soluyordu, göğsü hızla inip kalkıyordu ama tepkilerinin altında aslında hangi duyguların yattığını bilmiyordum.

“Nasıl vurmuş, neden yapmış bunu?” diye bana sorular soruktan sonra babama dönüp “Neden yaptın?” diye bağırdı.

Ne söyleyeceğini merak ederek ben de babama baktım ama cevapsız kaldı. Bu yüzden ben de “Nedenini bilmiyorum ama nasılını çok iyi hatırlıyorum,” diyerek anlatmaya başladım. “Kazanın olduğu gün sana tokat atmıştı. Ayırmak istedim sizi ama başaramadım. İtti seni, kafan duvara çarpınca bayılıp düştün. Dönüp bana da vurdu bir tane. Uyanınca kaçmamı söyledin, hatırlamaman normal, şoktaydın.”

Anneme döndüm. “Dediğini yaptım, o gün seni orada bırakıp kaçtım anne. Çünkü o yaşma dek sen ne söylediyse koşulsuz yapmıştım. Çünkü senin yaptıkların ve sözlerin, benim için doğru

olan tek şeydi. Bir erkek beni hayal kırıklığına uğrattığında, üzdüğünde, aşağıladığında, gözyaşlarına boğulmama sebep olacak kadar kalbimi paramparça ettiğinde bile eğer ki o erkeği seviyorsa, bana her ne yaparsa yapsın göz yummam gerektiğini ben senden öğrendim. Kendimi savunmamayı senden öğrendim. Bana yapılan haksızlıklara karşı sessiz kalarak kendime kötülük etmeyi senden öğrendim. Babamın sana yaşattıklarını başkalarının da bana yaşatmasına izin vermeyi bana sen öğrettin. Anne, sen sustun, babamın sana yaptığı haksızlıklara rağmen bir köşeye çekilip sessizce ağladın sadece. Ben seni izleyerek büyüyordum; doğru olanı yaptığını zannederek bütün hal ve tavırlarını kopyaladım. Başkalarının bana yaptıklarına tepki olarak ben de bu yüzden sustum, bir köşeye çekildim ve sessizce ağladım.”

“Ne saçmalıyorsun sen?” diye sordu babam.

Dönüp ona baktım. Bir an bile olsa gözlerinde beni anladığına dair bir ifadenin belirmiş olmasını umuyordum ama hayır, yoktu. Bana nasıl da beni küçümseyerek baktığını görünce vazgeçtim. Önceki seanslarda terapistimle konuşurken farkına vardıklarım ve sonrasında üzerine çalıştıklarımıza dair daha fazla konuşmayacaktım. Ne kadar konuşsam konuşayım babam beni anlamayacaktı.

İkisi de beni anlamayacaktı.

“Ben seni yine de affettim anne,” dedim terapiden çıkmadan önce doktorumun sözlerini hatırlarken. “Neden göz yumduğunu, sana yaşatılanlara neden sessiz kaldığını anlıyor ve seni bütün hatalarınla, bütün yanlarınla kabul ediyorum, affediyorum.”

Çünkü seni affedemezsem kendimi de affedemeyeceğimi biliyorum. Çünkü seni kabul edemezsem kendimi de kabul edemeyeceğimi biliyorum. Çünkü seninle aramızdaki bu engeli aşamazsak yola devam edemeyeceğimi çok iyi biliyorum.

“Ama seni affetmedim baba,” diyerek babama döndüm. “Ortaokul yıllarımda benimle alay eden bir çocuk vardı. Ona âşık

olduğumu sanıyordum.” Babamın gözlerindeki öfke arttı, hiç istemiyordu bir erkekle yakınlaşmamı. Bir erkekle arkadaş olmama bile tahammül edemiyordu. “Onun yüzünden çok aşağılandım ben, dışlandım, liseye kadar hiç arkadaşım olmadı. Tanıdık geldi mi bu hikâye sana?”

“Hayır.”

Karşımdakinin hiçbir şekilde iflah olmayacak biri olduğunu anlamış olsam da “O çocuk sendin, ben ise annemdim,” diye anlatmaya devam ettim. “Ben farkında olmadan sizin toksik ilişkinizi de kopyalamaya çalışmışım.”

“Bu muydu derdin? Bu yüzden mi psikoloğa gitmek istiyorsun?”

Ona hayret edercesine baktım. “Bu sence küçük bir sorun mu?” diye sorarken sesimi yükseltmişim.

“Her aile arasında olur böyle şeyler,” dedi umursamaz görülmeye çalışarak. Ya da gerçekten umursamıyordu, bilmiyordum, ondan artık her şeyi bekliyordum. “Benim babam annemi her gün döverdi, annemin gıkı çıkmazdı. Ağzındaki kanla gidip yemek pişirmeye devam ederdi. Olur yani böyle şeyler...”

Kurduğu cümleler dehşete kapılmama neden oldu. Böyle bir konu hakkında nasıl bu kadar rahatça konuşabiliyordu? Söylediğinin normal olmadığını hiç mi düşünmüyordu? Hiç mi canı yanmamıştı da şimdi geçmişi hatırladığında bir an olsun duraksamıyordu?

Başımı iki yana salladım. “Hayır baba. Bu, her aile arasında olan bir şey değil. Bu anlattıkların normal değil.”

“Bu yaştan sonra neyin normal neyin anormal olduğunu senden mi öğreneceğim lan ben?” diye bağırarak üzerime yürüdü.

Korkarak bir adım gerilemiş olsam da “Ben sana bir şey öğretmeye çalışmıyorum,” diyebildim. “Çünkü senin de dediğin gibi bu yaşına dek doğru bildiğin fakat aslında yanlış olan şeylerin doğrusunu sana ben öğretemem. Ben sadece sana bir şey anlatmaya çalışıyorum.”

Alnındaki damar hâlâ belirgindi, suratı neredeyse öfkeden morarmak üzereydi ama beni şaşırtıp “Devam et bakalım,” dedi.

Kafasını karıştırmış olmalıydım. Ama benimki kadar karışık olamazdı. Benden bir cevap beklediğini bilirken aklıma terapistimin sözlerini getirdim ve ağzımdan çıkacak yeni cümleleri hassasiyetle kurmaya çalıştım.

“Baban anneni dövdüğü, annen hiçbir şey olmamış gibi ağzındaki kanla yemek pişirmeye gittiği ve muhtemelen çevrendeki diğer ailelerde de bu tarz yaşantılara şahitlik ettiğin için o küçük yaşında sen de normal olanın bu olduğunu düşünmüşsün,” derken terapistimin bana kurduğu cümleleri babamın aile öyküsüne uyarlamıştım. “İçip içip eve geldiğin ya da öfkene yenik düştüğün zamanlarda hıncını annemden çıkardın çünkü senin doğrun bu. Ama bu kesinlikle her aile arasında olan normal şeylerden biri değil... Bu bir döngü ve biri döngüyü kırmadığı sürece bunlar yaşanmaya devam edecek.”

“Sen mi kıracaksın döngüyü?” diye sordu babam.

“En azından deneyeceğim.”

“Psikoloğa giderek mi yapacaksın bunu?”

“Delirmek sandığın kadar kötü bir şey değil baba,” dedim bu düşüncesinin de çocukken ona dayatıldığını bilerek. Çünkü bana öyle olmuştu, delirmekten korkmamın sebebi babamdı, onun kendi önyargılarıyla beni büyütmüş olmasıydı. Bunu da son seansta fark etmiştik. “Ayrıca psikologlara sadece akli dengesini yitirmiş insanlar gitmez.”

Biraz daha sakinleşmiş gibiyken “Aklın yerindeyse niye gidersin ki?” diye burun kıvrarak sordu.

“Üzgün olduğun için? Öfkeli olduğun için? Kaygılı olduğun için? Tek başına üstesinden gelemediğin küçük ya da büyük bir sorunun olduğu için? Bunlar sana bir şey ifade ediyor mu?”

“Şımarıklık sadece.”

“Ben de öyle düşünmüştüm,” dedim başımı sallayarak. “Terapistim seninle görüşmek istemişti. Öleceğini bilse yine de gelmez demiştim.”

“Tabii gelmem. Benim konuşacak bir şeyim yok.”

Bu kadarı yeterli, dedi Maviris. Anlamayacak.

Hiçbir zaman anlamadı.

Kendini özgür bırak.

“Baba,” dedim seslere kulak vererek. “Neredeyse ölüyordum, hem de ikinci kez. Yine de önemsedığın şey ben değildim. Elalem ne der, dedin kendi kendine. Kızının psikolojik destek almasını kendine yediremedin.” Dudaklarımı birbirine bastırdım, hayal kırıklığıyla başımı iki yana salladım. “Ruhumun yaralandığını hiç görmediğin gibi iyileşmemi de istemedin.”

“İleri gidiyorsun.”

“Daha da ileri gideceğim,” derken az sonra yapacağıma terapistimin nasıl tepki vereceğini merak ediyordum.

“Ezgi,” dedi annem gözyaşları içinde. Ona kıyamadığımı biliyordu. Döktüğü tek gözyaşının beni nasıl üzdüğünü çok iyi biliyordu.

Yine de o adımı attım.

“Artık seni hayatımda istemiyorum. O benim babam, derdim çocukken. Babam beni sevmiyorsa vardır bir bildiği, sevmeye değer değilimdir der, ben de kendimi sevmezdim. Ama artık yeter. Daha fazla hayatımı mahvetmene izin veremem. Daha fazla beni mahvetmene izin veremem.”

“Bu ne demek?”

“Daha sonra söyleyecektim size, kurduğum plan çok sonrası içindi. Belki aslında değişmediğinizi, bana yalan söylediğinizi kendi ağzınızla itiraf edersiniz diye size zaman tanıyordum ama olaylar bu noktaya geldi.” Bir anneme bir babama baktım. “Boşanmanızı istiyorum.”

“Ne?” diye sordu annem.

~*~

“Ezgi!” diye bağırdı babam.

“Nafaka falan hiçbir şey istemiyoruz senden. O kadını da beni de artık rahat bırakacaksın. Hayatımızdan defolup gideceksin.”

“Benimle düzgün konuş. Ben senin babanım!” derken adeta kükremişti. Kâbuslarımdaki gibi. Çocukken gördüğüm kâbuslardaki gibi.

Ama ben korkmadım.

Çünkü ben buradayım.

“Evet,” dedim başımı sallayarak. “Sen benim babamsın.” Omuz silktim. “Ama sen baba olmak nedir bilmiyorsun.”

Beklediğim tokat geldi. Başım sol omzuma doğru savruldu, yanı başımdaki anneme baktım.

“Terbiyesiz! Ahlaksız köpek seni!” diye küfürler etmeye başladı babam.

Annem aramıza girmeye çalışırken ona engel oldum. Bu kez kendini benim önümde siper etmesine izin vermeyecektim.

“Bu evden gidiyorsun. Azıcık vicdanın varsa yıllardır bu kadına çektirdiklerinden pişman olup bugün çeker gidersin. Boşanma işlemlerini yarın başlatacağız, tek celsede kapanacak bu dava. Sonra senin yüzünü bile görmeyeceğiz.”

“Annene sordun mu?” diye sordu. “O benden boşanmak istiyor mu ki?”

Dönüp anneme baktım. Beklediğim gibi yaşlı ve kararsız gözlerle bana bakıyordu. “Bir seçim yapmak zorundasın. Ya babamdan boşanır, benimle yaşarsın. Biliyorsun ki ben sana çok daha iyi bakarım, yaralarımızı birlikte sararız. Ya da onunla kalmaya devam edersin, giden ben olurum.”

“Ne yapacaksın, evi mi terk edeceksin?”

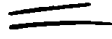
“Bir ay sonra on sekiz oluyorum.” Dişlerini sıktı, onlara arkamı döndüm. “Akşam geldiğimde seni burada görmek istemiyorum.”

“Bu... Bu ne diyor?” Kapıyı açmak üzere hareketlendiğimde bir anneme bakıyordu bir bana. “Ezgi! Sakın bu kapıdan çıkıp

gıdeyim deme... Eğer çıkarsan... Eğer çıkarsan, bir daha asla bu eve girmene izin vermem! Duydun mu beni?"

Hayatımın belki de üçüncü dönüm noktası sayılabilecek şeyi yapmakta bir an olsun tereddüt etmedim, bir an olsun duraksamadım. Babamın korkunç öfkesine ve annemin endişesine rağmen kapıyı açtım.

Beni bekleyen mutlak cennetime baktım. Ushan Yazgı'nın elinden tutarak kendi cehennemimden ayrıldım.

Bordo Caddesi'nin ışıltılı girişinde durduğumuzda beni neden buraya getirdiğini merak ederek motosikletten indim. Aslında beni evden alacak, birlikte terapiye gidecektik ama az önce yaşananların ardından terapiden bile kaçmak istemiştim. Ushan da bana bir sürprizi olduğunu söyleyerek beni buraya getirmişti.

Kaskı başımdan çıkarıp ona uzattığımda çantaya yerleştirmeden önce diğer eliyle saçlarımı şöyle bir düzeltti. Her zaman kendi saçlarından önce benimkilerle ilgilenirdi. Düşünüyordum da o, her zaman kendinden önce benimle ilgilenirdi.

"Neden geldik buraya?" diye sordum, kasklarımızı motor çantasına koyduğu sırada.

"Terapiye gitmek istemediğin için bugün terapistin ben olacağım."

"Pardon?" dedim gülerek.

"Gel benimle," diyerek beni kendine çekti.

Birbirimize sarılarak caddeye adım attığımızda kel adamı her zamanki yerinde görmüştük. Adamın kim olduğunu biliyordum. Kazadan sonra onu da unuttuğum için caddeye kızlarla geldiğimizde onu tanımadığımı zannetmiştim ama daha önce Ushan beni onunla tanıştırmıştı. Caddenin girişinden o sorumluydu, gelen geçeni kontrol ediyor ve nasıl oluyorsa bir gördüğünü tekrar unutmuyordu.

Ushan kel adama başıyla selam verince ben de hafif bir gülümsemeyle selam verdim. Daha önce ona garip garip baktığım, yanından öylece geçip gittiğim için kim bilir şimdi hakkımda ne düşünüyordu...

“Kızlarla caddeye geldiğinizde ne yaptınız?” diye sordu yürümeye devam ederken.

“Sadece Dolap Bar’a gittik.”

“Dövmeciler Sokağı’ndan neden geçtiniz?”

“Kızlar yolu şaşırdı sanırım. Bilmiyorum.”

Belimden çekerek beni kendine biraz daha yaklaştırdı, saçlarıma ufak bir öpücük bıraktı. “O akşam seni görünce çok şaşırdım. Hiç beklemiyordum.”

“Ben de seni görmeyi beklemiyordum,” dedikten sonra başımı kaldırıp ona baktım. “Ama Dolap Bar’da görmeyi.”

“Neden?” diyerek başını eğmeden göz ucuyla bana baktı. “Oysaki kırmızı alanı bilerek seçtin sanmıştım, özel konuşabilmemiz için.”

Elimle karnına vurdum. Ne ima ettiğini anlamışken “Hiç de bile!” dedim sahte bir kızgınlıkla.

“Peki peki,” dedi beni geçiştirir gibi.

“Ee, söylemeyecek misin hâlâ nereye gittiğimizi?”

“Biraz sabırlı ol,” dedi sesinde sakın bir tınıyla. “Az kaldı zaten.”

Ona bakmaya son verip etrafıma dikkat kesildim. Çok geçmeden nereye gittiğimizi anladım çünkü Dövmeciler Sokağı’na girmiştik.

“Stüdyona mı geldik?” diye sordum heyecanla.

“Hı hı,” dedi gülümser gibi.

Kollarından çıkıp stüdyoya doğru koşmaya başladım. Ardımda bıraktığım dört dükkândan sonra Ushan’inkinin önündeydim. Ona dönüp elimle gelmesini işaret ettim. Zaten bana doğru geliyordu ama bu hareketimle daha hızlı adımlar atmaya başlayacağını umut ediyordum. Ama o, beni ne kadar heyecanlandırıldığını

beni daha görmek istediğinden olsa gerek ellerini ceplerine koyup ağır adımlarla ilerlemeye devam etti.

“Ya, Ushan!” dedim artık olduğum yerde sabırsızlıktan bir ileri bir geri yürümekle kalmayıp zıplamaya da başlamışken.

“Geldim geldim,” dese de ağır adımlarla yaklaşmaya devam ediyordu.

Sonunda dayanamayıp yanına gittim, ellerimle bir elinden tutarak onu çekiştirmeye başladım. Kahkaha atarak onu dükkânının kapısına kadar çekiştirmeme izin verdi. Elini bıraktığımda harcadığım güç nefes nefese kalmama sebep olmuştu, bunu fark etmek beni daha da güldürdü.

“Gülmesene!” diye kızsam da onu bir şekilde güldürdüğüm için mutluydum. Ona iki ay komada kaldığım ve iki ay da hafızamı kaybettiğim dört ay boyunca yaşattıklarımı düşündükçe kendimi suçluyor, bundan sonraki her anımı onu güldürmek için değerlendirmek istiyordum.

“Çok mu özledin burayı?” diye sordu cebinden anahtarını çıkardıktan sonra.

“Hı hı,” diye mırıldandım. “Biliyor musun, o gün buraya geldiğimde içeri girip bakmak istemiştım.”

“O gün bile sevmiştin burayı demek.”

“Evet. Merak etmiştim ama söyleyemedim sana. Utandım sanırım.”

“Sen?” dedi inanamıyormuş gibi. “Sen mi utandın?”

“Çok kötüsün!”

Sessizce güldü. Anahtarı deliğine soktu, kilidini açtıktan sonra kapıyı iterek beni stüdyosuna buyur etti. “Mekân sizindir hanımefendi.”

“Mersi canım,” diyerek ondan önce adım attım.

İçeri baktığımda her şeyin bıraktığım gibi olduğunu görüyordum. Beş ay önceki gibi yani.

Küçük bir dükkândı, 1+0 stüdyonun içini Ushan iki ayrı bölüme ayırmıştı. Bir yeri kendine ayırmıştı, orada küçük bir masa

vardı; gelen misafirlerini orada ağırlıyor ve hesap kitap işlerini de orada yapıyordu. İki bölümü birbirinden ayırmak için stüdyonun orta yerine bir paravan çekmişti ve dövmeler o paravanın arkasında yapılıyordu. Duvarlarına çeşitli karakalem çalışmalarını asmıştı. Bazı çizimlerde ben vardım, bazıları dövme modeliydi.

Işıkları açtıktan sonra beni paravanın öteki kısmına doğru çekti, siyah deri koltuğu işaret etti. “Emin misin gerçekten istediğine?” diye sorunca, terapistim olmak istediğini söylerken ne kastettiğini anlamış oldum.

Annemin cesareti, bir okurumdan aldığım mesajın beni etkilemesi ve son olarak Nehir’le yaptığımız konuşmanın ardından terapilere başlamış, hem ruhumdaki hem de bedenimdeki yaraları iyileştirmek istemiştım. Ruhum için gerekli tedaviyi alıyordum. Fakat ne yazık ki bedenimdeki izlerin geçme ihtimali yoktu ve ben kimsenin bu izleri görmesini istemiyordum. Özellikle karanlık gecesini aydınlattığımı düşünen okurlarımın... Bu yüzden şimdi buradaydım. Ushan bana yara izlerimi dövmeyle kapatmak isteyip istemediğimi soruyordu.

İstediğimden emindim, sadece korkuyordum. “Çok acıyacak mı?”

“Azıcık. Uyuşturacağım zaten.”

“O zaman eminim.”

“Ezgi,” diyerek yüzümü ellerinin arasına aldı. “Acısından ziyade, bence düşünmen gereken başka bir konu var.”

“Neymiş?”

“İyileşmek istiyorsan yara izlerini saklamayı değil, sevmeyi denemelisin.”

“Ya sevemiyorsam? Ya bana ne kadar zayıf olduğumu hatırlattıkları için sevemiyorsam?”

“Hangimiz güçlüyüz ki?” diye sordu nefesi yüzüme çarparken. “İnsanız biz. Hepimizin zayıf yanları var.”

“Ama hepimizin böyle izleri yok,” dedim kolumdaki çizikleri kastederek. “Birçoğumuz yaralarını ruhunda taşıyor, ruhu daha

fazlasını kaldıramayınca bedenini yaralamaya başlıyor. Benim ruhum yeterince acı çekmiş olmalı ki bedenim şimdi bu halde.”

Biraz uzaklaştı benden. “Ne yapacaksın, bundan sonra çektiğin her yeni acının bedelini bedenine mi ödeteceksin?”

Başımı hızlıca iki yana salladım. “Daha önce acıyla nasıl başa çıkmam gerektiğini bilmediğim için yaptım onu. Şimdi öğreniyorum, gidiyorum işte terapilere.”

“İlk ve sondu mu diyorsun?” dedi bir kaşını kaldırarak.

Bana inanmak istiyordu. Bir daha hiçbir şekilde kendime zarar vermek istemeyeceğime inanmak istiyordu. Öyleydi. Yemin ederim ki öyleydi.

Ruhumun çektiği acıları dindirsin diye bedenime zarar veriyorum, demişti Siyahist. Denemişti ama olmamıştı. Ne öldürebilmişti beni ne de ruhunun çektiği acıları dindirebilmişti. Azaltamamış hatta üzerine yenilerini eklemişti. Bu defa sadece acı yoktu. Üzüntünün yanında sadece hayal kırıklığı da yoktu. Utanç vardı, korku vardı, kaygı vardı, suçluluk vardı ama en çok da pişmanlık vardı...

Ötekilerin sebep oldukları yüzünden zarar görmüştüm. Onlar beni zaten yeterince üzmüşken, ağlatmışken kendimi hiç olmadığım kadar kırgın, dışlanmış, unutulmuş, yok sayılmış, sevilmemiş, hiç değer görmemiş, yalnız hissettirmişken neden bir de ben kendime zarar veriyordum ki... Artık ruhuma da bedenime de zarar vermek istemiyordum. Çünkü anlamıştım, acı böyle geçmiyordu. Acı, yalnızca onunla doğru bir şekilde yüzleşebildiğinizde geçiyordu.

“Hem yakın zamanda kim olduğumu açıklayacağız okurlarımıza,” diye hatırlattım. “İmza günleri de başlar daha sonra. O zaman ne yapacağım?”

Artık kaçmak istemediğimi, kendimi gizlemek yerine okurlarımla buluşmak istediğimi söylediğimde Ushan çok sevinmişti. Yıllardır istediği ama benim bir türlü cesaret edemediğim bir durumdu

bu. Bir hafta kadar önceki buluşmamızda yeni kitabımın yayımlanmasıyla birlikte kimliğimi açıklamayı düşündüğümü söylediğimde “Belki sonra imza etkinlikleri de yaparsın, onlarla artık yüz yüze de iletişim kurarsın,” demişti. Önce bu sahnenin hayaliyle sırtmış, kolumdaki izlerin aklıma gelmesiyle suratımı asmıştım. Ancak ardından aklıma onları saklayabileceğim gelmişti.

“Asıl derdin okurlarından saklamak, değil mi?” diye sorunca anın içine döndüm.

Utançla başımı eğdim. “Onlara yol göstermeye çalıştım hep. Kitaplarımda umudu buldular, intihardan vazgeçen bile oldu...”

“Ama sen vazgeçemedin,” dedi. “Bi’ kendine yol gösteremedin, umut olamadın.”

Sessiz kaldım.

Zihnindeki sesler de sessiz kaldı.

“Neden Ezgi?”

O gece olanları anlatmış olsam da cevabım onu tatmin etmemişti. Ondan sakladığım bir şey olduğunu biliyordu. Anlıyordu çünkü. Beni her ne olursa olsun görür, duyar ve anlardı ama ben yine de biri dudaklarımı mühürlemiş gibi sessiz kalmaya devam ettim.

“Peki,” dedi üstelemeyerek. Hazır olduğumda ona anlatacağımı da biliyordu. “Var mı aklında bir dövme modeli?”

Başımı iki yana salladım. “Sanatçısı sensin.”

“Hım...” Mırıltılı bir sesle düşünmeye başladı, mavi gözleri duvardaki karakalem çalışmalarına döndü. Tekrar beni bulduğunda “Otur sen, geliyorum,” dedi.

Zevkine güvenerek deri koltuğa oturdum, bacaklarımı uzatıp ellerimi karnımın üstünde birleştirdim. Duygularımı yüzüme yansıtmak yerine ayaklarımı sallayarak kendimi rahatlatmaya çalışıyordum. Korktuğum kadar heyecanlıydım. Acı duyarsam bunu Ushan’a belli etmemem gerekiyordu. Zaten bana dövme yapmak istemiyordu, bunu bahane olarak kullanıp işi yarıda kesebilirdi.

Aslında bu stüdyoyu açtığından beri birçok kez dövme isteyip istemediğimi sormuştu bana. Onun gibi bir kolumun tamamını ya da Rüya gibi her iki bacağımı da dövmeyle kaplamak yerine küçük küçük dövmeler yapabileceğimizi söylemişti. Ama ben hep karşı çıkmıştım. Acıyacağından korkmuştum. Ayrıca babam da izin vermezdi. Hâlâ acıyacağından korkuyordum, babamın izin verdiği de yoktu ama istiyordum ve bu kez karşı çıkan oydu.

“Geldim,” diyerek elinde bir kâğıtla yanıma geldi. Ne çizdiğini deli gibi merak etsem de sürpriz olmasını istediğim için gözlerimi tavana diktim.

“Güzel bir şey seçtin, değil mi?”

“Bak istersen.”

“Bitirdiğinde bakmak istiyorum.”

“O zaman bana güvenmekten başka çaren yok.”

Gözlerimi bu sefer onun gözlerine diktim. “Sana güveniyorum,” dedim içtenlikle.

İki ay önceki hafızasını kaybetmiş olan bana, günün birinde Ushan’la böyle bir an yaşayacağımızı söyleselerdi inanmazdım. Ama işte şimdi buradaydım, yanındaydım, gözlerinin içine bakıyordum ve sadece ona güveniyordum.

“Başlayalım mı?”

Onaylayıcı bir ses çıkardım. “Bittiğinde haber verirsin,” diyerek gözlerimi kapattım.

“Transfer jeli süreceğim şimdi,” diye bilgilendirdi. Jelin soğukluğuyla irkilmeme kalmadan izlerin kapladığı yer büyüklüğünde bir kâğıt yapıştırdı koluma. Çok geçmeden kâğıdı çekti. “On dakika kadar beklememiz gerekecek.”

“On dakika mı?” diyerek gözlerimi açtım hemen ama koluma bakmadan ona baktım.

Başını salladı. “Bekleyemez misin yoksa?”

“Beklerim tabii.”

Bir şey söylemeden ayağa kalktı, paravanın öteki tarafına geçti. On dakika boyunca burada tek başıma bekleyeceğimi düşünüyordum ki tanıdık sesi duyunca neden gittiğini anlamış oldum. Müşterileriyle ilk görüşmesini yaptığı masanın yanında küçük bir tezgâh vardı, buraya ne zaman gelsem bana o tezgâhın üzerindeki kahve makinesinden kahve yapardı. Artık makinenin çıkardığı sesi çok iyi tanıdığım için sadece iki dakika sonra yanıma kupalarla gelmiş olması çok da sürpriz olmadı.

“Al bakalım,” diyerek kupalardan birini uzattı. “Latte.”

Kendine de filtre kahve yapmıştı. O her zaman sert kahvelerden yana olurken ben şekerli, hafif kahveleri seçerdim.

Uzattığı kupayı aldıktan sonra “Kurabiyem nerede?” diye şımarık ama tatlı bir tavırla sordum. Ona karşı böyle olmayı seviyordum. Nedeni başka kimseye böyle olamamam değildi. İsteince anneme de şımarabiliyordum ama Ushan’ın bu hallerimi sevdiğini gösterme biçimi çok daha farklıydı. Ve bundan hoşlanıyordum.

“Neredeyse unutuyordum!” diyerek çevik bir hareketle yerinden kalktığında şaşırdım.

“Nasıl yani, gerçekten var mı?”

Bana cevap vermeden paravanın öteki tarafına geçti. Kolumdaki çizime bakmamak için başımı sağ omzuma doğru çevirmiş halde oturuyordum. Ertesi güne kalmadan boynumun tutulacağından emindim ama dövmeyi son haliyle görmek istiyordum.

Tekrar yanıma geldiğinde elinde bir tabak vardı, koltuğuna oturdu ve tabağı kucağına bıraktı. Bir elinde kahve kupası varken diğeriyle tabaktaki kurabiyelerden birini alıp bana uzattı. “Aç bakalım ağzını,” dedi yumuşak bir sesle.

Dediğini yaparak dudaklarımı araladım, kurabiyeden küçük bir ısırık aldım. Çiğnerken beğendiğime dair mırıltılı bir ses çıkarmış olmam onu mutlu etti. Hep böyle olurdu. Ne zaman yaptığı herhangi bir yiyecekten tattırsa bana, beğenir ve bunu açıkça

belli ederdim. Şimdiye dek elinden yediğim ama beğenmediğim tek bir şey bile yoktu. Nasıl ki resim yapmakta çok iyiyse, yemek yapmakta da bir o kadar iyiydi.

“Harika!” dedikten sonra yeni bir ısırık aldım.

“Özlemiştin, değil mi?”

“Hem de nasıl...”

Ben çocukken annem, arkadaşlarıyla adına altın günü dedikleri ev gezmelerine katılırdı. Henüz küçük olduğum için beni evde tek başıma bırakamaz, misafirlğe gittiği evlere beni de götürmek zorunda kalırdı. Bunu severdim çünkü gideceğimiz evde çeşit çeşit pastalar ve çörekler olurdu. Yine o evlerden birinde olduğumuz bir gün annemin tabağında mantara benzeyen bir şey görmüştüm. Anneme onun ne olduğunu sorduğumda bana kurabiye olduğunu ve adının mantar kurabiyesi olduğunu söylemişti. Görünüşü gibi tadının da mantara benzediğini zannederek kurabiyeden bir ısırık almıştım. Kurabiye ağzımda dağılırken aynı zamanda yere de dökülmüş, nihayetinde annem beni çimdiklemişti. Ama kurabiyenin tadını o kadar çok beğenmişim ki çimdigin bıraktığı acıyı hissetmemiştim bile. Ushan’a bu anımı anlatmamın ertesi günü tekrar ağacın altında buluştuğumuzda yanında bir saklama kabıyla gelmişti. İçinde mantar kurabiyesi vardı. Üstelik kendi elleriyle yaptığı...

“Sen mi yaptın yine?” diye sordum bir buçuk yıl öncesine ait anıdan koparak.

“Tabii ki!” dedi aksi mümkün olamazmış gibi... Kıkırdayıp ağzımı tekrar açarak bekledim, bir ısırık daha almak istediğimi anlayarak elindeki kurabiyenin son parçasını dudaklarımın arasına bıraktı. Kurabiyeyi bir süre ağzımın içinde bekletip tadına daha çok vardım.

Kahvemden bir yudum aldığımda Ushan da kurabiyeden yiyordu. Lokmasını yuttuktan sonra “Olur da gelir ve istersin diye her hafta yaptım bu kurabiyeden,” dedi. “Baktım ki gelmiyorsun,

gelmeyeceksin, ben de gelen müşterilere ikram ettim. Ama senin için hep bir tane ayırdım.”

“Ben yine de gelmedim...”

“Ama merak etme,” dedi üzüldüğümü görünce. “O ayırdıklarımı da çöpe atmadım hiçbir zaman.”

“Ne yaptın peki?”

“Ben yedim,” dedi sırtarak. “Ama tabii yenisini yaptıktan sonra.”

“İyi de sen yenisini yapana kadar bayatlamıştır ki. Nasıl yedin o haldeyken?” diye sorduğumda omuz silkti. “Demek burada benim için bu kurabiyeden hep vardı.”

“Hep. Ve olmaya da devam edecek.”

Kahvelerimiz bitene kadar bir kurabiye daha yedirdi bana. On dakikanın dolduğunu fark ettiğimizdeyse elimdeki boş kahve kupasını aldı, tabağın üzerine bırakıp kendi kupasıyla birlikte bulaşıkları diğer tarafa götürdü. Tekrar yanıma geldiğinde ben çoktan gözlerimi kapatmışım bile.

“Hiç bakmadın mı gerçekten?” diye şaşırmış bir sesle sordu.

“I-ıh,” diyerek kaşlarımı kaldırıp indirdim. “Bittiğinde görmek istiyorum.”

“Peki o halde,” derken yanıma yaklaştığını, oturduğu koltuğun tekerleklerinin çıkardığı sestten anlamışım.

Kolumu nazikçe tuttu, hafifçe kaldırdı. İndirdiğinde aldığım hissiyat sebebiyle kolumun altına kâğıt havlu bıraktığını düşünüyordum. Beklediğimden daha erken pedala bastı. Dövme makinesinin o rahatsız edici sesiyle kulaklarım çınlamaya başladığında kan akışımın hızlandığını hissedebiliyordum.

“Henüz başlamadım bile,” dediğinde neyi kastettiğini bilmiyordum. “Ellerin diyorum, yumruk yapmışsın. Ne o, acırsa bana yumruk atmayı mı düşünüyorsun yoksa?”

“Çok komiksin!” dedim kapalı gözlerimin ardından.

“Bazen evet,” derken ayağı hâlâ pedaldıydı. “Başlıyorum.

İğne ucunu derimde hisseder hissetmez boştaki kolumla Us-han'a tutundum, tek gözümü açarak bana şaşkın şaşkın bakan gözlerine baktım. Elim omzunu öyle sıkı tutmuştu ki sanki o iğneyi her derime batırdığında ben de tırnaklarımla onun tenini çecektim.

“Pardon,” diyerek tutuşumu gevşettim ama onu bırakmadım.

“Koluma tutunsan daha iyi olur,” deyince sol kolunun pazısına sarıldım çünkü dövme makinesini sağ elinde tutuyordu. Diğeriyle sadece dövmenin yapılacağı alandaki deriyi geriyordu.

“Devam edebiliriz,” diyerek gözlerimi kapattım.

Ayağını tekrar pedalın üzerine koydu, makinenin rahatsız edici sesi ve acı dayanılmaz noktaya gelene dek kendimi kasarak kilitlenip kaldım. Bir süre sonra koluna sarılmak yeterli gelmedi, alnımı omzuna yasladım.

“Ne zaman bitiyor bu ya?” diye söylenmeye bile başladım.

“Ne tatlı canın varmış senin de...” diye dalga geçti benimle. Öyleydi, gerçekten tatlı bir canım vardı ama nasıl olduysa o gece o kesikleri atarken hiç acı hissetmemiştim. Buna şaşırdığım kadar dövmenin acısına bu kadar dayanamayışma da şaşıırıyordum.

“Acaba sen varsın diye mi bu kadar acıyor?” diye sesli düşündüm.

“Nasıl yani?”

“İnsan sevdiğine nazlanırmış ya hani, yanımdasın diye acı normalden daha mı fazla hissedilir oldu acaba?”

“Belki de...” dedikten sonra pedala basmaya ara verdi. “Ama sen bu kadar acı çektiğini söylemeye devam edersen ben bu dövme-yi bitirmem ki. Kıyamıyorum sana.”

“Tamam tamam, sustum!” diyerek ona daha sıkı sarıldım.

Kolumun iç tarafını sildi, pedala tekrar basmadan önce “Taramaya başlıyorum,” diye bilgilendirdi. “Az kaldı. Dayan, ruhum.”

Böyle derdi bana. Ruhum, derdi. Benim kayıp ruhum, diyerek severdi beni çünkü ruhunun benimleyken tamamlandığına inanırdı.

Ama bilmezdi, ben öylesine kayıp, öylesine karanlık, öylesine kırık bir ruha sahiptim ki onun arafta bekleyen o aydınlık ve âşık ruhunu tamamlayacak güçte değildim.

“Bitti!” dedikten sonra son kez kolumu sildi, gözlerimi yavaşça açarak alnımı omzundan uzaklaştırdım.

“Bakabilir miyim?”

Hevesle başını salladı. Bakışlarımı kaydırarak kolumun iç tarafına baktım, anında kaşlarım hareketlenerek yukarı kalktı. Kuş tüyünden bir kalem vardı kolumda. Kalem ucu olarak çizdiği kısım siyahtı, tüyün kendisi yandığı için ateş kırmızısıydı. O kadar güzel yapmıştı ki gözlerimi bir an olsun dövmeden ayıramıyor, bütün izlerimin de gerçekten kapandığını görüyordum.

“İzlerini kapatmak istemenin nedeni okurlarındı. Bu kuş tüyü okurlarını, onlar için yazdıklarını simgeliyor. Bu tüyün aslında yanan bir Anka kuşuna ait olması da şimdiki seni simgeliyor; yeniden doğuşunu...” diye açıkladıktan sonra “Beğendin mi?” diye sordu beklenti dolu bir sesle. Beni memnun etmeyi, mutlu etmeyi ne çok istiyordu böyle...

“Ben...” dedim hayranlıkla kuş tüyüne bakmaya devam ederken. “Ne diyeceğimi bilemiyorum. Daha iyisi olamazdı. Daha iyi beni anlatanını bulamazdık.”

“Ama sanki başka bir şey var aklında...” dedi kuşkulu bir sesle.

Dudaklarımı birbirine bastırarak ona baktım, söylediğinin etkisiyle suratım anında asılmıştı. Ben bile henüz kendi içimde düşünmemişken, bilinçaltımdakini reddederken o nasıl oluyor da hemen beni anlıyor, hissedebiliyordu...

“Bu çok güzel bir dövme,” dedim. “Ama keşke bunu mecbur kaldığım için değil de içimden geldiği için yaptırmak isteseydim...”

“Olan oldu artık,” dedi beni teselli etmek isteyerek. “Keşke diyerek üzüleceğine, bir daha hiç yapmak zorunda kalmamaya bak sen.”

Başımı şiddetle iki yana salladım. “Asla,” dedim. “Bir daha asla kendime zarar vermeyeceğim. Geç oldu ama anladım. Acı böyle geçmiyor, katlanarak artıyor.”

“Ne demiştin sen bir kitabında...” dedi düşünceli bir sesle. “Hah!” dedi bulduğu için sevinçle. “Unutma, kimse senden daha önemli değil ve hatırla, hayat üzülmek için yeterince uzun değil.”

“Evet, öyle demiştim,” dedim, kurduğum her bir cümleyi bu kadar önemsemesinin bana verdiği mutluluğu bir kez daha hissederek.

“Demek ki neymiş, Yazar Ezgi Çora bize kimse için ve hiçbir şey yüzünden kendimize zarar vermememiz gerektiğini öğütlüyormuş. Artık ne fiziksel ne de ruhsal acı çektirmek yok kendine. Anlaştık mı?”

“Senin için bile mi?” diye sordum alt dudağımı bükerek.

Uzanıp dudağımı öptü. “Benim için bile,” derken aslında “Özellikle benim için,” der gibiydi. Onun için ya da onun yüzünden üzülsedim, kendime bir şey yapsaydım kahrolurdu. Ki o gece sadece benden vazgeçtiğini düşündüğüm için kendime zarar verdiğimi sandığımda bile öyle olmuştu.

“Birazcık bile mi üzmeyeyim kendimi?” diye flörtöz bir sesle sorup oturduğum yerde ona doğru yükseldim.

“Birazcık bile üzme kendini,” diye sözlerimi tekrarlayarak bana istediğimi verdi. Bana doğru eğildi, dudaklarımızı birleştirerek beni öpmeye başladı.

ALTINCI YARA İZİ

Aralık ayı soğuk olduğu kadar yorucu da geçmişti. Bu ay boyunca Esila Hanım'ı sadece dört kere görmüştüm ama bu kadarı bile fazlasıyla yeterliydi, iyi gelmişti bana. Ocak ayına girdikten sonra ona haftada bir gitmeye devam ettim.

Açıkçası ondan aldığım ilk ve ikinci seanslarda bana gerçekten iyi gelebileceğine dair pek umudum yoktu. Ama birlikte çözdüğümüz bazı sorunlarım vardı. İlki akran zorbalığıydı. Artık Asilkan'ı gördüğümde, onunla konuştuğumuzda geçmişi hatırlayarak nefretle dolup taşmıyor ya da üzülüp ağlamıyordum. Önce o günlerde neyi neden yaptığını anlamaya çalışmış, anlayınca onu bütünüyle kabul etmiş ve affederek özgür bırakmıştım. Sonra kendimi kabul etmiştim. O günlerde sessiz kaldığım için kendimi suçlamaya devam etmek yerine kendime merhamet göstermeye çalışmış ve başarmıştım, kendimi affederek özgür bırakmıştım.

Ve bir de bakmıştım ki artık Asilkan bana geçmişî hatırlattığında içimde nefret fırtınaları esmiyor, gözlerim yaşlarla dolmuyor... Aramızda geçenler hafızamdan silinip gitmemişti, aramızda geçenlere farklı bakış açılarıyla bakmayı öğrendiğim için yaşananları daha az önemsemeye başlamıştım.

Babamın evden gitmesini istediğim günden beri baba konusunun üzerine çalışıyorduk. Daha doğrusu hem anne hem de baba... Açıkçası akran zorbalığı ya da arkadaş edinememe konusu üzerine çalıştığımız gibi değildi. Başarabileceğime inanıyordum, pes etmek istemiyordum ama daha zordu. Daha çok acıtıyordu çünkü babam gitmişti.

Ushan'la birlikte oradan ayrılmamın gecesinde eve döndüğümde hâlâ evdeydi. O geceden sonra hiç yüzüne bakmamış, benimle konuşmaya çalışsa da onunla konuşmamış hatta annemle bile konuşmamıştım. İki hafta kadar süren kasvetli ev ortamımız kahvaltı masasındayken bana sesini hiç yükseltmeden benimle bir konuşma yapmasıyla sona ermişti.

“Bu son zamanlarda çok düşündüm,” demişti çayından bir yudum dahi almamışken. Normalde masaya oturur oturmaz ne kadar sıcak da olsa o çaydan bir yudum alır, kahvaltı yapmaya da konuşmaya da sonra başlardı. O sabahın diğer sabahlardan daha farklı olacağının ilk işareti buydu.

“Annenle de konuştuk,” deyince korku dolu gözlerimi anneme çevirmiştim, ona bir şey yaptığını zannederek. Ama annem bana gülümsemişti. “Ben annene de sana da çok haksızlık ettim. Ama bunu sizi sevmediğim için yapmadım.”

“Biliyorum,” diyerek konuşmasını bölmüştüm. Gülümseyecek gibi oldu ama kendini tuttu. Zaten hep böyle biriydi. Duygularını belli etmiyordu, bizi bu noktaya getiren şeyin bu olduğunu bilmesine rağmen o kahvaltı masasında bana gülümsemedi.

“Ben anneni de seni de çok seviyorum. Ama işte...” Çaresizlikle omuz silmişti. “Buyum ben. Başka türlüünü bilmiyorum.

Haklıydın. Ben başka türlüünü bilmiyorum diye sizin daha fazla mutsuz olmanıza gerek yok.” Başını kararlılıkla sallamıştı. “Tamam, gideceğim. Boşanıyoruz annenle.”

Onu hep dev gibi bir adam olarak görürdüm. Acımasız, yıkılmaz, hissiz bir dev... O sabah ilk kez babamın aslında küçücük bir çocuk olduğunu gördüm. Babasının annesine vurduğu her seferinde gözyaşlarına boğulan ve sayısız kez bunu yaşamaya maruz kaldıktan sonra artık bu eylem karşısında duyarsızlaşan bir çocuk...

Yine de ona acımadım. Çünkü aynı çocuk aynı zamanda bendim.

Bu yüzden anlattıklarından sonra “Anladım,” demiştim sadece.

“Arada bir sizi görmeye gelebilirim,” dediğinde kaşlarım çatılmıştı. “Tabii, siz de isterseniz...” diye devam edinceyse rahatlamıştım.

“Olur, bakarız,” diyerek çayımdan bir yudum almıştım. Kahvaltıdan sonra eşyalarını alıp çıkmıştı. O günden sonraysa onu hiç görmemiştim çünkü henüz onu görmeye hazır değildim.

Ayrıca ruh sağlığımı iyileştirmeye çalışmamın dışında, zihnimdekileri de kelimelere dökmeye devam ediyordum. Ushan, koluma çizdiği kuş tüyüyle sanki bana bir süper güç bahsetmiş gibiydi. O hafta boyunca günde en az sekiz saat başka hiçbir şeyle ilgilenmeden yazı yazmıştım. Ne ihtiyaçlarımı gidermek için ara veriyordum yazmaya ne de Ushan’ın telefonlarını açmak için... Bir haftanın sonunda ağacın altında buluştuğumuzda neredeyse yarısını bitirdiğim kitabımı ona vermiş ve okumasını istemiştim. Hikâyenin gerçek olduğunu bildiğinden okurken bazı yerlerde ağlayacak gibi olmuş ama kendini tutmuştu. Fakat her şeyi hatırladığım sahneyi okurken daha fazla dayanamayarak gözyaşlarına boğulmuştu.

“Ağlama,” demiştim defteri elinden alıp gözyaşlarını silerken.

“Buraya yazdığın gibi mi düşünüyordun o gece de?” diye sormuştu. “Böyle mi hissediyordun ölmek üzereyken?”

Onaylamadım ama reddetmedim de... Çünkü gerçek orada yazdıklarımın çok daha fazlasıydı. O geceyi aklımdan geçirmek bile canımı o kadar çok yakmıştı ki duygu ve düşüncelerimi kelimelere dökememiş, cümle kurma yetimi kaybetmiştim neredeyse. Ben de çareyi gerçeği süzgeçten geçirmek ve kalanıyla devam etmekte bulmuştum. Benim bile hatırladığımda kaldıramadığım o geceyi Ushan tüm çıplaklığıyla bilse mahvohurdu. Çünkü o her zaman beni, benden bile daha çok düşünen tek kişiydi.

O gece o cam parçasını elime aldığımda ne düşünüyordum ve hissediyordum. bu hep zihnimin bir köşesinde saklı kalacaktı. Ne Ushan bilecekti, ne kitabımı okuyacak olanlar ne de bir başkası...

Okuduğu kadarını çok sevdiğini ve hiç bozmadan devam edebileceğimi söyleyince çok sevinmiştim. Onun yorumlarına çok güvendiğim için daha da cesaretlenerek eve döner dönmez yazmaya devam ettim. Fakat tabii ki bu böyle sürmedi. Bir gün uyan-
dım ve başıma kötü hiçbir şey gelmediği halde o gün boyunca ne kadar uğraşıysam yazamadım. Kurduğum cümleler anlamsız geliyor, sildiklerim için pişman oluyor. saatler geçmesine rağmen iki sayfa bile yazamamış olduğum için kendime öfkeleniyordum.

Zihnimi çok yorduğumu ve biraz ara vermemin bana hiçbir şey kaybettirmeyeceğini düşünerek durmaya karar verdim. Dönem sınavları yaklaşıyordu, verdiğim arayı fırsat bilerek derslerime çalışırım diye düşünmüştüm. Bir haftayı aşkın bir süre boyunca sadece derslerime çalıştım. Kızlarla Girdap Kafe'nin dışında başka mekânlar da keşfetmeye karar verdik. Onları Ushan'ın stüdyosuna götürdüm ve resmen tanışmış oldular. Daha sonra hep birlikte Dolap Bar'a gittik ve deli gibi eğlendik. Rüya'yla bir kez daha gerçek hayatta buluştuk ama bu seferki klinikte değil, Bordo Caddesi'ndeydi ve kesinlikle planlıydı.

Babamın yokluğuna henüz alışamayan anneme onun da destek alması gerektiğini söyledim ama beni reddetti. Esila Hanım anneme izin vermemi, babamın gidişi sebebiyle çektiği acının onun

için yas süreciyle eşdeğer olduğunu ve hislerini bastırmadan yaşaması gerektiğini söylemişti. Bir süre üzülecek, belki çok uzun bir süre üzülecek ama sonra bir gün uyanacak ve artık ilk günkü kadar üzülmeyeceğini görecekti. Esila Hanım en azından böyle düşünüyordu.

Ocak ayının ikinci hafta sonunda Ushan’la ağacın altında otururken bir anda aklıma bir sahne gelmişti. Benim yaşamadığım ama hayal ve gerçeği karıştırarak ele aldığım kurgumda yer alması gerektiğini hissettiğim bir sahne.

“Defterim,” diye sayıklamaya başlamıştım bir anda. Ama yanımda yoktu çünkü neredeyse iki haftadır tek kelime bile yazmadığım için bir süredir dışarı çıkarken yanıma defterimi almıyordum.

“Ne, ne oldu?” diye telaşlanmıştı Ushan.

“Aklıma sahne geldi.”

Mavi gözler sevinçle parıldamıştı. “Ne duruyorsun, hemen gidip defterini alalım!”

Başımı iki yana sallayıp telefonumu çıkarmış, notlar kısmını açmıştım. “Eve gidene kadar aklımdaki sahne canlılığını yitirebilir. Üstünkörü de olsa yazmam lazım şu an.”

“Nasıl istersen.” Baş parmaklarım ekranı döver gibi tuşlara dokunurken “Okuyabilir miyim ben de sen yazarken?” diye sormuştu. O kadar seviyordum ki kafamın içindekileri merak etmesini. Benim bu karmaşık zihnimden çıkan her bir cümleye hayran olması o kadar hoşuma gidiyordu ki...

Konuşmak yerine ona bakmış, gülümsedikten sonra başımı sallamıştım. Daha sonra vakit kaybetmeden sırtımı ağaçtan ayırarak onun göğsüne yaslamıştım. Ellerini karnımın üstünde birleştirecek şekilde bana sarıldığındaysa zihnim yeniden o hayalin içindeydi.

On birinci seansımdan çıktığım gün, kitabı tamamlamak için sadece final bölümünü yazacağımın müjdesini yayınevime vermiştim.

Editörüm hazır halde beni bekliyordu. Üç gün sonra dosya elindeydi. Ushan ise final hariç bütün kitabı okumuştı, finalini kitap ellerindeyken okusun istemiştım.

“Nasıl bitirdin, lütfen söyle!” diye yalvarmış bile olsa tek kelime etmemiştim. “Mutlu son mu, bari onu söyle...”

“Hayır, söylemeyeceğim. Israr etme...”

“Bak, kavuştuk mu diye sormuyorum,” demişti yine kendini hatta bizi bile geri plana atarak. “İyileştin mi, bunu merak ediyorum,” diye devam etmişti, hayatı boyunca önceliğinin her zaman ben olacağımı bir kez daha kanıtlarken. Kendisinin değil, bizim bile değil, sadece benim sonumu merak ediyordu.

“İyileştim,” demiştim gülümserken.

Ama hâlâ bilmediği bir şey vardı. Ushan Yazgı’nın zihnindeki seslerden hâlâ haberi yoktu. Çünkü kitaba yazmadığım gerçeklerimden biri de buydu ve bu gerçeikle ne yapacağımı hâlâ bilmiyordum.

“Ezgi Hanım!”

İçinde bulunduğum odanın kapısına doğru başımı çevirirken elbisemin kolunu düzelttim. Zihnindeki düşünceler bir o yana bir bu yana savrularak kaybolurken “Evet?” diye biraz fazla yüksek sesle konuştum.

Kapı yavaşça açıldı, içeri yayınevimin çalışanlarından biri olan Eylül Hanım girdi. “Davetliler geldi,” dedi bir müjde verir gibi. “Hepimiz sizi bekliyoruz. Ne zaman inmeyi düşünürsünüz?”

Bugün benim doğum günümdü, her 18 Ocak’ta babamdan bir çift güzel söz duymayı beklerdim. Ancak hiçbirinde duyamadım çünkü bana dair bilmediği şeylerden biri de doğum tarihimdi.

Sorun değil.

Evet, artık değil çünkü sen, artık aynı kişi değilsin.

Ölümün kıyısında iki farklı zamanda fakat aynı nedenlerden dolayı gezinmiş olmak, artık aynı kişi olmamam gerektiğini çok iyi öğretmişti bana.

Doğum günümde yeni çıkacak kitabımın lansmanını yapma fikri Ushan'a aitti. Ecem Hanımlarla bu fikrimi paylaştığımda başlangıçta hiç onaylamadılar. Kimliğimi bir süre daha gizli tutmamın daha iyi olacağını söylediler ama onlara karşı çıktım. Artık onların stratejik oynamalarına ve bu sebeple okurlarımla aramızdaki bağı zedelemelerine izin vermek istemiyordum. Kararımda net olduğumu anladıklarında bana uyum sağlamak zorunda kaldılar. Çünkü biliyorlardı, onlar benim için böyle bir organizasyon yapsa da yapmasa da ben her türlü kimliğimi açık edecektim.

Aslında kitap lansmanı için ortada somut bir kitabın olması gerekirdi. Benimki henüz dosya halinde editördeydi ve basılabilmesi için de en az bir buçuk aya ihtiyacımız vardı. Ama zaten bugünün anlam ve önemi kim olduğumu herkesin öğrenecek olmasıydı, bu yüzden o kadar da sorun değildi.

Lansmana katılacak olanları yayınevime ayarlamıştı: Frame'de okudukları kitapları paylaşarak popüler olmuş yirmi altı fenomen, takipçilerim arasından yaptıkları çekiliş sonucunda belirlenen on sekiz okurum, yayınevimin bütün çalışanları, üç haber kanalı ve bir edebiyat kanalı... Doğum günüm için gelecek olanları da ben seçmiştim. Rüya, Lara, Gözde ve tabii ki Ushan...

Oturduğum yerden kalktım ve sorusuna yanıt vermek yerine kendi etrafımda dönerek tekrar ona bakacak şekilde durdum. "Nasıl olmuşum?"

Üzerimde bir kolu omzuma kadar açık, diğer kolu bileklerime kadar uzayan siyah bir elbise vardı. Ne sırt ne de göğüs dekolteiydi ama boyu oldukça kısaydı. Kapalı olan sol kolumdu ve bu beni güvende hissettiriyordu. Ushan'ın yaptığı dövmeyle yara izlerimi kapatmış da olsak bugün okurlarımın karşısına çıkacağım ilk gündü ve ben ilk olması dolayısıyla yeterince gergindim. Bir de kolum açıkta olsa dövmemi gördüğüm her an o geceyi hatırlayıp kendimi kötü hissedebilir ve daha da gerilebilirdim. Bu yüzden şimdi iyi ki böyle bir elbise tercih ettim diyebiliyordum.

mucize sizsiniz; sizin sevginiz, desteğiniz ve tabii ki varlığınız. On sekizinci yaş gününe sizlerle birlikte gireceğim için çok ama çok mutluyum. Dilerim ki bu yaşında da acısıyla tatlısıyla her anımda yanımda olursunuz. Sizi seviyorum!”

Konuşma sırasında büyülenen yüzler kocaman bir gülümsemeyle aydınlandı ve saniyeler sonra bazıları gözyaşlarına boğuldu. Alkış tufanı sona erdiğinde yerimden ayrılarak her birine teker teker sarıldım. Bana o kadar sıkı sarıldılar ki yazdıkları her mesajın, gönderdikleri her mektubun içtenlikle yazıldığından bir kez daha emin olmuşum.

“Seni çok seviyorum,” diyorlardı.

“Kitaplarına bayılıyorum.”

“Seni ablam olarak görüyorum.”

“Bana kitap okuma alışkanlığını kazandıran sendin.”

“Sayende özgüven sahibi oldum.”

Fakat beni en çok etkileyeni, “Sen olmasaydın belki de şimdi yaşamıyor olacaktım...” diyendi. Donup kaldım ve gözlerime yaşlar hücum etmeden önce Ushan’a baktım.

Ne olduğunu anlamış gibi hemen harekete geçti, elindeki kokteyl bardağını masaya bıraktı ve hızlı adımlarla yanımıza geldi. “Ezgi Hanım,” dedi resmiyetle. “Basın mensuplarına röportaj vermeniz gerekiyordu,” diyerek kimsenin bir şey anlamasına izin vermeden beni oradan uzaklaştırdı.

“İyi misin?” diye sorduğunda çok da uzaklaşmış sayılmazdık.

“İyiyim,” dedim kısık sesle. “Sadece... Kitaplarımı okuyarak hayata tutunduğundan bahsediyordu.”

“Ezgi,” dedi şefkatli bir tonla. “Yapma.”

“Elimde değil,” diyerek bir omzumu silktim. “Kendimi suçlamadan edemiyorum. Onlar benim sayemde hayata tutunmaya çalışırken ben tutunmayı bırakmışım. Bu gerçek bana kendimi çok kötü hissettiriyor.”

“Belki Esila Hanım’la bir sonraki seansınızda bu konu üzerine konuşursan sana iyi gelir.”

“Olmaz, bu aralar baba üzerine çalışıyoruz.”

Ecem Hanım’ın yanımıza gelmesi nedeniyle konuşmamız yarım kaldı. Beni röportaj için tekrar kameraların bulunduğu köşeye çektiler fakat bu kez sesim salondaki herkes tarafından duyulmayacak, sadece kanalların temsilcilerine ve kayıt cihazlarına konuşacaktım.

Patlayan ışıkların ardından tutulduğum soru yağmuru zihnimi güçsüzleştirmiş, kaçıp gitme isteği doğurmuştu bedenimde. Aklıma getirdiğim Ushan’ın gözlerinden bulduğum güçle hafifçe gülümsedim, yeni bir soruya daha yanıt verebilmek için dudaklarımı araladım.

“Evet, tabii ki çok değerli yapımcı ve yönetmenlerden film veya dizi teklifleri alıyoruz. Hem benim hem de kıymetli yayınevimin dileği de hikâyelerimi yalnızca kitaplaştırarak değil, başka projelere dönüştürerek de yaşatmak... Fakat karar vermeden önce iyice düşünmek istiyoruz.”

Cevabımın yeterli olduğuna kanaat getirip sustum. Ecem Hanım sözümün bittiğini ve yeni bir soru yanıtlamak istediğimi anlamış olmalıydı ki bir başkasına söz hakkı tanıdı.

“Merhabalar Ezgi Hanım,” diyerek söze başladı adam. “Edebiyatın Nefesi adlı programımızda sizi konuk olarak görmeyi çok isteriz. Davetimizi kabul ederseniz bizi ve sevenlerinizi gerçekten çok mutlu etmiş olursunuz. Üç yıldır süren gizliliğiniz dolayısıyla hakkınızda merak edilen çok şey var.”

Ecem Hanım’a yandan bir bakış attım, başını olumlu anlamda salladığını görünce tekrar aynı adama döndüm. “Tabii, ben de çok isterim.”

İki soru daha cevapladıktan sonra pasta merasimi için başka bir köşeye alındım. Kalabalığın doğum günü şarkısı söylediği sırada mumları üflememin ardından yeni bir alkış tufanı daha

koptu. İçten bir gülümsemeyle onlara bakarken tarifi imkânsız hislerle doluydum.

O kadar yıl kalabalığın içindeki yalnızı oynadıktan sonra şimdi bu kalabalığın benim için olduğunu bilmek, mutluluk verici olduğu kadar gurur vericiydi de. Artık başardığımı hissedebiliyordum, önceki beş kitabım yüz binlerce insana ulaşmış olsa da daha önce hiç insanların hakkımda düşündüğü kadar başarılı olduğumu düşünmemiş, hissedememiştim. Kendimi hiçbir zaman yazar olan Ezgi Çora olarak görememiştim. Ama şimdi her şey farklıydı. Bana parıltılı gözlerle bakan bu insanların karşısında durabilmek, hem de dimdik bir şekilde, başardığımı ve yazar olan Ezgi Çora kimliğine layık olduğumu düşündürüyordu.

Bu düşünceyle geçirdiğim bir saat kadar süren etkinliğin sonunda katılımcılar yavaş yavaş mekânı terk etmeye başladı. Okurlarımın tamamı gittikten sonra geriye birkaç fenomen ve yayınevimin çalışanları kalmıştı. Artık arkadaşlarımın yanına gidebileceğimi düşünmüştüm ki Rüya benden önce davrandı.

Yanıma geldiğinde “Doğum günün kutlu olsun, benim güzel çakma Rüya’m,” diyerek bana sıkıca sarıldı.

Kısık sesle gülerken sarılışına karşılık verdim. Birbirimizden ayrıldığımızda beni tamamen bırakmayıp ellerimden tuttu.

“Çok güzeldin bugün,” dedi iltifatlarına devam ederek. “Seninle gurur duyuyorum. Okurlarının sana nasıl baktığını gördüm. Hakkında neler konuştuklarını da duydum. İnaniyorum sana, bundan sonra çok daha güzel işlere imza atacaksın.”

Dudaklarımın hafifçe aralanmış olması, konuşmak istediğimden değildi. Kaşlarım da aynı şaşkınlıkla hareket etmişti. Ellerimi tutmaya devam ederken aklındakileri dökmeye devam etti.

“Rüya,” diyerek sözünü kestim. “Sen...” Anladığımı fark ettiğinde dudaklarını birbirine bastırdı. “Gidiyorsun, değil mi?”

İki omzunu hafifçe kaldırıp indirdi. Beklediğin son bu değil miydi, der gibi. Çok bile kaldım, der gibi...

“Bu defa neden?”

“Çünkü o gidiyor,” dedi çaresiz bir sesle. İri gözleri yaşlarla doldu. “Çünkü o, yok oluyor.”

Berkay’dan bahsettiğini anlayarak ona tekrar sarıldım. Bunu yapmaktan başka seçeneğim yoktu. Rüya’nın da Berkay’ın yok olup gitmesine izin vermekten başka seçeneği yoktu. Ona izin vermeli, onun için yas tutmalı ve onu unutmalıydı. Tabii, unutmak mümkünse...

“Ben aslında daha önce gidecektim,” diyerek benden ayrıldı. “Ama doğum günün ve bu lansman için çok heyecanlıydın, seni böyle bir günde yalnız bırakamazdım.”

“Teşekkür ederim,” dedim minnet dolu bir bakışla. “Ama tekrar geleceksin, değil mi? Hep geldin, yine gelirsin.”

Reddetmedi beni ama onaylamadı da... Bu sessizliği canımı daha çok yakarken ben de sessiz kaldım. Ona gitme diyemezdim, bu ona yapabileceğim en büyük kötülük olurdu. Rüya’ydı o, gelip gitmeleriyle tanımış, sevmiştim onu. İster şimdi gitsin ister yıllar geçtikten sonra hiç gitmemiş gibi tekrar gelsin, o benim en iyi dostumdu.

“Seni çok seviyorum,” dedim, ona bunu daha önce hiç sesli bir şekilde söylemediğimi fark ederken.

“Pekâlâ,” dedi parmak uçlarıyla göz altlarını silerken. “Gitsem iyi olacak yoksa ikimiz de ağlamaya başlayacağız ve ben kesinlikle doğum günü kızının makyajının bozulmasını istemiyorum.”

İki saat sonra kalkacak olan uçağına yetişmek için Frame’deki fenomenlerle birlikte mekândan ayrıldı. Geriye sadece yayınevinin bazı çalışanları kaldı. Ecem Hanım gülümseyerek yanıma geldiğinde onların da az sonra mekândan ayrılacağını anlamış oldum.

“Keyifler nasıl?” diye sordu gülümseyerek.

“Harika,” diye yalan söyledim. Rüya’nın gitmesi canımı sıkı-mıştı ama bunun bugünle ya da Ecem Hanımlarla ilgisi olmadığı için onlara yansıtmamaya çalışıyordum.

“Çok sevindim. Herkes çok memnun ayrıldı. Ayrıca etkinlik boyunca Frame hesabımızdan canlı yayın yaptık, yayın süresince yapılan yorumlar da çok güzeldi.”

“Ya,” dedim istemsizce gülümserken.

“Kimliğini açıklamamız çok iyi oldu. Kitap bi’ çıksın, bak göreceksin. Mart’taki kitap fuarında da imza günü ayarladık mı, daha da önünü alamayız senin.”

Fikir sanki ona aitmiş, o beni kimliğimi açıklamaya ikna etmiş gibi konuşması sinirlerimi bozmuş olsa da ters tepki vermedim. Sahte bir gülümsemeyle başımı salladım. Daha sonra arkadaşlarım ve Ushan’ı da peşime takarak ben de mekândan ayrıldım.

“Ne gündü ama...” dedi Lara dışarı çıktığımızda. “Bol bol fotoğraflarını çektim, eve gidince hepsini atacağım sana.”

Gülerek “Olur, çok isterim,” dedim.

“O halde biz sizi yalnız bırakalım,” deyince Gözde, kaşlarını çatarak gözlerimi üçlü arasında gezdirdim.

“Nasıl yani, gidiyor musunuz?”

Gözde bir şey söylemek yerine parmaklarıyla bir fermuarı çeker gibi dudaklarını kapattı. Lara da kıkırdayıp bana el sallayarak arkasını döndü. Kızların beni doğum günümde bırakıp gitmesini şaşkınlıkla izlerken Gözde’nin kurduğu cümleyi tekrar zihnimden geçirdim ve bir kaşımı kaldırarak Ushan’a baktım.

“Bir sürprizin mi var, bana mı öyle geliyor?”

Bana, beni ayıplarcasına baktı. “Doğum gününde sana sürpriz yapmayacaksam neden yaşıyorum ki ben?”

“Çok şapşalsın,” dedim gülerek.

“Belki biraz...”

“İpucu alabilir miyim peki?”

“Hım...” dedi düşünür gibi. “Gideceğimiz yerde kulaklarının yüksek ses müziğe maruz kalacağını söylesem...”

“Konsere mi gidiyoruz?” diye sorarken adeta çığlık atmıştım.

Daha fazla ipucu yok dercesine bir yüz ifadesi takındı. “Hadi gidelim, kaçırmak istemezsin.”

Daha önce de geldiğimiz performans salonunun önündeydik. İnsanlar tek sıra halinde salona alınmayı bekliyordu. Kapıda ya da insanların dilinde bu gece kimin konser vereceğine dair bir bilgi bulamayınca sabırsızlıkla Ushan’a döndüm.

“Söyle artık, kimin konserine geldik?”

“Kim olsun isterdin?”

Bir an olsun düşünmeme gerek yoktu. “Cem Adrian?”

Kendisiyle gurur duyuyormuş gibi gülümseyince gözlerimi büyüttüm.

“Yok artık! Gerçekten mi? Gerçekten Cem Adrian konserine mi geldik?”

Aslında daha önce de Cem Adrian konseri için bilet almıştı, hem de iki kez ama zamanı geldiğinde ikisine de katılma şansımız olmamıştı. Biri benim yüzümden iptal olmuştu, diğeri de Ushan yüzünden. Şimdi burada olmak, hem de doğum günüm gibi özel bir günde, beni fazlasıyla şaşırtmış ve mutlu etmişti.

İçeri alındığımızda bileklerimize mor ışıktaki görünen damgalardan vurdular. Konserin başlamasına henüz bir saat olduğu için mekânın yarısı bile dolu değildi. Ushan ikimiz için de su aldıktan sonra beni köşeye doğru çekti ve konser saatini beklemeye başladık.

Bir saatin sonunda beklediğim an gelip çatığında sahnedeki büyük ekranda “CA” harfleri belirdi. Bir alkış tufanı koptu, ekibinden sonra Cem Adrian da sahneye çıktı ve ezbere bildiğim şarkılarından birini söylemeye başladı.

Ushan hemen arkamda durmuş, kollarıyla beni sarmalamıştı. Elleri karnımın hemen üzerinde kavuşmuşken ben de ellerimi

onunkilerin üzerinde birleştirdim. Gözlerimi Cem Adrian'dan bir an olsun ayıramazken başımı geriye, Ushan'ın göğsüne yasladım.

Kendimi hiç olmadığım kadar mutlu ve huzurlu hissettiğim sekiz şarkının ardından duyduğum melodi kalbimi sızlattı. Ushan'ın ellerinin üzerindeki ellerim soğumaya başladı, yaşlı gözlerle sahneye bakmaya devam ederken başımı kaldırdım.

“Kurtar beni,” dedi Cem Adrian, can çekiştiğim o gecede haykırmak istediğim gibi.²

YEDİNCİ YARA İZİ

Kaybolup gitmesinden korktuğumuz şeyleri saklamak istedik. Bazen bu şey, bir insan bile olabilirdi.

Bazen bu şey, Ushan Yazgı da olabilirdi...

Ushan Yazgı'yı üç yıla yakın bir süre boyunca herkesten ve her şeyden saklamıştım. O yıllarda bunu neden yaptığımı bilmiyordum ama şimdi düşününce sebebini çok iyi anlayabiliyordum.

Hafızamı kaybettiğim dönemi başıma gelebilecek en kötü şeylerden biri olarak değerlendiriyordum. Fakat o dönem bana hiç farkında olmadığım bazı gerçekleri göstermişti. O gerçeklerden biri de şuydu: Ben aslında hep Ushan'ın kaybolup gideceğinden korkmuştum, bir tek onun benden gitmeyeceğinin farkında değilken... Eğer onu saklarsam, kimseye ondan bahsetmezsem kaybolup gitmesine engel olurum sanmıştım. Ushan Yazgı'nın her ne olursa olsun kaybolup gitmeyeceğini bilmezken...

Artık anlamıştım, biliyordum ve bu yüzden onu saklamıyordum. Onu önce arkadaşlarımla tanıştırmıştım, bugün de annemle tanıştıracaktım. Aslında bunu daha önce de yapabilirdik fakat aralık ayında evden ayrılan ve şubatın ilk haftasında boşandığı kocası yüzünden kendini o kadar üzgün hissediyordu ki bu tanışmayı sonraya ertelemem gerekmişti.

“Neydi adı?” diye belki de üçüncü kez sordu annem. “Uhsan mı?”

“Ushan,” diye yineledim. “Akıllı hükümdar demekmiş.”

Annem tarihi dizileri izlemeye bayılırdı. Onu zayıf karnından vurmayı hedeflesem de başarılı olamadığımı gösterircesine omuz silkti. “Anlamı güzelmiş ama söylemesi zor.”

Başımı salladım. “Öyle galiba.”

“Ne zaman geliyor, çay koyalım ona göre...”

Masanın üzerindeki telefonumu alıp Ushan’ın iki dakika önce attığı son mesaja baktım. On beş dakika sonra burada olacağını yazmıştı.

“On üç dakikaya burada.”

Annem çay koymak için ayağa kalkınca ben de son kez masayı kontrol ettim. Kahvaltı tabakları tatlısından tuzlusuna kadar eksiksiz bir şekilde masadaydı. Çatallar, bıçaklar, bardaklar da tamamdı. Kızarmış ekmekler, peynirli böreklerle birlikte servis edilecekti. Omleti Ushan eve girdikten sonra hazırlayacaktık.

“Her şey hazır sanırım,” dedim gözlerim hâlâ masadayken.

“Hazır hazır,” dedi annem, tekrar sandalyeye geçip beni şöyle bir süzdü. “İstersen gidip kendine de bi’ son kez bak.”

“Ne?” diye telaşlandım hemen. “Kötü mü görünüyorum?”

“Hayır canım,” dedi gülerek. “Masayı bile tekrar ve tekrar kontrol ettiğin için belki kendine de bakmak istersin diye dedim...”

“Yok, ben kesin kötü görünüyorum!” diyerek mutfaktan çıktım, basamakları tırmanırken “Gelirse kapıyı açarsın!” diye bağıırıyordum.

Odama çıkıp aynanın karşısında durdum. Kahvaltıdan sonra birlikte terapiye gideceğimiz için o ortama uygun giyinmişim. V yaka triko kazak ve kot pantolon hem şubat ayı hem de psikiyatri kliniğinde geçirilecek bir gün için idealdi. Başka bir plan yapmak istesek bile üzerimdeki kombinin kötü olduğunu düşünmüyordum. Annemin bakmamı istediği şey ne olabilirdi ki?

Saçlarım mı? Bir elimin parmakları belime kadar uzanan kah-verengi saçlarımın uçlarıyla oynamaya başladı. Hayır, her zaman-ki gibiydiler hatta bugün ayrıca güzel olduklarını bile söyleyebilirdim. Uçları doğal bir görünümle kıvrır kıvrırdı şimdi ve saatler geçse de açılmayacaklarına emindim.

Daha önce parfüm sıkığımı bilsem de bahsettiği şeyin bu olabileceğini düşünerek iki fıs daha sıktım. Aynadaki yansıma yaklaşıp yüzüme daha yakından baktım. Hafif yaptığım makyajımda da herhangi bir sorun görmüyordum.

Kapı zilini duyar duymaz odamdan ayrıldım. Basamakları koşarak inerken “Ben açarım, ben açarım!” diye bağırp duruyordum.

“Ay, tamam!” dedi annem gülerek. “Sen aç.”

Annem tekrar mutfağa girdiğinde salon boyunca ilerleyip kapının önünde durdum. Nefes alıp geniş bir gülümsemeyle kapıyı açtığım da Ushan tam karşımdaydı, yüzünü göremiyordum çünkü koca bir buket çiçekle kapanmıştı.

“Ama ben gül sevmem ki!” diye çatık kaşlarla konuştuğum da buketi yüzünün önünden çekti. Benim gibi o da saçlarına özenmişe benziyordu. Islak bir saç modeli kullanmayı tercih etmişti, dağınık saçları şimdi onu yaşından daha olgun gösteriyordu. Ve biraz da seksi...

“Biliyorum. Bu çiçekler annen için.”

Uzattığı çiçekleri teşekkür ederek aldıktan sonra yana çekilip eve girmesini bekledim. İçeri girmek için adım attığı sırada “İstersen ceketini alabilirim,” diyor, bir yandan da onu baştan aşağı

süzüyordum. Üzerinde yine siyah deri ceketlerinden biri vardı, içine aynı renk bir tişört ve altına kot pantolon giymişti.

Ben ceketini bana vermesini beklerken o eve girdikten sonra tatlı gülümsemesini yüzünden sildi. “Poğaçı mı yaptınız?” diye sordu mutfaktan gelen kokuları soluyarak.

“Börek yaptım senin için,” dedim sırtarak. “Gerçi hazır yufkayla yaptım ama olsun... O yufkayı tepsiye sermek, katlar arasına harç dökmek, böreği kızarmış ama yanmamış bir şekilde pişirebilmek de büyük başarı bence.”

“Yok yok,” diyerek solumaya devam etti. “Bu sadece börek kokusu değil. Poğaçı da var.”

Karşı çıkmak üzereydim ki annem “Evet yavrum!” diyerek mutfaktan çıktı. “Ezgi börekle uğraşırken ben de bir köşede poğaçı yapıverdim. Anne poğaçısı bu, seversin değil mi?”

Ushan donup kaldı. Ben de öylece kalakaldım çünkü severdi. Hem de çok severdi. Ama uzun zamandır, çok uzun zamandır kimse ona anne poğaçısı yapmamıştı.

Bir defasında onun için kendi ellerimle poğaçı yapıp götürmüştüm ama yemek istememişti. “Eminim çok güzeldir ama yiyemem,” demişti. “Beni düşünmüşsün, çok da uğraşmışsın, teşekkür ederim ama lütfen anla beni, tadına bakamam.” Çünkü hatırladığı poğaçı tadı annesinin yaptığı kalsın istiyordu. Bir kez yerse başkasının yaptığı poğaçayı, ufak bir ısırık da olsa tadına bakarsa, annesinin yaptıklarını unutacağını sanıyordu. Çoktan unuttuğunu kabullenemezken...

Ushan’ın konuşamayacağını anladığımda elimde tutmaya devam ettiğim çiçek buketini anneme gösterdim. “Bak, Ushan sana ne getirmiş!” diyerek çiçekleri ona uzattım. “İstersen vazoya koy.”

“Ya, ne zahmet ettin oğlum!” dedi annem sevinçle. “Bir de en sevdiğim çiçekleri almış...”

Annem çiçekler için vazo bulmaya gidince Ushan’a döndüm ama o bana bakmıyordu. “Haberı yok. Olsa eminim yapmazdı böyle bir şey.”

“Sorun değil,” diye yalan söyledi.

“Konuşurum şimdi annemle. Masaya koymaz bile.”

“Sorun yok,” diye tekrarladı.

“Ushan,” dedim sakinlikle. “Sen yok saydın diye sorunlar kaybolup gitmiyor. Bir sorunu yok sayarak onu yalnızca daha da büyütmüş olursun. Kaybolup gitsin istiyorsan o sorunun karşısında durmalı, onunla yüzleşmeli, gerekirse savaşmalısın.”

“Böyle mi dedi terapistin?” diye sorduktan sonra annem üst kata çıktığından beri ilk kez bana dönüp baktı.

“Evet! Aynen böyle söyledi.”

“O halde ona şunu söyle: Her insanın acıyla baş etme yöntemi farklıdır. Benimki de bu.”

Ben, kaçıyordum. O, yok sayıyordu. Ben savaşıyordum; kaçmak bile savaşmanın bir parçasıydı. Ama o sadece yok sayıyordu; olan biten her şey aslında hiç yaşanmamış gibi hayatını sürdürme-ye devam ediyordu.

“Peki,” dedim kısık bir sesle. “Söylerim.”

“zr dilerim,” dedi hemen. “Biraz sert konuştum galiba,” diye devam edince oturup ağlamak istedim. Bu durumda bile beni düşünüyordu. Bu haline rağmen hâlâ benim mutluluğum için çabalıyordu.

Başımı iki yana sallayarak gülümsedim ve bu kez onun yöntemini kullandım. “Neli omlet istersin?”

Alışkın olduğu için hemen olan biteni unutmuş gibi davranarak kaşlarından birini kaldırdı. “Sen mi yapacaksın omleti?”

“Börek yaptım diyorum sana, börek! Omleti de yaparım herhalde.”

“Hazır yufkayla böreği ben de yaparım,” deyince ona öyle bir baktım ki kahkahalara boğuldu. Onu gldrebildiğim için çok geçmeden ben de gülümsedim.

Basamakları indiğini bize terliklerinin sesiyle duyuran annem, görüş açımıza girdiğinde “Pek de güzel kokuyormuş çiçekler!” diyerek Ushan’a tekrar teşekkür etti.

“Ne demek efendim,” dedi Ushan kibar bir şekilde.

“Kahvaltı hazır, geçelim hadi,” dedi annem.

“Ellerimi yıkayıp gelsem olur mu?” diye sorunca Ushan, merdivenlerin yanındaki kapıyı işaret ettim.

“Tabii, lavabo hemen şurada.”

Başını sallayarak bana ceketini verdikten sonra işaret ettiğim kapıyı açtı. Ushan’ın banyoya girmesiyle annemi kolundan tuttuğum gibi mutfağa sokmam bir oldu. “Ay, dur! Ne çekiştiriyorsun kızım...”

“Ne ara yaptın sen o poğaçaları, ben neden görmedim?” diye kızmaya başladım hemen.

“Börekle cebelleşiyordun çünkü,” dedi iğneleyici bir sesle. Ne vardı yani böreği fırına attıktan sonra unuttuysam? Önemli olan yandığını görünce hüsrana uğramamak ve ikinci kez yapmak için kolları sıvamaktı. Ayrıca ikinciye daha uzun sürede hazırlamış olsam da pişmiş hali çok güzel görünüyordu.

“Neyse neyse...” dedim aceleci bir tavırla. “Ushan poğaçaya sevmiyor ama masaya koyarsan seni kırmamak için yemek zorunda kalacak. Koyma masaya, olur mu?”

“Neden sevmiyormuş ki poğaçayı?”

Omuz silktim. “Ne bileyim ben. Sevmiyor işte. Lütfen beni kırma ve poğaçalar fırında kalsın. Ushan sorarsa da yanmış falan dersin.”

“İyi peki,” diyerek poğaçaların olduğu tepsiyi tekrar fırına koydu.

Ushan gelip masaya oturduğunda tam da tahmin ettiğim gibi poğaçalara ne olduğunu sordu. Onları yemek için sabırsızlandığına dair yalan söyledi. Bu kadar naif bir insan olması, bazen onun gerçek olup olmadığına dair şüpheyi düşmeme sebep oluyordu. Ushan ne kadar ısrar etse de annem bana ihanet etmedi ve poğaçalardan bir tane bile Ushan’a ikram etmedi. Kahvaltı böylelikle sorunsuz geçmiş oldu. Börekten üç dilim yedi, omlet ve diğer kahvaltılıkları yememiş olsaydı iki dilim daha yiyebileceğini

söyleyerek böreğin tadını ne kadar çok beğendiğini dile getirdi. Tabii bu sırada annem onu sorguya çekmekle meşguldü. Kimdi, nereliydi, ne iş yapıyordu, ailesi neredeydi... Konu aileye gelecek gibi olduğunda devreye ben giriyordum, Ushan bu hallerimi gülümseyerek karşılıyordu.

Bir saatin sonunda evden çıktığımızda daha bahçe kapısında-yken “Sevmiş midir sence beni?” diye sordu.

“Sevmiştir tabii,” dedim dürüstçe.

Bana inandığı halde “Doğruyu söyle,” demesi, tekrar ve tekrar duymak istediği içindi.

“Sevmeseydi ekmeğine reçel sürer miydi?” diye sorarak cevabımı daha farklı bir kanıt sunarak pekiştirmiş oldum.

“Doğru,” diyerek şapşal şapşal sırttı. “Kim sevmediği birinin ekmeğine reçel sürer ki?”

Motosikletinin yanına geldiğimizde her zamanki gibi önce benim kaskımı taktı. Ardından kendi kaskını takıp motora bindi, ben de arkasına bindikten sonra kliniğe doğru yola çıktık. Kliniğe geldiğimizde yine motordan iner inmez önce benim kaskımı çözdük. Daha sonra o kendi kaskını çözdü ve ikisini de çantaya attı.

“Bakalım bugün neler söyleyecek sevgili terapistin...”

İmalı bir bakışla söylediği sözlere “Kıskanıyor musun sen?” diye sorarak karşılık verdim.

“Ben mi?” diye şaşırdı. “Ne münasebet!”

“Bilemiyorum artık...”

“Peki, tamam,” diyerek hemen teslim oldu. “Biraz pabucum dama atılmış gibi hissediyor olabilirim...”

“Ne?”

Omuz silkti. “Eskiden her şeyini benimle paylaşırdın, şimdi sadece ona anlatıyorsun.”

Kahkahalara boğuldum.

“Gülme.”

“Ama bu çok komik!”

“Hiç de değil.”

“Yahu o benim terapistim. Sen ise...” diyerek sustuğumda dudakları yukarı kıvrıldı.

“Ben ise?”

Onu arkamda cevapsız bırakarak danışmaya doğru ilerledim. İşlemler artık daha hızlı gerçekleşiyordu, doktorun adını söylüyor, ücreti ödüyor ve tam saatinde kapısında duruyordum. Bu kez seans saatine tam beş dakika kala gelmiştik. Asansörü zemin kata çağırmak için düğmesine bastığımda dört dakika kalmıştı.

“Ben ne?” diye sorarak yanımda durdu, asansörün kata ulaşmasını beklemeye başladı.

Kollarımı göğsümde çaprazlayıp ekranda değişen sayıları takip etmeye devam ettim. Beş, dört...

“Ben, ne?” diye tekrarladı. “O senin terapistin. Ben neyim?”
Üç, iki...

“Sanki bilmiyorsun!”

Kapılar açıldığında adım atarak asansöre bindim ve sırtımı aynaya döndüm. Kabinin içinde bir adım önümde duruyorken kapıların kapanmasını beklemeden beni aynayla kendinin arasına aldı. “Bilmediğimden değil,” dedi bana doğru eğilerek. “Duymak istediğimden,” diye devam ettiğinde dudaklarımızın arasında birkaç santim vardı.

Yutkundum.

“O benim terapistim, sen ise sevgilimsin diyecektim...”

“Hım,” dedi gülümseyerek. “Demek sevgilisinim.”

“Bunu daha önce hiç söylememişim gibi davranma,” dedikten sonra aramızdaki mesafeyi biraz olsun açmak için arkamdaki aynaya yaslandım. Bir psikiyatri kliniğinin asansöründe beni öpmeyi düşünmüyordu herhalde...

“Bu şekilde söylemedin,” diyerek geri çekildi birden. “Ama sorun değil. Benim seni anlamam için senin konuşmana gerek yoktu hiçbir zaman.”

Kapılar açıldığında beni şaşkın bir halde ardında bırakıp asansörden indi. Arkasından ilerleyerek son iki dakika kala doktorun asistanının önünde durdum. Asistanı, doktora geldiğimi haber vermeye gideceği anda bekleme salonuna doğru döndüm ve yalnız başına oturan Nehir’le karşılaştım.

“Nehir!” dedim şaşırarak. Bu onu üçüncü görüşümdü.

“Ezgi!” diyerek yerinden kalktı. Işıltılı bir gülümsemeyle bana doğru birkaç büyük adım atıp bana kocaman sarıldı.

Ushan’a daha önce Nehir’den bahsetmiştim ama onları tanıştırmama fırsatım olmamıştı. Kalan bir dakikayı fırsat bilerek “Bu Nehir,” dedim Ushan’a hitaben. “Bahsetmiştim ya sana.”

Elini Nehir’e uzattı. “Merhaba, Ushan ben.”

“Memnun oldum,” diyerek Ushan’ın elini sıktı Nehir.

“Biliyor musun, Ushan’la Kıvanç tanışıyorlarmış.”

Heyecanlanarak Ushan’a döndü. “Ya, öyle mi?”

“Evet,” diyerek onun yerine cevap verdim. “Bordo Caddesi’nden. Ben seanstayken konuşursunuz isterseniz. Sahi, Kıvanç nerede?”

“İşi vardı onun. Bugün tek geldim.”

“Ezgi Hanım,” diye seslenen asistan, sohbetimizin yarım kalmasına neden oldu. “Doktor hanım sizi bekliyor.”

“Geliyorum,” dedikten sonra Nehir’le vedalaştım ve Ushan’dan şans öpücüğümü alarak kapıyı tıklattım. Esila Hanım içeri girebileceğimi söylediğinde kapıyı yavaşça açtım.

“Hoş geldin Ezgi,” diyerek beni karşıladı doktor içeri girdiğimde.

“Merhaba,” diyerek her zamanki yerime geçip oturdum.

“Nasılsın?”

“Daha iyiyim, siz nasılsınız?”

“Teşekkür ederim,” dedikten sonra önündeki dosyaya baktı. “Biraz önce dosyana bakıyordum da... Bu, seninle on beşinci seansımızmış. Daha önce hangi konular üzerine konuştuğumuza da

baktım. Onaylanma ihtiyacı, sevgi ve ilgi eksikliği, güven problemi... Bu üç problemin oluşmasına sebep olan etkenler hakkında konuştuk. Bugüne kadar gerçekten çok iyi yol kat ettiğini düşünüyorum. Fakat bu, şimdiye kadar bulabildiklerimiz için geçerli. Artık daha derinlere inme vakti geldi. Bundan sonrası için farklı bir terapi yöntemine geçmek istiyorum.”

“İlaçla tedavi mi?”

Başını iki yana salladı. “Adı, EMDR. Bu tekniğin bir sonraki aşamaya daha uygun olacağını öngörüyorum.”

Hafifçe omuz silktim, sonuçta alanında uzman olan oydu. “Fark etmez.”

Ancak o yine de “Konular belirlemeye devam edeceğiz,” diyerek terapi yöntemiyle ilgili bilgiler vermeye başladı.

Nihayet işin teknik kısmını anlatmayı bıraktığında yola o yöntemle devam etmek aklıma yatmıştı hatta heveslendiğimi bile söyleyebilirdim. “Bugün mü başlayacağız peki?”

“Aslında bugün genel bir durum değerlendirmesi yapmak ve daha önce konuşmadığımız bir konuyu konuşmak istiyorum.”

“Nasıl isterseniz.”

Dosyasına baktı, önceki sayfalarda yer aldığını düşünerek sayfaları karıştırdı. “Asilkan,” dedi aradığını bulduğunda. “Aranız nasıl?”

“İyi. Onu gördüğüm zaman artık etkilenmiyorum.”

“Hiç mi?”

İyileşmek istiyorsam terapistimle konuşurken açık ve dürüst olmam gerektiğini bildiğimden duraksadım. Asilkan’ı son gördüğüm günü düşündüm. Okul çıkışındaydık, her zamanki gibi şoförünü bekliyordu. Ben de annemi bekliyordum, artık okul çıkışlarımda beni almaya babam yerine annem geliyordu. Ama o gün trafik dolayısıyla gecikmişti.

Asilkan durumu fark edince yanıma gelmiş, “İstersen seni gideceğin yere bırakabiliriz,” demişti ama kabul edeceğime dair

hiç beklentisi yoktu. Uzun süredir onunla konuşmadığımızı hat-
ta ikinci dönem başladığından beri sesini bile duymadığımı o an
fark ettim. Onunla aynı sınıfı paylaşmaktan rahatsız olduğumu
düşündüğünden mi yoksa başka bir sebepten mi bilmiyordum
ama ikinci dönem başladığında başka bir sınıfa geçmişti. Karşıma
geçip benimle konuşmaya çalışmasının beni eskisi kadar sinirlen-
dirmediğini fark edince başımı sallamıştım.

“Olur.”

“Peki, nasıl istersen...” diyerek arkasını dönüp gidiyordu ki
“Ne dedin sen, olur mu?” diye şaşırarak tekrar baktı bana.

“Konuşmak istiyordun. Zamanı geldi.”

Annemi arayıp beni almasına gerek kalmadığını söylemiş ve
Asilkan’ın arabasına binmişim. Bir süre ikimiz de lafa nereden
gireceğimizi bilememiştik. Daha sonra ilk konuşan o olmuştu.
Benden özür dilemişti.

“Yeterince özür diledin,” demiştim samimiyetle. “Artık özür
dilemene gerek yok. Affettiğimi söyledim.”

“O halde neden hâlâ gözlerin bu kadar kırgın bakıyor?”

O gün, ona yönelttiğim bakışlarımı kızgın değil de kırgın bul-
duğunu söylemişti. Oysaki ben hep ona öfkeli olduğumu zannedi-
yordum. Öfkem dinince onunla hiç sorunum kalmadı sanmıştım.

“Hiç değil,” dedim bu yüzden terapistime. “Artık ona kızgın
değilim çünkü neyi neden yaptığını anladım. Ama sanırım ona
hâlâ biraz kırgınım.”

“Neden kırgın hissettiğini düşündün mü peki?”

Asilkan’ın sorusunun ardından durup düşünmüştüm. Ona içten
içe kırgın hissettiğimin farkına vararak bunun sebebini aramış-
tım. “Bilmiyorum,” demiştim uzun süreli bir sessizliğin ardından.

Ama şimdi düşününce “Ben olsam yapmazdım çünkü,” diye-
biliyordum. “Ben onun ne kadar üzüldüğünü, ağladığını görsem
ona bunu yapmaya devam etmezdim. Asilkan’ın yerinde olsay-
dım bunu yıllarca devam ettirmezdim.”

“Ama sen Asilkan değilsin,” diye hatırlattı bana. “Onun yerinde olsan farklı tepki gösterebilirdin. Onun, senin yerinde olsa farklı tepki gösterebileceği gibi.”

“Konu yine babaya geliyor sanırım,” diyerek güldüm.

“Duruşmaya gittin mi?”

“Evet, annemi yalnız bırakmak istemedim.”

“Ne hissettin babanı görünce? Konuştunuz mu?”

Koridorda karşılaşmıştık. O güne dek hiç görüşmemiş, konuşmamıştım onunla. Aradan geçen bir buçuk ayı, bir buçuk yıl gibi yaşadığını görünceyse şok olmuştum. Zayıflamış, suratı çökmüştü resmen ama bizi görür görmez gülümsemişti. Bana hiç kızgın değil gibiydi. İki avukat eşliğinde mahkeme salonunun önünde buluştuğumuzda halimizi hatırimızı bile sormuştu.

“İyiyiz,” demişti annem. Sen nasılsın diye sormamıştı.

Babam hiç bozuntuya vermeden bana dönmüş, yeni kitabım için beni tebrik etmişti.

“Teşekkürler,” dedikten sonra haline daha fazla dayanamamış ve “Sen nasılsın?” diye sormuştum.

“Çok şükür,” demişti sadece.

Başka bir şey konuşmadan mahkeme salonuna girmiştik ve on dokuz yıllık bir evlilik tek celsede sona ermişti. Dışarı çıktığımızda avukatlar yanımızdan ayrılmış, üçümüz baş başa kalmıştık.

“Evde olmadığınız bir gün haber verirsiniz kalan eşyalarımı gelip almak istiyorum.”

“Buna gerek yok. İstedğin zaman gelebilirsin,” dediğimde gözleri umutla parıldamıştı.

Ona kıyamadığım için kendime kızdım. Artık içimde ona karşı öfke olmadığı için yine kendime kızdım. Beni bu kadar kırılmış hissettirdiği için yine ona değil de kendime kızdım. Bu yüzden terapistin sorusuna cevap vermek yerine “Kendimi suçlamaktan vazgeçemiyorum,” dedim.

Başını sallayarak önündeki dosyaya not aldı.

“Babama duyduğum öfke bile dindi ama kendimle olan kavgam bir türlü bitmedi.”

“Nedeninin sadece baban olmadığını konuşmuştuk,” diye hatırlattı. “Bütün nedenler ortadan kalktığında senin kavgan da bitecek.”

“Bitecek mi gerçekten?”

“Bütün nedenleri bulur ve ortadan kaldırabilirsek...”

“Olur, ben varım,” dedim başımı hızlı hızlı sallarken. “Yeter ki bitsin bu kavga. Ben artık çok yorulдум.”

“Biraz da Ushan’la ilgili konuşmaya ne dersin?”

Kaşlarımı çattım. “Ushan mı? Benim onunla ilgili sorunum yok ki. O beni hiç üzmedi. Ağlatmadı. Ona karşı öfkem de yok.”

“Ama onu herkesten sakladın,” deyince seansın devamını bu konu üzerine konuşarak geçirdik.

Daha önce zaten farkına vardığım gerçeği bir de onunla konuşurken anlamış oldum. Ushan’ı yıllarca herkesten ve her şeyden saklamamın sebebi aslında terk edilmekten korkuyor olmamdı. İki hafta sonra geleceğim yeni seansta bu konuda konuşmaya devam etmeyi kararlaştırdım yerimden kalktım.

Kapıyı açtığımda Ushan hızlıca oturduğu yerden kalktı. Onunla birlikte Nehir de ayaklandı. İkisi de bana merakla bakarken yavaş adımlarla onlara doğru ilerledim. Özellikle son üç seanstan sonra fark ettiğim bir şey vardı. Odadan çıktığımda kendimi ilk birkaç seansta olduğu gibi hafiflemek yerine daha da ağırlaşmış hissediyordum. Aradan birkaç gün geçtiğindeyse hiç olmadığım kadar iyi oluyordum. Esila Hanım’a göre bunun nedeni, artık daha derinlere inmiş olmamızdı. O kadar kazınmıştık ki yaralarımı, ruhum sıkışıyordu. Hastanedeki psikiyatri hekimi beni terapiye yönlendirdiğinde ona içten içe çok kızmıştım. Şimdilerde iyi ki diyordum. İyi ki beni terapiye yönlendirmiş ve annemle de bu konu hakkında bilinçlendirici bir konuşma yapmıştı. Tabii bu noktada annemin de hakkını yiyemezdim. Babamın sert bir dille

bu işe karşı çıkmasına rağmen annem her zaman yaptığı gibi susup oturmamıştı. Babamdan gizlice beni buraya getirmişti.

“Nasıl geçti?” diye sordu Nehir.

“Güzel,” diyerek başımı salladım. “Umarım senin de güzel geçer.”

“Bu benim son seansım,” dedi gülümseyerek.

“Ya, gerçekten mi?” diye sevinçle sordum. “O kadar sevindim ki senin adına...”

“Ben de... Umarım sen de bir an önce iyileşirsin.”

“Umarım...”

Ushan, asistandan benim için yeni randevu talep ederken Nehir ve ben birbirimizin telefon numarasını alıyorduk. İkimiz de işimizi hallettikten sonra asansörle aşağı inip klinikten ayrıldık.

“Merak ediyor musun ne konuştuğumuzu?” dedim kaskı başıma geçirirken.

“Daha öncekiler gibi anlatmayacağın için sormuyorum.”

“Ama merak ediyorsun,” dedim muzip bir gülümsemeyle.

“Ama sormuyorum,” diye tekrarlayıp kendi kaskını taktı.

“Senden bahsettik biraz,” dedim, havadan sudan konuştuk der gibi.

“Benden mi?” diyerek heyecanlandı. “Ne dediniz mesela?”

“Bir çocuk var, dedim. Çok seviyorum doktor hanım, ne yapacağım bu gönül davasıyla bilmiyorum, bilemiyorum, dedim.”

Kaşlarını çattı. “Dalga geçiyorsun. Oysaki benim sana sürprizlerim vardı.”

“Sürprizler mi?” diye sorarken bu defa ben heyecanlıydım. “Bir tane de değil üstelik!”

Başını salladı. “Hazır mısın?”

“Hem de her zaman!”

Elini cebine sokup iki kâğıt çıkardı. Ne yapacağını merakla beklediğim sırada kâğıtların ikisini de bana uzattı. “Seç bakalım.”

“Ne ki bunlar?”

“Bugünü senin seçimlerine göre yaşayacağız. Yeni bir şey yapmak istediğimizde sana iki kâğıt uzatacağım, birini seçeceksin ve kâğıtta yazanı gerçekleştireceğiz.”

“Hım,” dedim düşünceli bir sesle. “Demek bugün yazar olan sensin. Hayalleri gerçekleştiren de ben.”

“Hı hı.”

“Harika! Ben varım!”

Gülerek bana uzattığı kâğıtları hatırlattı. İkisine de şöyle bir bakıp sağdakini seçtim. Kâğıdı kendime doğru çekip arka yüzünde yazanı okudum. “Ev yemeği mi?”

Diğer kâğıtta yazan fastfood yazısını gösterdi. “Acıkmışsındır diye düşünmüştüm.”

“Yani şimdi gidip ev yemeği mi yiyeceğiz?”

“Ne o, şimdiden yan mı çiziyorsun yoksa?”

“Ne münasebet... Var mı aklında bir lokanta?”

“Olmaz mı?” diyerek gülümsedi. “Atla bakalım arkama.”

Kliniğin bulunduğu yerden çok da uzaklaşmayıp küçük bir işletmenin önünde durduk. Motordan indiğimde heyecanlıydım çünkü bu işletmeyi biliyordum. Ushan’la buraya daha önce de gelmiştik.

“Ama burası...” dedim özlemle. “Geçen yıl çok sık gelirdik buraya.”

Anı kutusundaki yemek fişlerinden bazıları bu işletmeye aitti. Otuz yıllık bir yerdi, evliliklerinin ilk yıllarında tavuk pilav yapıp satmak için açtıkları bu lokantayı her geçen yıl biraz daha büyümüşlerdi. Beş yıl önce yandaki dükkânı da satın almış, birçok ev yemeğini de menülerine eklemişlerdi.

“Bakalım yine nohut pilav mı yiyeceksin?” diyerek beni içeri davet etti Ushan.

“Yanında da turşu...” Ağzının sularını akıtarak lokantaya girdim.

Asuman Teyze bizi görünce sevinçle gülümsedi. “Mehmet Bey, bakın kimler gelmiş!” dedi kocasına.

Kapının hemen yanındaki tek kişilik masada oturmuş gazetesini okuyan Mehmet Amca, karısı ona seslenince başını kaldırıp bize baktı. Önce bizi tanıyamadı, bu zaten beklediğim bir şey olduğu için ona yardımcı olmak istedim.

“Merhaba Mehmet Amca, Ezgi ben. Hani şu yazar olan kız.”

Beni böyle tanımış, sevmişti. Ama roman yazdığımı bilmiyordu, daha doğrusu anlatsam da bir türlü anlayamamıştı, gazetede köşe yazarlığı yaptığımı sanıyordu. Bazen bana kendisi gibi esnafın yaşadığı sorunlardan bahsediyor, “Bizi de yaz kızım,” diyordu. “Belki sen yazarsan bu sorunlara bir çözüm bulmak için gelen olur...” Her defasında başımı sallayıp yazacağımı söylüyordum ama gerçek başkaydı işte.

“Oo, kimler gelmiş...” diyerek oturduğu yerden kalkacak gibi oldu, hemen yanına yaklaşıp elini öptüm.

“Nasılsın, iyi misin?”

Evli çiftin yaşları neredeyse altmışa dayanmıştı. Her ikisinde de bel ve boyun fitıkları çoktan baş göstermişti. Mehmet Amca’nın şekeri vardı, Asuman Teyze’ninse dizlerinde sıvı birikmesi. Ne zaman onlara nasıl olduklarını sorsak hastalıklarından bahseder, konuşmalarını “Yine de çok şükür iyiyiz,” diyerek sonlandırırlardı.

Fakat bu kez “Aman iyi iyi,” diye başladı söze. “Dikkat edin kendinize. Gençliğinizde ne ederseniz, yaşlılığınızda onu bulursunuz. Bir kere mi geleceğim dünyaya diyerek koyuvermeyin sakın. Yediklerinize dikkat edin, hareketsiz bir yaşam sürmeyin. Bir kere sağlık elden gitti mi, tekrar bulup getirmesi çok zor oluyor...”

“Biz de bu yüzden size geliyoruz ya yemeğe,” dedi Ushan.

“İyi yapıyorsunuz,” dedi Asuman Teyze. “Ne istersiniz bakalım, söyleyin de hemen getireyim.”

“Ben tabii ki nohut pilav.”

“Ben bezelye alabilirim. Biraz da pilav.”

“Mısırlı olsun mu pilavın?” diye Ushan’a sordu.

“Olsun olsun.”

Asuman Teyze bize yemek getirmeye gidince Mehmet Amca'nın yanındaki iki kişilik masaya oturdum. Ushan da karşıma geçti. Dirseğimi masaya koyup çenemi de avucuma yasladım. Asuman Teyze'nin nasıl da hevesle tabakları doldurduğunu izledim.

“Köşede bir hamburgerci açıldı. Öğrenciler bir daha gelmez oldu buraya.”

“Doğrudur,” dedi Ushan başını sallayarak. “Bir öğrenciye hamburger her zaman ev yemeğinden daha cazip gelir.”

“Yanlış anlamayın, bize gelmedikleri için şikâyet etmiyoruz,” diyerek önümüze tabakları koydu Asuman Teyze. “Bizim küçük kız diyetisyen. O söyledi, hamburger insanın sağlığını mahvediyormuş.”

“Öyle maalesef...” diyerek katıldım ona. Daha sonra önümüzdeki tabaklardaki yemekleri büyük bir iştahla yemeye başladık.

Lokantadan çıkarken her ikisine de ağızımız kulaklarımızda el sallıyorduk. Motosikletin yanına geldiğimizde Ushan bana iki kâğıt daha uzattı.

“Seç bakalım.”

Keyfim epey yerine gelmişti. Yine sonucu beni bu denli mutlu edecek bir seçim yapmayı düşleyerek bu defa soldakini seçtim ve kâğıdın arka yüzünü çevirerek okudum. “Tiyatro.”

“Yoksa sen görüyor musun?” diye meraklanarak kâğıdı ters çevirdi, havaya kaldırıp ışığa tutarak bile baktı ama tabii ki yazıyı seçemedi. Diğer kâğıtta yazanı bana okuduğunda neden böyle tepki verdiğini anladım. Ben tiyatroyu, sinemadan daha çok sevdim. Ev yemeklerini, fastfooddan daha çok sevdiğim gibi...

“Ağlayacaksanız oynamayalım Ushan Bey...”

“Bak bak bak,” dedi eğlenir gibi.

Kıkırdadım. “Ee, hangi oyuna gidiyoruz?”

“Sürpriz.”

Israr etsem bile cevabı alamayacağımı bildiğim için sıradaki sorumu dile getirdim. “Bilet aldın mı ki sen?”

Bir kaşını kaldırarak bana sence dercesine baktı.

“O zaman sinema için de bilet almıştın.”

Bu defa yani dercesine baktı.

“Ama biz şimdi tiyatroya gidersek sinema biletleri yanmış olmaz mı?”

“Haliyle,” dedi konuşmaya karar vererek.

“Biletleri başkasına verelim diyeceğim ama o da zaman kaybı olur...” Elden bir şey gelmeyeceğini anlayarak pes etmiş gibi omuz silktim. “İyi madem, çıkalım yola.”

Kasklarımızı takarken “Kime verelim diyecektin mesela?” diye sordu.

“Özgür ve Gözde olabilirdi.”

“Nihayet sevgili olabildiler mi?”

“Ohooo, hem de çoktan!” diyerek olan biteni kısaca özet geçip motora bindim.

Tiyatroya geldiğimizde oyun başlamadan önce salonun dışındaki duvarlarda asılı olan tablolara baktık. Oyunun başlamasına beş dakika kaldığına dair anons yapıldığında birlikte içeri girdik. Oyunun biletlerini ne yazık ki anı kutuma koyamayacaktım çünkü internet üzerinden alınmıştı. Bu beni biraz üzmüş olsa da yapacak bir şey yoktu.

“Beğendin mi?” diye sordu Ushan gösteri bittiğinde.

“Bayıldım bayıldım!”

“En çok sen güldün,” dedi gülümseyerek.

“Komikti çünkü.”

“Bir ara gözlerin de doldu ama...”

“O kısım da hüznüydü,” dedim bahsettiği sahne gözlerimin önüne gelirken. Beni yeniden etkisi altına almasına izin vermeden başımı iki yana sallayarak düşünmeyi bıraktım. “Neyse. Sırada ne var?”

“Kahve?” diyerek iki kâğıt daha uzattı.

Yine soldakini seçtim. “Tan Kafe.” Diğerini göstermesine bile gerek yoktu. Girdap Kafe olduğunu biliyordum. “Olur. Uzun zamandır gitmemiştim zaten.”

Kafeye gittiğimizde Ushan kendine filtre kahve bana da karamelli latte ısmarladı. Girdap Kafe gibi şirin bir yer değildi burası. Masaları dikdörtgendi, koltuklarıysa acı kahve rengindeydi. Renk seçimi mekânın adından geliyor olabilirdi. Kızlar Girdap Kafe’nin müdavimi olduktan sonra hep buraya gelsek de bir türlü ısınamamıştık bu yere. Daha soğuk bir enerjisi olmasından ziyade yemeklerini de beğenmiyorduk galiba.

“Yine yakmışlar kahveyi,” diye homurdandı Ushan. Filtre kahvenin yanmış da hiç içilmiyordu gerçekten.

Kendi bardağımı ona uzattım. “İçebilirsin.”

Kaşlarını kaldırıp indirdi. “O senin.”

“Benim olan her şey senin olabilir,” dediğimde masanın üzerinde duran sol elimi tutup nazikçe öptü.

Kötü filtre kahve canımızı sıkmamış olsa biraz daha oturup tatlı da yerdik aslında... Ama Ushan’ın modu bir kez düşmüştü, yükseltmek için onu bu andan koparmam gerektiğini düşünüyordum.

“Ee, bir sonraki yer neresi?”

Anında neşelendi. Elini cebine götürdü, iki kâğıt daha çıkarıp bana uzattı. “Son durak.”

“O halde çok iyi düşünmeliyim,” diyerek kıstığım gözlerimle bir sağdaki kâğıda bir soldaki kâğıda bakıp durdum. Sonunda sağdakini seçtim. Kâğıdı kendime doğru çevirip üzerinde yazana baktım. “Dolap Bar.”

Dolap Bar’a vardığımızda, buraya son geldiğimdeki gibi kimliğimi unutmamıştım. Kendimden emin bir tavırla kimliğimi çıkarıp kapıdaki görevliye gösterdim. Ushan’ın peşi sıra ilerlemeye

devam ederken mekândaki müziğin ne olduğunu ayırt etmeye çalışıyordum.

Kalabalığı geçerek bistro masalardan birinde durduğumuzda çalan şarkının yabancı bir parça olduğunu anlamıştım. Ushan ikimiz için de alkolsüz kokteyl söyledi. Ansızın bugün boyunca hiç sigara içmediğini, lolipop çubuğuyla bile idare etmediğini fark edince gözlerimi kıstım.

“Neden bugün sigara içmedin hiç?”

“İçmemi mi tercih ederdin?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır da... Hiç içmemiş olman biraz garip.”

“Başka zaman söyleyecektim ama fark ettin.”

Kirpiklerimi kırıştırdım. “Yoksa?”

Gülümseyerek başını salladı. “Evet, sigarayı bırakmaya çalışıyorum.”

Kendime engel olamayarak boynuna atladım. O da belime sarılarak ayaklarımın yerden kesilmesini sağladı. “Seni çok seviyorum, seni çok seviyorum, seni çok seviyorum...” Kelimeler arasında yanaklarını öpüp durdum.

Beni yere bıraktığında şaşkın bir haldeydi, afallamışa benziyordu. “Bu kadar çok sevineceğini bilseydim daha önce yapardım...”

“Aşk olsun. Kaç kez konuştum seninle bu konuyu, nasıl bilmezsin?”

“Şaka yapıyorum... Biliyordum tabii ama daha önce istesem de bırakamazdım, her şey çok yeniydi.” Annesinin ölümünden bahsediyordu. “Şimdi daha iyiyim.”

“Çok daha iyisin,” diye destekledim onu.

Eğilip alnıma küçük bir öpücük bıraktı. “Ama sen ne olur ne olmaz yanında benim için lolipop taşımaya devam etsen iyi olur.”

“Öyle olsun,” dedim gülerek.

Daha sonra beni dansa kaldırdı. Kalabalığın arasına karıştık ve kendimizi rahat hissedeceğimiz bir yerde karşılıklı durduğumuzda,

sadece birkaç ay önce yine burada Asilkan’la dans ettiğimi hatırladım. Bu sefer istekle ellerimi Ushan’ın omuzlarına koydum. O da beni belimden tutarak kendine yaklaştırdı. Ve tam o anda, sanki daha önce ayarlanmış gibi bir şarkı çalmaya başladı.

“Yok artık...” dedim şaşkınlıkla. Mekânda çalan şarkı, daha birkaç gün önce Ushan’a dinlemesi için gönderdiğim şarkıydı.

“Bu bir tesadüf mü,” dedi flörtöz bir tavırla. “Yoksa kaderin oyunu mu?”

“Sen yaptın, değil mi...” diyerek ona daha da yaklaştım.

“Kim bilir...”

Müziğin ritmine göre dans etmeye devam ederken şarkının sözlerini dinliyor, okyanus mavisi gözleri yıllarca nasıl saklayabildiğime bir kez daha şaşıırıyordum.

“Kaybolurken

Kolay değil, yaralarımız kanarken direnmek

Öldürürken

Hayat bile gittikçe kendini

Karanlığımdan çek kurtar beni

Benimle kaç

Derinde saklısın, saklı kal

Çek kurtar beni, ah, karanlığımdan

İçimde farklısın, farklı kal

Çek kurtar beni, ah, karanlığımdan””

SEKİZİNCİ YARA İZİ

Aynaya her baktığımda ruhumun içinde bulunduğu bedenin farklı parçalara ayrıldığını görür gibi olurdum. Sanki her parça başka yanıma aitti ve ben de aynaya bakıp birbirinden ayrıştıklarını gördüğümde onların varlığını daha iyi hissediyordum.

“Ezgi! Hadi kızım, geç kalacaksın.”

“Geliyorum!”

Geliyorduk; her zamankinden daha güçlü, daha kendinden emin... Geliyorduk çünkü artık yanımızda Grimsil de vardı; bana nasıl yardımcı dokunuyorsa Maviris’e de öyle yardımcı dokunacaktı, Siyahist’in yaşamı sevmesini sağlarken bizim yaşamaya devam etmemize de o sebep olacaktı. Geliyorduk çünkü artık sadece yazar olan Ezgi Çora olmak istemiyordum. Maviris de olmak istiyordum. Siyahist de. Grimsil de. Ve henüz tanımadığım daha birçok yanımda...

Aynadaki yansımalarıma arkamı dönüp kapımın yanındaki bavuluma yöneldim. Bir elimle bavulu çekçek kısmından tuttum, diğeriyle de yatağımın üzerindeki çapraz askılı çantamı aldım. Odamdan ayrılıp aşağı inerek beni mutfak kapısının pervazına yaslanmış bekleyen annemin karşısında durdum.

“Her şeyini aldın mı?”

“Evet.”

“Kimlik? Telefon? Cüzdan? Şarj cihazı?”

“Aldım anne!” dedim bu hatırlatmalarından bıktığımı bir kez daha anlaması için derin bir nefes verirken.

“İyilik de yaramıyor!” dedi alıngan bir tavırla.

“İyilik yarıyor elbette ama bu kadar kontrolcü olmana gerek yok. Bu beşinci sorgu...”

Kaşlarını çatarak beni onaylamadığını gösterircesine başını iki yana salladı. İçten bir gülümsemeye ona uzandığımda biraz sakinleşir gibi oldu, öpücüklerime karşılık verdi. Artık çıkmam gerektiğini söyleyerek çantamı omzuma astım ve bavulumu yanımda sürükleyerek evden ayrıldım. Bahçe kapısından çıkarken güçlü bir nefes aldım çünkü buna ihtiyacım olacaktı.

On dakika kadar önce uygulamadan çağırdığım taksi kapının önündeydi. Yan aynalardan geldiğimi görmüş olmalıydı ki bahçe kapısından çıkmamla şoförün kapısını açarak arabadan inmesi bir oldu. Kaşları çatılıyken elimdeki bavulu aldı ve bagaja koydu. Geç kaldığım için laf etmemiş olması beni oldukça şaşırtırken ön yolcu koltuğuna kuruldum, emniyet kemerimi takmayı da ihmal etmedim.

Araba harekete geçtiğinde radyoda çalan parça kaldığı yerden devam etti. Sezen Aksu’ya eşlik etmeyi çok istesem de kendimi tutabildim, sesimle şoförü rahatsız etmek istemiyordum. Hava-limanına gidene kadar biraz Frame’de takılıp yola çıktığıma ve okurlarımla buluşacağım için çok heyecanlı olduğuma dair paylaşımlar yaptım. Onlar da en az benim kadar heyecanlılardı. Ne

de olsa hepimiz yıllardır bugünü bekliyorduk. 7 Mart bizim için tarihi bir gün olacaktı.

Havalimanının gidiş kapısında durduğumuzda taksi şoförü ücreti nasıl ödeyeceğimi sordu. Uygulama üzerinden kredi kartıyla ödeyeceğimi söylediğimde taksimetredeki tutarı yazdı, otomatik olarak telefonuma gelen ödeme isteğini onaylandığımda ücret ödenmiş oldu.

“Beş yıldız da verir misiniz?” diye sorunca başımı salladım. İsteddiği gibi puanlandığını da görünce teşekkür ederek kapısını açtı, arabadan indi ve bagajı açmak için arabanın arkasına geçti. Onun ardından ben de hemen indim.

“Teşekkür ederim,” dedim bavulumu indirdiğinde.

“İyi yolculuklar,” diyerek gitti.

Havalimanına girdiğimde ilk güvenlikten geçmek için diğer insanlar gibi sıraya girdim, önümde dört kişi vardı. Arkamdaki sabırsızlandığını her haliyle belli edince uçuş saatinin yaklaştığını düşünerek sıramı ona verdim. Teşekkür ederek önüme geçti, hızlıca kemerini çıkarmaya başladı.

İki sıra ilerledikten sonra ceketimi, bavulumu ve çantamı kuyuya koyarak sıra bana geldiğinde kontrol noktasından geçtim. Koluma ceketimle çantamı asarak bavulumu check-in işlemlerini yapmak üzere sürüklemeye başladım. Bir yandan da çalan telefonumu çantamdan çıkarmaya çalışıyordum.

Biletimi teslim almak için sıraya girdiğim esnada “Geldin mi?” diye sorarak cevapladım aramayı.

“Ohoo,” dedi alaycı bir tavırla. “İkinci güvenliğin orada bekliyorum seni.”

“Bilet yazdırıp geliyorum ben de.”

“Gerek yok, ben online check-in yaptım. Biletin telefonuna gelmiş olması lazım, bakar mısın?”

Kulağımdan uzaklaştırdığım telefonumun mesaj bölümüne girdim, söylediği gibi orada uçak biletinin linki vardı. Tekrar telefonu

kulağıma yaklaştıırp “Şimdi gördüm, geliyorum hemen,” dedikten sonra sıradan çıktım.

İkinci güvenlikteki sıra en az ilki kadar uzundu. Omuz çantamı, ceketimi ve bavulumu kutulara bırakıp görevlinin yönlendirmesi üzerine botlarımı çıkarmak için küçük tabureye oturdum. Botlarımı da ayakkabı kutusuna koyup temiz galoşlar giyerek ikinci kontrol noktasından da geçtim. Alarm sesi duyulmadığı ve bavulumdakiler sebebiyle uyarılmadığım için çantalarımı hızlıca toplayıp ceketimle botlarımı da giydikten sonra ayağı kalktım.

Etrafı tarayan gözlerim nihayet hedefini buldu. Okyanus mavisini gözler ışıltılı bir gülümsemeyle bana bakıyordu.

“Ushan!”

Bavulumu ardımda çekiliştirerek ona doğru koştım. İki adım kala bavulumu da çantamı da bırakıp kollarımı boynuna doladım. O da belime sarılarak beni kendi etrafında döndürdü. Bu kadar sevinçli olmamızın nedeni belliydi, hayallerimizden biri daha gerçekleşiyordu. İki benim yazar olmamdı; uzun listede bunu takip eden maddelerden bir başkasıysa adıma imza etkinliği düzenlenmesi ve o etkinliğe birlikte katılmamızdı. Nihayet kimliğimi açıklamıştım ve bir etkinliğe katılıyordum, hem de Ushan’la!

Beni yere indirdikten sonra elimi tuttu, “Heyecanlı mısın?” diye sordu. Birlikte K9 kapısına doğru ilerlerlemeye başladık. Biniş yapacağımız kapıdaki rakam çok manidardı.

“Evet.”

Aslında pek heyecanlı değildim fakat bu durumun değişeceğini biliyordum. İstanbul’a vardığımızda içinde bulunduğum durumun daha iyi farkına vararak daha çok heyecanlanacağımı biliyordum.

“Açıkçası ben de... Çok uzun zamandır bu anın hayalini kuruyorum.” Kıkırdadım. “İndiğimizde ne yapacağız peki? Yani doğrudan otele mi gideceğiz yoksa başka bir plan var mı?”

“Ecem Hanım’ı ararım, söylediklerine göre hareket ederiz.”

“Onlar senin için bir organizasyon yapmamışsa biz İstanbul’u gezelim mi, ne dersin?”

Önümüzdeki üç gün boyunca yayınevimi beni İstanbul’da misafir edecekti. Bu üç günde benim için yaptıkları bir plan var mıydı, bilmiyordum ama olmamasını tercih ederdim. Çünkü ilk kez Ushan’la birlikte şehir dışına çıkıyorduk ve üstelik İstanbul gibi bir yere gidiyorduk. Orada gezmek istediğimiz birçok yer vardı, bu yüzden sorusunu hevesle başımı sallayarak yanıtladım.

Biniş kapısını bulduktan sonra tam yirmi üç dakika uçağa alınmak için bekledik. Yine sırayla biletlerimizi göstererek uçağa doğru yol almaya başladığımızda Ushan’ın elini tutuyordum. Daha doğrusu o benim elimi tutuyordu. Bir an olsun elimi tutmayı bırakmıyordu, sanki bıraksa kaybolup gidecektim. Ki bu, daha önce başımıza gelmeyen bir şey de değildi...

Uçağa binip yerimizi bulmamızdan kısa süre sonra uçak kalkışa geçti. Küçük pencerenin ötesindeki gökyüzüne baktığım sırada yanımdaki koltukta oturan Ushan, gökyüzünü benim kadar yakından göremiyordu. Daha iyi bakabilmek için pencereye eğildi, bana yaklaştı ve çenesini omzuma koydu.

“Ne güzel bir seyir zevki bu,” dedi saçlarımın kokusunu içine çekerek.

Utanıp başka bir konu arayışına girdim, bir toz bulutunun içinden geçerek daha da yükseldik. Bir süre sonra gökyüzünü tamamen ayaklarımızın altında gibi hissederken “Baksana gökyüzüne, ne kadar da güzel!” dedim.

“Gökyüzünden daha güzel olan bir şey varsa o da sensin.”

Başımı aniden ona çevirdiğimde bana ne kadar yakın olduğunu yeterince iyi hesaplayamamış olmalıydım ki burunlarımız birbirine değdi. Kalbim hızla atmaya başlamışken gözlerim Ushan’ın güzel dudaklarındaydı.

İstemeyerek de olsa benden uzaklaştı ve boğazını sahte bir öksürükle temizledikten sonra sırtını koltuğuna yasladı. İnişe hazır

olduğumuz bildirildiğinde ben de onun gibi sırtımı koltuğa yasladım ve kalp atışlarımın düzene girmesini bekledim.

Uçak havalandıktan tam elli beş dakika sonra İstanbul'daydık. Tekerlekler beton zeminle buluştuktan sonra kemer ikaz ışıklarının sönmesini bekledik. Ardından kapılar açıldı ve yine sıraya girerek inmeyi bekledik. Uçaktan inmemiz ve havalimanının çıkışını bulmamız da epey vaktimizi almıştı.

Çıkışta bekleyen insan topluluğunun arasında, elindeki kâğıtta adımın yazılı olduğu ama bana tanıdık gelmeyen bir adam vardı. Adamın yanına yaklaştığımda kırk yıldır beni tanıyormuş gibi bir anda gülümsedi ve tokalaşmak için elini uzattı.

“Hoş geldiniz Ezgi Hanım!”

Ushan'a döndüm ve onun da benim gibi olan biteni anlamaya çalıştığını gördüm. Beni birinin karşılamaya geleceğinden habirim yoktu, bu yüzden adamın elini sıkarken ve ona gülümseyerek karşılık verirken şaşkındım.

“Araç bizi kapıda bekliyor,” dediğinde Ecem Hanım'ı aramam gerektiğini düşünerek adamdan bir dakika rica ettim ve onu Ushan'la baş başa bırakarak Ecem Hanım'ı aradım.

İkinci çalışta aramamı “Ah Ezgiciğim, nasılsın?” diyerek cevapladı.

“Teşekkür ederim Ecem Hanım, siz nasılsınız?” derken bir an önce konuya girmek istiyordum.

“İyiyim canım benim, nasıl geçti yolculuğunuz?”

“Oldukça güzeldi... Aslında benim sizi rahatsız etmemin sebebi—”

“Ne rahatsızlığı canım!”

“Ben şu anda havalimanındayım ve burada beni almaya geldiğini söyleyen bir adam var. Bu durumdan sizin haberiniz var mı?”

“Tabii ki var tatlım!.. Bizzat ben ayarladım. Eren Bey yayınevimizin çok kıymetli çalışanlarından biridir, önümüzdeki üç gün boyunca sizinle o ilgilenecek. İstanbul'da gitmek istediğiniz

yerler varsa ona söyleyebilirsiniz, sizi istediğiniz yere götürür. Şahsi harcamalarınız dışındaki bütün masraflarınız da bize ait, lütfen bunu unutma.”

“Peki, unutmam, teşekkür ederim.”

Konuşmayı sonlandırarak telefonumu çantama attım ve adının Eren olduğunu öğrendiğim adamla Ushan’ın yanına döndüm.

“Kusura bakmayın, biraz uzun sürdü. Gidebiliriz.”

“Hiç sorun değil,” diyerek ellerimizdeki bavulları aldı ve birlikte çıkışa yöneldik.

Ushan’a göz ucuyla bakarak bir sorun olmadığını söyledim. Başını sallayarak Eren Bey’in bahsettiği araca binmeme yardımcı oldu. Ben VIP aracın arka koltuğunda oturmuş beklerken Ushan’la birlikte bavulları bagaja yerleştirdiler. İşleri bitince Ushan gelip yanıma oturdu, Eren Bey de şoför koltuğuna geçti.

Havalimanından çıkmamıza kalmadan “Ecem Hanım akşam yemeği organize etmişti. Önce otele gidelim, yerleşin isterseniz. Daha sonra yemek için tekrar çıkarız,” dediğinde aslında bize bir seçenek sunmamıştı, ne yapmamız gerektiğini söylüyordu.

Yine de “Tamam, olur,” dedim.

Onların planladığı gibi önce otele gittik, Ushan ve benim için ayrı odalar tutulmuştu. İkimiz de odalarımıza çekilip duş aldık, temiz giysilerle lobiye indiğimizde Eren Bey bir saate yakın süredir bizi bekliyordu.

“Çok beklettik, kusura bakmayın,” diyerek yanına gittim. Ushan da hemen yanımdaydı.

“Ne kusuru, estağfurullah,” diyerek bizimle birlikte otelden dışarı çıktı.

Akşam yemeği beklediğimden daha keyifli geçti. Kariyerim için atacağımız yeni adımlardan bahsederek hep birlikte daha büyük bir hayalin peşine düştük. İki saatin sonunda Ecem Hanımlar kendi arabalarıyla mekândan ayrılırken Ushan ve ben yine Eren Bey’in şoförlüğünü yapacağı araca bindik. Yemek yediğimiz

restoran otele yakın konumda seçildiği için yirmi dakika kadar sonra araç durdu.

Kapısı otomatik açıldığında Eren Bey'in ardından Ushan da araçtan indi, rahatça inmeme için bana elini uzattı. Gülümseyerek uzattığı elini tuttum, araçtan inip bize eşlik ettiği için bir kez daha Eren Bey'e teşekkür ettim.

"Numaram var sizde. Yarın olur da gitmek, gezmek istediğiniz bir yer olursa beni ararsanız hemen gelirim."

Birbirimize iyi dileklerde bulunduktan sonra Ushan'la birlikte otele girerek odalarımıza çıkmak üzere asansöre yöneldik.

"Ne akşamdı ama..." dedi asansöre bindiğimizde.

"Keyifli aslında."

"Bir ara sıkıldın gibi sanki?" dedi tek kaşını kaldırarak.

"Bazen beni bu kadar iyi tanıman korkutucu olabiliyor," diye itiraf ettim.

Ritmik bir şekilde dilini damağına vurdu. "Cık. Cık. Cık." Durup nefeslendi. "Ben seni çok iyi tanımıyorum, ben seni çok iyi anlıyorum. İki farklı şeyler..."

Haklıydı ve değerli olan kesinlikle ikincisiydi. Birini anlamak, tanımaktan daha zordu çünkü herkesi tanıyabilir ama herkesi anlayamazdınız.

"Ne yapalım yarın?" diye sorarak konuyu değiştirdim.

"Erkenden uyanıp gezmek için dışarı çıkabiliriz." Asansörün kapıları açıldı. "Fakat bence Eren Bey'in bizi gezdirmesine ihtiyacımız yok."

"Bence de..." diyerek ona katıldım. Koridor boyu yürüyerek karşılıklı odalarımızın önünde durduk. "Önce uyanan diğerini uyandırısın o halde."

Başını salladı. "İyi geceler."

"İyi uykular."

Kartımı okutarak kapının otomatik olarak açılmasını sağladım, tekrar arkama bakmadan içeri girdim. Eşyalarımı yerleştirmeden

bavulumu bir köşeye bıraktığım için duşa girmeden önce bavulumu açmam ve içinden çamaşırlarımla pijamalarımı çıkarmam gerekmişti.

Klimayı ideal oda sıcaklığı seviyesine getirerek banyoya girdim. Ilık suyun altında çok durmak istemediğimden şampuanladığım saçlarımı durulayarak duştan çıktım. Odaya havluya sarınmış halde dönüp giyindikten sonra ne kadar uyumaya çalışırsam çalışayım bir türlü uyuyamadım.

En sonunda pes ederek yataktan çıktım. Otel terliklerini ayaklarıma geçirip kartımı yanıma aldıktan sonra odamdan ayrıldım. Karşı odanın kapısını bir kez tıklattım, açılmadı, bir kez daha tıklattım, yine açılmadı. Son kez şansımı deneyecekken kapı yavaşça aralandı.

“Ezgi?” diye sordu kısık gözlerle. “Bir sorun mu var, iyi misin?”

“Uyandırdım mı?” diye sorsam da cevap belliydi. Kısık gözleri ve dağılmış saçlarıyla rüya aleminden kopup geldiği açıkça belli oluyordu.

“Yok, hayır,” diye inkâr etti yine de. “Uyumamıştım henüz. Gel-sene.” Kapıyı biraz daha aralayarak bana içeri girmem için yol açtı.

“Nereye, odana mı?”

“Evet,” diye omuz silkti. “İstersen seni uyutabilirim.”

“Nasıl olacakmış o?” diyerek tek kaşımı kaldırdım.

“Daha önce nasıl uyuttuysam öyle...”

Bahsettiği anıyı hatırlayarak gülümsedim. Ağacın altındaki buluşmalarımızdan birine uykusuz ve yorgun gittiğimde beni görür görmez halime çok üzülmüş, göğsünde uyutmak istemişti. Göl kıyısındaydık, tepede güneş olsa da hafif rüzgâr esiyordu, göğsünün rahat olacağını bilsem de toprak zeminin üzerinde yatarken rahat edemeyeceğimi biliyordum. Bu yüzden teklifini kabul ederken umutlu değildim ama o beni şaşırtmış, çok kısa sürede uykuya dalmamı sağlamıştı.

“Masal anlatmıştın bana,” dedim gülümsemeye devam ederek.

Başını sallayarak “Uzun zamandır seni bekleyen bir masalım var,” dediğinde odaya adımımı attım.

İçeri girdiğimde aldığım koku, onun da benim gibi duş aldıktan sonra yatağa geçtiğini gösteriyordu. Çift kişilik yatak örtüsünün sağ tarafının bozulduğunu görünce sol tarafına geçip uzandım, örtüyü üzerime örttükten sonra ellerimi karnımın üstünde birleştirip beklemeye başladım.

Benim ardından o da yatağa uzandı ama örtünün altına girmedi. İki yastığı da hafif dik konuma getirdi, tekrar uzandıktan sonra eliyle göğsüne vurdu. “Koy bakalım başını.”

Dediğini yaparak hevesle başımı göğsüne koydum, sol kolumu da gövdesine sardım. Daha fazla dayanamayarak “Ne kokusu bu?” diye sordum merakla. “Duş jeli ama neli?”

“Beğendin mi?”

“Yani,” diyerek kaçamak bir cevap verdim.

“Böğürtlenli.”

Başımı kaldırıp yüzüne baktım. “Gerçi sigara kokusundan pek duyulmuyor ama!” diye çatık kaşlarla söylendim.

“O kadar da havalandırmıştım oysaki...” dedi dudak bükerek.

“Anlaşılan yarın birkaç lolipop daha alacağız sana...”

Lolipopların şeker kısmı benim içindi, o sadece çubuklarını dişlerinin arasında tutuyordu. Bazen kalabalık ortamlarda el ele yürürken bir anda çubuğundaki düdüğü öttürerek beni rezil ettiği de oluyordu... Elini bırakıp hemen koşmaya başladığımdaysa peşimden geldiği için eğlencesi kısa sürüyordu. İstanbul’da bunu yaşayacağımızı sanmıyordum. Yani umarım yaşamazdık...

“Çok içmiyorum ki artık,” diyerek kendini savunmaya çalıştı. “Bir paket bir haftada anca bitiyor. Bugün bir hafta olan yarın iki hafta olur, sonra bir bakmışsın tamamen bırakmışım...”

Her ne kadar son bir aydır sigarayı bırakmaya çalışıyor olsa da hâlâ tek tük içtiği oluyordu. Bugün bütün gün yanımdaydı ve hiç

içmemiştir. Restorandayken masadan tuvalete diye kalkıp gittiğinde bile sigara içerek geri dönmemiştir. Belki de yarın için gerilmiş ve uyumadan önce bir tane içmek istemiştir. Ama bu durumla ilgili hoşuma gitmeyen şey de tam olarak buydu. Ne zaman üzülse, öfkelenirse, gerilse eli hemen sigaraya gidiyordu. Artık bunu yapmayı bırakması gerekiyordu; hayatla barışmalı, hislerini yok saymak yerine doyasıya yaşamalıydı.

“Daha ne kadar sürecek bu?” Biraz uzaklaşıp yüzüne daha net bir şekilde baktım. Saçlarından daha koyu renkte olan kaşlarını çattı. Dudakları aralandı ama cevap veremedi, başını geriye atarak yatak başlığına yasladı.

“Bilmiyorum.”

Öfkelenmeye başladığımı hissederek oturur pozisyona geçtim. “Ne demek bilmiyorum?”

Başını koyduğu yerden kaldırmadan gözlerini bana çevirdi. “Lütfen üzerime gelme.”

“Nasıl hâlâ ders alamadığınızı bir türlü anlamıyorum!” dedim birden. “Önce deden, sonra amcan, sonra annen. Daha kaç kişinin ölmesi gerekiyor bu zehirden vazgeçmen için? Ne zaman anlayacaksınız, ölüm seni de bulunca mı?”

Kaşları şaşkınlıkla havalanırken “Ezgi...” dedi sadece, böylelikle ağzımdan çıkanların farkına varmış oldum ben de.

Ushan’la tanıştığımızda ben on beşinci yaşına yeni giriyordum, o ise on altı yaşındaydı. Öyle uzaktan bakıldığında çok da acısı, yarası olan biriymiş gibi durmuyordu. Ama onu tanıdıkça, onu anlamaya başladıkça görmüştüm yaralarını, ne çok acı çektiğini...

Dedesini kanserden kaybettiğinde on yaşındaymış. Acısı biz tanıştığımız günde bile ilk günkü kadar tazeymiş. Kansere sebep olan sigara ve tütün ürünleri olduğunu bilmeyerek on dört yaşına gelmeden sigara içmeye başlamış. Amcasının da kansere yakalandığını öğrendiğinde bırakmayı düşünmüş ama amcası gördüğü kemoterapi sonucunda iyileşince Ushan da sigarayı bırakmaktan vazgeçmiş.

Ama sonra, Ushan'ın on yedinci yaş gününü ardımızda bıraktığımız gün, kötü haberi vermek üzere telefon çaldı. Ushan, on yedinci yaş gününün hemen ardından annesinin de kansere yakalandığını öğrendi. Kanser üçüncü evredeydi. Biz, amcası gibi annesinin de kurtulacağını umut ederken annesi, dedesi kadar bile savaşımadan öldü.

Ushan, yedi aylık bir savaşın sona erdiğine bir türlü inanmadı. Annesinin bu savaştan galip çıkacağına dair o kadar umutluydu ki ölümünü bir türlü kabullenemedi. Ne cenazeye gitti ne de mezarlığa... Annesi ölmemiş, hiç kansere yakalanmamış gibi yaşamını sürdürmeye devam etti. Daha önce nasıl benim için kurduğu hayalleri gerçekleştirmeye adanmışsa ömrünü, ondan sonra da öyle yaptı.

Bu gece de bunun için buradaydı. Bu gece bile benim için buradaydı. Ushan Yazgı her zaman benim için en iyisinin ne olacağını düşünür, bulur, hayal eder ve gerçekleştirirdi. Ağacın altında bulduğu defterde yazan hikâyeyi okur okumaz benim için ne yapabileceğini düşünmüş, bulmuş, hayal etmişti ve biz yarın bu hayali gerçekleştirecektik. İmza etkinliğim yapılacaktı, etkinliğe birlikte katılacaktık, biz bunun hayalini daha önce birçok kez kurmuştuk. Fakat ben an itibarıyla her şeyi mahvetmiştim.

“Özür dilerim,” dedim içtenlikle. “Ben öyle demek—”

“Biliyorum,” dedi sözümü keserek.

Elimi yüzüne götürüp yanağına dokundum. “Ushan,” dedim kısık sesle. “Ben sadece seni kaybetmek istemediğim için...” Elimle yüzünü sevmeye başladım, gözlerini kapattı. Belki dokunuşumu daha derin hissetmek içindi bu, belki de yine yok sayıyordu. Fakat bu defa beni...

“Biliyorum,” diye tekrarladı.

Kendi babamdan görüp nefret ederek büyüdüğüm için alkolü de tamamen bırakmak istemiyorsa bile azaltmasını diliyordum. Alkolün de sigaranın da insanı nasıl tüketip yok edebileceğini ilk

elden gören biri olarak Ushan'ı korumaya çalışıyor, üstüne düşüyordum. Ama işte, sanırım bazen bunu çok yanlış şekillerde yapıyordum.

“Bakmayacak mısın bana?” diye sorduğumda gözlerini açtı, eşzamanlı olarak sol gözünden bir damla yaş süzüldü.

Uzanıp akan gözyaşını öptüm.

Dudakları buruk bir tebessümle kıvrıldıktan sonra “Kahvaltıyı otelde mi yapmak istersin yoksa dışarı mı çıkalım?” diye sorarak konuyu değiştirdi. Bu kez ona uyum sağlamam gerektiğini düşünerek konuştuğumuz konuyu yok saymasına izin verdim.

“Aslında dışarı çıksak daha güzel olur ama nereye gideceğiz ki...”

“Buluruz bir yer,” dedi derin bir nefes alarak. “Sen yeter ki iste.”

“Peki o halde,” dedim heveslenmiş gibi yaparak. “Dışarı çıkalım, güzel bir kahvaltı yapalım, Taksim taraflarına gidelim sonra. İstiklal, Beyoğlu falan, ne bileyim...” Duraksayıp düşündüm, sıkıntıyla ofladım. “Ay, nereden başlanır ki bu koca şehri gezmeye!”

Bana katıldığını belli edercesine gülerek başını salladı, sonra kısa bir sessizlik oldu. Bu sessizliğin onu geçmişe götürmesini istemediğimden bu kez ben konu açtım.

“Masal anlatacaktın bana,” diye hatırlattığımda uykumun geldiğini ama çaktırmadığımı fark ederek “Hım,” dedi.

“Anlatalım bakalım,” diyerek saçlarımı okşamaya başladı. “Bir varmış bir yokmuş...”

O gece anladım ki biz birbirimize sadece âşık değildik. Ushan Yazgı, beni sadece kayıp ruhu olarak görmüyordu. Her şeyden önemlisi, biz kendi anne ve babamızdan hiç görmediğimiz şefkati birbirimizde bulmuştuk.

Ertesi gün planladığımız gibi kahvaltıyı dışarıda yapmak üzere otelden ayrıldık. Ushan'ın arkadaşının önerisiyle Kadıköy'de bulunan çok ünlü bir mekâna gittik. Kahvaltıdan sonra Ushan'ın çizdiği

rotaya göre hareket etmeye başladık. Önce biraz Kadıköy’de gezip vapurla karşıya geçtik. Avrupa Yakası’nda öncelikle müzeleri ve tarihi yerleri gezdik. Yerebatan Sarnıcı, Topkapı Sarayı, Galata Kulesi derken yeterince yorulmamışız gibi akşama doğru tarihi sokaklar ve meydanlarda yürüdük. Beyoğlu, Taksim, Beşiktaş ve Ortaköy’ü adeta talan ettik. Başka bir zaman tekrar geldiğimizde eğlence yerlerine de gideceğimize dair birbirimize söz verdik.

İstanbul’daki üçüncü günün sabahında kahvaltı için oda servisine başvurmak zorunda kaldık çünkü ikimiz de geç uyanıp kahvaltı saatini kaçırmıştık. Etkinlik 13.00’teydi ve Eren Bey’in beni 12.30’da almaya geleceğini de hesaba katarsak mahvolmuştum.

“Nasıl yetişeceğim?” diyerek telaşla bir o yana bir bu yana koşturup duruyordum.

Gözlerimi açtığımda saat 11.00’di. O saatten bu yana hızlıca kahvaltı etmiş, duş almış, giyinmiş, makyajımı bile yapmıştım. Ama saçlarım bir türlü istediğim gibi olmuyordu.

“Sakin ol,” diyerek elimdeki saç şekillendiriciyi aldı Ushan

“Yok artık!” dedim gülerek. “Sen mi yapacaksın saçımı?”

Omuz silkerek arkama geçti. “Neden olmasın?” Birlikte henüz buharını atamamış olan banyo aynasının önünde duruyorduk.

Ondan beklemediğim ustalıkta saçlarımın uçlarına şekil verebildiğinde gözlerimi kocaman açmış, aynadaki yansımamızı seyreliyordum. Hazır olduğumu düşünmüş olmalıydı ki fişini çekerek aleti tezgâha bıraktı.

“Nasıl?” diye sorduğunda gözlerimi kısarak topuklarımın üzerinde ona döndüm.

“Bu soruyu sana bir kez soracağım,” dedim net bir ifadeyle.

“Hım?”

“Daha önce kimin saçlarını yaptın?”

“Ne?” diyerek güldü, başını geriye atarak kahrkaha atmaya devam ettiğinde karnına küçük bir yumruk atıp “Gül sen gül!” diyerek banyodan ayrıldım.

Arkamdan gülmeye devam etmesi sinirlerimin daha da zıplamasına neden olurken telefonumun çaldığını duydum. Kalbim şimdi öfkelenmenin değil, heyecanlanmanın sırası olduğunu fısıldarken aramayı cevapladım.

“Lobide sizi bekliyorum Ezgi Hanım,” dedi Eren Bey.

“Hemen iniyoruz,” diyerek aramayı sonlandırdım.

Kapının yanındaki boy aynasının önüne geçip uzun saçlarını eliyle şöyle bir geriye itti. Dağınık bıraktığında alnını tamamen kapatan hatta birkaç ufak tutamı çenesine kadar uzanan saçlarını bugün geriye doğru taramayı tercih etmişti. Üzerindeki siyah gömlekle saçlarının bu hali daha bir uyumluydu sanki.

Ona hayranlıkla bakmaya son vererek telefonumu çantama attım, yanına gidip durdum. Onun gibi ben de aynadaki yansımamı izledim. Ushan kolumdaki dövmeyle bana yeni bir başlangıcı temsil etsin diye yapmıştı, ben de üzerimdeki beyaz elbiseyi temiz bir sayfa açmak için giymiştim. Elbisenin etekleri uzun, göğüs bölümü straplezdi. Kumaşı şifon olsa da birkaç kattan oluştuğu için sorun yaşayacağımı sanmıyordum.

“Çok güzelsin,” dedi Ushan. Bunu bugün kaçınıcı kez ondan duyduğumu bilmiyordum ve muhtemelen duymaya devam edecektim.

“Teşekkür ederim. Hazır mısınız?”

“Her zaman,” dedi gülümseyerek. Ardından bir centilmen gibi davranarak bana odanın kapısını açtı.

Birlikte aşağı inip Eren Bey’le selamlaşarak araca bindik. “İnanılmaz bir kalabalık var,” dedi Eren Bey dikiz aynasından bize bakarken. “Karışıklık çıkmaması için sıra numarası dağıtmak istedik ama bu, işleri daha da zorlaştırdı.”

“Neden ki?”

“Bizim öngörümüz beş bin kişinin katılacağı yönündeydi.”

“Daha mı fazla?” diye şaşırarak kaşlarımı kaldırdım.

“Çok daha fazla...”

“Ne yapacağız peki?” diyerek telaşlandım. “Sıra numarası almayanlara da imza verebileceğim ama, değil mi?”

“Tabii, elbette. Ama süre sıkıntımız olduğu için bir kısmı ertesi güne kalabilir.”

“Elimden geleni yapacağım,” dedim. “Bugün gelen kimsenin eli boş dönmesini istemiyorum.”

Fuar alanına geldiğimizde araç açık otoparkta durdu. Ushan benden önce inip elini uzattı, tutup dikkatli adım atarak araçtan indim. Etrafıma bakınmama kalmadan Ecem Hanım tarafından karşılandım.

“Ezgicim!” diyerek uzanıp yanaklarımdan öptü. “Okurların sabırsızlıkla seni bekliyor. Bazı haber kanalları da çekim için oradalar.”

Beni rahatlatması gerekirken daha fazla gerdiğinin farkında değildi. Ushan’a dönüp baktığımda ne düşündüğümü ve hissettiğimi anlayarak “Organizasyon ne durumda?” diye sordu. “Katılımcı sayısı beklenenin çok üstündeymiş. Alan bu kapasiteyi kaldırabilecek durumda mı? Ya da alanda bulunacak güvenlik görevlileri yeterli sayıda mı? Ambulans hazırda bekleyecek mi? Ezgi’nin ihtiyaç molası vereceği zamanlarda onu alandan nasıl çıkarmayı düşünüyorsunuz? Bildiğimiz kadarıyla fuar alanı saat sekizde kapanıyor. Yedi saatte beş binden fazla kişiye nasıl imza verecek?”

Ushan’ın nefes almadan sıraladığı soruları gözlerimi kırpıştırarak dinlerken Ecem Hanım’ın yanındaki fuar görevlisi “Hop hop hop,” dedi Ushan sormayı kestiğinde. “Sakin ol genç adam.” İçten olmayan bir gülümsemeyle ikimize baktı. “Merak etmeyin, her şey kontrol altında.”

“Her şey olduğundan eminiz, değil mi?” diye yine de sordu Ushan.

“Evet,” dedi adam bozulmuş gibi. “Her şey benim kontrolüm altında.”

Ecem Hanım’a dönüp “Gidelim mi?” diye sordum.

Ushan ve fuar görevlisi adamın tartışmasını istemediğimiz için hep birlikte yürümeye başladık. İmzaya on beş dakika erken başlayacaktım. Ushan cebinden çıkardığı naneli şekeri bana uzattı. Bunu saat başı yapmasını istemiştım ondan çünkü böylece yemek arası vermeme gerek olmayacaktı. İlk şekeri 12:44'te aldım.

Okurlarımla doğum günümde yaptığımız kitap lansmanını saymazsak ilk kez tanışacaktık ve ben çok heyecanlıydım. Bana attıkları mesajları, yayınevım aracılığıyla gönderdikleri mektupları okumuştım. Beni gerçekten sevdiklerini hissediyor ve düşünüyordum. Kazadan sonra uyandığımda bir yazar olduğuma, birilerinin umudu olabildiğime inanmamamış olsam da son üç yılımı göz önüne getirdiğimde kendimle gurur duyuyordum. Ama hiç tanımadığım ve beni sevdiğini söyleyen bu insanlara karşı nasıl davranacağımı hâlâ bilmiyordum. İnsan ilişkileri konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştım.

Onları hiç tanımazken bu kadar çok sevebilmeme bazen şaşıırıyordum. Ne de olsa her an beni bırakıp gidebilirlerdi. Ki daha önce giden çok kişi olmuştu. Ama ben yine de onları seviyordum. Onlar için yazmaya devam ediyordum. Neydi sebebi? Kalabalık olmaları mı? Hayır, hiç sanmıyordum... Aksine, bir avuç kalsalar dahi onlar hep benimdi. Beni umut ışığı olarak görmeleri mi? Belki bu olabilirdi...

Fuar alanındaki en büyük salonu benim için ayırmışlardı. İçeri girmemizle büyük bir gürültünün kopması bir oldu. Alkış tufanı, sevinç nidaları, tezahüratlar...

Bir yanımda Ushan diğer yanımda Ecem Hanım varken Eren Bey'in yönlendirmesiyle ilerlemeye devam ediyorduk. Bize eşlik eden üç güvenlik görevlisi ve Ecem Hanım'la birlikte gelen fuar görevlisi adam da yanıımızdaydı. Bu kadar kalabalık giriş yapmaya ne gerek var ki diye düşünmeme kalmadan bazı okurlarımın girdikleri sıradan çıkarak bana doğru koşmaya başladığını görünce sebebini anladım. Bana herkesten önce sarılmak istemiş

olmalılardı fakat bunu yapmaları büyük bir kargaşa çıkmasına neden olurdu, bu yüzden yanımdaki görevliler onlara engel oldu. Üzülerek sıralarına döndüklerini görünce ben de üzüldüm ama kimse kimsenin hakkına girsin de istemezdim.

Özenle hazırlanmış masanın yanına geldiğimizde üzerindeki isimliği, çiçek buketini ve kurabiyeleri gördüm. “Demek papatyalar ve mantar kurabiyesi...” diyerek Ushan’a baktım.

“Hı, ne?” diyerek bilmezden gelse de çiçekleri de kurabiyeleri de organize edenin o olduğunu biliyordum. Bunu ne ara yaptığını merak ederken gülümseyerek okurlarıma döndüm.

Adımı bağırmaya devam ediyorlardı. İçerisi tıklım tıklım doluydu. Kimsenin benim yüzümden zarar görmesini, incinmesini istemiyordum. Ama öyle görünüyordu ki bu biraz hayalde kalacaktı. Ben yine de iyi düşünmeye çalışacaktım.

Eren Bey’in elinde bir megafon görünce aklıma gelen fikirle iki adım atıp megafonu elinden kaptım. Herkes ne yapacağımı merakla beklerken ben de ne yaptığımı çok da bilincinde değildim.

“Herkes merhaba!” diyerek okurlarıma seslendiğimde yeni bir alkış tufanı koptu. “Öncelikle hepinize hoş geldiniz demek istiyorum. Katılımınız için çok teşekkür ediyorum, beni gerçekten çok mutlu ettiniz. Umarım siz de buradan memnun ayrılırsınız. Ancak bunun için sizden birkaç ricam olacak. Görüldüğü üzere epey kalabalıyız... Kimsenin zarar görmediği, keyifli bir etkinlik geçirebilmemiz için hepinizden anlayış ve destek bekliyorum. Fuar alanında bulunan diğer yazar ve yayınevlerini rahatsız etmemek adına daha sessiz olmalıyız. Ayrıca lütfen sıradan çıkmayalım ya da sıramızı bir başkasına vermeyelim ki hiç kargaşa çıkmasın. Bu benim ilk imza günüm. Eksiklerim ve kusurlarım elbette olacak, şimdiden hepinizden özür diliyorum. Ve geldiğiniz için tekrar teşekkür ediyorum.”

Megafonu Eren Bey’e uzattığımda bir alkış tufanı daha koptu ama öncekiler kadar uzun sürmedi. Başlayabileceğimi söylediğimde fuar görevlisi masanın etrafına çektikleri şeridin bir

köşesini açtı. O aralıktan geçip koşarak yanıma gelen kıza sarılmak için ayağa kalktım.

Kollarımı iki yana açmama kalmadan kız boynuma atladı. Kestane rengi saçları yüzümü kapattığında ister istemez kokusunu soludum. Bebek gibi kokuyordu. Yıllardır beni okuyanlardan biri olduğunu anlamama sebep olan şey, omzumda gözyaşlarına boğulmasıydı.

“Ya...” diyerek onu kendimden uzaklaştırdım. İki gözünden de akan yaşları silerken “Neden ağlıyorsun?” diye sordum.

“Çünkü seni çok seviyorum. Ben yıllardır bu anı bekliyordum.”

O kadar içten ağlıyordu ki tüylerim diken diken olmuş, benim de gözlerim dolmuştu. Dayanamayıp ona tekrar sarıldım. Kısa bir süre daha içini döksün diye ağlamasına izin verip uzaklaştığımda “Ağlarsan imzalamam ama bak!” diye tatlılıkla tehdit ettim onu.

Anında gözyaşını sildi, “Tamam, ağlamıyorum!” diyerek ikna oldu. Bu hali kıkırdamama neden oldu.

Masama bıraktığı *İçimdeki Sessiz Çıglıklar* kitabımın ilk sayfasını açıp “Adın ne bakalım?” diye sordum.

“Zeynep.”

“Zeynep,” diye tekrarlayarak adını yazdım, altına da “Karanlığa hapsolmaman dileğiyle” yazarak imzamı attım. Kitabın kapağını kapatıp ona uzattığımda bana bir kez daha sarıldı, daha sonra annesinin fotoğrafımızı çekmesini bekledik.

İkinci şeker 13.29’daydı. Henüz hiçbir sıkıntı yaşamamıştık. Bir dakika içinde kaç kişiyle tanıştığımı bilmeden keyifli bir imza etkinliği sürdürüyordum.

Üçüncü şeker 14.15’teydi. Bazıları homurdanmaya başlamıştı ama nedenini anlayamamıştım. Ushan mola vermek isteyip istemediğimi sorduğunda onu reddederek hız kesmeden etkinliğe devam ettim.

Dördüncü şeker 15.04’teydi. Kitaplarımı okuyan çocukların, ergenlerin, yetişkinlerin değil de onların yanında gelen refakatçilerin sıkılmaya başladığını görebiliyordum.

Beşinci şeker 16.16'daydı. İnsanlar imza atarken çok oyalandığıma dair söylenmeye başladılar. Hem bütün kitapları imzalayıp hem fotoğraf çektirip hem de sarılmamın vakit kaybı olduğunu düşünenler vardı. Benim bunların dışında bir yandan da haber kanallarına röportaj vermeye çalıştığımı bilmeden...

Altıncı şeker 17.43'teydi. Kalabalığın serzenişine kulak verip sadece iki kitap imzalamaya başladım. İki kitap imzalıyor, tek fotoğraf çektiriyor ama mutlaka her birine sarılıyordum.

Yedinci şeker 18.03'teydi. Sesler yükselmeye başladı. Ushan manzarayı görüp etkilenmemem için masamın önüne geçse de sesleri duymak yeterliydi. Biri sabahın dokuzundan beri beklediğini, artık çok sıkıldığını bağıyordu. Öteki ona, o zaman defolup gidebileceğini haykırıyordu.

Sekizinci şeker 18.49'daydı. Kavga çıktı. Bir ebeveynin başka bir ebeveyne yumruk attığını öğrendim. Moralim her geçen dakika daha çok bozuluyordu. Okurlarımın sağlığı için endişe duyuyor, olabildiğince hızlı davranmaya çalışıyordum. Ama elimden daha iyisi gelmiyor ve açlıktan başım dönüyordu.

Dokuzuncu şeker 19.17'deydi. Artık tek kitap imzalıyor, fotoğraf çektirmiyor, sadece sarılıyordum. İsyan etmeye, bağırıp çağırmaya ve küfretmeye başlayanlar oldu. Ushan ne kadar korktuğumu görünce beni ihtiyaç molası diyerek alandan uzaklaştırdı.

Ecem Hanım, Eren Bey, fuar görevlisi olan, adının sonradan Kemal olduğunu öğrendiğim adam, Ushan ve ben dışarı çıkıp temiz hava alırken ilk birkaç saniye çıt çıkmadı. Hepimiz şoktaydık. Bu daha önce kimsenin başına gelmemiş bir şey olmalıydı ki kimse ne diyeceğini bilemiyordu. Özellikle fuar görevlisi hem şaşkın hem de mahcup görünüyordu.

"Sıra numarasında neredeyiz?" diye sordu Ecem Hanım bir sigara yakarak.

"3834'ü almıştım en son."

Umutsuzlukla başımı iki yana salladım. "Yok, başaramayacağız."

“Yine de son ana dek kalacağız,” dedi Ushan.

Öyle de yaptık. Fuardaki bütün yazarlar, yayınevleri ve diğer görevliler en geç sekizde çıkarken biz alandan saat dokuzda çıkmıştık. Yine de ardımızda kalanlar olmuştu. Frame’de bir paylaşım yaparak hepsinden çok özür dilediğimi, ertesi gün de fuarda bulunacağımı söyledim. Bir sonraki günün daha olaysız geçmesini umuyordum.

Ecem Hanımlarla akşam yemeğinden sonra Ushan’la otele döndük. Gün değerlendirmesi yapamayacak kadar yorgun hissettiğim için tek dileğim duş almak ve uyumaktı. Ushan da bunu anladığı için beni odama bıraktıktan sonra kendi odasına geçti. Ama ben bu gece bile onu yalnız bırakmak istemedim. Ilık bir duşun ardından pijamalarımı giyip yine kapısına gittim.

Kapıyı açtığında bu kez uykulu gözlerle bakmıyordu bana. Zaten geleceğimi biliyormuş ve beni bekliyormuş gibiydi. Omuzlarımı kaldırıp indirdikten sonra açıklama yapmama gerek bile olmadığını bilerek içeri girdim. Yatağın daha önce de uyuduğum kısmına geçip örtünün altına girdim. Işığı kapatıp yanıma geldi, başını kaldırıp göğsüne koyduktan sonra yeni bir masal uydurmaya başladı.

Ertesi gün beklediğimden daha olaysız geçmişti. İlk naneli şekeri 12.54’te attım ağzıma, sonuncusunu 19.45’te. Bu kez etkinlik daha kısa sürmüştü çünkü hem önceki günden tecrübemiz vardı hem de ilk güne oranla daha az kişi gelmişti. En azından Eren Bey’in söylediğine göre bugün sıra numarası bitti diye kavga çıkmamıştı.

İmza sonunda bu kez Ecem Hanımlarla yemeğe çıkmadık, gece yarısı televizyonda programa çıkacağım için birkaç saat de olsa dinlenmemiz için Ushan’la beni otele bıraktılar. Yine ılık bir duş alıp hemen yatağa girdim, ayaklarımı hissedemiyordum.

“Çok yoruldu, değil mi?” diye sordu Ushan, ben Frame’deki mesajlara bakarken.

“Biraz,” desem de söylediğimden çok daha fazla yorulduğum aşikârdı.

“Keşke program bu gece olmasaydı...”

Ona katılsam da omuz silktim. Mesajları kaydırarak okumaya devam ediyordum. “Ne güzel şeyler yazmışlar,” dedim gülümseyerek.

Aslında kötü şeyler yazan da vardı. Oraya gelip saatlerce bekleyen ama imza alamadan dönen çok kişi olmuştu. Ya da saatlerce beklediği için bile değil, benimle ilgili her ne umduysa onu bulamadığından bana düşman kesilenler de vardı. Ama şimdi bunu dert edecek değildim. Terapistimle bu konu üzerinde de çok durmuştuk çünkü. Hangi seanstaydı bilmiyordum, annemin onayı olmadan da hayatımı sürdürebileceğime dair bir konuşma yaparken herkesi memnun edemeyeceğimi, zaten etmemem de gerektiğini söylemişti. Milyarlarca parmak izinin olduğu bu dünyada nasıl olur da herkesi memnun edebileceğimi düşünebilirdim ki? Bugün bunu yaşayıp görmüştüm. Biri altı kitabı birden imzalamamı gereksiz bulduğunu söylemişti bana, öteki iki kitaba düşürdüm diye kızmıştı, başkası tek kitaba düşürmemi önermişti. Bu yüzden kimin nasıl beklentilerle oraya gelip de ne tür hayal kırıklıklarıyla bana kötü yorumda bulunduğu kafa yoracağıma iyi yorumlara odaklansam daha iyiydi...

“Hakkında konuşulanları da duydum ben,” dedi etkinlikten bahsederek. “Seni gerçekten seviyorlar.”

Mesajlara bakmayı keserek ona döndüm. “Beni mi seviyorlar sence yoksa yazdıklarımı mı?”

“Yazdıkların zaten sen değil misin?” diye sorup cevaplamama fırsat tanımadan “Fakat belki de sen, yavaş yavaş yazdıklarına dönüşüyorsundur...” diyerek beni bir paradoksa sürükledi. “Her iki ihtimalde de seni gerçekten seviyorlar.”

Üç yıllık bir hayalin gerçekleşmiş olmasının verdiği mutlulukla gülümsedim. “Ben de onları,” dedim içimde sıcacık bir his oluşurken.

Gece yarısına bir saat kala Eren Bey yayınevinin çalışanlardan biri olan İpek Hanım'la birlikte otelin lobisindeydi. Ushan'ın koluna girip araca doğru ilerlemeye başladım.

Eren Bey beni İpek Hanım'la tanıştırdı. Ecem Hanım'a göre daha güler yüzlü olan bu kadın, öğrendiğim kadarıyla yayınevinin pazarlama bölümündeydi. Ama bu gece yanımda neden Ecem Hanım değil de o vardı, bilmiyordum.

Araç büyük bir binanın önünde durduğunda heyecanlanarak indim. Bu, lansmanda veya imza etkinliğinde röportaj vermekten daha başka bir olaydı. Az sonra resmen bir programa konuk olacaktım ve nedeni, hakkımda daha fazla bilgi edinmek istemeleri idi. Kendimi daha yeni yeni tanıyor, bütün yanlarımı benimsemeye çalışırken onlara ne anlatacaktım ki? Keşke soruları önceden bize iletmiş olsalardı...

"Her şey yolunda mı?" diye sordu İpek Hanım asansörle üst kata çıkarken.

Ushan kaşlarını çatarak bana döndü hemen. Ona gülümseyerek iyi olduğumu söyledim ama çoktan anlamıştı bile... Korkularım yine bir anda beni esir almıştı.

Buradayız, dedi Maviris.

Seninleyiz.

Bize ihtiyacın olduğu her anda biz yanındayız.

Ansızın, çok uzun süredir bu sesleri duymadığımı fark ettim. Ushan Yazgı'nın yanındayken zaten hiç duymuyordum onları ama şimdi düşünüyordum da bir süredir başkalarının yanındayken de kafamda tek bir ses vardı, o da bana aitti. Neden gittiklerini sorgulamak bir yana, farkına bile varmamış olmam çok garipti.

Bunu daha sonra düşünmeye karar vererek "Biraz heyecanlıyım sadece," dedim.

"Normaldir. İlk kez bir programa konuk olacaksın. Hem de canlı yayın."

Ah, evet, işin bir de bu tarafı vardı... Ve yeterince gergin değilmişim gibi bir de bu yüzden geriliyordum.

Büyük stüdyoya giriş yaptığımızda öncelikle bekleme salonuna alındık. Dakikalar sonra yanımıza gelen adam benimle tokalaşırken o kadar asık suratlı davranmıştı ki buraya gelmeden önce fikir vermesi için Ushan’la izlediğimiz bütün yayın videoları bir anda çöp olmuştu. O videolarda konuklarına güler yüzle ve samimiyetle yaklaştığını görmüştük ama bana öyle davranmamıştı.

“Kırk dakika sonra yayında olacağız, bilginiz olsun.”

Buraya gelmeden kurduğum düşler için ayrı, kursağımda kalan hevesim için ayrı üzölmek istiyordum. Yine de bozuntuya vermeden “Tabii, teşekkür ederiz,” dedim.

Adam yanımızdan ayrılmak üzere hareketlenmişti ki “Ezgi Hanım’ın makyajını kim yapacak?” diye sordu İpek Hanım.

“Makyaj?” diye sorarcasına konuştu adam.

“Evet, makyaj,” dedi İpek Hanım.

“Yazarınız magazin programına değil, edebiyat programına katılıyor. Sanıyorum ki henüz farkında değilsiniz bu gerçeğin.”

“Elbette farkındayım ancak belli ki sizin için yayının çekim kalitesi hiç önemli değil. Işıklar yüze vurduğunda yüzde parlama olur, hiç olmazsa pudra sürmek gerekir.”

“Bizler için önemli olan konuklarımızın sözleri, yüzleri değil. Ben içeride son hazırlıklarımı yapacağım, çok istiyorsanız Ezgi Hanım’ın makyajını siz yapabilirsiniz.”

Adam topuklarının üstünde dönerek yanımızdan ayrıldığında şaşkınlıktan ağzım açık kalakalmıştım. Ushan da benim gibi şaşkınlıkla olan biteni izliyordu.

İpek Hanım bir süre sinir küpü olmuş halde adamın ardından baktı, gözlerini yumup tekrar açtıktan sonraysa bana döndü. “Programa çıkmıyorsun, hadi gidelim.”

Çatık kaşlarla ona baktım. “Hayır, tabii ki çıkıyorum.”

“Ezgi, bence—”

“Lütfen!” diye ısrar ettim. “Sunucunun hadsizliğinin cezasını okurlarıma kesemem. Onlara bu programa katılacağımı haber verdim, ekran başında beni bekliyorlar.”

“Peki, sen nasıl istersen...” diye çaresizce kabul etti. “Eh, ne yapalım, beyefendinin dediği gibi makyajını ben halledeyim bari!”

İpek Hanım çantasındaki makyaj malzemelerini çıkarmaya başladı ve yazar olan Ezgi Çora’ya yakışır bir makyaj yaptı. Işıltılı bir göz makyajı istediğim için göz kapaklarımın bir kısmını yoğunluğunu hafif tutarak maviye boyadı, göz pınarlarımıysa olabildiğince aydınlattı.

“Canlı yayına son on dakika!”

Hazır olduğumuzu söyleyerek canlı yayının yapılacağı stüdyoya doğru yol aldık. Ushan ve İpek Hanım kamera arkasındayken sunucuyla birlikte kamera önündeki geniş koltuklara kurulduk. “3, 2, 1...” Geri sayımın ardından hepimizi şok içinde bırakan bir şey oldu.

Geldiğimiz ilk anda bize suratsızca davranıp fazlasıyla kendini bilmez bir tavırla konuşmuş olan adam, “Edebiyatın Nefesi”’nden herkese iyi akşamlar! Bu akşamki konuğumuz, Türkiye’nin en genç ve ünlü yazarlarından biri. Kendisi henüz on sekiz yaşında ama şimdiden altı adet basılı eseri var... İlk kitabının çıkışından bu yana onu merakla takip ediyorduk. O zamanlar hiçbirimiz onun kim olduğunu bilmiyorduk, bu akşam itibariyle kendisini çok yakından tanıyor olacağız. Öyleyse ne diyoruz, Edebiyatın Nefesi’ne hoş geldin Ezgi Çora!” diye oldukça güler yüzlü ve beni gerçekten çok ama çok takdir ediyormuş gibi konuştu.

Kameralar yüksek ihtimalle artık benim üzerimdeydi. Ben şaşkınlıktan ağzımı bile açamazken adamın bana konuşmam için kaç göz işaretlerini bu kadar rahat yapabilmesinin başka bir açıklaması olamazdı.

Nihayetinde Maviris, yapamayacağımı anlayarak kontrolü ele aldı ve ıslıl ıslıl bir gülümsemeyle, “Hoş buldum!” diye karşılık verdi.

Devamında soru-cevap şeklinde ilerleyen yayın oldukça keyifliydi. Maviris hiç duraksamadan, kendinden emin bir tavırla soruları cevapladı. Ancak hiçbirimizin beklemediği o soru gelince öylece kalakaldı.

“Kaza anını bizimle paylaşır mısınız? Evet, kitabınızda anlatınız ama bir de sizden duysak?”

Bu dördümüzün de beklemediği bir şeydi. Kamera arkasındaki Ushan’a baktım, endişeli gözlerle bana bakıyordu. Sanki en ufak işaretimle yayını kesmek, beni alıp çok uzaklara götürmek istiyordu. Ya da ben, öyle yapmasını istiyordum.

Kaçmak yok, dedi Grimsil ve zihnimdeki varoluş sebebini yerine getirerek en güçsüz olduğumuz anlarda hep yaptığı gibi kontrolü ele aldı.

“Karşıdan karşıya geçen her dikkatsiz yayanın başına gelebilecek bir şey geldi başıma... Evet, doğru, trafik kazası geçirdim. Kazada başıma aldığım darbe sebebiyle de iki ay kadar bir süre boyunca komada kaldım.” Süreci kitapta anlattığımdan bile daha üstü kapalı anlatmıştım. Sunucu da bu kadarıyla yetinmek zorunda kaldı.

Ertesi gün öğleden sonra uçağımız vardı, günün ilk yarısını iyi değerlendirmek istediğimiz için kahvaltıdan sonra Ushan’la birlikte Masumiyet Müzesi’ne gittik. Orhan Pamuk’un aynı adlı eserinden yola çıkarak oluşturduğu bir müzeydi burası. İçeriği gezerken Ushan, kitabın başkarakteri olan Füsün’a dair bu kadar çok eşyanın saklanmış olmasını şaşkınlıkla karşıladı. Ama ben durum karşısında hiç yabancılık çekmedim çünkü benzer bir şeyi ben de yapmıştım. Bana Ushan Yazgı’yı hatırlatan her şeyi bir kutuya koymuş ve zamanla o kutuyu bir anı kutusuna çevirmiştim.

“Belki bir gün ben de senin için böyle bir şey yaparım,” dediğimde Füsün’un içtiği 4213 sigaraya bakıyordu.

“Yapar mısın gerçekten?” diye sorarak bana döndü.

Hafifçe omuz silktim. “Ama ben sigara dallarını değil, lolipop çubuklarımızı saklarım, haberin olsun...”

Seslice güldü. “Öyle olsun,” dedi başını sallarken.

“İster miydin peki?”

“Kim istemez ki böyle sevilmek?” Ardından tekrar Füsün’un eşyalarına döndü.

Onu gülümseyerek izlerken bir anda gerçeklikten koptum. İçimde bir yerlerde çok ufak da olsa hâlâ bir boşluk hissi vardı.

Neden, diye sordum kendi kendime. İntihara kalkışmış ama ölmemiştim, hayattaydım. Hafızamı geri kazanmıştım. Ushan’a kavuşmuştum. İyileşmek istemiş ve terapi görmeye başlamıştım. Birçok travmamın üstesinden gelmiştim. Asilkan’dan nefret etmiyordum. Artık anneme kızgın değildim. Babama karşı bile öfkem dinmişti. Üç yıllık hayalim gerçekleşmiş, okurlarımla buluşmuştum. Artık yazar olan Ezgi Çora olmaya değer biri olduğumu kabul etmiştim, o kimliğimi benimsemiştim. Kendimi seviyordum. Kendime değer veriyordum. Her şey yolundaydı.

Ama ben neden hâlâ kendimi tamamlanmış hissetmiyordum?

Çünkü biz hâlâ buradayız, dedi Maviris.

Çünkü sen hâlâ kendini bütün yanlarınla benimseyemedin, dedi Siyahist.

Çünkü sen hâlâ kendini her halinle sevemedin, dedi Grimsil.

O kadar çok karanlıkta saklanarak büyümüşsün ki sen, aydınlığa karışamıyorsun.

O kadar çok acı çekerek büyümüşsün ki sen, gözyaşların senin zaafın olmuş.

O kadar baskı altında bırakılarak büyümüşsün ki sen, kendini savunamıyorsun.

Umutsuzluğa kapıldığın her an kendi kabuğuna çekilemezsin. Her şeye rağmen umut edebileceğini artık görmelisin.

Zayıf hissettiğin her an kendinden nefret edemezsin. Çektiğin acıların seni bugüne getirdiğini artık kabul etmelisin.

Hakkını araman gereken her an susamazsın. Artık kendi gücünün farkına varmalısın.

Ama nasıl? Bütün bunları nasıl yapardım? Umutsuzluğa kapıldığım anlarda, orada bir yerlerde ufak da olsa umudun olduğunu nasıl görebilirdim? Döktüğüm gözyaşlarıyla bugüne geldiğimi, mutluluğumu aslında mutsuzluğuma borçlu olduğumu nasıl kabul edebilirdim? Kendi gücümün farkına nasıl varabilirdim?

İnanarak.

İyileşeceğine inanarak.

Ve iyileşmek isteyerek. Ama bu kez, gerçekten isteyerek.

DOKUZUNCU YARA İZİ

İnsanların bize “Sen kimsin?” diye sorduğu anlar olurdu, bazen bu insanlardan biri kendimiz de olabilirdik. Geçerdik aynanın karşısına, bakardık kendimize, gerçekte kim olduğumuzu sorgulardık. Fakat başkalarının vermemizi beklediği cevapla bizim yıllarca peşinde koştuğumuz o mutlak gerçek aynı olmazdı.

Onlara verdiğimiz cevaplar, içinde bulunduğumuz toplumun bize yapıştırdığı etiketlerden öteye geçemezdi. Öyle ki bize kim olduğumuz sorulduğunda kendimizin bile seçmediği adımızı, yaşam koşulları sebebiyle sürdürdüğümüz mesleğimizi ya da toplumun bizi soktuğu kalıpları söyledik.

Adım Ezgi, yaşıam on sekiz ve mesleğim yazarlıktı. Bana kim olduğum sorulduğunda verdiğim cevaplar bu ve türevlerinden ibaretti fakat her ne kadar bu cevaplar soruyu soranlar için yeterli olsa da benim için değildi. Çünkü ben toplumun üzerime yapıştırdığı

etiketlerle değil, ruhumun derinliklerinde yatan asıl benliğimle ilgileniyordum.

Düşünüyordum; kimim ben?

Arıyordum; kimim ben?

Bulamıyordum; kimim ben?

Olması gereken oluyor, diğer herkes gibi yaşamıma tek bir sorunun peşine takılarak devam ediyordum. Bu süreçte insanın neyle yaşadığını bilmiyor ama ne için yaşadığını öğreniyordum.

Ben hem peşine takıldığım o sorunun hem de onun gibi birçok sorunun cevabını bulabilme umuduyla yaşıyordum ve bunu tek başıma değil, benim için mavinin en güzel tonuyla parıldayan Maviris'le yapıyordum.

“Derin bir nefes alarak gözlerini açabilirsin.”

Esila Hanım'ın dediğini yaptım, derin bir nefes alarak göz kapaklarımı araladım. Ne düşündüğümü sormasını beklemeden henüz bir toz bulutuna dönüşerek uçup gitmemiş olan düşüncelerimden bahsettim ona.

“Bu soruya doğru yanıt veremeyeceksin hiçbir zaman, biliyorsun, değil mi?” diye sorduğunda hafifçe başımı salladım. “Hayatın kendini aramakla geçecek, bulduğunu sandığında bile aslında bulamamış olacaksın. Her kim, artık tamamım, ben oldum, buyum ben, diyorsa bil ki yalan söylüyordur.”

“Evet ama doğru yanıt olmasa bile ona en yakın olanı bulmak için koşmaya devam etmek istiyorum. Onu yakalayacağımı biliyorum çünkü.”

“Maviris mi söyledi bunu sana?” diye sordu gülümseyerek.

İstanbul'dan döndükten sonra doktor hanımın asistanını aramış ve olabilecek en yakın zamana randevu talebinde bulunmuştum. Daha önce hiç böyle bir isteğim olmadığı için asistanı şaşırmış ve randevular tamamen dolu olduğundan ancak üç gün sonrasına randevu verebilmişti.

Kliniğe terapiye başladığımdan beri ilk kez o gün tek başıma gitmiştim. Heyecanlı ve gergindim çünkü zihnimdeki baskın üç sese rağmen artık itirafçı olmaya karar vermiştim. İçeri girdiğim- de Esila Hanım bir şeylerin ters gittiğini sadece yüzüme bakarak bile anlamıştı. Karşısına oturduktan sonra daha önce hiç kimseye olmadığım kadar dürüst davranmış ve anlatmayı bitirir bitirmez gözyaşlarına boğulmuştum. Devam eden süreçte terapilere ek olarak ilaç tedavisine de başlamıştık.

Esila Hanım'a göre onlar benden ayrı birer kişilik değil, ses değil, bastırılmış duygularımın eşlik ettiği gölgelerimdi. Gölge, insanın olmamayı tercih ettiği yanıydı ve her insanın en az bir gölgesi, içinde bir yerlerde benimseyemediği bir benliği daha vardı.

Benimki yazarlık kimliğimdi. Onu benimseyemeyip gölgele- memin nedeni kendimi sevilen, sayılan ve başarılı bir genç ka- dın olmaya layık göremememdi. Fakat aslında ben de biliyordum ki oydum ben, en çok olmak istediğim kişi oydu. Kendime hak görmemişim sadece... Onu kabullenmeye çalışırken her seansta kendimi terapistime biraz daha açmış, sonunda zihnimdeki ses- lerden bile bahsedebilecek kadar ona güvendiğimde başka gölge- lerimin de olduğunu anlamıştık.

Bana aitlerdi, üçü de benim birer parçamdı. Zaten en başın- dan beri onlar da bunu söylüyordu. Ben senim, diyorlardı. Sen de bensin... Biz bir bütünü, sen sadece parçalandın, artık bütün olma vakti...

Terapistimin önerisiyle okuduğum *Işığı Arayanların Karanlık Yanı* kitabında şöyle diyordu: "Jung bir zamanlar 'Ben iyi olmak yerine bütün olmayı tercih ederim,' demiştir. Aramızdan kaçımız iyi olabilmek, hoşlanılmak, kabul edilmek için kendimizi elden çıkardık?"⁴

4 Debbie Ford, *Işığı Arayanların Karanlık Yanı*, çev. Semra Ayanbaşı. Akaşa Yayınları, İstanbul, 2001, s. 24.

Ben yapmıştım. İyi olmak, hoşlanılmak, kabul edilmek için kendimi elden çıkarmıştım.

Hayat beni öyle bir noktaya getirmişti ki gerçeklik algım kısmen bozulmuş, kendimi kaybetmiştim. Bana ait olan parçaları bulduğumdaysa onları tanıyamamış, birer yabancı olarak görüp duymuştum. Aslında zihnimde benim dışımda konuşan üç ses daha yoktu. Her biri bendim. Onlar, benim kendimde sevmediğim, kendime hak göremediğim ya da hayatımdaki insanların sevmeyeceğini düşündüğüm yanlarımdı. Ne zaman yanlış olduğunu düşündüğüm bir şey yapacak olsam bana o davranışı o seslerin, yani başkalarının yaptırdığını söyleyerek kendimi kendi içimde bile aklamaya çalışıyor, herkesten önce kendimi kandırıyordum.

Umutlu olan bendim. Ama umut ettiğim bir konuda hayal kırıklığına uğramaktan korktuğum için bana umudu aşılamanın Maviris olduğunu varsayıyordum. Çünkü hayal kırıklığına uğrarsam suçlayacağım başka biri olsun istiyordum.

Acıdan beslenen bendim. Ama gözyaşlarına boğulmanın, acıyı derinden hissetmenin yanlış olduğunu düşündüğüm için beni zayıf düşürenin Siyahist olduğunu varsayıyordum. Çünkü yorulduğum başka anlar da olacaktı, o zamanlarda suçlayacağım başka biri olsun istiyordum.

Öfkeli olan da bendim. Ama çocuk yaştan beri bana yapılan kötülükler karşısında sessiz kalmam gerektiği öğretildiği için hakkımı savunanın Grimsil olduğunu varsayıyordum. Çünkü sessizliğimi bozduğum için bana kızarlarsa suçlayacağım kişi başka biri olsun istiyordum.

Bir hayal kuracaktım, gerçekleşmezse “Bu hayali kurmamın nedeni Maviris. O çok umutlu, ben değilim. O olmasaydı bu kadar umutlanmış ve hayal kırıklığına uğramış olmayacaktım, hepsi onun suçu!” diyebilecektim.

Bir sorun çıkacaktı, halledemeyince “Bu sorunu çözememe sebebim Siyahist. O çok zayıf, ben hiç öyle değilim. Kendimi yetersiz ve çaresiz hissetmemin nedeni o!” diyebilecektim.

Bir kötülük yapılacaktı bana, susmadığımda “Kendimi savunduğum için bana kızmayın, hakkımı aramamın nedeni Grimsil. O size çok öfkeli, ben değilim. Bana gerçekleri gösteren o suçlu!” diyebilecektim.

Kendimin ya da hayatımdaki insanların bende olan ama kabul lenemeyeceği yanlarımı ben işte böyle gölgelemiştim. Ve elbette her şeyin başlangıcı olan bastırılmış duygularımın kaynağı, zorlu geçen çocukluk dönemimdi.

Esila Hanım, o dönemde olumlu ya da olumsuz olduğuna bakmaksızın bir olaydan, kişiden ya da duygudan kaçmayı öğrenmiş olabileceğimi söylüyordu. Bana yoğun gelecek duyguları ifade etmek yerine derine gömdüğümü. Bu durumun alışkanlık haline geldikten sonra davranışa dönüştüğünü ve zamanla bu davranışta uzmanlaştığımı... Kaçma davranışının daha güvenilir olduğunu bana kimin öğrettiğini biliyordum. Annemdi, o bildim bileli kaçıyordu ve ben de bu yaşma dek doğrusunun bu olduğunu zannediyordum.

İlaçlar ve bu kez gerçekten iyileşmek isteyerek gittiğim terapistler sonucunda benimseyebildiğim ilk gölgem, Siyahist olmuştu. O beni karanlığa hapsedmek isteyen yanımdı; ilgiden ve sevgiden yoksun büyümüş, bağımlı, çaresiz, hiç hayal kurmamış. Artık zihnimde bir ses olarak değil, ruhumda bir parça olarak yer alıyordu çünkü insanın kendini kötü hissettiğinde karanlıkta kalmak istemesinin yanlış olmadığını anlamıştım. Üzülmek, ağlamak, yas tutmak gibi süreçler olağandı, bunları yaşamak için kendimize izin vermeliydik. İnsan olmanın doğasında acı çekmek vardı, bunu kabullenmiştim. Kendimi kahkaha atarken sevdiğim kadar artık gözyaşı dökerken de seviyordum.

Siyahist’in ardından benimseyebildiğim gölgem Grimsil olmuştu. O beni bilinmezliğe sürükleyen yanımdı; baskı altında kalarak büyümüş, öfkeli, adalet isteyen, kendi potansiyelinin farkında. Artık zihnimde bir ses olarak değil, ruhumda bir parça olarak yer alıyordu çünkü insanın kendine yapılan kötülükler karşısınd-

sesini çıkarmasının yanlış olmadığını anlamıştım. Karşımdaki babam bile olsa, bana haksızlık yapıyorsa susmamam gerekiyordu, hakkımı aramalıydim.

Grimsil'i benimseyebilmem için son olarak annemle yüzleşmem gerektiğini bilmiyordum. Hayatım boyunca beni üzen ve öfkeliendiren birçok kişi ve olay olmuştu. Ben en çok Asilkan ve babam yüzünden kırıldım, onlara kızdım sanıyordum ama terapiler bana içimdeki asıl öfkeyi anneme karşı duyduğumu göstermişti.

“Kimin yüzünden bu kadar öfkeliisin?” diye sormuştu seansların birinde Esila Hanım.

Asilkan'ı düşünmüştüm önce. Onu ve onun yüzünden zorbalığa uğradığım günleri tamamen geride bıraktığımı hissedebiliyordum. Karşılıklı oturup gülerек sohbet edebilecek kadar geçmişimizi umursamıyordum artık. Mezuniyet balosuna ben Ushan'la katılırken Gözde Özgür'le katılmış, Lara da yalnız kalmamak için Asilkan'la katılmak istemişti. Ve ben karşı çıkmamıştım çünkü artık onunla ilgili hiçbir şey hissetmiyordum.

Babamı düşünmüştüm sonra. Onu geride bırakmış değildim tabii ama ona olan öfkem çoktan dinmiş, kırgınlığımsa büyük ölçüde azalmıştı. Hatta bu son üç ayda birkaç kez görüşmüştük bile. Kendine küçük bir ev tutmuştu, hayatını şimdilik tek başına sürdürüyordu. Aramızdaki baba-kız ilişkisinin zamanla sağlığına kavuşacağını düşünüyordum. Belki daha sonra annemle tekrar denerlerdi. Belki sonra biz de tekrar denerdik. Bilmiyordum...

Benimle lise yıllarıma kadar arkadaşlık etmek istemeyen insanları düşünmüştüm. Beni sosyal medyada linç kültürüne uyarak karalamaya çalışan, gecelerce ağlatıp yazmaktan bile soğutan insanları düşünmüştüm. Bana hayal kırıklığı yaşatan insanları da düşünmüştüm. Ama cevabı bulamamıştım. O an kimseye karşı öfkeli hissetmediğimi sanıyordum.

Ta ki birini özellikle aklıma getirmemeye çalıştığımı fark edene dek...

“Annem,” demiştim sonunda. Çünkü en az benim kadar, babam kadar, Asilkan kadar, başkaları kadar o da bu hikâyenin içindeydi.

O küçük kız çocuğu, annesi onu onaylasın diye bekleyen Ezgi, bir koruyucu melek istiyordu. Annesi onu bütün kötölüklerden korusun. Ona kaçmayı değil, savaşmayı öğretsin. Onu sevdiği kadar da anlasın. Ona hiç yalan söylemesin.

Fakat annem bir koruyucu melek değildi. Beni kendinden bile koruyamazdı. Bana öğrettiği ilk şey herkesten ve her şeyden kaçmak olmuştu. Beni sevdi, gerçekten çok sevdi ama hiç anlayamadı. Ve sonunda bana yalan söyledi.

“Neden kazadan sonra babamın değiştiğine dair yalanlar söyledin?” diye sormuştum ona.

“İki ayın sonunda uyanınca sen, bize ikinci bir şans verildiğini düşündük. Baban artık eskisi gibi biri olmayacağına dair yeminler etti. Ona inandım ve sana yeni bir hayat vermek istedim.”

“Yalanlar üzerine kurulmuş bir hayat.”

“Gerçekler acı verecekti.”

“Sandığın kadar değil.”

Çünkü ben o gerçeklerle yaşamayı çocukluk yıllarımda öğrenmiştim. Bana söylenseydi, son üç yılda değişen hiçbir şey olmadı densesydi, hiç yadırgamaz, belki üzülmeydim de... Ama onlar bana yalan söylemeyi tercih etmişti. Yalanların ardından ortaya çıkan gerçekler canımı bu yüzden acıtmıştı.

Sonra annemle ilgili çalışmaya başladık, ona olan öfkemi yenmem için. Zamanla babam gibi annemi de anlamaya başlamıştım. O benim koruyucu meleğim olamazdı çünkü o da yaralıydı. İnsan kendi yaraları kapanmadan bir başkasınınkini iyileştiremezdi. Bunun en büyük kanıtı annem ve babamdı.

Öfkemin giderek azaldığı bir günde annemle yüzleşmiş ve ertesi gün Grimsil’in sesini duymaz olmuştum. Geriye bir tek Maviris kalmıştı. O, benim aydınlık yanımdı; umutlu, şifa dolu

ve güven veren... En çok onu benimsemek istiyordum ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Üniversite sınavına gireceğim güne kadar iki kez daha imza etkinliğine katılmıştım. Biri kendi şehrimde diğeri Ankara'daydı. Aynı zamanda da kazadan önce yazmaya başladığım ama aradan geçen zaman dolayısıyla yarım kalan kurgularımın biri üzerinde çalışmalara başlamıştım. Dosyayı en erken eylülünden sonra teslim edebilecektim çünkü bu kez daha yavaş ilerliyordum, sanırım yaşanmışlıklar yazıya dökülmek istendiğinde parmaklar sihre bula- nıyordu. Hayaller için biraz daha zaman gerekiyordu. Derken bir gün, nasıl olduğunu hiç anlayamadığım bir şekilde Maviris de gitti. Üzerinde çalışmamıza bile gerek kalmadı.

Bir gece ansızın uyanmış ve bende bir şeylerin değiştiğini anlamıştım. Fakat o gece kendimi eksilmiş değil tamamlanmış hissediyordum. Maviris'in zihnimden kayboluşu, ruhumdaki yerini alması demekti.

Zaten bu yüzden bugün benim son terapi seansımdı. "Her şey için çok teşekkür ederim," dedim bana gülümseyerek bakan terapistime.

Seanslara başladığımızdan beri ilk kez o gün temasta bulunduk, ayağa kalktığımızda ona elimi uzattım, beni geri çevirmeyip elimi sıktı. "Kendine iyi davran Ezgi," dedi yumuşak bir ses tonuyla. "Unutma, mutlu olmak için önce acı çekmeyi öğrenmen gerekiyor."

"Acı çekmemek için duygularımı bastırırsam sadece olumsuz değil olumlu duygularımı da bastırmaya başlayabilirim," dedim geçmiş seanslarımızdan birinde bana söylediği sözlere atıf yaparak.

Başını salladı. "Umutlu yanın olan Maviris gibi..."

"Anladığımı düşünüyorum," dedim kararlılıkla. Sonra tatlı tatlı bir omzumu silktim. "Anlamamışsam da yine gelirim kapınıza. Açık, değil mi?"

Gülerek "Her zaman," dedi.

Tekrar teşekkür edip odadan çıktım. Asistanıyla da vedalaştıktan sonra asansöre binip aşağı indim. Klinikten çıktığımda Ushan beni onu bıraktığım yerde bekliyordu. Ona doğru yürüdüğümü gördüğünde ağzındaki lolipop çubuğunu yanındaki çöpe attı hemen.

“Metaforun da böylesi!” dedim gülerek.

“İşe yarıyor mu yarıyor, sen ona bak...” dedikten sonra belimden tutarak beni kendine çekti. “Nasıl geçti?” Bir elini kaldırıp yüzüme gelen saçları kulağımın arkasına sıkıştırdı.

“Vedalaştık,” dedim gülümseyerek.

“Demek gerçekten bitti,” derken benimle gurur duyduğu her halinden belliydi. Terapi odasında geçirdiğim ilk günle son gün arasındaki farkı düşündükçe ben de kendimle gurur duyuyordum.

Kapıyı çalıp içeri girdiğimde, Esila Hanım’ın karşısına oturduğumda bana bu terapilerin iyi geleceği söylenmişti ama ben iyi olacaksın derken mutlu olacaksın diyorlar sanıyordum. Meğer iyilik hali, var olan bütün duyguları hissedebilmekmiş. Üzgün olmak bile iyi olduğun anlamına gelebiliyormuş. Ağlamak değil, ağlayamamak bir sorunmuş. Üzülemiyorsan, öfkelenemiyorsan, umut edemiyorsan, hayal kuramıyorsan, kendin için bir şeyler yapamıyorsan iyi değilmişsin.

“Yenemeyeceğin tek kişi kendinsin ve sen kendinle savaşıyorsun,” demişti seansların birinde Esila Hanım.

Doğruydı, insan kendini yenemezdi. Ben de yenemedim, kendiyle savaşmayı bırakıp barışmaya çalışanlardan oldum ve bugün itibariyle başarılı olduğum da su götürmez bir gerçektir.

Ben artık bütün duyguları hissedebiliyordum, gözyaşlarımı da seviyordum kahkahalarımı da... Ve ben artık sadece yazmak için değil, yaşamak için de hayal kuruyordum. Başkaları istedi, uyum sağlayayım diye değil, ben istedim diye eyleme geçiyordum.

Yaşamak için kurduğum hayallerden ilkinin gerçekleştirilmek üzere geldiğimiz yer, Ushan’ın da görmek istediği harikalardan biri olan Kapadokya’ydı. Bu hayali birlikte kurduğumuz için

ikimiz de heyecandan yerimizde duramıyorduk. Önce Avanos Saç Müzesi'ni gezdik, Ushan kıyamadığını söylese de ben saçlarımın ufak bir tutamını müzede bıraktım. Ardından yine Avanos'ta çömlek yapımına katıldık. Ushan el becerisinin gerçekten iyi olduğunu burada da kanıtladı. Ben ise çamura bulanmışlıktan öteye geçemedim. Yine de moralimi bozmadım, yetersizlik hissiyle dolup taşmadım. Beceremediğim için biri bana gülecek ya da biri bana kızacak düşünceleri etrafımı sarmadı. Gün batımında Peri Bacaları'nın eşliğinde Kızıl Vadi'de yürüdük. Birkaç hafta önce rezervasyon yaptığım kaya otellerden birine geçip erkenden uyuduk. Ushan'ın derin uykuda olduğu bir anda, 26 Haziran'a gireli henüz dört saat kadar olmuşken onu uyandırdım.

Tatlı bir mırıldanmayla uykusundan uyanıp "Beş dakika daha uyusam..." diye şansını denedi ama başarılı olamayacaktı.

"I-ih. Hemen çıkmamız gerek."

"Nereye gideceğiz ki?" diye sordu gözleri kapalıyken. "Kahvaltıya mı?"

Henüz saatten haberi yoktu. "Küçük bir ipucu vereyim. Uçmalı bir şey."

Bir anda gözlerini açtı. "Balon turuna mı katılacağız?"

Muzip bir gülümsemeyle başımı salladığımda sevinçle beni öpmeye başladı, daha sonra geç kalabileceğimizi anlamış olmalı ki bir anda yataktan çıktı. Banyoya doğru ilerlerken "On dakikaya hazırım!" dedi heyecanla.

Ancak tabii ki hazırlanması yirmi dakikaya yakın sürdü, benim hazırlanmamsa tam yarım saat. Balona binmek için de yine haftalar öncesinden plan yapmıştım. Bütün bunlar Ushan için bir sürprizdi.

Her şeyin hayallerindeki gibi gerçekleştiğini umut ederken "Beğendin mi?" diye sordum. Aşağıdaki peri bacalarının arasında süzülen vadilere bakıyordu.

"Manzarayı mı? Evet, harika..."

“Hayır,” dedim gülerek. “Doğum günü sürprizini.”

Başını bana doğru hızla çevirdi. “Bugün benim doğum günüm mü?”

“Henüz birkaç saat oldu ama evet...”

“Ezgi,” dedi daha da yumuşayan bir sesle. Bir eliyle belimden tutup beni kendine doğru çekti. “Teşekkür ederim, iyi ki varsın.” Diğer eliyle yanağımı okşamaya başladı. “Bu şimdiye dek geçirdiğim en güzel doğum günü olacak.”

“İyi ki var olan sensin,” dedim hayatım boyunca bir tek ona minnettar kalacağımı bilirken.

Bir süre birbirimize sarılıp manzaranın tadını çıkardık, sonra aklımı kurcalayan ama sormaya korktuğum o soruyu sormaya karar verdim.

“Ushan?”

“Hım?”

“Beni neden sevdin?”

Kollarını benden ayırarak bana beni anlamadığını belirten bakışlarıyla baktı. Belli ki benden böyle bir soru sormamı, hele ki tam da şu anda beklemiyordu. Açıkçası böyle bir anda bu soruyu sormayı ben de istemezdim ama o kadar şeyden sonra cevabı duymak istiyordum. Diğerleri bu kadar uzak kalmışken bana, o nasıl yaklaşabilmişti?

“Sevilmeyecek gibi değildin, ben de sevdim,” derken, ona sanki bütün dünyanın bildiği bilimsel bir bilgiyi sormuşum gibi net cevap vermişti. “Senin ruhunu gördükten sonra seni sevmemek imkânsız olurdu. Ben seni gördüm, Ezgi... İçinde hapsettiğin gerçek seni görünce görmezden geledim. Zaten ancak birinin ruhunu görmüşsen onu gerçekten sevmişsindir. Ben senin ruhunu gördüm, ben seni gerçekten sevdim.”

Böylece zihnimdeki seslerin neden sadece Ushan’ın yanındayken sustuğunu anladım. Diğer herkesin yanındayken benimle konuşan ve bana yol gösteren o seslerin, Ushan’ın yanındayken

sessizliğe gömülmesinin nedeni, Ushan'ın beni bütün yanlarımla sevmesiydi. Onun beni bütün veçhelerimle kabul ettiğini bildiğimden, yanındayken rol yapma ihtiyacı duymuyor, herhangi bir yanıma gölgelemiyordum.

Gülümsedim.

“Sonra da beni neden sevdin diye soruyorsun...” derken gözleri, bir süredir oyalandığı gözlerimden dudaklarıma kaydı. “O kadar güzel gülüyorsun ki sanki gülüşün tek başına bir yıldızmış gibi parlıyor... Öylesine ışıltılı, öylesine güzel ki...”

Kalbimi hızlandıran sözlerine ona uzun süredir itiraf etmek istediğim bir gerçeği dile getirerek karşılık vermeye karar verdim.

“Âşığının, biliyorsun, değil mi?”

Tatlı tatlı gülümsedi.

“Çok âşığının, biliyorsun, değil mi?”

Ushan Yazgı, şimdiye dek her şeyden önce kendini değil, bizi bile değil, yalnızca beni düşünmüştü. Kendini benim hayallerimi gerçekleştirmeye, beni mutlu etmeye ve iyileştirmeye adanmıştı. Şimdi sıra bendeydi. Mutluydum, iyi olduğumu hissediyor ve birini iyileştirecek güçte olduğumu düşünüyordum. Benim ruhumun sızısı dinmişti. İzler kalmışsa bile başkasının yaralarını sarabilirdim.

Okyanus mavisini gözler tatlı bir gülümsemeyle kısıldı. Maviris'in nasıl da ansızın gittiğini o gözlere bakarken anladım.

Ushan'ın gözlerindeki saf cennet içindi, mavinin küçük vedası.

**Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından
yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır.
Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla
yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
<https://t.me/ayisigikitap>**

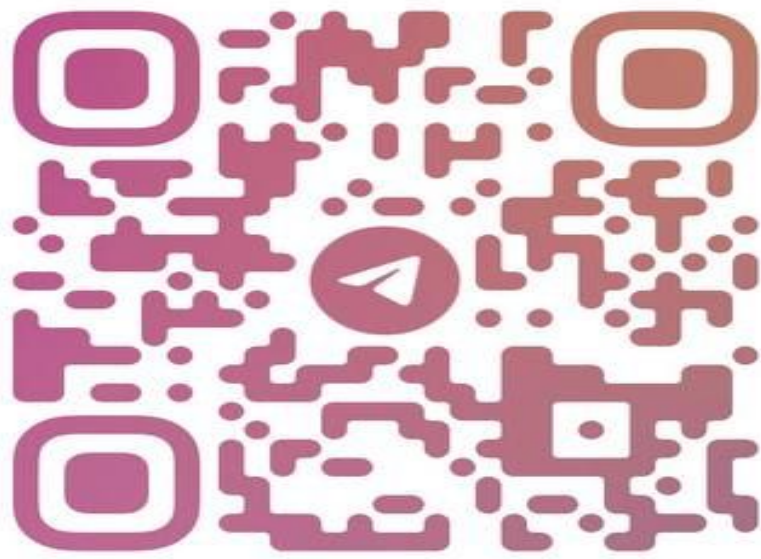
SONSÖZ

Sevgili bunu okuyan kimse,

Dilerim bir gün sen de ruhunun kayıp parçasını bulabilirsin... Fakat eksik hisseden her insanın tamamlanmak için başka bir insana ihtiyacı olmadığını da söylemek isterim. Bazen tamamlanması için gerekli olan şey, insanın kendi içindedir. Bu yüzden lütfen kendini bütün yanlarıyla kabul etmek ve sevmek için çaba sarf et. O zaman bütünleşecek ve gerçekte kim olduğunu bulmaya bir adım daha yaklaşmış olacaksın.

“Kurtar Beni” şarkısıyla Ezgi Çora’nın Siyahist gölgesine ilham olan Cem Adrian’a; *Işığı Arayanların Karanlık Yanı* kitabıyla Ezgi’nin durumunu daha iyi açıklayabilmemi sağlayan Debbie Ford’a teşekkür ediyorum.

Ve son olarak on yedi yaşımdan beri zihnimin derinliklerindeki varlığını koruyan Ezgi Çora’ya, kendisiyle birlikte beni de büyüttüğü ve iyileştirdiği için teşekkür ediyorum. İyi ki varsın, var olmaya da devam edeceksin.

@AYISIGIKITAP